

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Save ME

TOWNSEND LEGACY
BOOK THREE

TIFFANY PATTERSON

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Beni Kurtar

TIFFANY PATTERSON

İÇİNDEKİLER

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30
Bölüm 31

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Bölüm 43](#)

[Bölüm 44](#)

[Bölüm 45](#)

[Bölüm 46](#)

[Bölüm 47](#)

[Bölüm 48](#)

[Bölüm 49](#)

[Bölüm 50](#)

[Bölüm 51](#)

[Bölüm 52 Epilog](#)

[Yazar Hakkında](#)

[Tiffany Patterson'ın Diğer Eserleri](#)

[Tiffany Patterson Web Sitesi Özel Ürünleri](#)

[Forever Serisi](#)

[Güvenli Alan Serisi](#)

[Kurtarma Dörtlüsü](#)

[Serisi Seriler Dışı](#)

[Eserler](#)

[Townsend Kardeşler Serisi](#)

[Tektaş'ın Townsend'ları Serisi Gece](#)

[Kurtları Serisi](#)

[A**hole Kulübü Serisi \(İşbirliği\)](#)

BÖLÜM 1

Seul, Güney Kore Dae

Zaten bugün ölmeyi planlamıştım.

Kendi elimle mi, yoksa babamın beni öldürmek için gönderdiği piçlerin eliyle mi, ne fark eder ki?

"Buralarda hiç görünmemeliydin!" grubun lideri, babamın müstakbel damadı, yüzümün sağ tarafına acı veren bir darbe indirmeden önce böyle diyor.

Çeneme gelen yumruğun hemen ardından, nefesimi kesen bir tekme mideye geliyor. Beynim bana karşılık vermeme haykırıyor. Onlar sadece üç kişi. En azından bir veya ikisini yaralayabilirim.

Yine de, aldığım her yumruk, tekme veya ayak basışıyla iradem biraz daha ölüyor. Zaten başından beri pek iradem yoktu. Sonuçta, intihar etmek için babamın ofis binasına gelmiştim.

Yüzümü veya kaburgalarımı korumak için top gibi kıvrılmaya zahmet etmiyorum. Fiziksel acı neredeyse dayanılmaz, ama yakında her şey bitecek.

"Orospu çocuğu!" diye bağılıyor biri. "Seni öldüreceğiz."

Evet, biliyorum. Siktir et, bitir şunu.

Kaderime hazırım. Hayatta olan kimse beni özlemeyecek. Bir süre sonra her şey bitecek. On sekiz yaşında, varlığımın sonuna geldim.

İyi ki kurtuldum.

"Ne yapıyorsun?" diye bir kadın sesi çığlık atıyor. Kulaklarımda çınlayan seslerden dolayı zar zor duyabiliyorum. "Onu rahat bırak!"

Bozuk ses çok uzaklardan geliyor. Sanki su altından dinliyormuşum gibi. Dayakların durduğunu anlamam birkaç saniye, belki de birkaç dakika sürer. Vücudumun her yeri acı içinde, ama artık bana vuruyorlar.

Şişmiş gözlerimi açtım.

Uzakta, bir kıza benzeyen bulanık lavanta rengi bir siluet duruyor. Işık onun etrafını aydınlatıyor, silüetini belirginleştiriyor. Kahverengi bukleleri omuzlarının etrafında dalgalanıyor.

Çok acıtsa da, morarmış, kanlı dudaklarım bir gülümseme oluşturuyor. Ya da belki bir yüz buruşturma.

Bu olmalı.

Bu, beni öbür dünyaya götürmeye gelen melek olmalı. Ama sonra melek bağıyor: "Onu rahat bırak!"

Gözlerimi sıkıca kapatıp tekrar açtım. Hayır. Hâlâ bu tanrının unuttuğu sokakta, yeryüzündeyim.

"Defol buradan!" diye bağıyor içlerinden biri.

"Siktir git!" diye bağıyor diğeri, ağır aksanlı İngilizcesiyle, ki taktığı maske bunu daha da kötüleştiriyor.

Hepsi maske takıyor. Ama bu alaycı sesleri son üç yıldır duyuyorum.

"Onu rahat bırakın yoksa polisi arayacağım," diyor meleğim yaklaşırken.

Kaburgalarımdeki ve başımdaki ağrıya, kan ve terden bulanıklaşan görüşüme rağmen, yüzüne odaklanıyorum. Tarçın rengi gözleri kısılmış, açık kahverengi yüzü öfkeden kızarmış. Yalnız ama bu, üç maskeli adamla yüzleşmesini engellemiyor.

İçlerinden biri yaklaşıyor ve o da çantasından bir şey çıkarıp ona doğrultuyor.

Biber gazı.

O pislik birkaç adım yaklaştığında, yüzüne doğrudan bir atışla ona ödetir. Adam acıdan ikiye katlanır.

Bu noktada, kaçacağını biliyorum, ama onun zayıf halini kullanarak yüzüne dizini vurarak beni şaşırtıyor.

Adam bir çuval tuğla gibi yere yığılır, yüzünü eliyle kapar.

Sonra gözlerini benim önümde duran diğer ikisine diker, ama yerde yattığım yerden onu görebiliyorum. Duruşu dik, bir ayağı diğerinin biraz önünde ve vücudu gergin.

Savaşa hazır.

O anda anlıyorum. O bir melek değil. O bir savaşçı.

Kaburgalarımdeki ağrı ve başımdaki zonklama hafifliyor. İçgüdüsel olarak yere tırmanarak kendimi dikleştiriyorum. Nefes almak zor, ama

tuğla binanın kenarını kullanarak kendimi ayağa kaldırıyorum.

"Polisi arıyorum," diyor ve referans olarak telefonunu gösteriyor. "O buna değmez," diyor içlerinden biri Korece.

hala acı içinde kıvranan arkadaşını ayağa kaldırmaya yardım etmeye gider.

"Siktir," diyor *Daniel*, gerçek adı bu değil. Sonra parmağıyla beni işaret ediyor.

"Bir daha buraya yüzünü gösterirsen, seni öldürürüm."

Sonunda, benim küçük savaşımla ters yönde uzaklaşıyorlar.

Onun tehditleri umurumda değil. Hala bu kirli sokakta duran, kavga etmeye hazır görünen kıza odaklanıyorum.

On altı ya da on yedi yaşından büyük olamaz. Bana yaklaşıp. "İyi misin?"

Utanç beni kapladığı için hiçbir şey söylemiyorum.

"Al," der yatıştırıcı bir sesle ve bana bir şey uzatır. Bir mendildir. Kanı silmek için onu kullanmaya çalışır ama ben geri çekilirim.

Gözlerini kırıştırıyor.

"Üzgünüm, seni incitmek istemedim." Mendili uzattı. Mendili aldım, ama sonra elimi kullanarak tuğla duvara yaslanmak zorunda kaldım.

"Şu adamlar," kaçtıkları yönü işaret ederek, "onları tanıyor musun? Polisi aramalıyız."

"Hayır!" Bu tek kelime söylemek çok acı verici.

"Polis," diye tekrarlar. "Yardım." Bana göz kırpar ve sonra alnını kırıştırır. "Kahretsin, Korece'de polis kelimesini bilmiyorum," diye mırıldanır, onu anlayamayacağımı düşünerek.

"Ben İngilizce biliyorum," diyorum ona.

"Polis," diye tekrarlar. "Onlar şu adamları yakalamaya yardım edebilir..."

Kafamı kararlı bir şekilde salladım ve mendille gözüme damlayan kanı sildim.

"Hastaneye gitmelisin." Bana uzanır ama ben çekilirim. Gözlerime bakmasını istemediğim için yüzümü çeviririm.

Ona bakması gereken biri değilim.

Gitme vaktim geldi. Kiralamayı başardığım küçük odama topallayarak dönme vaktim. Ya da daha iyisi, buraya gelme amacımı yerine getirme vaktim. Her şeyi bitirme vaktim.

Ancak sesi, benim karamsar düşüncelerimi yarıyor.

"Babam iş için burada," diyor aniden. "Yani, sayılır. Aile gezisi yapıyoruz ve buraya uğramamız yarı iş, yarı aile gezisi." Gülüyor.

Bu sese nefesimi tutuyorum. Ciğerlerim yanıyor, ama bu sayede lavantanın hafif kokusunu içime çekebiliyorum.

"Burası hırsızlıkların olduğu türden bir mahalleye benzemiyor." Bakışları sokağın uzunluğunu baştan aşağı taradı.

Sokak küçük ve kirli olsa da, haklıydı. Şehrin bu bölgesi lüks mağazalar ve iş yerleriyle doluydu.

Yine de, alaycı bir şekilde "Hiçbir şey görüldüğü gibi değildir" diye mırıldanıyorum. Bana dönerek alnını kırıştırıyor.

Ben başka yere bakarım.

"Hey," diye seslenir, ben topallayarak uzaklaşmaya başladığımda. "Nereye gidiyorsun? En azından bir hastaneye ya da doktora gitmelisin." Yanıma gelir, yardım etmeye çalışır, ama yine ona dokunmasına izin vermem.

"Hayır," diye itiraz ediyorum. "Polis yok. Doktor yok. Ben buna değmem." Sözler, gerçek oldukları gibi dudaklarımdan dökülüyor.

"Ne? Neden böyle söylüyorsun? Herkes değerlidir. Her hayat..."

"Kennedy!" diye bir ses duyulur.

Nefesini tutar ve derin bir nefes alır. "Bu annem. Kahretsin, beni arıyor olmalı." Sokağın aşağısına doğru dönerek bağırır, "Buradayım!"

Onun dikkatinin dağılmasını fırsat bilip, vücudumdaki acıyı bastırarak sokağın dışına çıkmaya çalışıyorum, ilerlerken çöp kutularına takılıp düşünüyorum.

Binanın diğer tarafına ulaştığımda durup nefes almam gerekiyor.

Ancak bir şey beni binanın etrafına bakmaya itiyor. Siyah takım elbiseli iki iri yarı adamla birlikte kıza doğru koşan yaşlı bir siyahi kadın görüyorum.

"Kennedy, nerelerdeydin?" diye sorar yaşlı kadın. Kıza çok benziyor.

"Ben... ben burada yardım ediyordum..." Ellerini bir zamanlar durduğum yere doğru uzatır. "Nereye gitti?"

Gözleri sokağı tarar ve ben binadan uzaklaşırım, böylece beni göremez.

"Buradaydı."

"Kim?" diye sordu kadın.

"Bir çocuk, dayak yiyordu." Annesi bir şey söyler.

"Brutus amca, onu bulmama yardım eder misin? Sanırım yaralandı," der.
diye

sorar Bir zamanlar durduğunu sandığım göğsümün ortasındaki kas

kalbi durduğunu düşündüğüm kas, sıkışıyor. Sesinde özen var.

Benim için.

Hatırlayabildiğim kadarıyla ilk kez annemden başka biri benim için
endişeleniyor.

"Kennedy, yapamayız," diyor annesi. "Herkes restoranda bizi bekliyor."

"Ben... Brutus Amca, lütfen," diye yalvarır. "Onu bulabilir misin, bir bakabilir
misin?"

Ona benim nasıl görüldüğümü tarif eder. "Sanırım
yardıma ihtiyacı var."

Boğazımda bir yumru oluşur. Derin, erkek bir ses onu arayacağını söyler.
Ayak sesleri bana doğru gelir.

Saklanmak için aceleyle büyük bir çöp tenekesini deviriyorum. Bu beni
caydırmıyor ve binanın arkasındaki küçük sokağa koşarak giriyorum, birkaç beton
merdiveni inip, iyi bildiğim ana caddeye çıkıyorum.

Birkaç kez arkama bakarım ama iri yarı adamın beni takip ettiğini görmem.

Beni görmüş olsa bile, bu caddede benimle karışabileceğim birçok insan var.
Yürürken vücudumda bir ağrı hissediyorum ve sağ kaburgalarımı tutuyorum. O
haklıydı. Hastaneye gitmeliyim.

Kennedy.

Adı bu. Vücudumdaki ağrı dayanılmaz hale gelince duruyorum.

Yüzümdeki kan ve dağınık görünüşüme rağmen, sokaktaki kimse bana yardım
gerekip gerekmediğini sormuyor. Ancak birçok kişi bana meraklı bakışlar atıyor.

İnsanlar umursamıyor, diye düşünüyorum.

Sonra hala elimde tuttuğum mendile bakıyorum. Beyaz ipek, ama şimdi
kanımla lekelenmiş. Mendili inceliyorum ve köşelerinden birinde dikilmiş bir şey
gördüğümde duruyorum.

İsim baş

harfleri.

K.T.

Birkaç gün sonra, bu baş harflerin ne anlama
geldiğini öğrendim. Kennedy Townsend.

Birçok çevrimiçi makalede, ailesiyle birlikte birkaç günlüğüne Seul'de bulunan Townsend Industries'in CEO'su Aaron Townsend'dan bahsediliyor.

Orijinal makalede karısının veya çocuklarının adı geçmiyor.

Babası da benim babamın beni sakladığı gibi ailesini saklıyor mu?

Cevap hayır, çünkü o babasının soyadını taşıyor. Onun, ailesinin ve en önemlisi onun hakkında daha fazla makale buluyorum.

Onların yaşadığı şehir Williamsport'tan bir makalede Kennedy'nin bir binicilik yarışmasına katıldığı belirtiliyor. Bir fotoğrafta, atın sırtında, elinde bir buket ve ikinci lik kurdelesini alan küçük savaşçı görünüyor.

Makaleyi ve resmini saklıyorum.

Bu, yıllardır beni önemseyen ilk kişi.

Benimle akraba olmayan, beni kontrol etmek için zaman ayıran tek kişi

Bana ölümlülüğüm dışında bir şeye inanmam için bir neden verdi.

Kennedy Townsend bana yaşamak için bir neden verdi.

BÖLÜM 2

Kennedy

"Neden bununla zaman kaybediyoruz ki?" Ardie Dixon gözlerini devirerek sordu. "Kız uyuşturucu bağımlısıydı ve muhtemelen sefil bir hayat sürüyordu," dedi, sesinde bariz bir küçümsemeyle.

The Regal'da tam zamanlı araştırmacı muhabirlerin haftalık personel toplantısındaayım.

"Çünkü onun hayatı da senin ve benimki gibi değerliydi," diye sertçe cevap veriyorum, Ardie'nin gözlerine bakarak.

Aramızda hiçbir sevgi yok. Bir yıl kadar önce buradaki görevime başladığımdan beri benden hoşlanmıyor. Ve ben de hiç umursamıyorum.

Ardie dişlerini gıcırdatarak gözlerini devirir.

"Ben öyle söylemezdim," diye başlar James Levy, bölüm başkanı, amirim ve editörüm. "Erika Dalton'ın ölümü neden önemli, Kennedy?" diye sorar her zamanki profesyonel tonuyla.

"Sebastian Blackmon ile bağlantılı," diyorum kendinden emin bir şekilde. "Öyle olduğunu biliyorum

biliy

orum "O intihar etmemiş miydi?" Ekibimizdeki başka bir muhabir olan Shelly,

," başımı sallarım. "Evet, son

diye

sorar.

ay boyunca çalıştığı fast-food restoranında. Blackmon'un şirketine ait aynı restoran," diye açıklıyorum.

Ardie burun kıvrır. "İşte bu. Dava çözüldü. Burada görülecek başka bir şey yok." Sesinde alaycı bir ton vardır ve ben ona saldırmamak için kendimi zor tutarım.

"Blackmon'un o lüks Fransız restoranlarının sahibi olduğunu sanıyordum," diye Shelly tekrar konuşur ve Ardie'ye vereceğim cevabı keser.

"Öyle," diye cevaplıyorum. "Blackmon Group lüks yemek deneyimleriyle tanınıyor, ama şirketin kamu kayıtlarını araştırdım. Şirketi ayrıca beşten fazla eyalette birçok fast-food zincirine ve bazı uluslararası holdinglere de sahip."

"Bunun Erika Dalton'ın ölümüyle ne ilgisi var?" diye sorar James.

"Henüz bunu çözemedim," diye itiraf ediyorum. "Ama onun şirketi, Erika'nın intiharıyla bir şekilde bağlantılı. Bundan eminim."

"Güzel," diye alay ediyor Ardie. "Ama sadece senin sezgilerine dayanarak bir makale yayınlamayız. Ailen seni buraya bu yüzden mi işe aldı?"

"Anlamadım?" diye soruyorum, sesim yükseliyor.

Yine dişlerini gıcırdatıyor. "Hepimiz biliyoruz ki, *babam* bazı bağlantılarını kullandığı için işe alındığını biliyoruz."

Vücudum aniden öfkeyle gerildi. "Bu işi bu odadaki herkes gibi adil bir şekilde kazandım."

"Evet, tabii."

"Ardie, kaç tane makalen yanlış habercilik nedeniyle soruşturma altında?" Ona gülümsüyorum, ama dostça bir gülümseme değil. "Benim kariyerim yerine kendi kariyerin için endişelenmelisin."

Gözlerini kısarak bana bakar. "Hepimizin gümüş kaşıkla doğmamış olmamız ne yazık."

"Siktir..."

"Kennedy," James sözünü keser. "Sezgilerine güveniyorum, ama bu davanın neden geçerli olduğunu bana daha ayrıntılı olarak açıklar mısın?"

Ardie'ye son bir kez sert bir bakış attıktan sonra tekrar James'e döndüm. "Erika Dalton intihar etmek için seçtiği yer yüzünden. Çalıştığı restoranda intihar etti. Bu bir şey ifade ediyor. Ayrıca," diye ekledim, "son yıllarda Blackmon'un restoranlarında ölen ilk çalışan o değil."

Bir yıl önce iş yerinde ölen başka bir çalışanın haberini buldum. Ölüm nedeni bir tür kalp rahatsızlığı olarak belirlendi.

"Ama bu iki eski çalışanın vücutlarında morluklar ve diğer istismar izleri vardı," diyorum James'e.

Kaşlarını kaldırıyor ve ilgisini çektiğimi anlıyorum. Biz araştırmacı gazetecilerin özelliği budur. Doğuştan gelen merakımız, bizi araştırmaya ve cevaplar aramaya itiyor.

"Bu iki ölümle ilgili adli tıp uzmanlarıyla konuştunuz mu?"

"Evet. Ayrıca depresyon, intihar düşünceleri ve kriz yönetimi konusunda uzman bir psikologla da konuştum. O, bir kişinin intihar etmek için seçtiği yerin genellikle özel bir anlam taşıdığını söyledi. Erika çalıştığı yerde kendini astı. Bence bu, birlikte çalıştığı veya çalıştığı kişilerin onu öyle bulmasını *istediği anlamına* geliyor. Bunun bir nedeni var."

Gözümün ucuyla, Shelly ve Carl'ın, ekibimizin diğer üyelerinden ikisinin başını salladığını görüyorum.

"Erika'nın ölümü buzdağının sadece görünen kısmı," diye bitiriyorum.

"Tamam," diye yanıtlar James sonunda. "Bu konuyu araştırmana izin veriyorum. Unutma, Blackmon'un yüksek mevkilerde birçok arkadaşı var. Bu konuda dikkatli davran," diye uyarır.

"Öyle yapacağım."

James'in bu soruşturmaya yeşil ışık yakması beni biraz neşelendirse de, bir şeyi paylaşmayı ihmal ettim.

Şu ana kadar bu davada birçok çıkmaza girdim. Bu noktaya kadar topladığım bilgileri bulmak aylarımı aldı.

Blackmon, bir dizi yan şirket aracılığıyla şirketinin fast-food zinciri restoranlarının sahipliğini gizliyor.

İş ortaklarını defalarca aradım, ama kimse cevap vermedi. "Hey," *The Regal*'da çalışan arkadaşım Kelsey, masamın başında dururken seslendi.

Kelsey spor departmanında çalışıyor ve televizyon sunucusu olmak için yarışıyor. "O konsantre ifade Blackmon davasıyla mı ilgili?"

"O kadar kolay okunur muyum?"

Omuzlarını silkiyor. "Bir davaya odaklandığında, evet." Ağzına bir üzüm atıyor ve elindeki küçük plastik poşeti uzatarak bana bir tane ikram ediyor.

Bir üzüm alıp ağızma atıyorum. "Bu davada somut bir şey bulamıyorum. Orada bir şey olduğunu biliyorum. Hissedebiliyorum. Ama görüştüğüm tüm çalışanlar konuşmayı reddediyor."

"Belki söyleyecek bir şeyleri yoktur."

Kafamı sallıyorum. "İçgüdülerim bunun nedeni olmadığını söylüyor." Birkaç dakika sessiz kalırız, zihnim çalışır.

"Bir yol var," diyorum, sesimde şüpheyle. "Nedir o?"

"Blackmon bir zamanlar Black Opal'ın kısmi sahibiymiş."

Kelsey'nin gözleri fal taşı gibi açılır. "Ron ve ben aylardır oraya üye olmaya çalışıyoruz. Son derece seçkin bir yer."

Başımı sallıyorum ama ona üye olduğumu söylemiyorum. Ailemdeki neredeyse herkes üye, ama ben üyeliğimi nadiren kullanıyorum. Sadece üye olmak için yıllık beş haneli bir üyelik ücreti var. Bu ücrete, özel odaları kiralama ücreti ve kulübün sunduğu diğer avantajlar dahil değil.

"Mevcut sahibine ulaşacağım," diyorum, yüksek sesle düşünürken. Kelsey burun kıvrıyor. "İyi şanslar."

Aylar önce kulübe son gittiğimde, sahibi ile yüz yüze geldiğimden bahsetmiyorum. Hiç konuşmadık ama onun koyu, neredeyse kömür siyahı gözleri, bakışlarımı ondan ayıramayacağım bir şey yayıyordu.

"Dae Kim," diye fısıldarım. Cep telefonumdan Black Opal'ın numarasını aratıp çeviririm.

"Görüşürüz," diyor Kelsey.

Aramayı yaparken ona el sallarım. Şansım çok az, ama belki Dae Kim eski iş ortağı hakkında benimle bir şeyler paylaşmaya açık olur.

BÖLÜM 3

Kennedy

"Geldiğinden emin misin?" On dakika önce beni eşlik ederek özel odanın kapısının önüne getirdiğim sert yüzlü güvenlik görevlisine soruyorum.

"Evet," diye cevaplar güvenlik görevlisi, gözlerini benden hızla kaçırarak. Sanki bana çok uzun süre bakmaktan korkuyormuş gibi.

Dae Kim'in ofisinden bir hafta boyunca cevap alamayan telefon görüşmelerinden sonra, üyeliğimi kullanmaya karar verip Black Opal'a gelerek onunla doğrudan konuşmaya karar verdim.

Gözlerimi başımın üstünde asılı duran kristal avizeye ve siyah ve altın rengi mobilyaları çevreleyen kadife kırmızı duvarlara çeviriyorum. Burası her yerinden ayrıcalık kokuyor.

Beş inçlik topuklu ayakkabılarımın ucunda biten, sol tarafında yırtmaçlı altın rengi elbise, kulübün atmosferine çok yaklaşıyor.

"Ne kadar sürecek biliyor musunuz?" diye soruyorum beş dakika sonra.

Güvenlik görevlisi cevap veremedi, arkasındaki kapı açılır. Hızla dönerek içeri giren kişiye bakar.

"Efendim..." diye selamlar.

Güvenlik görevlisinin sözlerinin geri kalanını duymuyorum çünkü gözlerim Dae Kim'e kilitlenmiş durumda.

O, Lee Corporation altında birçok gece kulübü, lounge ve gayrimenkul girişimi bulunan, gelecek vaat eden bir iş adamı. Şirket hakkında bu bilgileri bulmak zor oldu.

Bodyguard çıkar ve beni Dae Kim ile yalnız bırakır.

Bir anlığına kapalı kapıya sırtını dönerek ayakta kalır. Işığın açısı nedeniyle gözlerini göremiyorum, ama sanki beni izliyor ve değerlendirmiş gibi hissediyorum.

Bir adım, sonra bir adım daha atar. Her hareketi, yakışıklılığını ortaya çıkarır.

Onun hakkında bulabildiğim bilgiler, Güney Koreli olduğunu ortaya koyuyor. Kare çenesi, güzel bronzlaşmış teni, eğik, keskin gözleri ve ensesinde topuz haline getirilmiş simsiyah saçları ona biraz tehlikeli bir görünüm kazandırıyor.

Dae Kim uzun boylu, yaklaşık 1,88 metre, siyah takım elbise yeleği, beyaz düğmeli gömlek ve kusursuz bir şekilde dikilmiş siyah pantolon giyiyor.

Yaklaştıkça gözleri üzerimde kalıyor. O anda aklıma geliyor. *Bu gözleri daha önce görmüş müydüm?*

Evet, burada, Black Opal'da, ama aynı yoğun bakışı başka yerlerde de görmüştüm. Bu imkansız. O bir kereden başka, daha önce hiç tanışmamıştık.

Dae Kim'in unutulmaz bir varlığı var.

Benden yaklaşık bir adım önde durur ve ellerini ceplerine sokar.

İkimiz de tek kelime etmemiş olsak da, etrafımızda gerginlik dolaşıyor. Onun yüz hatlarını inceliyorum.

"Siz zor bir adamsınız, Bay Kim." Önce ben konuşuyorum, onun yararına değil, daha çok kendi yararına.

"Yine de buradasın, Kennedy."

Hayatımda hissettiğim en keskin ürperti omurgamdan aşağıya doğru yayılır. Ağzımı açıp kapatırım, ama boğazımdaki yumru kelimelerin çıkmasını engeller. Aramızdaki mesafeyi artırmak için geri adım atarım.

Boğazımı temizleyip, bir kez daha gözlerine bakıyorum. Aptalca bir hareket.

Gözlerine bakmak beni tedirgin ediyor.

Kendimi toparlamaya çalışıyorum. Dae Kim, karşılaştığım ilk yakışıklı erkek değil.

Ama Dae sadece yakışıklı değil. Bu adam bir heykel, kuzenim Monique'in sanat galerisinde sergilemek isteyeceği bir sanat eseri.

Ancak, onun gerçek özünü ortaya çıkaran, gözlerindeki vahşi bakış. Dışarıdan sakın bir tavır, ama yüzeyin hemen altında hissedilebilen bir tehlike.

Birdenbire, onun hikayesini öğrenmek istedim.

Hayatında ne böyle bir ikilem yaratmıştı?

İnsanları neyin harekete geçirdiğini merak etmem garip değil. Garip olan, Dae Kim ve benim henüz iki cümleden fazla konuşmamış olmamıza rağmen, kafamın sorularla dolup taşması.

Ama ben Dae Kim için burada değilim. O, muhtemelen araştırmamın asıl odağı hakkında bilgiye sahip.

"Benimle görüştüğünüz için teşekkür ederim, Bay Kim," diyorum. "Bu bir görüşme mi?" diye soruyor, koyu renkli kaşını kaldırarak.

Ona en geniş gülümsememi gösteririm. "Buradasın. Bu yeter." Koyu kömür rengi gözlerinde bir şey parlar.

"Bana ulaşmaya çalıştığını duydum." "Evet." Başımı sallıyorum.

Gelmeden önce, Dae Kim'e soruşturmamla ilgili sormak istediğim bir dizi soru hazırlamıştım, ama şimdi onun karşısına geçince, sorular aklıma istediğim kadar hızlı gelmiyor.

Bunu mahvetme, Kennedy.

Çenemi kaldırırım. "Sebastian Blackmon hakkında."

Gözleri kısıılır, ama bunun dışında bir tepki vermez.

"O, The Black Opal'ın eski sahibi ve hala üye listesinde, doğru mu?"

Dudaklarının gülümsemeye dönüşme şekli şeytani bir şey var. "Siz de üye olduğunuz için, listemizdeki üyelerin isimlerini doğrulayamayacağımı veya yalanlayamayacağımı çok iyi biliyorsunuzdur."

Onun ilk cevabının bu olacağını biliyordum. The Black Opal'ın müşteri listesi son derece gizlidir.

"Özellikle bir gazeteciye bu bilgiyi veremem," diye ekliyor.

"Müşterilerinizin isimlerini gazetede görmesinden mi endişeleniyorsunuz?" diye soruyorum. "Bu kulübün üyelerinin özel hayatlarında ne yaptıkları beni ilgilendirmez.

endişe." Nefesi yüzümü okşuyor. O anda onun ne kadar yaklaştığını fark ediyorum.

Yorgun olmalıyım, çünkü farkında olmadan kimsenin bu kadar yaklaşmasına izin vermemem gerektiğini biliyorum. Bir adım daha geri çekilmek için hareket ediyorum, ama baldırım bir mobilyaya çarpıyor. Omzumun üzerinden baktığımda siyah deri ikili koltuk görünüyor.

Dae'ye dönerek bakıyorum. O yerinden kıpırdamamış. Hala üzerimde dikiliyor. Beni korkutmaya mı çalışıyor?

Hayır.

Öyle değil. Boyları veya irilikleriyle korkutmaya çalışan erkeklerle karşılaşmıştım. Dae Kim öyle yapmıyor.

Onun odunsu kokusunu ve hafif narenciye kokusunu içime çekmeden nefes alabilmek için yana doğru çekildim.

"Bay Blackmon'un bir zamanlar The Black Opal'ın sahibi olduğu doğru, değil mi?" Farklı bir açıdan deniyorum.

"Soruşturmanızda bunu mu ortaya çıkardınız?"

Sinir bozukluğu omurgamdan yukarı doğru yayılıyor. "Her zaman bir soruya başka bir soruyla mı cevap verirsiniz?"

"Siz öyle yapmıyor musunuz?"

Dudaklarımı sıkıştırıyorum. Bunun olacağını biliyordum. Çoğu insan gazetecilere karşı pek açık değildir. Özellikle de araştırmacı gazetecilere.

İş adamları genellikle kirli sırlarının ortaya çıkmasını istemezler. Ben de iş adamlarından oluşan bir aileden geliyorum, muhtemelen bilmek istediğimden daha fazla sırları olan bir aileden.

"Bay Kim, sizi temin ederim ki buraya arkadaşınızın itibarını gereksiz yere lekelemek için gelmedim."

"Arkadaşlar ve iş ortakları arasında fark vardır, Kennedy."

Sesinde adımlı duyduğumda kalbim hızla çarpmaya başlar. Bunu, bir süredir kimseyle birlikte olmadığım gerçeğine bağlayacağım.

Uzun bir süredir.

"Farkındayım," diye cevap veriyorum. "Ancak, Bay Blackmon'un iş ilişkilerini araştırdığımda, sizin adınız birden fazla kez karşımıza çıkıyor."

Keskin bakışları yana kayar. Gözlerini benden ayırır ve ben de o odaya girdiğinden beri ilk kez derin bir nefes alırım.

Rahatlama uzun sürmüyor.

Neden bu adamın yanında kendimi bu kadar çaresiz hissediyorum? "Öyle mi?"

"Bir soru daha," diyorum.

"Cevaplar kolay gelmiyor." Sesinde gizemli bir ton var.

Onun oynadığımızı sandığı bu kedi-fare oyunundan bıktım. Buraya sosyalleşmek için gelmedim.

"Bay Kim, bu şekilde ansızın gelip, hazırlıklı olmadığınız sorular sorduğum için özür dilemeliyim."

Kaşlarını kaldırdı ama hiçbir şey söylemedi.

"Ama ben, Bay Blackmon ile ilgili önemli bir konu için buradayım. O, sizden bile daha ulaşılması zor bir adam."

"Onunla iletişime geçmeye çalıştınız mı?" diye sorar, sesi beni biraz şaşırtır.

Az önce söylediğim bir şey onda alarm zillerini çaldırdı. Bunu saklamaya bile tenezzül etmiyor.

Çenemi kaldırıyorum.

"Evet." Dudakları

büzülüyor.

"Eski iş ortağı olarak..."

"Eski iş ortağı," diye araya girer Bay Kim.

"Eski iş ortağı olarak, iş ilişkiniz hakkında birkaç soru sormak istiyorum."

"Mesela?"

"Ne kadar süre iş ortağıydınız?" "Yeterince

uzun bir süre."

Onun kaçamak cevabına dişlerimi gıcırdattım.

"İş ilişkinizin sona ermesinin özel bir nedeni var mıydı?" "Evet."

Bir süre bekleyerek, ayrıntılı bir cevap vermesini bekledim. O, sorduğumdan fazlasını söylemeyecek kadar akıllıydı. Açık uçlu sorular sormamanın daha iyi olduğunu biliyorum. Kendimi şaşkın hissediyorum.

"Bu cevabı biraz daha açabilir misiniz?"

Dudakları tekrar açılır ve dikkatimi üzerine çeker. "Hayır, sanmıyorum."

Hayal kırıklığı midemi kaplıyor. Bu görüşme de bir başka çıkmaza giriyor.

Ve ipuçlarım tükeniyor.

"Kennedy, gizlilik anlaşmalarını herkesten daha iyi bildiğine eminim."

Dudaklarım kıvrıldı. *Herkesten daha fazla.* Sanki bu ilk görüşmeden öte kim olduğumu biliyormuş gibi konuşuyor.

Elbette, özel gece kulübünün her üyesini tanıyor olabilir. *Ama ses tonunda bir şey...*

Bu düşünceyi kafamdan silip atıyorum, çünkü muhtemelen gereğinden fazla anlam yüklüyorum.

"Ve bu konuşmanın kayıt dışı olmadığını varsayarsak," diye devam ediyor, "Bay Blackmon ile olan eski iş ilişkilerim hakkında ayrıntılara giremem."

"Peki ya onunla şu anki ilişkiniz?" Kaşlarını çatıyor, kaşlarının arasında bir kırısklık belirliyor. "Hala bu kulübün üyesi, değil mi?"

"Tekrar söylüyorum, bunu doğrulama ya da yalanlama yetkim yok."

Kararından vazgeçmeyecek. Bunu hissedebiliyorum. Ama cevabı zaten biliyorum. Bay Blackmon, geçen yıl içinde The Black Opal'da birkaç kez görüldü. Üyeler için ayrılmış, herkesin imrendiği VIP bölümünde.

Dae Kim'in çenesinin sıkılığı ve sarsılmaz bakışları, bu toplantının verimliliği hakkında bilmem gereken her şeyi bana anlatıyor. Hiçbir yere varamayız.

Yine lanet olası bir çıkmaz sokak.

Hayal kırıklığı mı gizlerken onun bakışlarını üzerimde hissedebiliyorum. Sağduyumun aksine, merakım üstün gelmeye başlıyor ve Dae Kim'in kim olduğu hakkında sorular ortaya çıkıyor.

Bunun için burada değilsin.

Dikkatimi başka yere yöneltmek için vaktim yok.

"Bay Kim, zaman ayırdığınız için teşekkür ederim," diyorum sessizliğe. "Gelecekte bana söylemek istediğiniz bir şey olursa, lütfen çekinmeden beni arayın."

Kartvizitimi çıkarıp ona uzattım.

Gözleri uzattığım elime düşer. Kartımı almayacağını düşündüğüm anda, ona uzanır. Parmak uçları benimkilere dokunur.

Vücudum içimi kaplayan hisle kaskatı kesilir. Gözlerimiz yine birbirine kilitlenir, ama bakışlarımızı uzun süre sürdürmeyi reddederim.

"Tekrar teşekkürler, Bay Kim." Karınımda hissettiğim garip hisler buradan gitme zamanının geldiğini söylüyor, bu yüzden çıkmaya başlıyorum.

Ancak, kolumu tutan bir el beni durdurur.

Vücudumu döndürdüğümde, Dae Kim'in büyük eli kolumu sarmış ve beni yerinde tutuyordu. Normalde, yeni tanıştığım bir erkeğin böyle bir hareketi, ona hemen hayalarına bir diz atmamı gerektirirdi.

Bu sefer tereddüt ediyorum.

Aklım daha önce barda içtiğim içkiye gidiyor. Birisi içkime bir şey mi kattı acaba? Vücudumun bu şekilde hissetmesinin sebebi bu olmalı.

Sebebi bu olmalı. "Benimle akşam yemeği ye."

Bu cümleyi anlamam normalden çok daha uzun sürüyor. Buna soru diyemem çünkü soru değildi. Tuhaf bir şekilde emir gibi geliyordu.

O anda beynim gerçekliğe geri dönüyor.

Ben kimseden emir almam.

Kolumu onun elinden çekiyorum. Dae Kim şaşırmıyor. Bunun yerine, sanki o anın tadını çıkarıyormuş gibi, eli kolumu tuttuğu yere bakmaya devam ediyor.

"Az önce ne dedin?" diye soruyorum, sanki onu tam olarak duymamışım gibi. "Akşam yemeği," diye cevaplıyor. "Benimle."

"Bay Blackmon ile iş ilişkinizi tartışmak için mi?"

Hemen başını sallar. "Bu konu tartışmaya açık değil."

Yaklaşarak ellerini tekrar ceplerine soktu. "Ama akşam yemeğinde konuşabileceğimiz başka konular da var, Kennedy."

Yine boğazımda o lanet olası yumru oluşuyor.

"Hayır, teşekkürler." Cevabım, onun önceki cevabı kadar kesin. "Buraya randevu aramak için gelmedim."

"Beni aramak için geldin."

"Ben..." Yanlış değil, ama onun söylediği gibi değil. "Cevaplar, Bay Kim. Buraya cevaplar aramaya geldim."

Yaklaşıyor. "Ya size farklı cevaplar vereceksem?"

Ne tür cevaplar vermek istediğini anlamak için dahi olmaya gerek yok. Gözlerinin içine bakıyorum. O karanlık, delici gözler hiç kıpırdamıyor, göz kırpmıyor, tereddüt etmiyor. Vücudumda baştan ayağa bir şey titriyor.

Tek düşünebildiğim şey... *Kesinlikle hayır.*

"Hayır, teşekkürler Bay Kim." Bir adım geri atarım, sonra bir adım daha. Üçüncü adımda, topuklarımı döndürür ve arkama bakmadan kapıya doğru yönelirim.

Her adımımı izlediğini bilmeme rağmen vücudum yanıyor.

Ama o beni takip etmez.

Kapı arkamdan kapandığında rahatlarım. Artık onun ağır bakışları altında olmadığımı bilmek, daha önce hiç hissetmediğim bir şekilde beni özgürleştirir.

Kulübün zemin katından gelen neşeli müzik beni karşılıyor ve bir an için, az önce terk ettiğim yabancıyı aklımdan çıkarmama yardımcı oluyor.

Yine de, kapıya doğru ilerlerken, onun gözlerinin hatırası beni rahatsız ediyor. Aylar önce onu ilk kez gördüğüm gece gibi.

İlk kez miydi?

Vale BMW SUV'umu girişe getirene kadar bu soru kafamda dönüp duruyor. Dae Kim'i daha önce tanışmış olsaydım bilirdim. Hafızam iyidir.

Arabamın direksiyonuna geçerken bu düşünceyi kafamdan silip atıyorum. Bir sonraki adıma odaklanmam gerekiyor. Sebastian Blackmon hakkında daha fazla bilgi edinmek konusunda şimdiye kadar yaptığım her şey sonuçsuz kalmıştı.

"Ya sana farklı cevaplar vermem gerekirse?"

Onun sorusunu kafamdan silip atıyorum. Dae Kim'in bana vermek istediğı cevaplar, benim aradığım cevaplar değil.

Dae Kim ile randevuya çıkmayacağım ama meraklı beynim merak etmeden duramıyor... *Onun hikayesi nedir?*

BÖLÜM 4

Dae

Kennedy ile aramızda birkaç araba mesafesi bırakarak telefonumun çaldığını görmezden geliyorum.

Arayan Jersey, Black Opal'ın müdürü, iş ortaklarımdan biri ve kuzenim. Muhtemelen az önce kovdurduğum çalışan hakkında konuşmak istiyordur.

Ona daha sonra cevap vereceğim.

Bu daha acil bir durum. Kennedy, Black Opal üyeliğini nadiren kullanır.

Eski asistanım, Kennedy'nin gelip beni görmek istediğini söylediğinde, onun bir hafta boyunca benimle görüşmek için defalarca aradığını öğrendim.

O zaman Jersey'e o pisliği kovdurdum. Çalışanlarımın hepsi, hemen içeri girebilen tek bir kişi olduğunu bilir ve tüm güvenlik görevlileri, o geldiğinde ona göz kulak olmaları gerektiğini bilir.

Kennedy Townsend.

Benim küçük savaşımlarım.

O artık o ara sokaktaki on yedi yaşındaki kız değil. Bugün, cevaplar aramak için bana gelen cesur bir araştırmacı gazeteci.

Üst dudağım kıvrıldı.

Sebastian Blackmon. Sonunda kurtulduğum piç kurusu, ama şimdi küçük savaşımlarım onun hakkında sorular sormaya başladı.

Blackmon, iş ortağı Daniel Park yüzünden benim için önemli. Yıllar önce hayatımı cehenneme çeviren adam.

Neredeyse on yıldır intikamını almayı planladığım aynı orospu çocuğu.

Kennedy'nin SUV'si apartmanının yer altı otoparkına girerken bu düşünceleri kafamdan silkeliyorum.

Bir sonraki blokta dönüp kendi binamın garajına giriyorum.

Özel asansörü kullanmak yerine, ayrılmış park yerime park edip garajdan çıkıyorum, binayı dolaşarak ön girişe doğru ilerliyorum. Girmeden önce durup başımı çevirip on beşinci kata bakıyorum.

Bu noktada saymama gerek yok.

İçeriden gelen ışık pencereyi aydınlattığında içimi bir memnuniyet kaplar. Ayaklarım düşünmeden hareket eder ve beni her zamanki gibi "Bay Dae, hoş geldiniz" diyerek karşılayan kapıcıya başımı sallarım.

Turnike kapısından girer girmez, ön kapıdaki güvenlik görevlisi ayağa kalkar.

"Bay Kim, ihtiyacınız var mı?"

"İyiyim," diye cevap veriyorum, durmadan. Özel asansörlere yöneliyorum ve binamın on altıncı katına çıkmak için şifreyi giriyorum. Bu, binanın kısmi sahibi olarak sahip olabileceğim çatı katı değil.

Geniş daireme girerken, ayakkabılarımı çıkarıp, her zaman ön kapının yanında duran terlikleri giydim.

Tavan yüksekliğindeki oturma odası penceresine doğru ilerlerken, boynumdaki kravatı gevşetiyorum.

Kravatı, ardından yeleğimi, yanından geçerken alçak koltuğun üzerine atıyorum. Neredeyse benimkinin tam karşısındaki pencereyi arıyorum. Penthouse'u seçmeme nedenim budur.

Orada bu manzarayı göremezdim.

Kennedy'nin penceresine bakarken bir gölgenin geçtiğini gördüğümde, kemiklerime kadar memnuniyet doluyor. Perdelerini çekmiş, onu net bir şekilde göremem için.

Ama orada.

Evinin en sevdiği odasında otururken her hareketini dikkatle izliyorum. Okuma köşesi. Karanlık silüet duvara yaslanıyor, dizlerini yukarı çekip üzerine kitabı koyuyor.

Bu gece hangi kitaba ilgi duyduğunu merak ediyorum. Zaman geçiyor ve ben onu izlemekten başka bir şey yapmıyorum.

Cebimden, her zaman yanımda taşıdığım beyaz ipek mendili çıkarıyorum. Başparmağım, kumaşa işlenmiş lavanta rengi ipliklerle dikilmiş baş harflerinin kabarık kenarlarını buluyor.

K.T.

İsim baş harfleri, ne kadar yıkarsam yıkayayım asla tamamen çıkmayan kan lekesinin hemen üzerinde.

O gün ne kadar zayıf olduğumu hatırlatıyor.

Kennedy'nin binasına tekrar bakıyorum. Hâlâ orada. Dudaklarımdan içten bir gülümseme süzülüyor. Benim küçük savaşçımın çok meraklı bir zihni var. Gurur duyuyorum, ama bu duygu kısa sürüyor.

Onu bu gece bana getiren şey merakıydı. Sebastian Blackmon hakkında cevaplar istiyor. Kısa sohbetimiz sırasında kartlarını sakladı. Blackmon'un iş ilişkilerini neden araştırdığını hiç açıklamadı.

Blackmon'a güvenmiyorum, çevresini biliyorum. Global Group ile bu anlaşmayı yaptığımda, Blackmon'u ve daha da önemlisi, şu anda babamın şirketini yöneten Daniel Park'ı finansal olarak alt edebileceğim.

Kennedy'yi izlemeye devam ederken planlarımı düşünürüm. Blackmon'un işlerini araştırmasından hoşlanmıyorum.

İçimdeki her şey bana onun tehlikeli bir alana girdiğini söylüyor.

Kararımı vermem sadece bir dakika sürüyor. Beklemek

yok.

Küçük savaşçım cevaplar istiyorsa, onları alacak. Benden.

Sadece benden.

BÖLÜM 5

Kennedy

"Monique bize katılmayacak mı?" diye sordu baldızım Riley, Amerikan tarzı restoranda masamıza yönlendirilirken.

"Hayır, bugün annesiyle galeride öğle yemeği yiyecek."

Garson menüleri dağıttıktan sonra masadan ayrılınca Riley, "Burada ne tavsiye edersin? Açlıktan ölüyorum." diye sordu.

"Somon burger fena değil. Waffle kızartması yüzünden haftada en az bir kez burada yemek yiyorum." Bir de bu restoran işyerimden sadece birkaç kapı ileride.

"Buraya hiç gelmemiştim..." Riley'nin telefonu çalınca sözü kesilir.

Dudaklarında tanıdık bir gülümseme belirlediğinde, kim olduğunu zaten biliyorum.

Gülümserim. "İkizime hayat kurmasını söyle," diye mırıldanırım menüye bakarken.

"Merhaba," diye cevaplar, gülünç derecede tatlı bir ses tonuyla.

Riley'nin kardeşim için hissettiği aşk ortada. Ben aşk konusunda çok isteksiz olabilirim, ama kardeşim ve karısının paylaştıkları şey için onlara kıskançlık duymuyorum.

"Bugün öğle yemeğinde kiminle olacağımı sana söyledim." Dişlerimi gıcırdatıyorum.

"Yarın. Yarın birlikte öğle yemeği yiyeceğiz," diye devam eder Riley. Bir süre durur, onun cevabını dinler.

"Şimdi başlama," diye uyarır. "Townsend Industries'te çalışmayacağım." Bir ara daha olur. "Evet, her gün birlikte öğle yemeği yiyeceğiz demek olsa bile."

Sinirli bir nefes alır.

"Kapatmam lazım. Kız kardeşin huzursuzlanıyor gibi görünüyor." Gülerek, "Öyleyim," derim, Kyle'ın duyabileceği kadar yüksek sesle.

Riley telefonu hoparlöre alır. "Seni seviyorum kardeşim."

"Ben de seni seviyorum. Şimdi kapat."

Riley telefonu kapatmadan önce Kyle gülümser.

"O çok yorucu. Onunla nasıl başa çıktığını anlamıyorum." "O kadar da kötü değil," diye savunur.

"Lütfen bunu onunla aynı rahimden çıkmamış birine söyle. Kardeşim ve ailemdeki tüm erkekler, bu konuda, çok yorucu olabiliyorlar."

"Ve sevgi dolu ve nazik ve..."

"Sahiplenici..."

"Ne kadar?" diye üçüncü bir ses araya girer.

Annemin kahverengi gözlerine baktığımda anında gülümserim.

"Anne." Daha sözümü bitirmeden ayağa kalkıp onu kollarıma alıyorum.

"Merhaba, bebeğim." Bu iki kelime her zaman midemde sıcak bir his uyandırır.

"Merhaba Patience," Riley de annemi kucaklayarak selamlar.

"Geciktiğim için özür dilerim," diye özür diler annem. "Gelecek yıl için burs başvuruları başladı, bu da evrak işleriyle boğulduğum anlamına geliyor."

Riley onun açıklamasını eliyle reddetti. "Tam zamanında geldin. Henüz sipariş bile vermedik."

Sanki işaret almış gibi, garson siparişlerimizi almaya gelir.

"Somon burgeri kulağa hoş geliyor, ama bu sefer balık yemeyi pas geçeceğim," diyor Riley. "Sebzeli burger alacağım."

Annem ve ben de siparişlerimizi veriyoruz.

"Şimdi, ben içeri girdiğimde ne diyordun?" Annem doğrudan bana bakıyor. Benimkine benzeyen parlak kahverengi gözleri yüzümden hiç ayrılmıyor.

Onun gülümsemesine karşılık verirken, birkaç yıl önce tekrar uzatmaya başladığı omuz uzunluğundaki kız kardeş saçlarını hayranlıkla izliyorum. Saçlarında birkaç gri tel dışında, kimsenin onun kırklı yaşların başında olduğunu tahmin edeceğini sanmıyorum, ellili yaşlarının başında olduğunu ise hiç sanmıyorum.

Genetik piyangoyu kazandığımı bilerek gülümsüyorum. Görünüş olarak anneme çekmişim. Burun köprüsü ve yanaklarımda iz bırakan çiller hariç. Onlar Townsend genlerinin etkisi.

Babamın ve tüm amcalarımın çilleri olması, ama bunların kardeşlerime geçmeyip bana ve küçük kız kardeşim Stasi'ye geçmesi çok komik.

"Hiçbir şey," diye cevap veriyorum.

"Kızın zavallı, savunmasız kocama hakaretler yağdırıyordu," diye araya giriyor Riley.

Burun kıvrıyorum. "Savunmasızmış, hadi oradan. O adam birkaç saat seninle konuşmadan duramazmış gibi davranıyor. Bana çok hatırlatıyor..."

Annemin telefonu çalıyor.

"Sakın bana..." diye mırıldanırım. Ama annemin yüzündeki ifade her şeyi anlatıyor.

"Hey, toplantın vardı sanıyordum," diye cevaplar. Bir süre sessizlik, sonra gülmeye başlar. "Kızlarımızı ekemem." Bir süre daha sessizlik. "Bu kabalık olur."

Riley'e bakarım, annemin "*kızlarımız*" derken onu da dahil ettiğini fark edip etmediğini merak ederim.

Yüzünde beliren küçük gülümseme, fark ettiğini gösteriyor.

"Hayır, öğle yemeğinden sonra ofisine gelemem." Annem gözlerini devirir. "Çünkü benim de bir işim var."

Kafamı sallıyorum. Babam şüphesiz annemi iş gününün geri kalanını boş verip onun ofisinde geçirmesi için ikna etmeye çalışıyor. Onu hiçbir şey için istemiyor. Sadece onun etrafında olmasını seviyor... hayır, ona bayılıyor.

"Şimdi kapatıyorum. Senin bir toplantın var, ben de Ken ve Riley ile öğle yemeği yiyeceğim." Kapatacak gibi görünüyor ama sonra duruyor.

Onu ofisine davet etmek için fazla mesai yapıyor.

Elimi uzatıyorum. Annem gözlerini kırıştırıyor ve sonra gülümsüyor. "Birisi seninle konuşmak istiyor."

"Merhaba baba," diyorum, telefonunu kulağıma dayayarak. "İyiyim, sorduğun için teşekkürler," diyorum, o henüz sormamış olsa da. "Ve annemi bizimle öğle yemeğine çıkmaya ikna etmeye çalıştığın için teşekkürler. Hiç de kaba değil."

Telefonun diğer ucunda gülüyor. Başka kimsenin duymadığını düşündüğüm bir ses.

"Bilgin olsun, ona akşam yemeğine seni davet etmesini söyledim." "Bu beni rahatlattı, ama daveti reddetmek zorundayım.

Yapacak çok işim var, muhtemelen geç saatlere kadar ofiste kalacağım. Belki bu hafta sonu. Şimdi, annem ve yengemle huzur içinde öğle yemeği yiyebilir miyim, lütfen?"

Uzun, acı dolu bir nefes alır. "Madem öyle." Sanki o kadınla yaşamıyormuş gibi davranıyor.

"Çok nazıksın. Seni seviyorum baba."

"Seni seviyorum, kızım. Ve çok fazla çalışma," diye emreder.

"Sen mi söylüyorsun bunu."

"Ailem çalışmak zorunda kalmasın diye çok çalışıyorum."

"Biliyorum, mecbur değilim. Yapmak istiyorum," diye ona bininci kez söylüyorum. "Sadece aşırıya kaçma. Bu hafta sonu yemeğe gel."

"Deneyeceğim."

Sesi sertleşir. "Bu bir rica değildi."

Gözlerimi deviriyorum. "Hafta sonu görüşürüz baba."

Telefonu anneme geri veriyorum. "Bunca yıl sonra, bunu nasıl yapıyorsun bilmiyorum. Sanırım durumu daha da kötüye gidiyor." Kaşlarımı çatıp Riley'e bakıyorum.

"Sen de benim ikizimle aynı durumdasın."

Ciddi ifadesine rağmen gülümsemesi genişler.

"Bazen biraz zor olabilir," diye itiraf eder Riley, "ama bu sevgiden kaynaklanıyor." Omuzlarını silker. "Aşık olduğunda anlayacaksın. Değil mi, Patience?"

"Oh hayır." Annem cevap veremeden, kararlı bir şekilde başımı sallayarak araya girdim. "Bu benim kaderim değil. Ayrıca, aşka ayıracak vaktim yok."

Annem ve Riley birbirlerine bakışirlar.

"Bunu yapmayın." İkisine de bakışlarımı dikleştirim.

Garson yemeklerimizi masamıza getiriyor. Her birimizin önüne tabakları koyarken duraksıyorum. Çatalımla annemi, sonra Riley'i işaret ediyorum.

"Yakın gelecekte aşk hayatımda yer yok." Yüzümde somurtkan bir ifade belirmesin diye uğraşıyorum. Çıkışlığım var, ama yirmi yedi yaşında, sadece iki ciddi erkek arkadaşım oldu. Sonuncusu başka bir eyalette yaşıyordu ve ailemle hiç tanışmadı.

İlişkimizin yaklaşık bir yıl sonra beni terk etti.

"Ayrıca, şu anda üzerinde çalıştığım bu hikaye yeterince zamanımı alıyor."

Annem masaya doğru eğildi. "Bize biraz anlatabilir misin?"

Makaleler yayınlanana kadar üzerinde çalıştığım hikayeler hakkında fazla ayrıntı veremeyeceğimi biliyor.

"İsim veremem, ama tanınmış bir iş adamının çalışanının ölümünü araştırıyorum."

"Burada, Williamsport'ta mı?" diye sorar Riley.

"Ölüm burada gerçekleşti, ama o Williamsport'ta tam zamanlı olarak yaşamıyor. Ancak şehirde birkaç zinciri var. Tek söyleyebileceğim bu."

"Dikkatli ol," diye ısrar ediyor annem. "Ölümle ilgili bir soruşturma yaptığını duymaktan hoşlanmıyorum."

Anneme endişelenmemesini söylüyorum, ama o elini kaldırıyor.

"Biliyorum, biliyorum. Dikkatli olacaksın. Cinayet veya kasıtlı ölüm kelimelerini kullanmadın, ama birinin ölümüyle ilgili bir soruşturma varsa, en kötüsünü varsayacağım. Ve annen olarak sana dikkatli olmanı söylüyorum."

Kaşlarını çatıyor ve alnında bir kıvrıklık belirliyor. "Bana söz ver," diye ısrar ediyor.

"Söz veriyorum."

Ona çok endişelenmemesini söylemek dilimin ucunda. Bu benim işim; yirmi yedi yaşında, hala acemiyim. Kendimi kanıtlamak için çok çalışmalıyım. Pozisyonumu hak etmek için.

Neyse ki, kendimi çok fazla tehlikeye atmadan cevapları nasıl alacağımı biliyorum.

Annem ve Riley ile öğle yemeğini bitirip ofisime döndüm. Asansör kapıları açıldığında, *The Regal* Media'nın başkan yardımcısı Blake Madison, "Kennedy" diye selamladı.

asansör kapıları açıldığında selam veriyor.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı çünkü onun ana asansörü kullanması nadir bir durumdu. "Bay Madison," diye cevap verdim. "Nasılsınız?" Bu, onunla ikinci kez konuşuşumdu.

İlki, *The Regal*'daki ilk günümde ofisleri gezdirildiğim zamandı.

"Nasıl gidiyor? Çok çalışıyorsun diye duydum?" Gülümsüyor.

Ben de başımı sallıyorum. "Evet, efendim."

Elini sallayarak beni uğurlar. "Bu kadar resmi davranmana gerek yok. Blake yeterli."

Kaşlarımı çatmaya başlıyorum ama hemen kendimi topluyorum. Son derece dostça görünüyor. Zihnimin derinliklerinde bir şüphe uyanıyor ve ailemden birinin Blake Madison'ı tanıyıp tanımadığını ve bu işi bu sayede mi aldığımı merak ediyorum.

Ardie'yi hiç sevmesem de, son görüşmemizde söylediği sözler içimdeki güvensizliği uyandırıyor. Kariyerim, tamamen kendi başıma kazanmak istediğim tek şey.

"İyi çalışmaya devam et," diyor Blake, benim katımdan birkaç kat aşağıda asansörden inerken.

"Devam edeceğim."

Garip hislerimi silkeliyorum ve birkaç kat daha çıkarak ofisime gidiyorum. Resepsiyonistin görüş alanına girer girmez, gözleri büyüdü. "Kennedy, sana bir paket geldi."

Kaşlarımı çatarak masasında bekledim. "Kimden geldiğini biliyor musun?"

Resepsiyonist başını sallar. "Teslimatçıya masana bırakmasını söyledim."

Masama doğru ilerliyorum ve yaklaşık yirmi farklı masanın bulunduğu geniş açık ofisin yarısına gelmeden, büyük bir lavanta ve beyaz çiçek buketini görüyorum. "Biriyle çıktığını bilmiyordum."

Omzumun üzerinden bakınca Kelsey'nin çiçeklere baktığını fark ettim.

"Öğle yemeğinden dönmeni bekliyordum, böylece bana her şeyi anlatabilirdin."

Yerime oturuyorum. "Kimseyle çıkmıyorum."

"Çiçekler kimden?"

"İyi soru," diye mırıldanarak kartı arıyorum. İçinde yazanlardan dolayı alnım kırıışıyor.

"Kimden?" diye sorar Kels.

Kısa notu okudum ama hala sorusuna cevap veremiyorum. "Yazmıyor," diye cevap veriyorum.

"Kartta ne yazıyor?"

"Cevap istiyorsan, saat 7'de benimle buluş." Kartın ön yüzünü kaldırıp, başka bir şey yazmadığını gösteririm. Ama arka yüzünde bir şey yazıyor.

"Arabam saat 6:45'te evinden seni alacak."

"Vay canına," Kelsey o kısmı yüksek sesle okuduğumda böyle yanıtladı. Hayranlıkla bana geniş gözlerle baktı. "Kimseyle çıkmadığından emin misin? Bu biraz..." Çiçeklere, karta ve sonra bana baktı, "romantik. Lavanta en sevdiğin renk değil mi?"

Kafamı sallıyorum, bu tesadüfü sindirmeye çalışıyorum. Lavanta en sevdiğim renk ve koku.

"Kim olursa olsun, adını bile bırakmamış," diyorum.

Kim olabileceğini düşündüğümde aklıma sadece bir kişi geliyor. "Bunun romantizmle hiçbir ilgisi yok."

Düşük bir ıslık çalar. "Eğer iş içinse, bu kişi sana ulaşmak için çok uğraşmış."

Sırıtarak, "Gidecek misin?" diye sorar.

"Hayır," diye kesin bir şekilde cevap veriyorum. Gözleri büyür. "Neden gitmiyorsun?"

"Çünkü meşgulüm. Tüm dikkatimi vermem gereken bir soruşturma var. Bu notu gönderen kişi," notu ikimizin arasında tutuyorum, "benim zamanım olmayan oyunlar oynuyor."

Başka neden adını yazmasın ki?

Bu sorunun cevabını çok uzun veya çok fazla düşünmeden biliyorum. Ve bu çiçeklerin kimden geldiğini de biliyorum.

Dae Kim.

Çiçeklere bakarken, içimde sorular belirir. Hangi cevapları vermeye hazır? Cevaplarına güvenebilir miyim?

Kararımı verdim, başımı salladım.

"Gitmeyeceğim."

BÖLÜM 6

Dae

Şoför: On dakika sonra varacağız.

Kennedy'yi evinden almam için gönderdiğim şoförün mesajına bakarken içimi bir memnuniyet kaplıyor.

Çiçeklerle birlikte gönderdiğim kartın onun ilgisini çekeceğini biliyordum. Bu yüzden kartın üzerine adımı yazmadım. Benim küçük savaşçım, bunların benden geldiğini anlayacak kadar akıllıdır.

"Beklerken başka bir şey ister misiniz, Bay Kim?" diye sordu gecenin özel garsonumuz.

"Şu anda yok."

Son on dakika içinde ikinci kez ihtiyacım olan her şey için hazır olduğunu söyledikten sonra, ayrılır. Şehrin en iyi Hint restoranlarından biri olan Seven Spices'in özel yemek salonuna bakıyorum.

En önemlisi, Kennedy'nin en sevdiği restoran.

Toprak tonları ve yumuşak müzik, mekana rahat bir sıcaklık katıyor. Kennedy ile ilk gerçek randevum için mükemmel bir yer.

Düşüncelerime çok fazla dalmadan, şoförümün geldiklerini bildiren bir mesaj alıyorum. Beş dakikadan az bir süre sonra, hostes Kennedy'yi içeriye alıyor.

Ayağa kalkıyorum ve onu gözlerimle yutuyorum. Dün gece The Black Opal'da giydiği seksi elbisenin yerine, dizine kadar uzanan sade siyah bir şal elbise giymeyi tercih etmiş.

Ancak, ona hiçbir şey basit görünmüyor. Sargı, belinin ve kalçalarının kıvrımlarını vurgulamış. Elbisenin V yakası, şık bir görünüm için yeterli miktarda cilt gösteriyor. Saçları yine yüksek bir topuzda, düzgünce toplanmış, ancak birkaç tutam yanlara dökülerek güzel yüzünü çerçeveleyiyor.

Dudakları kırmızı tonunda ve yanakları gül pembesi renkte. Hafif makyajı, kusursuz açık kahverengi tenini ve yanaklarını ve burnunu süsleyen çillerini ortaya çıkarıyor.

O bana nasıl gelirse gelsin kabul ederim. Ama en sevdiğim hali, mümkün olduğunca az makyajlı, en doğal hali.

"Demek sensin," diyor selam olarak.

Sesi sıcak ya da davetkar olmasa da, midemde bir şeyler kıpır kıpır ediyor.

"Başka birini mi bekliyordun?" Yumruğumu sıkıyorum, çünkü kiminle buluşacağını tahmin etmiş olsa da, giyinip makyaj yapıp evinden çıkıp başka bir adamla buluşması fikri beni sinirlendiriyor.

"Hayır." Başını sallıyor. "Beklemiyordum."

Nefesimi bırakıyorum ve yumruğumu açıyorum. "O zaman beni görmeye geldin." Dudaklarım gülümsüyor.

"Hayır, kartında söz verdiğin cevapları almaya geldim." "Ve sana bu cevapları verebilecek tek kişi benim." Kaşlarını çatı. "Sen birçok kişiden birisin."

"Öyle olsaydı, şu anda burada olmazdın, Kennedy." Bakışlarımız birbirine kilitlenir.

"Neden oturup konuşmuyoruz?" Garson bize doğru yürürken elimizle onu uzaklaştırdık.

Masanın karşı tarafına geçip alçak sandalyeyi çekiyorum. "Buraya akşam yemeği yemeye gelmedim," diyor, sandalyeden bana bakarak.

ban

a "Öyle mi?" Sandalyenin üzerinde duruyorum.

bak "Cevaplar için geldim. Blackmon hakkında," diye vurgular.

ar. "Çalışkan gazeteciler bile yemek yemelidir."

Alt dudağını ısırtıyor, bu da artan hayal kırıklığının bir işareti.

"Cevap istiyorsan, otur, Kennedy." Sesimde tartışmaya yer bırakmıyor.

Burun delikleri genişler ama masaya doğru bir adım atar. Sonra bir adım daha, oturana kadar. Utanmadan parmak uçlarımla omuzlarına dokunarak sandalyesini içeri iterim.

Garson bir anda yanımıza gelir. "Kırmızı şarap?" diye sorarım Kennedy'ye.

Bana sertçe başını sallar. Menüdeki en iyi kırmızı şarabı sipariş ettikten sonra bakışlarımı tekrar ona çeviririm. Parmaklarım ona dokunmak için kaşınıyor. Bu an beklediğimden daha erken gerçekleşse de, tadını çıkaracağım

"Önce bir meze ile başlayalım mı? Aloo gobi'nin
"Burada daha önce yemek yemedin mi?" diye soruyor, k
"Burada daha önce yemek yemedin mi?" diye soruyor, kaşlarını kaldırarak.
"Özel bir gün için bekliyordum." Menüye bakmadan önce bir anlığına gözlerine baktım.

"Güzel. Sipariş verelim, beklerken birkaç soruya cevap verirsin." Telefonunu masanın üzerine koyar ve kayıt modunda olduğunu açıkça gösterir.

Garson siparişlerimizi alıp gittikten sonra, telefonunu alıp kaydı durdurdum ve masanın ortasına koydum.

"Söylediğim veya söylemediğim hiçbir şey kayda geçmeyecek."

Dudaklarını sıkıştırıp iç geçirdi. "Tahmin etmiştim." Sesi sadece biraz hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

"Sebastian Blackmon'u nasıl tanıdığınla başlayalım." Cevaplarını almaya çok kararlı.

"Neden bir yudum şarapla başlamıyoruz?" Tam sözlerimi bitirirken, garson şarap kadehlerimizi getirir.

"Bay Kim, ben..." "Dae."

Ağzını açıp kapattı. "Anlamadım?" "Bu kadar resmi davranmamıza gerek yok."

Bana attığı gülümseme gergin ve yapmacık, ama ben bundan keyif alıyorum. Yüzündeki her ifadeyi yutmak ve tadını çıkarmak istiyorum.

"Bu kişisel bir görüşme değil, Bay Kim," diye *Bay*'ı vurguladı.

Öfkeyle mide kaslarım gerilir. Öne doğru eğilirim. "Neden ikisi de olamaz?"

Kafasını sallar. "Ben randevuya çıkmam," der.

O kadar güzel ki, ona bakmak neredeyse acı veriyor. Yine de dikkatim, bir kelebeğin ışığa çekildiği gibi ona çekiliyor.

Gözleri dudaklarıma düşer ve o anda ağızımda bir gülümseme belirlediğini fark ederim. Nadiren gülümserim, ama onun yanında bu kaçınılmaz görünüyor. Dudakları açılır ve dili alt dudağını hafifçe okşar. Eminim vücudunun bana verdiği fiziksel tepki farkında değildir.

"Öyle görünüyor," diye cevap veriyorum sonunda.

Nefesini içine çekiyor, gözleri benimkilere dönüyor, sanki bana bakarken kendini kaybettiğini fark etmiş gibi.

Kennedy boğazını temizledi. "Hiçbir şey görüldüğü gibi değil." Bütün vücudum gerildi.

O gün ona söylediğim sözlerdi bunlar. Kaçıp, lanet olası bir korkak gibi saklanmadan hemen önce.

Hatırlıyor mu?

"Hiçbir şey görüldüğü gibi değildir," diyorum, bu cümleyi düşünerek.

Garsonumuz, biz sessizce birbirimizi izlerken, aperatiflerimizi getirir. Onun bakışlarında bir tanıma işareti ararım. Onun güzel bakır rengi gözlerinde bir arzu, bir istek parıltısı vardır.

Ama hiçbir şey hatırlamıyor.

Hatırlamıyor.

Bu farkındalığın beni rahatlattığını mı yoksa üzdüğünü mü bilmiyorum. Hafifçe başımı sallayarak, hatırlamamasının daha iyi olduğunu kendime hatırlatıyorum.

"Sorularına geçmeden önce yemeğimizi yiyelim mi?"

Başını yana eğip beni inceliyor. "Yemeği kabul etmezsem cevap vermeyeceksin, değil mi?"

Ağzımın köşeleri yukarı doğru kıvrılır. "Sorularına bağlı olarak, yemeği paylaştıktan sonra bile cevap vermeme ihtimalim var," diye dürüstçe itiraf ederim.

Hayal kırıklığı bir anlığına yüzünü buruşturur, ama sonra gülümser. Geniş bir gülümseme. "Neden araştırmacı gazeteci olduğumu biliyor musunuz, Bay Kim?"

Cevabını merakla bekleyerek kaşlarımı kaldırdım.

"Daha fazlasını öğrenmek için derin ve bitmek bilmeyen merakım. Çünkü bu dünyadaki insanların hikayeleri beni ilgilendiriyor. Çocukluğumda okuduğum kurgu hikayeler kadar... Hayır, onu silin, daha da fazla."

Bana doğru eğildi.

"Henüz çözemediğim bir hikayeyle karşılaşmadım. Aradığım bilgiyi bana verseniz de vermeseniz de, aradığım cevapları bulacağım. Bu bir söz."

Her kelimesi sikimi sertleştiriyor. Özellikle de gözlerimin içine bakarak bu kadar kendinden emin konuşması, aradığını bulacağının kesin olduğu anlamına geliyor.

Benim küçük savaşçım.

Ben de ona daha yakın eğilip, söyleyeceklerimi duyduğundan emin oluyorum.
"Bu açıklamayla kaderini mühürlediğinin farkında mısın?"

Gözleri büyüdü.

Soruma başka bir şey eklemiyorum. Sözlerimin etkisini göstermesini istiyorum. Onun bunları sindirmesini istiyorum. Çünkü ne kadar çabuk sindirirse, kime ait olduğunu o kadar çabuk anlayacaktır. Son on yıldır ait olduğu kişiyi.

"Ana yemeğe hazır mısınız?" diye sorar garson, sessizliği bozarak.
Kennedy'ye bakarım. "Mükemmel zamanlama."

BÖLÜM 7

Kennedy

Sinirlerim gergin.

Gergin veya sinirli biri değilim.

Ancak, bu şehir arabasının arka koltuğunda Dae Kim'in yanında otururken, onun profiline bakmadan edemiyorum. Akşam yemeği sırasında, Blackmon soruşturmasında hiçbir ilerleme kaydedemedim.

Başka biri olsaydı, ana yemekler gelmeden önce oradan ayrılırdım. Özel yemek odasına girdiğim andan itibaren, onun gizli bir amacı olduğunu anlayabiliyordum.

Peki neden çıkıp gitmedim?

Bu soru son birkaç saattir kafamı kurcalıyor. Ne zaman gitmeyi düşünsem, daha fazlasını öğrenmek istememi sağlayan bir şey söylüyordu. Bu gizemli adam hakkında daha fazlasını öğrenmek istememe neden olan şeyi engelleyemiyorum. Evet, kısmen meraklı doğamdan kaynaklanıyor, ama dahası da var.

Arada sırada, onu bir yerden tanıdığımı ya da başka bir zamanda ve yerde tanıştığımızı hissediyorum. Ama Dae Kim'in yüzü, onu gören herkesin hatırlayacağı bir yüz.

"Ne düşünüyorsun?" Derin, şehvetli sesi düşüncelerimi delip geçerek beni şaşırtıyor.

"Seni," diye cevap veriyorum.

Vücudunu çevirerek bana doğru dönüyor. Derin bir nefes alıyorum çünkü tüm dikkatini bana vermesi biraz... bunaltıcı.

Omuzlarımı dikleştirip, onun bakışlarına karşılık veriyorum. Bu güç dengesini değiştirmek için bir yol bulmam gerekiyor. Şimdiye kadar, Dae Kim tüm kozları elinde tutuyordu. Belki de ilk hatam buydu. Onunla kulübünde buluşmaya gittim.

Sonra onun ayarladığı akşam yemeğinde onunla buluştum. Başından beri üstünlük ondaydı. Beni ne için oyalamaya çalışıyor, bilmiyorum.

"Nerelisin?" diye soruyorum.

Başını geriye doğru eğiyor. "Güney Kore," diye cevaplıyor, ama sesi kesik kesik.

"Seul mü?"

Başını eğiyor.

"Orada mı büyüdün?" "Evet."

"Ne zamandır Amerika'dasın?"

"Sekiz yıldır. Başka bilmek istediğiniz bir şey var mı?"

Çok daha fazlasını.

Neyse ki, sözler ağzımdan çıkmadan durduruyorum.

"Sebastian Blackmon'la nasıl tanıştın?"

Şeytani bir gülümseme dudaklarına konuyor. Bana düzgün bir cevap vermeyecek.

Bunun yerine, öne eğilip kolunu arabanın arka koltuğuna atıyor. Vücudumu hareketsiz tutmak için tüm gücümü kullanmam gerekiyor. Ona daha fazla yaklaşmamak için. O lanet bir mıknatıs gibi.

"Blackmon hakkında neden bu kadar çok şey bilmek istiyorsun, Kennedy?"

Göz kapaklarım titriyor, ama kapanmadan önce onları durduruyorum. Adımı söyleme şekliyle ilgili bir şey var. Sanki onun ağzı için yaratılmış gibi.

Bu aptalca düşüncüyü kafamdan uzaklaştırıyorum. "Bu gizli bir bilgi..."

Başını sallarken dilini şaklatması cevabımı keser. "Bu işe yaramayacak. Bana eski bir iş ortağın hakkında bilgi almak için geldin."

"Cevapları aramak için gittiğim ilk kişi sen değilsin," diyorum.

"Yine de, sonunda buraya geldin," diye karşılık veriyor.

Sanki, oynadığımı bile bilmediğim bir oyuna kapılmışım gibi hissediyorum.

Kafamı sallayarak, biraz geri çekilip aramızdaki mesafeyi artırdım. Bu kadar yaklaşmış olduğumuzu fark etmemiştim bile. Bu adamın yanında bu sık sık oluyor gibi görünüyor. Mesafe genellikle yok oluyor ve birbirimizden birkaç santim uzaklıkta kalıyoruz.

"Seninle bir anlaşma yapacağım," diyor aniden.

İlgi duymaya başlıyorum. Sanırım bunun olacağını biliyordu. Sanki benim onun hakkında bildiğimden daha fazlasını biliyor gibi hissediyorum. Bu hissi sevmiyorum.

"Ne tür bir anlaşma?"

O eğilir ve bedenlerimiz arasında yaratmaya çalıştığım mesafeyi ortadan kaldırır. Neden kendimi kafese bir kaplan davet etmiş gibi hissediyorum?

"Aradığın cevapları bulmana yardım edeceğim."

Yutkunuyorum. "Karşılığında ne isteyeceksin?"

"Sen akıllı bir kadınsın," diye cevap vermek yerine, "Sadece hiçbir şeyin bedava olmadığını bilen bir kadın. Bana

Ne karşılığında tam olarak?"

"Çok basit," diyor. "Sen."

Gözlerimi kırıştırdım, sonra tekrar kırıştırdım. Hayır, hâlâ buradaydı ve gülümsemiyor, sırtmıyor ya da gülmüyordu. Şaka yapmıyordu.

"Bana mı?"

O başını sallar.

Ne yaptığımı düşünmeden bile elim hareket etti.

Ancak Dae daha hızlıdır. Avucum onun yüzüne değmeden bir saniye önce bileğimi yakalar. Bileğimi sıkıca, sertçe ve neredeyse acı verecek kadar tutar. Yapmam gerekse de, bundan nefret etmiyorum. Onun dokunuşundan.

Acıtıyor, ama çekilmek isteyeceğim kadar değil. Aslında tam tersi. Bu da çok tehlikeli.

"Sebastian Blackmon hakkında birkaç cevap karşılığında kendimi satacağımı düşünüyorsan, yanlış kızı seçtin," diyorum dişlerimi sıkarak. Bileğimi çekiyorum ama o bırakmıyor.

Geçtiğimiz sokak lambalarının ışığı altında, gözlerinin kararmasını görebiliyorum. Zaten ne kadar karanlık olduklarını düşünürsek, bu bir başarı. Korkmam gerekirdi.

Aklı başında bir kadın, şoförden arabayı durdurmasını ve kendisinin inmesini isterdi. Hayır, inmek değil. Kaçmak. Benim yapmam gereken bu.

Yine de burada oturuyorum. Eli bileğimi sıkıca kavırıyor. Gözlerindeki o karanlık parıltı, anlayamadığım gizli vaatler içeriyor ama çok meraklı olduğum için gözlerimi ondan ayıramıyorum.

"Elimi bırak."

"Lütfen de." "Siktir

git."

Cevabımın onu kızdıracağını, öfkeli edeceğini tahmin ediyorum. Gerekirse kendimi savunmaya hazırım.

Arabayı dolduran boğuk kahkahaya hazırlıklı değilim. Gülüyor, ama içten bir kahkaha değil. Sanki ses telleri buna alışık değilmiş gibi biraz kuru ve paslı bir kahkaha.

kullanılmamış gibi.

Yine de bir kahkaha.

Gözlerimi kapatıp nefes alıyorum, öfkemi kontrol etmeye çalışıyorum. Bu piç kurusu, Sebastian Blackmon hakkında bilgi almak için onunla yatmam gerektiğini ima etti.

Kahrolasınca öfkeli olmam gerekirdi.

Yine de, aptal kalbim onun kahkahasını duyunca bir an için hızlanır. Bileğimi saran eli sayesinde tüm vücudum ısınır. Çocukluğumun neredeyse tamamında kendini savunma eğitimi aldım. Ailemin güvenlik şefi olan Brutus amcamdan, kendimden üç kat daha iri bir adamı sadece yaralamayı değil, onu sonsuza kadar uyutmayı

Ve ona acı çektirmeyi.

Dae Kim'in elinden kurtulabilirdim. Ama kurtulmadım.

Gece yarısını kendime bu soruyu sorarak geçireceğim.

"Sana birkaç cevap karşılığında kendini satmanı hiç istemedim," diyor uzun bir sessizliğin ardından. "Geldik," diye ekliyor, ben cevap veremeden.

Yavaşça bileğimi bırakıyor. Daha önce hiç hissetmediğim bir soğukluk bedenimi sarıyor. Kendime bunu sorgulamaya izin vermeden pencereden dışarı bakıyorum. Tabii ki, tam da benim binamın önündeyiz.

Kapı koluna uzanıyorum, ama eli benim elimi kapıyor. Dokunuşu, birkaç saniye önceki soğuğu uzaklaştırıyor.

"Bana bırak." Ben cevap veremeden harekete geçer. Kendi tarafından arabadan iner ve arabayı dolaşarak benim kapımı açar.

Bana yardım etmek için uzattığı eli tutmayı iki kez düşünürüm. Ama beynimden önce elim hareket eder. Parmaklarımı onun eline koyar koymaz, elini sıkılaştırır. Beni çeker ve sert göğsüne yaslarım.

Nefesim kesilir.

Dae kıpırdamıyor ve bana yer açmıyor.

"Benden ne istiyorsun?" diye soruyorum.

Gözleri dudaklarıma düşüyor. "Sana zaten söyledim."

Yutkunup geri çekilmek istiyorum ama beni yerinde tutuyor. Bir şekilde eli belime uzanmış, beni vücuduna sıkıştırıyor.

"Hikayeler için amımı satmam."

Kafasını sallar. Serbestçe sarkan saçları omuzlarına değiyor. "*Sadece* vajinayı istemedim, Kennedy. Cevaplar karşılığında seni istiyorum dedim."

"Ben satılık değilim."

"Bunu kendini satmak olarak düşünme. Bilgi karşılığında seni, zamanını alacağım," diye durur, karanlık bakışları yüzümü tarar, "ve sonunda, amını."

Ondan uzaklaşıyorum, neredeyse kaldırımdan düşüyorum. Kolumu arabaya dayayarak düşüşümü durdururum. Dae bana uzanmaya çalıştığında, kenara atlarım.

Bana doğru bir adım atar ama durur. Belki de onu durduran yüzümdeki ateşli bakışımdır. Ellerini ceplerine sokar.

"Hayır, teşekkürler," diyorum. "Bu son görüşmemiz olacak, Bay Kim."

Hiçbir şey söylemez. Dae sadece boş bir ifadeyle beni izlemeye devam eder. Birkaç saniye fazla oyalanınca, şimdi gitmenin en iyi zaman olduğunu anlarım.

İyi geceler deme zahmetine girmeden arkamı dönüp binamın ön kapısına doğru yürüdüm. Kapıcı, benimle ilk isimle hitap eden kapıcı, beni karşıladı. Ana girişten geçerken Dae'nin orada durup beni izleyip izlemediğini görmedim.

Sırtımda onun bakışlarını hissedebiliyorum.

Ona dönüp bakarak onu memnun etmeyi reddediyorum. Araştırmamın cevaplarını ne kadar çok istesem de, onları elde etmek için kendimi satmayacağım. Ve eğer nefret ettiğim bir şey varsa, o da benimle oynanmasıdır. Kontrol edilmek ya da sanki birinin malıymışım gibi davranılmak.

Dae Kim'in istediğı de bu. Onun gibi erkekler kontrol etmek, sahip olmak ve manipüle etmek isterler.

Siktirip gidebilir.

BÖLÜM 8

Dae

Kennedy ile iki gece önce ilişkimizi bitirdiğimizi hatırladığımda, *onun kızgın olduğunu* düşündüm. Gözlerindeki ateş, sesindeki öfke ve benden uzaklaşırken vücudunu tutuşundaki kararlılık.

Hepsi de sikimi sertleştirdi.

Onun peşinden gitmememin tek nedeni buydu. Birkaç basit dokunuş ve sözle beni nasıl hissettirdiğini anlaması için henüz çok erken.

Ama o gecenin geri kalanını oturma odamdan onu izleyerek geçirdim. Okuma köşesine oturmuş, dizüstü bilgisayarını gibi görünen bir şeyle uğraşıyordu. Kuşkusuz, internette bulunamayan cevapları arıyordu. Ama Kennedy inatçıdır. Blackmon hakkında cevaplar bulma çabasını bırakmayacağını biliyorum.

Ve bu beni endişelendiriyor.

"Bay Kim," akvaryum şirketinin sahibi Jake, alt kattaki ofisime girerken seslendi. "Tank geldi."

Sandalyeimden kalkıp onu takip ettim. Bu uzun bir gün olacak, ama iki yıl önce inşa etmeye başladığım 6000 metrekaarelik evi tamamlamak için son parça bu.

Akvaryumumun tamamlanmasıyla, evime tam zamanlı olarak taşınmaya hazır olacağım. Yine de bunu yapmak istemiyorum. Uzun zaman önce evime taşınabilirdim, ama bu beni ondan daha da uzaklaştırırdı.

Dairemde kalmıyorum çünkü orada yaşamayı seviyorum.

Onun orada, okuma köşesinde olduğu için kalıyorum. Dairemden onu istediğim gibi izleyebiliyorum.

Eşsiz ev akvaryumumun tamamlanması, apartman dairesinde geçirdiğim zamanın sona erdiği anlamına geliyor.

Bu aynı zamanda Kennedy'nin apartman dairesinde geçirdiği zamanın da sona erdiği anlamına geliyor.

O henüz bunu bilmiyor.

"Vinç garaj yoluna geri dönmeli, efendim," diyor Jakes.

"Arabaları garaja park ettim," diyorum ona.

Evimin önünden çıkarken, geniş dairesel garaj yolunda üç arabam da yoktu, böylece 3 metrelik akvaryumun ilk kurşun geçirmez cam parçasını taşıyan vinç için yer açılmıştı.

Akvaryumumun kurulumunu denetlemek için burada olmam gerekmiyordu, ama başka hiçbir yerde olmak istemiyorum. Bu bir yalan. Küçük savaşımdan şu anda olduğu yerde olmak isterdim.

Beni reddetmiş olabilir, ama bu işin bittiği anlamına gelmez. Hayır, kesinlikle bitmedi. Daha yeni başlıyoruz.

Kennedy ile bir sonraki hamlemi planlarken, beklediğim telefon cep telefonuma geliyor.

Akvaryumumun kurulumunu yapan adamlara son bir kez bakıyorum ve şirket sahibine ofisime gideceğimi bildiriyorum.

"Buradayım," diyorum Jersey ve Taehyun'a.

"Blackmon'la ilgili bu saçmalık da ne?" diye sordu en iyi arkadaşım ve üçüncü iş ortağım Taehyun, hemen konuya girerek. O aynı zamanda Jersey'nin kardeşi.

Seul'de yaşıyor ve çalışıyor. Beş yıl önce, adını aldığı babasının, yani amcamın ölümünden sonra geri dönmeye karar verdi.

Amcam vasiyetinde şirketini üçümüze bıraktı. Onun ölümünden bu yana geçen beş yıl içinde şirketin değerini iki katına çıkardık. Ancak, emlak şirketi Global Group ile planladığımız bir sonraki girişimimiz, kârımızı üç katından fazla artıracak ve ölen babamın imparatorluğunu yıkmamızı sağlayacak.

Tek bir sorun var.

Dün Global Group'un iş liderlerinden bir telefon aldım ve bizim şirketimiz yerine Blackmon'un şirketiyle ortaklık kurmayı düşündüklerini söylediler.

Bu lanet olası yılan her yerde karşımıza çıkıp duruyor.

"O, kamu imajı için iyi," diyorum onlara, Global Group'un bana verdiği gerekçeyi kullanarak.

"Biz değil miyiz?" diye sordu Taehyun.

"Blackmon kilisesi aracılığıyla birçok hayır işi yapıyor," diyor Jersey, sesinde alaycı bir tonla. "Eğer hayır işi istiyorlarsa, biz de onlara bunu verebiliriz. Dae, senin yaptığın tüm işler..."

"Olmaz," diye sözünü kestim. Kamuoyu için yaptığım hayır işlerini pazarlama niyetim yok.

"Bu konuya girmeyeceğiz," diye Taehyun da aynı fikirde. "Ayrıca, şu anda halletmemiz gereken başka işler var."

Üst dudağım kıvrılıyor. "Neymiş o?"

"Kayınbiraderin her zamanki gibi dayanılmaz."

"Ona öyle deme," diye homurdanırım.

"Öyle değil mi?"

"O benim üvey kardeşim," diye cevap verdim. Zaten o cadıyla birlikte büyüdüğüm de yok. O kaltak benim varlığımı bile hiç kabul etmedi. Tıpkı babam gibi.

"Bu da kocasını senin kayınbiraderin yapıyor. Her neyse, bir sonraki büyük lansman için destek toplamaya çalışıyorlar."

"Bu olmayacak."

Bu benim nihai hedefim.

"Birkaç telefon görüşmesi yaptım. İhtiyaç duydukları fonu elde etmekten çok uzaklar.

Zaten aşırı borçlular."

"Global Group'un bir parçası olduğumuzda, onların borçlarını kullanarak onları işlerinden sonsuza kadar uzaklaştıracacağız."

Amcam öldüğünden beri hedefimiz bu. İş büyütme, evet, ama aynı zamanda hepimizi yok etmeye çalışan o pislikleri de ortadan kaldırmak.

Yukarıdan yüksek bir ses geliyor. "O ses ne?" diye soruyor Taehyun.

"Bilmiyor musun?" Jersey cevaplar. "Akvaryum kurulumunun başlangıcı."

"Siktir, haklısın," diye cevaplar. "Senin bir gün geride olduğunu unutmuşum."

Burun kıvrıyorum. Saat farkı nedeniyle Taehyun bu aramalar için genellikle gece yarısı uyanıyor. Zaten uyumuyor da.

"Evinizin en değerli parçası tamamlandığında, nihayet taşınmaya hazır olacaksınız."

"Eninde sonunda," diyorum alçak sesle. "Jersey, teklifimizde, şirketimizin adil ücretlerine ve rekabetçi çalışan paketlerine, her yıl azalan işgücü devrine özellikle dikkat etmeni istiyorum, ama hayır işlerine dokunma," talimatını veriyorum.

"Tamam," diye cevaplar. Jersey'nin geçmişi halkla ilişkiler alanında. Bunu başaracaktır.

"Grup kamu imajını iyileştirmek istiyorsa, onlara bu alanda büyüme konusunda hala en iyi yatırımcılar olduğumuzu göster," diye ekliyorum.

Taehyun, uluslararası çıkarlarımızı gözetmeyi kabul etti.

Bu konuyu iki hafta sonra tekrar görüŖeceğiz. O zamana kadar her biriyle konuşacağım, ancak gerekli bilgileri toplamak ve daha sağlam bir teklif geliŖtirmek için bu süre makul bir zaman dilimi.

Görüşmeden sonra, akvaryum kurulumunu izlemek için üst kata çıkıyorum. Bu süreç, gerçekten de uzun zamandır devam ediyor.

Yaptığım her hareket ve attığım her adım tek bir amaç içindi.

O.

Benim küçük savaşım.

Onun hak ettiğİ adam olmak için. Uzun zaman önce tahtaya yerleŖtirdiğim tüm satranç taşları doğru pozisyona gelene kadar sabretmeye çalıştım. Ama Ŗimdi o bu kadar yakınımda olduğı için sabrım tükeniyor.

İki gece önce, nefesinin tenime değdiğini hissedebilecek kadar yakındı ve onu o anda sahiplenmemek benim için tam bir işkenceydi.

Bir de Blackmon'la ilgili araŖtırdığı durum var. Ona olan arzumdan o kadar kör olmuŖum ki, tam olarak neyi araŖtırdığını anlamaya bile zaman ayırmadım.

Telefonumu çıkarıp başka bir arama yapıyorum.

"Evet, Bay Kim," Black Opal'daki yeni asistanım ilk çalınıŖta cevap verdi.

"Ŗoförü arayın," diyorum ona. Kennedy ile ikinci randevumun zamanı geldi.

BÖLÜM 9

Kennedy

"Güzel, hala buradasın," diyorum Riley'nin ofisine girerken.

"Merhaba," diye selamlar, masasından bana gülümseyerek. "Evet, hala buradayım. Charlotte'u erken çıkardım, ama gitmeden önce halletmem gereken bazı dosyalar var. Ne var?"

Karşısındaki sandalyeye otursam da, "Meşgulsen gidebilirim," diyorum.

Elini sallayarak beni uğurlar. "Asla. Bugün bitiremediğim işleri yarın yapabilirim."

"Israr ediyorsan. Bunları getirdim." İşten gelirken bir kafede aldığım iki çikolatalı kruvasan ve buzlu çarkıfelek çayı içeren bir çantayı ona uzattım.

"Mmm. Son zamanlarda çikolata istediğimi nereden bildin?" Omuz

silkiyorum. "Geçen hafta öğle yemeğinde bahsetmiştin."

O da başını sallar, ağzı ısırıldığı çöreklerle meşgul olduğu için cevap veremez.

"Diğeri Eve için," diyorum on iki yaşındaki yeğenimden bahsederek.

Teknik olarak Riley'nin yeğeni, ama Kyle ve Riley onu evlat edindiler.

"Ladybug buna bayılacak," diyor, Eve'in takma adını kullanarak. "Teşekkürler."

"Sana bir şey sormam lazım."

"Söyle bakalım," diyor ve buzlu çayından bir yudum

alıyor. Ben de aynısını yapıyorum.

"Sen, başkalarını okumakta tanıdığım en iyi insanlardan birisin. Bunu nasıl yapıyorsun?"

Başını yana eğiyor. "Nasıl mı?"

"Yani, ben de insanları okumakta oldukça iyiyimdir. Ama sen başka bir seviyedesin. Üzerinde çalıştığım bu soruşturma için bu kişinin motivasyonlarını anlamaya çalışıyorum."

"Şu ana kadar onun hakkında ne biliyorsun?"

"Fazla bir şey yok." Bir sonraki sözlerimi düşünerek duraksıyorum. Riley güvenilir. Ona söylemem gerekirse, burada söylediklerimi kimseye anlatmaz.

"Bu kişi artık hayatta değil," diyorum ona. "Birinin neden intihar etmek isteyeceğini anlamaya çalışıyorum. Bunun birçok nedeni olabilir, biliyorum. Ama bu kişinin ailesine ulaşmaya çalıştığımda, garip davrandılar."

"Nasıl tuhaf?"

"Tuhaftı." Kafamı salladım. "Annesiyle kısa bir süre konuştum. Yas tutmasını bekliyordum. Ama tam tersi oldu."

"Ne oldu?"

"Soğuktu, neredeyse hiç etkilenmemişti." Elimi kaldırıyorum. "Herkesin yas tutma şekli farklıdır, biliyorum, ama bu yas gibi gelmedi. Daha çok ilgisizlik gibiydi. Kızı intihar etmişti ve yemin ederim, yeni bir çift ayakkabıdan bahsediyor olsaydık, sesinde daha fazla duygu olurdu."

Riley burun kıvrır. "Bu dünyada boktan ebeveynler eksik değil." Yüzünde hüznü bir ifade belirir ve kucağına bakar. Elini karnına götürür ve başını sallar.

Kayınbiraderimin kıskanılacak bir çocukluk geçirmediklerini biliyorum. Erika Dalton'ın annesiyle yaptığım konuşmayı hatırlayınca tüylerim diken diken oldu.

O kadar ilgisizdi ki.

Erika Williamsport'tan ya da bu eyaletten değildi ve adli tabibe göre, cesedini almaya gelen ya da onu memleketine nakletmeye çalışan kimse yoktu.

"Herkes ebeveyn olmayı hak etmez," diyor Riley, kruvasanının son ısırığını alırken.

"Sana hak veriyorum," diye mırıldanıyorum.

Derin bir nefes alıyorum. "Birbiri ardına çıkmaza giriyorum. Şey..." Dae'nin yüzü aklıma gelince sözlerim kesiliyor. "Bir ipucum var ama onu çözemiyorum."

Dae'nin sözlerini ve hemen ardından ona tokat atmaya çalıştığımı hatırlayarak bakışlarım kucağıma düşer. Düşünmeden, onun dokunduğu yerdeki bileğimi elimle kavrar ve başparmağımla okşarım. Bu anı bile o noktada cildimde yanma hissini geri getirir.

Bunu sadece kendime itiraf ederdim, ama gerçek şu ki, teklifi ne kadar uygunsuz gelse de, bir parçam bundan etkilenmişti, bu yüzden reddetmek zorunda kaldım.

"O mu?"

Riley'nin sorusu, bir an daldığımı fark etmemi sağladı.

Boğazımı temizledim ve dikkatimi yengeme geri verdim. Bana bakıyordu. Sert bir şekilde.

"Hayır." Kafamı sallıyorum. "Öyle değil. O... şey, o..." Elini kaldırıncı sözümü kesiyorum.

"Bana geldin çünkü insanları okumakta iyiyim, hatırladın mı?" Omuzlarım düşer. "Daha az bariz olmalıyım."

O gülüyor. "Sonunda birisi dikkatini çekti, ha? Kim o?" "İnanılmaz derecede uygunsuz bir teklifte bulunan biri.

kabul etmeyeceğim, o yüzden bu konuyu kapatabiliriz."

"Uygunsuz teklif mi?" Yüzüğünü göstererek parmağını kaldırır. "Bunu çok iyi bilirim."

Gözlerimi deviriyorum. "Korkunç kardeşim seni şantajla evliliğe zorlamasına izin verdiğine inanmıyorum."

"Ve bunu bir saniye bile düşünmeden tekrar yapardım," derken ofis kapısından derin bir ses yankılanır.

"Merhaba ikizim," Kyle'a dönmeden söylüyorum.

O, sanki orası ona aitmiş gibi içeri girer. Önce Riley'nin yanına gider, onu öper, sonra dik durur ve bana daralmış gözlerle bakar.

"Kim uygunsuz tekliflerde bulunuyor?" Sesinde sertlik var.

"Sen," diye hatırlatırım. "İnsanları evlenmeleri için şantaj yapan sensin."

Dudaklarında hafif bir gülümseme belirir. "İnsanlar değil..." Riley'e bakar, elini onun ensesine koyar, "sadece bir kişi." Onun şakağına öpücük kondurur.

"Ama gerçekten," diyor Kyle, dikleşip keskin bakışlarını bana dikerek. "Kim *sana* uygunsuz tekliflerde bulunuyor?"

"Neden?" diye meydan okurum.

"Bu sabah uyandığında kimin pişman olacağını bileyim diye."

Dişlerimi sıkıp ayağı kalkarım. "Yine mi bu konu. Sonunda evlendiğinde işime karışmayacağını sanmıştım. Artık kendi ailen var, onunla ilgilenmen gerek."

Gülümseyor, ama dostça bir gülümseme değil.

Zihnimin hemen Dae'nin gülümsemelerini düşünmesinden nefret ediyorum. Çoğu zaman, onlar da dostça değildi, daha çok kötü niyetliydi.

"İkisini de yapabilirim," diye cevaplar Kyle. "Ayrıca, ben her zaman senin ağabeyin olacağım."

Burun kıvırıyorum. "Biz ikiziz. Bana beş dakika ya da her neyse benden büyük olduğun gibi saçmalıkları anlatma," diye onu susturuyorum. "Aynı yaşıyız. Ve sen benim başımın belasısın."

Riley gülüyor. "İkiniz çok komiksiniz."

"Hayır, kocan başı belası."

Daha da geniş gülümser. "Öyle."

"Anlamadım?" Kyle kaşlarını çatarak sorar.

"Ama siz ikiniz yine de komiksiniz," diye cevaplar, onu görmezden gelerek. "Her zaman iyi bir kardeşlik ilişkisinin nasıl bir şey olduğunu yakından görmek istemişimdir."

Kyle'ın yüzü yumuşar.

"Sinir bozucu," derim, kapıya doğru yönelirken. "Yardımanın için teşekkürler, Riley. Eve'e benim için kocaman sarıl ve kruvasanın tadını çıkarmasını söyle."

"Tamam. Teşekkürler."

"Hala bana kim lan bu uygunsuz teklifleri yapan diye cevap vermedin."

"Hoşça kal, Kyle." Kardeşimi kucaklayıp yanağından öptükten sonra odadan çıkıyorum. Riley'nin Kyle'a beni rahat bırakması gerektiğini söylediğini duyuyorum.

"Bayan Townsend."

Arkamdan gelen tanıdık olmayan sesle irkildim. Ama arkamı döndüğümde, birkaç gece önceki şoförü tanıdım. Gözlerim, onu aramak için etrafımızdaki caddeyi taramaya başladı.

Gözlerim birkaç metre ötede park etmiş siyah bir arabaya takılır.

Ancak, araçtan kimse inmiyor.

"Çıkarken sizi yakaladığım için mutluyum," diyor gülümseyen şoför, dikkatimi tekrar kendisine çekerek.

"Beni mi bekliyordunuz?"

O başını sallar. "Evet. Bunlar senin için." Kolunu uzatır. Yine bir buket, ama bu sefer beyaz güller ve lavanta rengi akasma çiçekleri karışımı.

Bu buketin güzelliğinden gözlerimi alamıyorum.

Çiçekleri alırım. "Teşekkür ederim." Ancak kart yok. "Bu da senin için."

Ona bir göz attım ve elinde bir cep telefonu tuttuğunu gördüm. Kaşlarımı kaldırdım. "Bay Kim sizinle konuşmak istiyor."

Biraz isteksizce telefonu alıyorum. "Alo?"

"Çiçekleri beğenmişsinizdir umarım. Beğenmediysen, başka bir buket seçebilirim."

Gözlerim kollarımdaki çiçeklere kayıyor. Onlara çok güzel olduklarını söylemeye başlıyorum ama duruyorum. "Gerçekten de bana çiçek vermek için şoförünüzü kayınbiraderimin ofisinin önünde beklettiniz mi?"

"Hayır," diye cevaplar hemen. "Çiçekleri vermek için dışarıda beklemesini istedim, böylece sesini duyabilecektim."

Boğazımda bir düğüm oluşur. Onun cevabının, bedenime hiç izin vermediğim duyguları hissetmeme neden olmasından nefret ediyorum.

"Bekle," derim başımı sallayarak. "Nerede olduğumu nereden bildin? Beni takip mi ediyorsun?"

Dönüp kalabalık caddeyi baştan aşağı gözden geçiriyorum.

"Şanslı bir tahmin," diye yanıtlıyor.

"Sana zaten söylemiştim, ben..." Benden sadece bir adım uzaklıkta duran şoförüne bakıyorum. Birkaç adım uzaklaşarak mesafemi koruyorum. "Senin verebileceğin ya da vermeyeceğin birkaç cevap için kendimi satmayacağım," sesimi alçaltıp telefona sertçe söylüyorum.

"Hatırladığım kadarıyla, birkaç cevap için *kendini satmayacağını* söylemiştin."

Vücudum titrer. Onun ağzından çıkan bu kelime midemde bir şeyleri harekete geçirir.

"Ama ben senin amını satın almayı teklif etmiyorum, Kennedy."

Göz kapaklarım titreyerek kapanır. Lanet olsun, bana nasıl böyle bir etki yapıyor? Bu arada sesi, sanki bir iş toplantısı yapıyormuş gibi sakın ve kararlıdır.

"O zaman ne teklif ediyorsun?" Soru ağzımdan çıkar çıkmaz pişman oldum. Ona bir fırsat verdim. Vermeye hazır olduğumdan emin olmadığım bir fırsat.

"Blackmon hakkındaki sorularına cevap bulabildin mi?"

O, sorusunun cevabını zaten biliyor. Biliyorum. "Belki," diye kaçamak cevap veriyorum.

Telefondan bir kıkırdama geliyor. "Bunu hayır olarak kabul ediyorum." "Ne oyunu oynuyorsunuz, Bay Kim?"

"Dae," sesi öncekinden daha sert geliyor. "Adım Dae." Sesi sert.

"Adınızı biliyorum."

"O zaman onu kullanmanızı öneririm. Artık soyadları kullanmıyoruz." "Öyle mi?"

"Evet, Kennedy," diye vurgular.

Sözler boğazımda takılır.

"Sizin istediğiniz bir şey bende var, benim ihtiyacım olan bir şey de sizde." Sözleri beni şok ederek gerçeğe döndürür. "Benim hiçbir şeyim yok."

"Henüz bilmiyorsun, ama var." Sözleri gizemli ve merakım galip geliyor.

Aklım bana telefonu kapatmamı ve bu adamla bir daha asla konuşmamamı söylese de, olduğum yerde kalırım. Telefon kulağıma yapışmış halde.

Onun söyleyeceği şeyi duymak istiyorum. Hatta belki de duymaya *ihtiyacım var*.

"İstediğini vereceğim," diyor ve ben bunun sadece benim soruşturmamla ilgili olmadığını hissediyorum. "Bu hafta sonu buluşalım. Black Opal'da. Cumartesi gecesi."

"Hayır," diye kısa bir duraklamadan sonra pat diye söylüyorum. Bu konuşmanın başından beri, bu adam beni dengesizleştiriyor. Bir tür güç dengesini yeniden kazanmam gerekiyor. "Bu hafta sonu buluşmak istiyorsan, yeri ben seçeceğim."

Bir süre hiçbir şey söylemiyor. O kadar uzun süre ki, fikrinden vazgeçeceğini düşünmeye başlıyorum. Ama sonunda cevap veriyor: "Tamam. Nerede?"

"Sana haber veririm."

"O zaman numaramı almalısın."

Yutkunuyorum, kendimi tuzağa düşürdüğümü biliyorum. "Şoföründen alırım." "Görüşmek üzere, Kennedy."

Omurgamdan bir titreme geçer ve telefonu kapatmak zorunda kalırım. Şoföre telefonu geri vermek için dönerim. Eli zaten uzanmış ve içinde siyah ve altın rengi bir kartvizit tutmaktadır.

"Bay Kim'in kişisel iletişim bilgileri."

"Tabii ki," diye mırıldanırım, Dae Kim'in hala üstünlüğü olduğunu fark ederek.

BÖLÜM 10

Dae

"Beni dinliyor musun?" diye sorar Taehyun telefondan.

"Zar zor." Kennedy'nin benimle buluşmak için mesaj attığı yerin tabelasına bakıyorum. Dudaklarım yavaşça gülümsüyor.

"Sana rahatsızlık mı veriyorum? Bu görüşme için gece yarısı uyanık kaldığım falan yok," diye şikayet ediyor.

Onun sızlanmasını görmezden geliyorum. "Sen de benim kadar uyuyorsun. Hatta daha az," diye hatırlatıyorum.

Williamsport ile Güney Kore arasındaki çift haneli saat farkı, Taehyun'un şikayet ettiği kadar önemli bir faktör değil, çünkü o uyumaktan nefret ediyor.

"Yine de, önümüzdeki birkaç gün içinde tamamlamam gereken bir sürü iş var. Beni görmezden gelmeye devam edersen, zamanımı daha iyi değerlendirebilirim."

"Seni görmezden gelmiyorum. Wilson belgeleri imzalandı, on beş gün sonra o projenin temelini atacağız ve sen de Brooks mülkünün satın alınması için onay almaya çalışıyorsun. Her şeyi doğru mu anladım?"

"Evet," diye kabul ediyor isteksizce. "Arka planda gürültü duyuyorum. Ofisinde değilsin. Neredesin?"

"Atış poligonunda." Tabelaya tekrar bakıyorum. "En İyi Atışını Yap" atış poligonu. Kennedy'nin buluşmak istediği yer burası. Böyle bir yer seçeceğini bilmeliydim.

"Ne için?" "Bir

randevu için."

O kekeliyor, ben gülüyorum.

"Onunla..."

"Onunla."

Açıklamama gerek yok. Bu dünyada, "o" derken kimden bahsettiğimi bilecek kadar bana yakın iki kişi var.

"Neden randevu için mermi ve silahların olduğu bir yeri seçtin?"

"O seçti. Ve henüz bunun bir randevu olduğunu bilmiyor."

O burun kıvrır. "Tabii ki. Tıpkı senin son on yıldır onu takip ettiğini fark etmediği gibi."

Takip kelimesine kaşlarımı çattım. "Siktir git."

"Bu kelime senin dikkatini çekiyor." Sesindeki kahkaha, ellerimi boğazına dolamak istememe neden oluyor.

Bunu ona söylüyorum, bu da piçin daha da fazla gülmesine neden oluyor. Onu tekrar tehdit etmeden önce, Kennedy otoparka giriyor.

"Kapatıyorum."

"Vurulma," der ve telefonu kapatır.

O, park yerinin en uzak köşesine park ederken onu izliyorum. Beni gördüğünden eminim. Beyaz Porsche SUV'umun gözden kaçması mümkün değil. Üstelik, ben de hemen yanında durmuş ona bakıyorum.

O kadar uzağa bilerek park etti.

Yine de ona yaklaşmak için bekliyorum.

Bu işi batırmamak için en büyük varlığım olan sabrıma güveniyorum. Ama kendimi yeterince toparladığımı düşündüğümde, bir adamın ona doğru yürüdüğünü görüyorum. Bu mesafeden, Kennedy'nin yüzündeki ifade onu tanıdığını göstermiyor.

Ama o pislik ona gülümsüyor. O lanet bakışı tanıyorum.

Fazla düşünmeden ayaklarım hareket ediyor. Arkadan yaklaştığımı fark etmiyor.

"Güzel araba." Dişlerini şaklatıyor. "Neredeyse senin kadar güzel." Kafasını yukarı aşağı sallıyor, sanki onu baştan aşağı inceliyormuş gibi.

Şu anda ona sarılmak için yeterince yakın olmamam iyi bir şey. Gün ışığında o lanet şeyi koparabilirim.

"Bu senin ilk kez atış poligonuna gelişin mi? Silah kullanmayı bilen kadınları severim. Neden biz..."

"Önümüzdeki altı haftayı pipetle yemek yemeyi hedeflemiyorsan, geri çekilmeni öneririm."

Sesimi yükseltmedim, ama yine de şaşkınlıkla sıçradı. "Ne... kim..." diye sormaya başladı ve bana doğru döndü.

Hiçbir şey söylemedim, ama o, yanımda sıkıca tuttuğum ellerime ve muhtemelen gözlerimdeki ölümcül bakışa bakarak bir adım geri attı. Sonra bir adım daha.

"Hey, dostum, bilmiyordum." Ellerini kaldırarak, zaten hiç onun olmayan bir şeyi teslim ediyor.

"Gidiyordun, değil mi?"

O zaten arabasına dönüyor olduğu için bir bakışla onu başımdan savarım. Beni buraya getiren kadına dönüyorum. Gözleri kısılmış. "O da neydi öyle?"

"p dışarı çıkardım." Kahretsin, Kennedy'den uzak durmasını sağladığım ilk erkek bu değil.

Yaklaşıp atış poligonunu işaret ediyorum. "Buluşmak için ilginç bir yer."

Gözlerini benden, park yerinden çıkmakta olan adama çevirir. "Onu kendim halledebilirdim..."

"Hâlâ nemsiz birinden mi bahsediyoruz?" Kaşımı kaldırdım.

Bakır rengi gözlerindeki o güzel ateşle bana bakar. "Bu yeri beğeneceğini düşündüm." Gülümser, ama bu gülümseme çok açık bir şekilde sahte.

Yakında onu gerçek bir gülümsemeye dnştreceğim.

"Atış poligonuna ilk kez mi geliyorsun?" diye sorar.

"Evet, yle."

"Blackmon hakkındaki sorularımı yanıtlarken eğleneceksin." Sanki buraya gelmesinin tek nedeninin bu olduğunu hatırlatmak istercesine onun adını anıyor.

Kenara çekiliyorum. "nden buyurun."

Sahibi, içeri girdiğimizde bizi selamlar.

"zel ders almamıştım," diyor Kennedy şaşkın bir şekilde.

"Ben aldım." Bana yeri mesaj attığında, arayıp dersi yükseltmişim.

Kennedy gözlerini kısarak bana bakar.

"Başlamadan önce, sizinle birkaç güvenlik protokolünü gözden geçirmem gerekiyor," diyor işletme sahibi.

Onun güvenlik talimatları ve saçmalıklarını dinlemek yerine, Kennedy'yi dikkatle izliyorum. O, sahibi'nin söylediği her şeyi dikkatle dinliyor. Dersimiz için seçtiğimiz silahları tutarken çok dikkatli davranıyor.

Onu izlerken kendimi kaybediyorum.

"Bugün en büyük özel atış poligonunda olacağız. Genellikle cumartesi günleri kapanış saatine kadar dolu olur, ama şansımıza bir iptal oldu."

İptalmış, hadi oradan. Rezervasyonu olan kişi yi birkaç saatliğine buradan kovmak için ekstra para demişim.

"Böyle mi?" Kennedy, tabancayı iki eliyle tutup doğrudan hedefe doğrultarak soruyor.

"Evet, doğru," diyor sahibi gururla. "Sol ayağını biraz daha geriye koy. Ve kalçalarını biraz öne doğru çevir. Böyle..." Yaklaşıyor ve sanki ellerini onun beline koyacakmış gibi kollarını hareket ettiriyor.

"Hayır." Düşük ama tehditkar bir ses tonuyla cevap verir.

Kennedy, kulaklarında büyük bir kulaklık takılı olduğu için hedefe çok odaklanmış ve duymamıştır.

Gözlerini kırıştırır ve bana bakar. Boğazını temizler ve bir adım geri atar.

"Böyle mi?" diye tekrar sorar.

"Evet." Sahibi başını sallayarak ona ateş etme izni verir.

Arka arkaya üç el ateş eder. İki mermi hedefin alt kısmına isabet eder.

Üçüncüsü ise omzunun hemen üstüne isabet eder. Dudakları hayal kırıklığıyla bükülür.

Kulaklıklarını çıkarırken, "Bunu elime almalı uzun zaman oldu," der.

"Fena değil," der sahibi. "Bir daha denesene. Bu sefer..." Kolunu sanki omzuna koyacakmış gibi kaldırır ama duraksar. Bana doğru bakar, sonra elini indirir.

"Omuzlarını hedefe biraz daha yaklaştır ve bir kez daha dene."

Bu sefer Kennedy'nin nişan alma becerisi daha da iyi. Hedef gerçek bir insan olsaydı, bu atışlardan sonra ayağa kalkamazdı.

"Harika iş çıkardın, Kennedy," der sahibi.

Bana doğru bakar. "Denemek ister misin?" Dünyanın en komik şakasını yapmış gibi güler. "Küçük bir atış sahası şakası." Hala gülüyor.

"Bize pratik yapmamız için biraz yalnız kalmamıza izin verir misiniz?" diye öneriyorum, ama sesimi duyabilecek mesafede olan herkes bunun bir öneri olmadığını anlıyor.

"Tabii, tabii." Kennedy ile bana bakar. "Birazdan dönerim. Diğer atış poligonlarını da kontrol etmem gerekiyor."

Onun çıkıp kapıyı kapatmasını izliyorum. Yavaşça Kennedy'ye dönüyorum. Orada bir eli belinde, diğer elinde tuttuğu silahı yere doğrultmuş duruyor.

Bana öfkeyle bakıyor.

Hayatımda gördüğüm en seksi kadın olduğu kesin. "Yaptığım rezervasyonu değiştirdin," diye suçluyor beni.

"Bu konuşma için özel bir yer daha uygun olur, değil mi?"

Gözleri kısılr. Yaklaşırım ve o görünürdeki öfkesini korumak için elinden geleni yapsa da, yaklaştığımda boynundaki damarın daha hızlı attığını fark etmem.

"Ne oyunu oynuyorsun?"

"Oyun oynamayı uzun zaman önce bıraktım."

Başını benden çevirip silahı pervazın üzerine koyduktan sonra kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Gerçekten Blackmon hakkında konuşmak için mi buradasın?"

Diğer şeylerin yanı sıra. "Evet."

Düşünceli bir şekilde uzağa bakar. "Ona güvenmiyorsun," der ve bana döner.

"Çok az kişiye güveniyorum." Ellerimi ceplerime sokuyorum.

"Neden ona güvenmiyorsun, özellikle?"

"O cimri."

Burun kıvırdı. "İş yemeğinde sana hesap ödemediği için mi onu sevmiyorsun?" Gözlerini devirdi. "Bunu yazıma ekleyeceğim."

"O piçin kaliteli şeylerin parasını ödemekten hoşlanmadığını da yazmayı unutma. Hiçbir şekilde."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Bir insanın para harcamaya istekli olup olmadığına bakarak onun hakkında çok şey öğrenebilirsin."

"Para her şey değildir," diye karşı çıkar.

"Değil." Onaylayarak başımı sallarım. "Ama değerlerimiz, parayı neye harcadığımızla ortaya çıkar. Katılıyor musun?"

O da başını sallar.

"Yemek faturasını ödememek bir şeydir. İşin söz konusu olduğunda, nitelikli personel, en kaliteli ürünler ve güvenlik dahil olmak üzere, her türlü yolu denemek ve masrafları kısmak ise bambaşka bir şeydir."

Amcamın ölümünden önce bile, Blackmon'un masrafları kısma eğilimini fark etmiştim. Sık sık amcamı sattığımız içkilerin kalitesinden ödün vermeye ikna etmeye çalışır ya da personelimize çok fazla maaş ödediğimizden şikayet ederdi.

Amcam öldükten sonra ilk yapmam gereken işlerden biri, Blackmon'un kısmi ortaklık rolünden vazgeçmesini sağlamaktı, çünkü bu saçmalığa tahammül edemiyordum.

Kennedy'ye de bunu söyledim.

Bir süre hiçbir şey söylemiyor. O güzel kafasının içinde düşüncelerin dolaştığını görebiliyorum. Düşünceli olduğunda çok seksi oluyor.

"Şimdi sana bir sorum var," diyorum. "Blackmon'u tam olarak ne için araştırıyorsun?"

Dudaklarını sıkılaştırıyor. "Hayır, Kennedy."

Gözleri büyür ve boynundaki damar biraz hızlanır.

"Sana bir şey verdim. Sen de bana bir şey ver. Blackmon'u neden soruşturuyorsun?"

"Seni tanımıyorum. Sana şüphelerimi söylersem, ona ya da başkasına söylemeyeceğini nereden bileceğim?"

"Çünkü sana söz veriyorum. Bana güvenebilirsin, Kennedy."

Dudaklarını büküyor. "Kolayca *güvendiğim* için araştırmacı gazeteci olmadım."

Dudaklarımdan bir kahkaha dökülür. "Hayır, sanırım öyle. Yine de, söylediklerime güvenebilirsin. Aramızda paylaşılan her şey, aramızda kalacak."

Sessizliğini sürdürdü. Cevap vermek yerine, beni inceledi, sanırım gerçeği arıyordu. Onun bakışlarına izin verdim, belki sonunda kime ait olduğunu anlayacaktı.

Bir adım geri çekilir ve iç çeker. Göz temasının kesilmesinden nefret ediyorum. Ellerini ovuşturarak odanın içindeki insanlara bakıyor.

"Onun bir çalışanı öldü," der sonunda. "İntihar etti ve bunu çalıştığı restoranda yaptı."

Ben
gerginleş-
tim. "Ne
zaman?"

"Dört ay önce."

Beynimi zorlayarak hafızamı tararım, ama aklıma gelmez. Ayrıca, eski bir iş ortağımın işyerinde birinin intihar ettiğini duymuş olsaydım, bunu çok fazla düşünmeme gerek kalmazdı.

"Eminim ki birinin bunu örtbas etmesini sağlamıştır," diye devam eder. "Bu konuda hiçbir makale ya da haber çıkmadı."

"Bu olay nasıl dikkatini çekti?" diye soruyorum.

"Başka bir davayı araştırırken ölüm ilanına rastladım. Adli tıpta bir tanıdığım var, bana gayri resmi olarak ne olduğunu ve nerede olduğunu anlattı."

Omuzlarını silkiyor. "O zamandan beri, cevap bulmak için aklınıza gelebilecek her türlü engelle karşılaştım."

Onun bir şeylerin peşinde olduğundan şüphem yok, ama yine de sormak zorundayım: "Bunun, her şeye son vermek isteyen depresif bir çalışandan daha fazlası olduğuna neden inanıyorsun?"

Dudaklarını birbirine sürter. "Bu, intihar etmesinin nedeni olabilir. Konuştuğum daha deneyimli araştırmacı gazeteciler bile bu soruyu sordular. Görünüşte, onun için pek bir şey yoktu. Her şeyi bitirmek istediği anlaşılıyor. Ama..." Sesi kesilir.

"Hiçbir şey görüldüğü gibi değil."

Gözleri benimkilere kilitlenir. Gözlerinde bir şey parlar. Nefesimi tutarım.

Ancak, onun beni tanıması yerine, onun da benimle aynı fikirde olduğunu anladım.

"Doğru." Bir an duraksıyor. "Ama bunu çalıştığı yerde yaptığı gerçeğini kafamdan atamıyorum. İntihar hakkında biraz okudum ve bu konu hakkında bir ruh sağlığı uzmanıyla konuştum. Genellikle, bir kişinin intihar etmek için seçtiği yer önemlidir."

"Doğru," diye mırıldanıyorum ve sonra tekrar gerginleşiyorum. Lanet olası ağzım.

Boğazımı temizledim. "Öyle olabilir," diye düzelttim.

"Doğru. Yani, çalışanı iş yerinde intihar etmeyi seçtiyse, bu bana o iş yerinde çok yanlış bir şeyler olduğunu düşündürüyor. Ve dolayısıyla Blackmon'un şirketinde de."

Bunların hepsi makul sonuçlar. Konuşurken sesinde kararlılık duyuyorum. Black Opal'da Blackmon hakkında soru sormak için geldiği o ilk geceden beri bunu duyuyorum. Kennedy, bir sezgisi olduğunda işleri öylece bırakamaz.

Bu işi sonuna kadar takip edecektir.

"Bu sorunuzu yanıtladı mı?" diye soruyor birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra.

"Sanırım cevapladı."

O da başını sallıyor ve şimdi atış poligonunda asılı duran yeni hedefe döner. "Sanırım sıra sende. Anlamak için yardıma ihtiyacın var mı?" Tatlı bir gülümsemeyle sorar.

Gözlerim dudaklarına kayar ve onları yutmak isterim. Öpücüklerimle şişmesini görmek isterim. Bu düşünce bile neredeyse bir hırıltı çıkaracak, ama onu bastırıyorum.

"Dikkatli ol, silah dolu," der gülümseyerek, ben silahı elime alırken.

Şarjörü çıkarıp dolu olduğunu görüyorum. "Öyleymiş." Şarjörü geri takıyorum. "Sana biraz yer açayım." O kabinden uzaklaşmaya başlıyor, ama ben boş kolumu beline doluyorum.

Gözlerimi ondan ayırmadan silahı hedefe doğrultuyorum. Silahın ateş sesi bir, iki, üç, dört, beş kez patladığında irkiliyor.

Ateş etmeyi bırakıp silahı yere koyuyorum, güvenlik kurallarına uygun olarak namluyu aşağıya doğru çeviriyorum.

Kennedy hedefe bakar ve profilinden gözlerinin büyüdüğünü görürüm. "Bu senin ilk kez atış poligonuna geldiğini söylemiştin, değil mi?"

Yavaşça dönüp hedefe bakıyorum. Tam ortasında kocaman bir delik var. Beş mermi de aynı noktadan geçmiş.

"Atış poligonuna ilk kez geldim. Ama kesinlikle ilk kez silah tutmuyorum."

Gözlerini kırpıştırır ve bir anlığına bakakalır. "Ordu," der, güzel gözlerinde bir anlama gelir.

Onun tahminini onaylayarak başımı sallıyorum. Gözlerim yine dudaklarına kayıyor ve artık bu ayrılığa daha fazla dayanamıyorum. Vücuduma izin vermeden başımı eğiyorum ve dudaklarımı onun dudaklarına değdiriyorum. Dudaklarının ilk dokunuşu içimde bir duygu seli yaratıyor.

Ama daha da iyisi, Kennedy'nin çıkardığı küçük inilti. Geri çekilmiyor, kaskatı kesilmiyor. Başını yukarı kaldırarak ağzına daha iyi erişmemi sağlıyor. Onu yutuyorum.

İçimdeki her şey acele etmek istiyor, ama ben etmiyorum. Bunun için yıllarca bekledim ve tadını çıkarmazsam yazık olur. Bu öpücüğün her anını zevkle yaşıyorum, dudaklarım ve dilim onun tadını tam olarak almasına izin veriyorum. Onun minik mırıldanmaları beni ona daha da aç yapıyor.

Geri çekilmek için tüm gücümü kullanıyorum. Elim kalçasına kaydırıp onu kendime doğru çekiyorum, ikimiz de ağır ağır nefes alıyoruz. Başımı eğip ağzımı kulağının yanına getiriyorum.

"Şu anda bunu daha ileri götürmememin tek nedeni, bu odada kameralar olması. Ve senin benim için geldiğinde nasıl görüldüğünü kimsenin görmesine izin vermeyeceğim, Kennedy."

Kulağının altına bir öpücük konduruyorum, bu da tüm vücudunu titretmesine neden oluyor.

"Bir sonraki randevumuzu ben seçeceğim," diyorum.

Dudaklarını birbirine sürter. "Bu bir randevu değildi." Sessizce, sanki kendi sözlerine tam olarak inanmıyormuş gibi gergin bir şekilde söyler.

"Randevu olsun ya da olmasın, senin zamanın benimdir, Kennedy." Dudaklarıma tekrar dudaklarını değdiriyorum çünkü o kadar yakınlar ki, ona dokunmadan duramıyorum.

"Şimdi," diyorum, aramıza mesafe koyarak, kameraların arkasında oturanlara gösteri yapmayacağıma dair sözümü tutabilmek için, "atış antrenmanımızı bitirelim."

BÖLÜM 11

Dae

"Nereye gittiğimizi söylemezsen binmem," diyor küçük savaşıım, kollarını kavuşturmuş, ben arabamın yolcu kapısında dururken.

Silah poligonundaki randevumuzdan bu yana bir haftadır onu ilk kez görüyorum. İş yüküm ve onun soruşturması için şehir dışına yaptığı ani seyahat (ki benim bunu bildiğinden haberi yok) nedeniyle onu görme fırsatım olmadı.

Bugün onu tamamen kendime ait istiyorum.

"Vardığımızda öğreneceksin," diye cevap veriyorum, yüzümdeki sırıtışı gizleyerek. Ciddi olduğunu biliyorum, ama lanet olsun, inatçı davrandığında sikim sertleşmiyor değil.

Gözleri kısılır ve kahverengi gözlerine vuran güneş ışığının parıltısını izlerim. Bilinçli bir düşünce olmadan, dudaklarımız birbirine sadece birkaç santim uzaklıkta olacak kadar yaklaşırım. Gözlerimi tekrar onun gözlerine dikmeden önce dudaklarında gezdiririm.

"Arabaya bin, Kennedy." İstmeden de olsa, sesim bir hırıltı gibi çıkıyor.

Dudakları aralanır ve boynundaki damar hafifçe hızlanır.

Ne yapması gerektiğini söylemekten hoşlanıyor.

"Nereye gidiyoruz?" diye ısrar ediyor. Yine de, araba kapısı ve vücudum arasında onu hapsedtiğim yerden uzaklaşmaya ya da kurtulmaya çalışmıyor.

"Randevuya."

Kafasını sallar. Bugün takmayı seçtiği kahverengi bukleler omuzlarında dalgalanır. Parmaklarımı saçlarına dolamak, o dudakları ele geçirmek ve onu irademe teslim etmek için duyduğum dürtü neredeyse dayanılmazdır.

Kendimi, halka açık bir yerde olduğumuzu hatırlamaya zorluyorum. Onun tüm tutkulu bakışları ve zevk dolu mırıldanmaları sadece benim gözlerim ve kulaklarım için olacak. Bu nedenle

onu istediğim gibi ele geçirmek yerine, ona yaklaşıp buklelerinden birini parmağıma doladım.

Yüzümü ona yaklaştırıyorum, dudaklarımız birbirinden bir santim bile uzak değil. "Arabaya bin, Kennedy. Buna degecek."

"Ya binmezsem?"

Onun meydan okuması, sikimin pantolonumun fermuarını sıkıştırmasına neden oluyor. "O zaman seni zorlarım," diye cevap veriyorum, başımı eğip dişlerimle kulak memesini ısırmadan önce cevap veriyorum.

Bütün vücudu titrer. Çok duyarlıdır.

Meydan okuma gözlerinde kalıyor. Tahmin etmek gerekirse, onu nasıl zorlayacağımı sormak istediğini söyleyebilirim. Aklıma birkaç seçenek geliyor. Onu dizimin üzerine yatırmak listemin başında ama dediğim gibi, halka açık bir yerdeyiz.

"Gideceğimiz yerden hoşlanacaksın. Söz veriyorum," diyorum sonunda.

Beni baştan aşağı süzer, ben de aynısını yaparım. Mükemmel oturan kot pantolonun kalçalarına nasıl sarıldığını, büyük beden, V yakalı yeşil tişörtün açık kahverengi teninin kırmızı alt tonlarını nasıl tamamladığını ve gözlerine daha da kedi gibi bir şekil veren ama çillerini gizlemeyen hafif makyajını fark ederim.

Onu saatlerce seyredebilirim, hiç sıkılmam ve yorulmam.

"Tamam, ama eğlenceli olsa iyi olur. Blackmon hakkında daha fazla sorum var," diye pes eder ve arabaya biner.

Yolculuk yaklaşık otuz dakika sürecek.

"Ve şehir dışındayken ne yaptığını bana anlatabilirsin," diye cevap verdim. Telefonundaki takip cihazı, havaalanında olduğunu gösterdi. Onu aramadan önce birkaç saat bekledim.

Meğer intihar eden kızın memleketindeymiş. Bu, Blackmon'un da memleketi.

"Blackmon'un hangi kiliseye üye olduğu hakkında bir şey biliyor musun?"

Direksiyonu sıkıca kavramamaya zorluyorum kendimi. Blackmon'u Global Group'un gözüne sokan şey, onun lanet olası bağlantıları.

"Bu kilise aracılığıyla birçok hayır işi yapıyor," diyorum ona.

O da başını sallar. "Evet, iş seyahatimde bunu öğrendim." Bunu söylerken sesi ağırlaşır.

"Geldik," diyorum ona bir süre sonra.

Kennedy yolcu penceresinden dışarı bakarken nefesini tutar. Bana döndüğünde gözlerinde bir ışıltı vardır.

"At binmek mi?"

Yüzündeki utanmaz sevinç karşısında kalbim güm güm atıyor.

"Beni buraya bunun için mi getirdin?" diye sorar ve ellerini emniyet kemerini çözmek için hareket ettirir.

Hemen arabayı durdurup dışarı çıkıyorum ve ona kapıyı açmak için yanına gidiyorum.

"Atları çok severim," der coşkuyla.

Biliyorum.

Sözleri zar zor geri tutuyorum. "Öyle olacağını tahmin etmiştim."

Alnı kırışır. "Nasıl?"

"Kulüp başvuru formunda yazıyordu," diye yalan söylüyorum.

Black Opal üyelerinin uzun bir başvuru formu doldurması gerekiyor. Evet, Kennedy'nin formunu ayrıntılı olarak inceledim. Ama onun binicilik geçmişini ve atlara olan sevgisini, kulübün üyesi olmadan çok önce biliyordum.

"Oh," diyor, ama alnındaki kırışıklıklar hala duruyor. Bana bakıyor ve sanki bir şey söyleyecekmiş gibi dudaklarını aralıyor, ama çiftlik sahibi yanımıza geliyor.

"Bay Kim," diye selamlar yaşlı adam, elini uzatarak. "Bu da sevimli Bayan Townsend olmalı."

Elini tutar, ama benim hoşnutsuzluğuma rağmen, sanki avucunu öpecekmiş gibi başını eğirir.

Kesinlikle olmaz.

Düşünmeden önce elim Kennedy'nin elini kapattı ve çiftlik sahibine öfkeyle bakarken onun elini benimkine aldım.

Adam boğazını temizler ve bir adım geri atar.

"Önce, en muhteşem manzaraya sahip bir seyir noktasına gideceğiz ve orada piknik öğle yemeğinizi yiyeceksiniz," diye açıklıyor, ama ben tüm bunları zaten biliyorum çünkü bizzat ben ayarladım.

"Bu harika." Kennedy bana gülümser. Sonra kalbimi bir düğüm gibi bağlayan bir şey yapar. "At binmeye çıkmayalı çok uzun zaman oldu."

Parmak uçlarına yükselir, yanağıma öpücük kondurur ve "Teşekkür ederim" diye fısıldar.

Birkaç saniye boyunca olduğum yerde kalırım. Etrafımda, Kennedy ve eğitimcinin onun binicilik deneyimini ve atlara olan ortak sevgilerini konuştuklarını duyuyorum.

Ama beni öptüğü yerdeki yanaklarımdaki karıncalanma hissine çok kapıldım. Onu tekrar kendime çekip bunu tekrar tekrar yapmasını istiyorum.

Sonra, onu gizli bir yere götürmek istiyorum, böylece bana özel olarak teşekkür edebilsin.

Mağara adamı gibi davranmak yerine, onu izliyorum. Çiftlik sahibi atları getirdiğinde, gözleri parlıyor. Yüzünde beliren gülümseme, sabahları dağların üzerinde doğan güneş gibi.

"Yardım edeyim." Onu ata bindirmek için belinden tutmak için beklemiyorum. Ona yardım etmek için çiftlik sahibini neredeyse itiyorum.

Bana hayır der, ama yine de elimi tutar ve eyerine yerleşmesine yardım etmeme izin verir.

İsteksizce elimi çekip atıma binerek öğleden sonraki gezintimize

Sahibi bize rota hakkında daha fazla talimat verdikten sonra, piknik öğle yemeğinin bizi beklediği yere doğru
45 dakikalık yolculuğumuza başlıyoruz. Yol boyunca Kennedy'yi izliyorum. Dudaklarında küçük ama güzel bir gülümseme var.

Ancak, uzaktaki manzaraya bakarken, gözlerinde bir şey görüyorum. Sanki bir şeye konsantre olmuş gibi uzaklara bakan bir bakış.

Şu anda paylaştığımız an dışında bir şeye. Benimle burada olmaktan başka bir şey düşündüğünü düşünmek istemiyorum.

"En son ne zaman ata bindin?" diye soruyorum. Gözleri titriyor ve alnında bir kırılganlık belirliyor.

"Birkaç yıl." Sert bir nefes verir. "Bu kadar uzun zaman olduğunu fark etmemiştim." Eğilir ve atının yanını okşar. Hareketi o kadar şefkat ve özen doludur ki, okşadığı yüzün benim yüzüm olmasını isterim.

"Neden bu kadar uzun?" diye soruyorum.

Omuzlarını silkiyor, sonra bana yan bakıyor. "İş. Beni sık sık şehir dışına çıkarıyor. Son işimde üzerinde çalıştığım bir hikaye nedeniyle, en az altı ay boyunca ayda iki ila üç hafta şehir dışına çıkmak zorunda kaldım."

Biliyorum.

Sonuç olarak yazdığı makale dizisi mükemmeldi.

"Büyük bir evcil hayvan hizmetleri şirketinin sahibi olan Miller ailesinin sigorta dolandırıcılığını ortaya çıkaran soruşturma mı?"

Gözleri hafifçe büyüdü. "Bunu nereden biliyorsun?"

Dudaklarının kenarlarına yayılan gülümsemeyi engelleyemiyorum. "Bu konuda yazdığın makaleyi okudum," diye itiraf ediyorum.

"Oh." Başını sallayarak yanıtladı. "Evet, o makale."

"Etkileyici," diyorum ona, içtenlikle. "O soruşturmaya nasıl dahil oldun?"

"Memnuniyetsiz bir çalışandan gelen bir ihbarla." Gülümser. "Çoğu dolandırıcılık vakası bu şekilde ortaya çıkar. Bir noktada, dolandırıcılığın lideri çalışanını veya ortağını kazıklamaya çalışır ve bu da başını belaya sokar."

Yolculuğumuz boyunca onun konuşmasına izin verirken, birkaç metre önümüzde mesafesini koruyan işletme sahibi ara sıra bize yol tarifi ve bölge hakkında bilgi veriyor.

"Burası çok güzel," diyor Kennedy, manzara noktasına yaklaşınca hayranlıkla.

"Henüz hiçbir şey görmedin." Önce ben attan indim ve ona yardım etmek için elini tuttum. Tek başına da inebilirdi, ama atından inmesine yardım etmeme izin verdiğinde içimi bir heyecan kapladı.

"Bu taraftan." Atları bağladıktan sonra elini bırakmıyorum ve sahibine el sallayarak onu ahırın diğer tarafına götürüyorum, piknik öğle yemeğimiz bizi orada bekliyor.

"Vay canına," diye haykırıyor, önümüzdeki dalgalı tepelere bakarak. "Şehirden bu kadar uzaklaşalı o kadar uzun zaman oldu ki, buranın ne kadar güzel olduğunu unutmuşum."

"Bunun için bir şeyler yapmalıyız," diyorum ve onu kırmızı-beyaz piknik battaniyesine götürüyorum.

Yemeğimizde çeşitli meyveler, tavuk salatası sandviçleri, patates salatası, peynir ve krakerler ve soğuk bir şişe şampanya var.

"Bu..." Yemeğe bakarken sözünü yarıda keser. "Bu kadar uzun süre at sürdükten sonra tam da ihtiyacımız olan şey." Oturmasına yardım etmek için elini tutarım.

"Atlar da yiyor, değil mi?" Sözlerinde endişe var. "Tabii ki. Mike, ahırında atların sürüş sırasında atıştırmaları için elma torbaları bulundurur

"Bol su da var."

O başını sallar. "Onlara iyi bakıldığını anlayabiliyorum. Gençken at binerdim. Onlarla yıllarca geçirdikten sonra, onlara ne kadar iyi ya da kötü bakıldığını anlayabiliyorum."

"Burası atlara insancıl davranış konusunda en yüksek puanı alan yer," diyorum ona. Onu buraya getirmeden önce araştırmamı yaptım. Aslında, tam da bu an için birkaç yıldır Mike'ın Çiftliği'ne gelip ders alıyorum ve atlarla rahat hissetmeyi öğreniyorum.

"Çocukken atların sihirli yaratıklar olduğunu düşünürdüm." Bana gülümsüyor. "O zamandan beri onları seviyorum. Birinden düşüp köprücük kemiğimi kırmış olsam bile, onları sevmekten vazgeçmedim."

"Küçük savaşçı," diye düşünmeden söylüyorum, ona bakarken.

Bana bir bakış attıktan sonra sandviçlerden birini alıp bir ısırık aldı.

Yemek yerken onu izlemeye devam ediyorum. Yüzündeki mutluluk açıkça görülüyor olsa da, gözlerinde hala endişe ya da başka bir şey görüyorum. Onu yıllarca izleyip, alışkanlıklarını öğrenip, bulabildiğim tüm fotoğraflarını—internette, şahsen, her yerde—onun ifadelerini iyi tanıyorum.

"Dikkatin dağınık," diyorum. Bunu iki nedenden dolayı söylüyorum. Birincisi, endişemden. İkincisi ise bencil olduğumdan. Onun tüm düşüncelerini, dikkatini, sırlarını istiyorum.

Aklında bir şey varsa, bilmek istiyorum. Onun olan her şeyi istiyorum.

"Ben..."

"Öylesin," diye sözünü kestim. "Sürekli değil, ama ara sıra gözlerinde uzak bir bakış beliriyor."

Bir saniye boyunca bana bakar. O güzel kahverengi gözleri beni inceler. "Bunu nasıl anlıyorsun? Sanki..." Başını sallar.

Sanki seni yıllardır tanıyormuşum gibi mi? Çünkü tanıyorum.

Ama bunu yüksek sesle söyleyemem.

"İnsanları okumakta çok iyiyim," diye gerçeğin yerine bunu söyledim. Aslında, onu okumakta çok iyiyim. Yılların tecrübesi.

Dizlerini kollarının altına çekip çenesini kollarına dayadı. Sonunda önceki maskesini düşürdü ve yüzünü kaplayan hüznü ifade ruhumu sarsıyor.

Farkına varmadan ellerim onun üzerinde. Vücudunu bacaklarımın arasına gelecek şekilde çeviriyorum, ellerimi kot pantolonuyla kaplı uyluklarında yukarı aşağı gezdirip okşuyorum.

O oturur, geriye yaslanırken kendini desteklemek için ellerini battaniyeye koyar. Ama vücudunu bacaklarımın arasında tutmaya devam eder.

"Bu soruşturma yüzünden." Tepelere doğru bakarak iç çeker. "Şehir dışındayken, intihar eden kızın annesiyle tanıştım," diye itiraf eder.

Sessiz kalıp dinliyorum.

"O çok... soğuktu," diye devam ediyor. "Anlayamıyorum. Kızından bahsettim, ama kadın hiçbir duygusal tepki göstermedi. Sanki kızının ölümünden çok, rutinini bozduğum için daha çok sinirlenmiş gibiydi."

Elini havaya kaldırıp başını sallıyor.

Elimi uzatıp, topuzundan dökülen saçlarının bir tutamını parmaklarımla okşuyorum.

"Bir ebeveyn, çocuğuna karşı nasıl bu kadar tepkisiz olabilir..." Umutsuz bir şekilde omuz silkiyor. "Ben ebeveyn değilim ve yas tutmanın tek bir doğru yolu olmadığını biliyorum, ama bunu anlayamıyorum."

Boğazımda oluşan yumru yüzünden konuşamıyorum. Şimdi sıra bana geldi, etrafımızdaki tarlaya bakıyorum. Yıllar boyunca görmezden gelmeyi öğrendiğim acı yeniden yükselmeye başlıyor. *Onu* her düşündüğümde göğsümde hissettiğim bu yanmayı aştığımı sanıyordum.

Babam.

Yoksul ailelere bağış yapan, hatta kendi adını taşıyan bir yetimhane bile inşa ettiren, ama özel hayatında oğlunu görmezden gelen piç. Çünkü ben, yeterince saygın bir aileden bir kadından doğmamıştım. Ben, ailesinin işe aldığı hizmetçinin piçiydi.

Toplum içinde sahiplenilemeyecek kadar değersiz.

"Hiç yaşamadığın için anlamıyorsun," diye düşünmeden söylüyorum.

Gözümün ucuyla Kennedy'nin bana dönüp baktığını görüyorum. Bakışları profilime saplanıyor. Ben onun bakışlarına karşılık vermiyorum.

Bakamıyorum. Şu anda ona bakarsam, uzun zamandır gömmek için çok uğraştığım geçmişimin yükünü görecektim.

Yine de konuşmaya devam ediyorum.

"Sen sevgi dolu bir ailede büyüdün. Senin yaşamayan ya da ölmek umurunda olmayan ebeveynlerinle değil." Nefes alıp birkaç kez gözlerimi kırptıktan sonra nihayet ona dönüp baktım.

"Senin gibi biri için, çocuklarını korumak, onlara bakmak ve ilgilenmek için elinden gelen her şeyi yapmayan bir ebeveyni anlamak bile zor. Sana bir şey olursa, anne baban yıkılır." Sert bir nefes veriyorum.

"Ama herkes için durum böyle değil."

Ellerimin yumruk haline geldiğini, onun avuç içlerini tenimde hissedene kadar fark etmedim.

Uzun süre hiçbir şey söylemedi. Ellerini benim ellerimin üzerinde ileri geri hareket ettirerek vücudumu saran gerginliği yatıştırdı.

"Ama biliyorsun," diyor, fısıltıdan biraz daha yüksek bir sesle. Ona isteksizce başımı sallıyorum.

"İstenmeyen olmanın nasıl bir şey olduğunu bilirim," diye itiraf ettim.

Sonra gözlerimin içine bakarak elini yüzüme koydu. Sonra söylediği sözler beni içten içe paramparça etti.

"Birisi seni nasıl istemez ki?" Ve ben bittim.

Göz kapaklarım kapanır ve başımı çevirip avucunun içini öperim. Sonra üstüne çıkarım.

Vücudumu onun vücuduyla örtüyorum. Sırtı piknik battaniyesine yaslanmışken, dudaklarını yalayıp yutuyorum. Dudaklarını ayırdığında içimden bir inilti kopuyor.

Öğle yemeğinde içtiği şampanya ile karıştırılmış üzümlerin tadını alıyorum. Onun doğal tatlılığı, bu tadı daha da lezzetli hale getiriyor. O inliyor ve kolları çaresizce omuzlarıma yapışıyor.

Onun da benim kadar bunu arzuladığını bilmek başımı döndürüyor. Benim dudaklarımdan onun dudakları üzerinde dolaşmasından benim kadar zevk alması beni deli gibi sarhoş ediyor.

Aniden, bu yeterli gelmez.

Dudaklarının köşesinden boynundaki damara kadar öpücükler konduruyorum.

Dilimi o damar boyunca gezdirdiğimde "Oh" diye inliyor.

Farkına varmadan, vücudunun aşağısına doğru iniyorum. Daha fazlasına ihtiyacım var. Ona. Ağzımda onun tadını daha fazla hissetmek istiyorum.

Kot pantolonunun düğmesini açtıktan sonra, gömleğini birkaç santim yukarı çekip karnını öpüyorum. Dilimi göbek deliğinin içine daldırıyorum.

Vücudu titrerken dudaklarından bir küfür dökülür. Vücudunu incelemeye devam etmeden önce, göbek deliğinin onun için hassas bir nokta olduğunu zihnimde not alırım.

"Dae," diye yalvarır, elleri omuzlarımı iter.

Dirseklerimle bacaklarını daha da açarak onu bana açıyorum. Parmaklarım kot pantolonunun üst kısmına gidiyor, daha önce hiç kimseye karşı hissetmediğim bir aciliyetle çekip çekiyorum.

"Dae, bekle," diye yalvarır yine.

Beni durduran, "bekle" sözcüğüdür.

Gözlerim sonunda onun gözlerine takıldığında, içindeki paniği görüyorum. "Dışarıdayız," diye fısıldıyor. "Biri bizi görebilir..."

"Kimse bizi görmez. Burada sadece biz varız," diye söz veriyorum. Bu öğleden sonra için tüm mekanı kiraladım. Sahibi bile bizi aramaması gerektiğini biliyor.

"Emin misin?" Gözlerinde bir özlem var ki, neredeyse pantolonumun içine boşalacağım.

"Sana yalan söylemem, küçük savaşçı," itiraf ediyorum.

"T-Tamam." Sesi ihtiyaçtan o kadar gergin ki, pantolonumun içindeki sikim acı verecek kadar sertleşiyor.

Ellerim yine kot pantolonunu kavrar ve uylukları bana görünene kadar çekerim. Onu görmek istediğim için pantolonunu tamamen çıkarırım. Onun sadece benim gözlerime ve bakışlarıma maruz kalmasını istiyorum.

"Seni tatmak istiyorum," diye homurdanıyorum.

Cevap vermesine zaman tanımadan, bacaklarını omuzlarımın üzerine atıyorum. Uyluklarının içini öpüp ısıyorum, ısırıkların acısını hafifletmek için yalıyorum. Kennedy altımda kıvranıyor.

"Dae," diye inliyor, iki parmağımla amını açtığımda.

Pembe, kabarık ve lanet olasıca mükemmel. Klitorisine üflerim.

Kennedy'nin sırtı battaniyeden kalkar. Kalçaları yükselir, daha fazlasını ister.

"Tanrım, bunu ne kadar uzun zamandır bekledim," diye mırıldanırım ve dilimle onun tadını çıkarmaya izin vermeden önce

mırıldanıyorum. "Tanrım," diye mırıldanıyor, kalçaları tekrar kalkıyor.

Geri çekildim. "Tanrı değil, küçük savaşçı. Dae. Söyle," diye emrettim ve tekrar am dudaklarına üfledim. "Lanet olası adımı söyle."

"Dae," diye tekrarlar.

Kıçını sıkıştırıp onu sıkıca yerinde tutuyorum. "Bunun için, boşalmayı hak ettin."

Onu aşağıdan yukarıya doğru yalıyorum, klitorisini dilimle daireler çizerek emiyorum. Amından nem damlıyor, sakalım ıslanıyor ve çenemden aşağı akıyor.

"Tadın çok güzel," diye inliyorum.

"Boşalacağım," diyor sanki beni uyarıyormuş gibi.

Daha sert emiyorum ve sonra parmağımı içine sokuyorum. Penisim fermuarımın üzerine acı verici bir şekilde baskı yapıyor, ama beklemek zorunda. Bu ilk sefer sadece onun için. Ama yine de onun duvarlarının beni sardığını hissetmek istiyorum. Bu yüzden ikinci parmağımı da sokuyorum.

"Benim için boşal, küçük savaşçı," emrediyorum. "Seni boşalttığımda nasıl göründüğünü göster bana."

O çok iyi dinliyor. Vücudu çok duyarlı.

Boşalıyor. Ağzımdan. Orgazm onu sararken amı sıkışıyor ve parmaklarımı sıkıyor. Ağzımı tüm bu süre boyunca onun üzerinde tutuyorum, orgazmının her parçasını emiyorum. Onunla ilgili olduğunda açgözlü bir piçim.

Onu tutuyorum, kıkını, uyluklarını, kalçalarını ve inceleyebilmem için açıkta kalan vücudunun diğer kısımlarını sıkıp hissediyorum.

Kalçaları orgazmın gücüyle gerilmeyi bırakana kadar bacaklarını yere indirmiyorum. Vücuduna tırmanıyorum ve kollarımla başını kavırıyorum. Yüzündeki sersemlemiş ifade beni neredeyse bitiriyor.

Başımı eğip onu öpüyorum. Dilimde onun amının tadı ile ağzının tadı karışsın istiyorum. Hepsini istiyorum.

"Sen çok güzelsin," diyorum dudaklarına, sonra onu tekrar öpüyorum.

"Dae," diye mırıldanır, nefessiz.

Duyduğum tek şey bu. Dudaklarından çıkan adım, hayatımın geri kalanında tatmin olmuş bir adam olarak ölmem için duymam gereken tek ses.

Ama bunun sonsuza kadar sürmesini, sikimi onun içine olabildiğince derine sokmak istesem de, yapmıyorum. Onu ilk kez burada becermek istemiyorum.

Onu yatağımda istiyorum. Evimde. Ait olduğu benim bölgemde. Bu yüzden kontrolümü tamamen kaybetmeden önce geri çekiliyorum. Ama son bir kez daha ona bakıyorum, onu ilk kez orgazma ulaştırdığımda nasıl göründüğünü tam olarak hatırlayarak.

Bu son olmayacak, ama bu anıyı saklamam lazım.

Ona yardım ediyorum. "Giyinmene yardım edeceğim."

Bana şaşkınlıkla bakar. "Sen..." Gözleri, çok açık bir şekilde sertleşmiş penisime kayar. "Sen boşalmadın."

Alt dudağını ısırduğunda içimden bir inilti bastırmak zorunda kalıyorum. Bu, belirsizlikle şehvetin karışımı bir hareket.

"Bebeğim, seni buradan çıkarırsam, ikimiz de bir süre nefes alamayız," diyorum ona.

Hatta, onu burada becerirsem, burayı kiraladığım süreden daha uzun süre burada tutacağım. Sahibi şüphesiz bizi aramak için buraya çıkacak ve onu, tümünü görecektir. O zaman onu olduğu yerde öldürmek zorunda kalacağım. Ve onunla birlikte olan herkesi.

Alt dudağını ısıyor, gözleri benim bariz ereksiyonuma yapışmış durumda.

Onun dudaklarını benim dudaklarımla yakalıyorum, çünkü mecburum. "Beş mil çapındaki herkesin benim adımla haykırdığını duymak istemiyorsan, bana öyle bakmaya devam etme."

Gözleri yeniden ilgiyle parladı. Benim küçük savaşçım bir röntgenci mi?

"Öğle yemeğini bitirelim," diyorum ona, pantolonunu giymesine yardım ettikten sonra.

BÖLÜM 12

Kennedy

Dae apartmanımın önünde durduğunda, midemde bir boşluk hissediyorum. Kabul etmek istemem ama, birlikte geçirdiğimiz günün bitmesini istemiyorum. Ona bu akşamki iş toplantısını iptal edip benim evime gelmesini söylemek istiyorum.

Ama bu sözleri içimde tutuyorum. Zar zor.

"Blackmon'un mali durumunu araştırdın mı?" diye soruyor Dae bana dönerek.

Bir an için donakalırım. Sadece onun koyu renk gözlerine bakarım. Onlar Büyüleyici. Ona milyonlarca soru sorarken gözlerine bakmak istiyorum. Blackmon ya da işle ilgili şeyler hakkında değil, onun hakkında.

Onun hikayesi nedir? Onu harekete geçiren nedir?

Neden? Her şeyden öte, onu kim istemez ki?

Piknik sırasında ona sorduğum soru buydu. Bu adama bakıp da ona dalmak ve sonsuza kadar onunla kalmak istemeyen biri nasıl olabilir?

"Ne?" diye soruyorum, sonunda hayallerimden kendimi koparıyorum.

Pembe dudakları o güzel gülümsemesiyle açılıyor. İlk tanıştığımız zamanlardaki kadar şeytani görünmüyor.

Elini dizime koyup sıkıyor. Bu hareket sahiplenici bir hareket.

Garip olan, onun elini çekmesini istememem. Ve o da çekmiyor. "Blackmon. Mali durumu. Onun mali durumunu kontrol ettin mi?"

"Oh... Şey." Duraklıyorum ve onun dudaklarının benim dudaklarımdaki izini silmek için çaba sarf ediyorum. Düşünme yeteneğimi bulanıklaştırıyor.

Başımı yana eğiyorum. "Bir şey mi biliyorsun?"

"Senden daha fazla değil. Her zaman bir para izi olduğunu biliyorum ve aradığın şeyi bulmak için en kesin yol budur." Gözlerini kırıştırdı, ifadesi hafifçe karardı.

Bu bakış, korkutucu ve hatta biraz ürkütücü. Onun bunu kasıtlı yaptığını sanmıyorum. Bu doğal bir ifade. Yine de normal bir insan bunu korkutucu bulur, hatta ondan kaçır.

Ben mi? Kendimi ona yaslanırken buluyorum. Daha fazlasını bilmek istiyorum. Daha da korkutucu olan ise, bu isteğin daha çok bir ihtiyaca dönüşüyor olması — Dae Kim hakkında daha fazlasını bilmek ihtiyacı.

"Sırların neler?" diye düşünmeden alçak sesle soruyorum.

Dae bir eliyle yüzümü kavrayıp "Sırlarımı öğrenmeye hazır mısın, küçük savaşı?" diye cevap verene kadar gerçek düşüncelerimi yüksek sesle söylediğimin farkında bile değilim.

Hazır mıyım?

"Neden bana öyle diyorsun?"

"Çünkü sen tam olarak öylesin."

"Nereden biliyorsun? Birkaç hafta önce tanıştık."

Gözlerinde bir şey parladı, ama bir göz açıp kapayıncaya kadar kayboldu. Hayal mi ettim?

"Seni çok daha uzun zamandır tanıyorum." Sesi o kadar alçak ki, sözlerini zar zor anlayabiliyorum.

"Başkaları için savaştığın için küçük bir savaşçısın. Kendinden vazgeçmiş olanlar için bile. İntihar eden kız gibi. Kendi annesi bile gerçeği ortaya çıkarmak için senin kadar çaba göstermiyor.

Azınlık müşterilerinden fazla ücret alan kredi birliği hakkında yazdığın dizi, 'küçük insan' için savaştığının bir başka örneği."

"O makaleleri okudun mu?"

Birkaç yıl önce, Williamsport'ta bulunan ve siyahi ve Latin müşterilerinden fahiş ücretler alan bir kredi birliğine rastladım.

"Bu soruşturmayı tek başıma yapmadım," diye ekliyorum. Üç araştırmacı gazetecinin katıldığı bir ekip çalışmasıydı.

"Üzerinde senin adın yazıyor. Bu senin araştırman," diyor savunmacı bir tavırla. Sanki beni savunuyormuş gibi hissediyorum.

Ağzımın köşeleri gülümsemeye kıvrılıyor.

"Yazdığın her makaleyi okudum."

Gözlerim fal taşı gibi açılır, çünkü ciddi olamaz, ama ses tonunda şakacılık da yok.

Başımı eğip sallıyorum, çünkü şaka yaptığını biliyorum. Öyle olmak zorunda, çünkü kimse yazdığım her makaleyi okumuş olamaz.

"Çok boş zamanın olmalı," diye şaka yapıyorum.

Dae'nin bana bakışı her zamanki gibi yoğun. "Sen söz konusu olduğunda, evet."

Sözleri fazla geliyor. Geri çekiliyorum. Boğazımı temizledikten sonra, "Bu sadece Blackmon hakkında bilgi vermek için birlikte vakit geçiriyoruz" diye cevap veriyorum.

Başını yana eğiyor.

"Bana yalan söyleme, Kennedy. Aminin tadı hala dudaklarımda iken olmaz."

O yaklaşırken, yüzünü benimkinden sadece birkaç santim uzağa getirirken nefesimi tutuyorum.

"Birbirimize yalan söylemeyelim. Buradasın çünkü olmak istiyorsun. Benim seni burada istemem kadar. Vücudun bana gerçeği söylüyor. Boynundaki damar, vücuduna birkaç santim yaklaştığımda daha hızlı atıyor. Benim yakınlığımdan dolayı meme uçların şu anda sertleşiyor.

Ve benim ağzımdan çıkan sözler yüzünden ıslandığın için aminin kokusu bu arabayı doldurmaya başlıyor. Burada olmak istiyorsun, küçük savaşçı. Ve çok yakında benim olduğumu kabul edeceksin."

Ona kimseye ait olmadığını söylemeye başlıyorum. Çıktığım hiçbir erkeğe onun olduğunu söylemedim. Kendime asla söylemeyeceğimi söyledim.

Hiçbir erkeğin bana sahip olmasını istemedim. Beni bir mülk gibi sahiplenmesini istemedim.

Ama reddetme sözcükleri boğazımda takılıyor. Dudaklarımdan çıkaramıyorum. O bu kadar yakinken, aramızdaki tüm boşluğu doldururken. Eli hala dizimin üzerinde. Dudakları benimkilerin hemen üzerinde.

Ve o haklı. Sütyenimin dolgusu altında meme uçlarım neredeyse acı verecek kadar sertleşmiş ve iç çamaşırım, ne kadar tahrik olduğumdan dolayı ıslanmış.

Yine de başımı sallamayı başarırım.

Reddetmem onu sadece sırtmaya neden oluyor. Hiçbir şey söylemiyor. Bunun yerine, eğilip dudaklarımı ele geçiriyor. Boğazımdan çıkan inilti kendiliğinden çıkıyor.

"Bu Çarşamba," diyor dudaklarımdan uzaklaşırken. "Çarşamba mı?"

"Bir sonraki randevumuz."

Birkaç kez gözlerimi kırpıştırarak öpücüğün yarattığı bulanıklığı zihnimden silmeye çalışıyorum. "Çarşamba," diye başımı sallamaya başlıyorum ama sonra hatırlıyorum. "Yapamam. Ailemle akşam yemeği yiyeceğim

ailemle akşam yemeği yiyeceğim."

Ona bir açıklama yapmam, az önce söylediği şeyin bir başka kanıtı. Bunu daha sonra incelemem gerekecek. Onun yanından ayrılıp, net bir şekilde düşünebildiğimde.

"O zaman perşembe," diye çabucak cevaplar.

Dudaklarımdan çıkan "evet" çok hızlı çıkıyor. Sanki beynim yetişmeden vücudum benim adıma konuşuyor. Ama cevabımın onun yüzüne daha geniş bir gülümseme getirmesinden dolayı buna değdiğini hissediyorum.

"Gitmem gerek," diye bir bahane uyduruyorum. Aslında, şu anda gitmem gereken bir yer yok. Bu akşam çalışması gereken kişi o.

Dae saniyeler içinde kalkıp arabadan iner. Bir sonraki anda, yolcu kapısını açar ve elini bana uzatır. Ayağa kalkar kalkmaz, elimi bırakmak yerine parmaklarımızı birbirine dolayarak beni kendine çeker.

"Perşembe," diyor dudaklarıma. Sesindeki gerginlik göğsümde bir şeyleri sarsıyor. Sesi acı dolu. Sanki birbirimizi görmek için o kadar uzun süre beklemek acı veriyormuş gibi.

"Perşembe," diye onaylıyorum.

Bunu söylediğimde, ağzımın köşesine bir öpücük kondurur. Neredeyse yine inleyecektim, ama etrafımızdaki sesler bana halka açık bir yerde olduğumuzu hatırlatır.

"Bugün için teşekkür ederim," diyorum. "Açık havada, at binerek vakit geçirmeyeli çok uzun zaman oldu."

Yanağımlı okşadı. "O zaman bunu tekrar yapmalıyız," dedi, sanki bir söz veriyormuş gibi.

Binanın ön kapısına doğru yürümeye başlarım. Aklımın sesine rağmen, ona bakmak için dönerim ve evet, o da beni izliyor. Ona el sallarım, o da el sallar ama yerinden kıpırdamaz. Ben gözden kaybolana kadar beni izleyecektir.

Keşke bunun beni soğuttuğunu söyleyebilseydim.

Ama öyle değil. Beni izlediğini bilmek, omurgamdan aşağı heyecan verici bir ürperti geçiyor. Bu his, asansöre binene kadar devam ediyor.

Daireme vardığımda, yüzümdeki gülümsemeyi silemiyorum. Kapıda ayakkabılarımı çıkarırken, neden bu adama bu kadar takıntılı olduğumu sorguluyorum.

"Fiziksel," diye mırıldanıyorum kendime kıyafetlerimi değıştirirken. Onun çok seksi olması yüzünden olmalı. Uzun zamandır kimseyle birlikte olmadım. Sebep bu olmalı. Seksi bir uyarana karşı doğal bir fiziksel tepki.

"Başka bir şey değil," diye mırıldanarak okuma köşeme doğru yöneliyorum.

Teknik olarak, burası benim ev ofisim, yani bir köşeden daha fazlası, ama ben öyle demeyi seviyorum. Masamdan dizüstü bilgisayarımı alıp pencereye bağlı okuma köşesine oturuyorum.

Kesik pencere, okurken, araştırma yaparken ve hatta uyurken birkaç kabarık yastık ve battaniye için yeterli alan sağlıyor.

Çalışmak için bir masam ve sandalyem olmasına rağmen, dizüstü bilgisayarımı dizlerimin üzerine koyup ara sıra Williamsport'un silüetine bakmayı tercih ediyorum. Bunu yaparken, üniversiteden sonra memleketime geri dönme kararımdan dolayı yine minnettar oluyorum.

Zorluklara ve bağımsızlık arzumuna rağmen, başka hiçbir şehirde yaşamak istemem.

Dae'nin önerdiği gibi Blackmon'un mali durumunu araştırmak için dizüstü bilgisayarımı açıyorum, ama omurgamdan bir ürperti geçiyor.

Bu, Dae'nin beni izlediğini fark ettiğimde ondan uzaklaşırken hissettiğim duyguya benziyor. Pencereden dışarıya, sokağa bakıyorum. Arabalar ve yayalar işlerine devam ederek geçip gidiyorlar. Tabii ki, oturduğum yerden pencerenin içini kimse göremez. İç perdeleri çekmiş durumdayım.

Böylece, birinin evimi doğrudan görebileceğini merak etmeden saatlerce burada oturup okuyabilir veya çalışabilirim.

Yine de bu his devam ediyor. Sanki izleniyormuşum gibi. Bu tanıdık bir his. Yıllardır ara sıra yaşadığım bir şey, ama hiçbir zaman somut bir şey olmadı. Gizli bir takipçim falan yok.

Muhtemelen bu, biraz fazla aktif olan hayal gücümün bir yan ürünüdür.

Dizüstü bilgisayarımı açarken bu hissi kafamdan atıyorum. Dae Kim ile gelişen ilişkim veya beni izleyen biri hakkındaki düşünceleri bir kenara iterek, onun tavsiyesine uyuyorum. Blackmon'un mali durumunu araştırarak, soruşturmamla ilgili bir şey olup olmadığını bulmaya çalışıyorum.

İşe odaklanmak, Dae Kim'i düşünmeyi bırakmamı ve daha da önemlisi, bir sonraki randevumuzu beklemeyi engellememizi sağlayacak tek şey.

BÖLÜM 13

Kennedy

"Eve geldim!" diye yüksek sesle bağırarak anne babamın evine giriyorum.

Hafta ortası ama aylardır ilk kez neredeyse tüm kardeşlerim, anne babam ve dedemlerle bir araya gelebildik.

"Kennedy," diye selamlıyor büyükannem, kollarını genişçe açarak.

"Büyükanne." Onu kucaklayarak, derin bir nefes alıyorum.

O ve dedem son birkaç ayı Avrupa'da, kişisel ve iş amaçlı seyahatlerle geçirdiler. Yıllardır emekli olmasına rağmen, dedem Townsend Industries için bazı işler yapmaya devam ediyor.

"İşte en büyük torunum." Büyükbabam da büyükannemle aynı enerjiyle beni karşılıyor.

"Sizi özledim," diyorum, ikisini de kucaklayarak. "Bir dahaki sefere beni de Avrupa'ya götürün."

"Ne zaman istersen," diye onaylar büyükannem.

Ciddi olduğunu bilsem de gülüyorum. Tek yapmam gereken bir kelime söylemek, onlar da beni dünya turuna çıkardıkları maceralarına dahil edecekler.

"Sanki o gazetede çalışmayı bırakacaktıydın gibi," Kyle oturma odasına girerken sesiyle sözümü keser. "Tek yaptığın çalışmak."

Burun kıvrıp kollarımı kavuşturuyorum. "Tencereyi kaynatmak gibi bir deyim var, değil mi?" diyorum, kaşlarımı kaldırarak.

Kyle, işkolikliği ile ünlüdür. Eskiden Townsend Industries ile yatıp kalkardı.

"Ben artık eski değilim." Bunu söylerken, Riley odaya girer ve Kyle kolunu onun omzuna atar.

"Her neyse." Riley'i kucaklarken elimi havada sallayarak reddederim. "En sevdiğim yeğenim nerede?" Eve'e sorarım.

Riley omzunun üzerinden işaret eder. "Tabii ki Stasi ile eğlence odasında."

"Şu ikisi." Gülerек. En küçük kız kardeşim Anastasia ve Eve, aralarındaki beş yaş farkına rağmen çok yakındırlar. Bence Stasi, Eve'i her zaman istediği küçük kardeşi olarak görüyor.

"Hey, siz ikiniz," derim, devasa eğlence odasının kapısında durarak. Çocukken ve gençken, sinema salonu büyüklüğündeki ekranı izleyerek saatler geçirirdim.

"Kenny!" Stasi her zamanki yüksek enerjisiyle bağırır. Farkına varmadan kolları belime dolanır ve beni güldürür.

"Merhaba, Kennedy Teyze," diyor Eve, Stasi'nin ardından bana sarılırken. "Ne izliyorsunuz?" diye soruyorum.

Filmi duraklatmışlar.

"Hiçbir şey. Eve trigonometri ödevime yardım ediyor." Stasi inliyor. "Ben şef olacağım. Bunun için neden trigonometri dersini almam gerektiğini anlamıyorum."

Evet, Eve sadece on iki yaşında ve Stasi on yedi yaşında ve lise son sınıf öğrencisi olmasına rağmen, matematik ödevinde yardım için Eve'e gidiyor. Eve, sayılar konusunda sertifikalı bir dahi ve çok zeki.

"Yeğenin zekasını suistimal etme," diyorum Stasi'ye. "Kendi işini kendin yapmalısın."

"Hayır, Kennedy Teyze, ben yardım etmek için gönüllü oldum," diye savunur Eve. "Cidden, ona sorun olmadığını söyledim, ama Eve bu tür şeyleri çok seviyor," diye ekler Stasi

sanki inanamıyormuş gibi başını sallayarak.

Doğrusu, ben de inanamıyorum. Sayılar hiç benim işim olmadı. "Ayrıca, neredeyse bitti. Bu denklemleri

daha fazla bakmaya dayanamıyorum. Senin için bile, Eve," diyor Stasi Eve'e, yeğenimizi güldürüyor.

"Evet, onu ders kitabından uzaklaştırman gerekecek," diyor Riley arkamdan yaklaşırken. "Çoğu insan için, trigonometri ders kitabı ile bir gece geçirmek bir ceza olurdu. Onun için ise," Riley başını Eve'in yönüne doğru uzatıyor, "bu bir ödül."

İkimiz de gülüyoruz.

"Ailen az önce aşağı indi," diyor baldızım.

"Yukarıda ne yaptıklarını ancak Tanrı bilir," diye mırıldanırım, kızlar duymasınlar diye.

Riley bana sinsi bir bakış ve bir gülümseme atıyor.

"Hadi Eve," der Stasi kitabı kapatıp. "Zaten akşam yemeğine bakmamız lazım." Bana kocaman bir gülümsemeyle bakar.

yüzünde. "Anne, bu akşam her şeyi ben pişireceğim. Sadece tatlıyı değil."

Kendisiyle çok gurur duyuyor gibi geliyor.

Küçük kız kardeşimin yüzünü avuçlarım ve her iki yanağına da öpücük konduruyorum. "Tadı harika olacak, biliyorum."

Benimkinden birkaç ton daha açık olan yüzü, bu iltifattan kızardı.

"Tabii ki öyle olacak," diye ekliyor Riley. "Stasi geçen hafta bizim için brownie yaptı ve aman Tanrım!" Başını sallayarak inliyor. "Ben çikolata hayranı bile değilim. Ama son zamanlarda tatlıya çok düşkünüm." Bakışları kısa bir süre tavana kayıyor, sonra tekrar bana dönüyor.

"İsterseniz biraz daha yaparım," diyor Stasi. "Sen de Ken. Ablalarım için ne isterseniz yaparım." Bana ve Riley'e sarılmadan önce ayrılıyor. "Hadi Eve. Ben sana bu akşamki tavuğu nasıl pişirdiğimi anlatırken, sen de bana o trigonometri problemini açıklamayı bitirebilirsin."

"Şu ikisi," diyor Riley, onların koridordan mutfağa doğru ilerlemelerini izlerken tatlı bir sesle.

"Çok sevimliler," diye ekledim.

"Merhaba anne," oturma odasına girerken selam veriyorum.

Beni kucaklayarak sarılır, ardından babamın güçlü kolları da sarılır. Onun tanıdık kokusunu içime çekerim. Çocukken beni her zaman güvende ve korunmuş hissettiren koku.

"Merhaba baba," diye omzuna fısıldarım.

"Bebeğim," der, hala beni kucaklayarak. Bana bakar. "Ne zaman eve geri taşınacaksın?"

Gözlerimi deviriyorum çünkü bu, sık sık eve ziyarete geldiğimde her zaman sorduğu sorudur. Şehirde, sadece yirmi dakika uzaklıkta yaşıyorum.

"Hepimizin evden taşınmasını sabırsızlıkla beklediğini sanıyordum," diye alay ediyorum. "Böylece annemle daha fazla yalnız kalabilirsin."

Dudakları çatık bir ifadeye büründü, ama bunun sadece düşündüğü anlamına geldiğini biliyorum.

"Ana eve geri taşınmayacaksın." Başını evin arkasına doğru uzatır. "Sana arka tarafta bir yer yapacağım. Stasi'nin evinin hemen yanında."

Bunun uygun bir çözüm

olduğunu söylüyor. "Hayır,

teşekkür ederim," diyorum.

Kaşlarını daha da çatıyor. "Eninde sonunda seni eve geri taşıtacağım," diyor otoriter bir sesle.

Gözlerimi devirmekten kendimi alıkoyuyorum. "Bu arada..." Onun kucaklamasından kurtulup oturma odasına bakıyorum. "Kyle nerede?"

"Burada," diye cevaplar ikizim arkamdan.

"Size bir şey sormam lazım." Kardeşimle babamın arasına bakıyorum. İkisi de bana çok yoğun bir şekilde bakıyor. Bazen birbirlerine çok benziyorlar. Tek fark, kardeşim belirgin şekilde daha genç ve bizim iki ırklı mirasımızdan dolayı cildi babamınkinden birkaç ton daha koyu. Yine de ikiz olabilirler.

"İşim," diyorum, haftalardır onlara sormam gereken bir soruyla başlıyorum. Duraklayıp, ifadelerinin değişip değişmediğini görmek için ikisi arasında bakışlarımı gezdiriyorum.

Meraklı bakışlar dışında, aynı kalırlar.

"*The Regal*'da işe alınmamla ikinizden birinin bir ilgisi var mı?"

Babam kollarını kavuştururken alnı kırışır. "Neden bunu tekrar soruyorsun?"

"Bu bir hayır değil."

"Cevap istiyorsan, önce sen bir cevap ver," diye ısrar ediyor.

Nefesimi veriyorum, ben cevap vermeden o cevap vermeyeceğini biliyorum. Babam böyle biridir.

"Bilmem gerekiyor... kendim için," diye dürüstçe cevap verdim. "Çünkü bu benim için önemli ve iş arkadaşlarımdan birinin kapalı kapılar ardında yaptığı bir iyilik sayesinde işe alınmadığımı emin olmak istiyorum."

Kyle boğazını temizledi. "Öyle olsa bile, bu çok mu kötü olurdu?"

Omuzlarım çöküyor. "Evet!" İstedğimden daha yüksek sesle ısrar ediyorum. "Patronun oğlu olduğun için COO olarak işe alınmak o kadar kötü bir şey mi?" alaycı bir tonla ekliyorum.

Gözleri bana dikilir. "Bu terfiyi hak ettim," diye savunur, kollarını babamız gibi kavuşturur.

"Aynen öyle." Ellerimi öne doğru uzattım. "Bir şey için çalışmanın nasıl bir şey olduğunu bilirsin, ve birinin senin şu anki konumuna gelmek için ipleri elinde tuttuğunu düşünmek pek hoş bir his değil, değil mi?"

Yüzünde pişmanlık ifadesi belirdi. "Anlıyorum," diye kabul etti. "Senin işinle hiçbir ilgim yoktu. Yemin ederim."

Şaşırtıcı bir şekilde nadir görülen bir gülümsemeyle duran babama döndüm. "Hiçbir iyilik yapmadım," dedi sonunda.

"Emin misin? 'Kızım gazetenizdeki o açık pozisyona talip' diye bir şey bile söylemedin mi?"

"Hiçbir şey."

Rahatlamış hissederek nefes veriyorum.

Babam elini omzuma koyar ve sıkıca sarılır. Ela gözlerinde açıkça görülebilen bir gurur parlar.

"Seninle çok gurur duyuyorum." Kyle'a bakar. "İkinizle de. Tüm çocuklarımla." Sonra odanın diğer tarafına bakar ve anneme baktığında her zaman gördüğüm ifade yüzünü kaplar. "Hepinizin bu kadar iyi yetişmiş olmanızın en büyük sorumlusu annen."

"Kendini küçümseme, ihtiyar," Kyle alaycı bir şekilde omzunu sıkarak.

Babam ona keskin bir bakış attı. Bu bakış, şirketlerin başkanlarının kafalarını koltuklarında donduracak kadar güçlüydü. Ancak Kyle, gülerek geçiştirdi.

"Sana yaşlılığı gösteririm."

"Oğlumu tehdit mi ediyorsun?" diye sorar annem, babamın yanına yaklaşarak.

"Evet," diye cevaplar, utanmış gibi görünmeye bile tenezzül etmeden. Kolunu annemin omuzlarına dolamıştır. "Bana yaşlı dedi. Nankör herif. Sanırım onu büyürken çok iyi beslemişiz."

Annem güler.

"Bu gece benim bebeğimi incitmene izin vermeyeceğim," diye cevaplar. "Özellikle de burada şahsen bulunabilen tek oğlumuz olduğu için."

Bunu söylerken gülümsüyor, ama sesinde bir parça hüzün var. İkiz olan iki küçük kardeşim Andreas ve Thiers burada değiller. Henüz on dokuz yaşında olan Andreas, Kaliforniya'da yaşıyor ve Hollywood'da gelecek vaat eden bir aktör. Thiers ise orduda ikinci yılını geçiriyor.

Küçük kardeşlerimi özlediğim için içim sızlıyor.

"Andreas yaklaşık bir saat önce aradı," diyor annem. "Yukarıda onunla telefonda konuşuyorduk."

Başımı sallıyorum.

"Yemek hazır," diye bağırtıyor Stasi yemek odasından.

Annem, bütün evi çığlıklarla doldurduğu için onu hemen azarlıyor.

Dudaklarım gülümsüyor çünkü bu, annemin biz küçükken beni veya Kyle'ı azarladığını hatırlatıyor.

Ailemi takip ederek yemek odasına doğru ilerlerken, cebimdeki cep telefonum titrer. Telefonu çıkarıp ekranında Dae'nin adını görürüm. Son buluşmamızdan bu yana

randevumuzdan beri her gün telefonda konuşuyor ya da mesajlaşıyoruz.

Konuşmalarımız genellikle kısa oluyor, ama telefonumun ekranında onun adını gördüğümde karnımda hissettiğim kelekleri görmezden gelemiyorum.

"Alo?" Düşünmeden cevap veriyorum. Yemek odasının hemen önündeki küçük girişinde duruyorum. Ailemin geri kalanı masanın etrafında toplanıyor.

"Merhaba, küçük savaşçı."

İçimden bir titreme geçer. Geçmiş ilişkilerimde hiç sevgi sözcükleri kullanmamıştım. Ama bu, "bebeğim" veya "tatlım" gibi genel bir sevgi sözcüğü değil. Arkasında bir anlam ve mantık var.

Bana neden böyle seslendiğini açıkladığını hatırlıyorum ve tanıdığım bir şeyin bir anlık görüntüsü olduğunu yemin edebilirim.

Sanki onu geçmişimden tanıyormuşum gibi.

O gece randevumuzdan sonra, okuma köşemde otururken, artık çalışamayacak hale gelmişken, Dae Kim'le daha önce tanıştığım bir anı hatırlamaya çalışarak beynimi zorladım.

Başaramadım.

Black Opal'a ilk katıldığımda bile, onunla hiç tanışmamıştım. Sonra Güney Kore'ye yaptığım önceki seyahati düşündüm. Ailemle oraya gitmeyeli on yıldan fazla olmuştu, ama onunla tanıştığıma dair hiçbir anı aklıma gelmiyordu.

Hatırlardım.

"Ailenle akşam yemeğinden mi geldin?" diye sordu Dae, düşüncelerimi bölerek.

"Yemeğe hazırlanıyoruz," diyorum. "Biraz geç kaldım." "Neden?"

"İş. Başka ne olabilir ki?" diye şaka yapıyorum.

"Çok mu çalışıyorsun? Kendine dikkat etmelisin. Bugün ilk kez yemek yediğini söyleme sakın." Hafif bir azarlama ile karışık bir endişe var.

"Hayır," diyorum savunmacı bir tavırla. "Kahvaltıda kepekli muffin yedim," diye mırıldanıyorum. "Muffin," diyor, sanki bunun ne kadar saçma olduğunu duymamı sağlamak istercesine.

"*Kepekli* kek dediğim kısmı kaçırdın mı? Bunlar en sağlıklı kek türleridir."

"Muffin, başka bir isimle adlandırılmış cupcake'den başka bir şey değildir."

Gülüyorum.

"O zaman gidip yemek yemelisin." Sesi tereddütlü geliyor. Ben de telefonu kapatmakta tereddüt ediyorum.

"Kennedy," annem yemek odasından seslendi.

"Ailenle akşam yemeğinin tadını çıkar. Ve yemek ye," diye ısrar ediyor. "Ne yapmam gerektiğini söylemelerinden hoşlanmıyorum," diyorum somurtkan bir şekilde.

"Seninle ilgilenmek söz konusu olduğunda, buna alış, küçük savaşçı. Yarın seni ararım," diyor ve telefonu kapatıyor.

Alışmaya alış, mı dedi? Bu ne anlama geliyor? Daha da önemlisi, bunu söylediğinde neden heyecan dalgası sırtımı kapladı?

"Vay canına, o gülümsemenin anlamını biliyorum," diyor Riley, beni şaşırtarak. Gözlerimi kırıştıırıp tekrar kırıştıırıyorum, yüzümde olduğunu bilmediğim gülümsemeyi silerek. "Ne?"

"Seni böyle gülümseten kim?"

Kafamı sallayarak cevap veriyorum, "Kimse. Hiçbir şey." Boğazımı temizliyorum.

"Yani az önce kendi kendine mi konuşuyordun?"

"Evet. Hayır. İş. Üzerinde çalıştığım soruşturma için bir ipucu aldım."

İlk kez, kardeşim Riley kadar zeki bir kadınla evlenmemiş olmasını diliyorum. Gözlerini bana dikiyor.

"Ben aşkıım işimi işimi diyor diyor, beni. " demek istediğim, onu .

Tamamen."

"Tamam."

"Ama işimle ilgili hiçbir şey için telefonuma hiç öyle gülümsemedim." Kolunu benim koluma doladı. "Ancak bir erkek için öyle gülümsedim." Sol elini kaldırarak alyansını gösterdi.

"Neden bahsettiğini hiç anlamadım."

Benim yalan söylediğimi bildiği için kahkahayı patlatır.

"Şimdilik kendine sakla. Eminim, seni böyle gülümseten kişiyi, otoriter ağabeyine ve babana henüz ifşa etmek istemezsin," diye doğru tahmin ediyor.

"Henüz" kelimesini kullanması, Dae'nin benim onun bakımına alışmam konusunda ısrarını hatırlatır.

"Yemek soğuyacak," derim ve onu yemek odasına doğru çekerim.

Onun dikkatini akşam yemeğine ve ailemizin akşam yemeğinde konuştuğu her şeye yönlendiriyorum. Ne yazık ki benim dikkatim o kadar çabuk başka yere yönelmiyor. İstemememe

istememe rağmen, Dae'nin sesini bir dahaki sefere ne zaman duyacağımı merak etmekten kendimi alamıyorum.

Telefon görüşmemizin kısalığı beni tatmin etmedi.

BÖLÜM 14

Dae

"Beyler, iş ortaklarım Jersey ve Taehyun geldiler," diyorum masada oturan adamlara.

Yine, yıllardır ortaklık kurmak için çalıştığımız uluslararası emlak şirketi Global Group'un yöneticileriyle Black Opal'ın en üst katındayım. Bu ortaklık, şirketimizi bir üst seviyeye taşıyacak.

Ve beni öldürmeye çalışan piçin kaderini mühürle. Babam zaten öldü, cehennemde çürüsün, ama Daniel Park hala hayatta.

Jersey benimle aynı odada, Taehyun ise odanın önündeki ekrana yansıtılıyor.

"Lütfen şahsen katılamadığım için özür dilerim," diye özür diliyor. "Ama Seul'de toplantılarım var."

"Anlıyoruz," diyor potansiyel iş ortaklarından biri.

Zaman dilimi farkları hakkında birkaç kez gidip geldikten sonra, konuya giriyorum.

"Bu toplantının nedenini hepimiz biliyoruz. Bir karara vardınız mı?" diye soruyorum.

Odada bulunan diğer beş adam birbirlerine bakıyor.

"Dae," ilk konuşan Larry başlıyor, "bu kolay veya küçük bir karar değil. Siz ve ortaklarınız kusursuz bir iş zekasına sahipsiniz. Sizinle birlikte gerçekleştirdiğimiz son iş girişimi, şirketimize yüzde on kar sağladı ve bu oran artmaya devam ediyor."

"Ama?" diyorum, ne olacağını bildiğim halde.

"Blackmon durumu," ortaklardan biri ekliyor.

"Ne durumu?" Jersey, benim soracağımı tahmin ederek soruyu benim yerime sorar. "Eğer PR ile ilgiliyse, çalışanlarımıza rekabetçi maaşlar ve son derece kıskanılacak bir sosyal paket ödediğimiz için kendimizle gurur duyduğumuzu garanti edebilirim."

"Yeter, Jersey." Ses tonum istediğimden daha keskin çıkıyor.

Bana şaşkın bir bakış atıyor ama konuşmasını bitiriyor.

"Ya şirketimiz ortaklık kurmaya layık ya da değiliz," diyorum.

deri

m. "Ben de aynı fikirdeyim," diye ekliyor Taehyun. Sesi neredeyse benim hissettiğim kadar sinirli geliyor. "Dae, Taehyun, lütfen," diyor Larry.

"Anlıyoruz. Asla

sadece iş yapmak amacıyla sosyal katkılarınızı abartmanızı asla istemeyiz."

"Blackmon'un teklifini bizimkine tercih etmenizin nedeni bu değil mi?" diye soruyorum açıkça.

Birbirlerine bakıyorlar.

"Şey, onun kamuoyunda çok iyi bir imajı var," diye devam eder Larry. "Çocuklarla, özellikle de ergenlerle çok çalışıyor. Global Realty ismine böyle bir tanıtım eklenmesi, kamuoyunun algısını iyileştirebilir."

"Yani iş zekasından çok halkla ilişkilerle mi ilgileniyorsunuz?" diye sorar Jersey. Sesindeki sinirini gizlemeye çalışmaz.

Bu noktada, uçümüz de bu lanet olası anlaşmanın yavaş ilerlemesinden bıkmış durumdayız. Bu, nihai planlarımıza doğru atılmış bir adım, ama aynı zamanda büyük bir adım. Gerçekten ulaşmak istediğimiz yere varmadan önce tamamlanması gereken bir adım.

"O öyle demek istemedi," diyor içlerinden biri. "O zaman ne demek istedi?" diye soruyorum doğrudan.

Sonunda içlerinden biri, "Blackmon'un elinde başka kaynaklar da var. Park & Associates'ten Daniel Park ile olan ortaklığı da halkla ilişkiler departmanını güçlendiriyor," diyor.

Bu isim beni gerginleştirir. Şimdiye kadar Park'ın Blackmon'un sessiz ortağı olduğunu varsayıyorduk.

"Evet," diyor diğerlerinden biri. "Park, Güney Kore'de de mükemmel bir iş çıkarıyor ve Çin pazarına girmek için hazır."

"O bir sahtekar," diyorum kendimi durduramadan.

"Dae," Jersey azarlıyor.

Ona bakmıyorum.

"O herif size ne dediyse, hepsi saçmalık. Onunla çalışan herkes başını belaya sokuyor," diye onları temin ederim.

Masada endişeli bakışlar değişir.

"Dae, bizim bilmediğimiz bir şey mi biliyorsun?" diye sorar Larry. "Eğer biliyorsan, lütfen paylaş," diye yalvarır bir başkası.

"Daniel Park, şirketinizin çalışması gereken kişi değil."

"Dae, ekibimizin riski artırmaya hazır olduğunu kastediyor. Sunduğumuz şeyden o kadar eminiz," diye yatıştırır Taehyun.

O orospu çocuğunu düşününce öfkeden çenem sıkışıyor. "O sizin aradığınız kişi değil," diyorum daha sakın bir sesle.

"Daniel Park konusunda söyleyeceklerim bu kadar. Sunduğumuz şeyleri ise zaten biliyorsunuz. Birlikte başarılı bir iş girişimi gerçekleştirdik," diye hatırlatırım onlara, şu anda şirketlerine kâr getiren binayı kastederek.

Benim de yaşadığım, küçük savaşımları yanımda olmadığında gözümün önünde tutmamı sağlayan bina.

"Blackmon ve Daniel Park gibilerle işbirliği yapmaya kalkışmadan önce, hepinizin geri dönüp rakamları gözden geçirmenizi ve gerçek kazançlarınızın nerede olduğunu anlamanızı öneririm. Bu gecelik bu kadar," diyorum aniden.

Odadaki adamlar sorular soruyor ve meraklı bakışlar atıyor, ama bunu Jersey'e bırakıyorum. İşleri yoluna koymak konusunda Taehyun'dan bile daha iyidir.

Odayı terk ederken Taehyun'a bir bakış atarım. Gözlerimiz buluştuğu anda, birkaç dakika içinde benden bir telefon beklediğini anlarım. Odayı terk ederken duyduğum son ses, en iyi arkadaşımın toplantıyı bitirmesidir.

Özel asansör yerine merdivenleri kullanarak ofisime giderken kravatımı gevşetiyorum. Bunu yaparken, o pislik Daniel Park'ı kafamda canlandırmaktan kendimi alamıyorum.

Elim, bilinçli bir düşünce olmadan çenemdeki yara izine gider. Sakalımla örtülü olan yara izi. O günden kalan tek fiziksel yara izi.

Diğer elim takım elbise pantolonumun cebine kayıyor ve her zaman yanımda taşıdığım ipek mendili çıkarıyorum — o gün kanı silmem için bana verdiği mendil.

Ona dokunmak beni başka hiçbir şeyin yapamadığı kadar sakinleştiriyor. Onun nihayet tekrar benim elimde olduğunu bilmek, sinirlerimin yıpranmış kenarlarını yatıştırıyor. Yine de, düşünceler tek başına yeterli değil. O piç kurusu halledilene kadar onu tamamen benim yapamam.

Biyolojik babamın şımarık kızı ve kocası için bıraktığı her şey yok edilip yakılmadan olmaz. Ancak o zaman onu benim olarak adlandırmaya layık olacağım.

BÖLÜM 15

Kennedy

"Dalga mı geçiyorsun?" Özel jeti izlerken ağzımdan kaçırır.

Dae yanımda duruyor, eli belimin altında. Elbisenin kumaşı olmasına rağmen, dokunuşunun sıcaklığı vücuduma nüfuz ediyor. Sanki her yerinde onu hissediyorum.

Tamamen teslim olup daha fazla sıcaklık için vücuduna yaslanmamamın tek nedeni, ona inanmamam.

"Neden özel jete bakıyoruz?" diye soruyorum, ona dönerek.

Kolu hareket etmiyor, bu yüzden eli belimi sarmış durumda, ön taraflarımız hafifçe birbirine değiyor.

"Bu bizim bir sonraki randevumuz," diye cevap veriyor, sanki caddenin aşağısındaki bir restorana gidiyormuşuz gibi rahat bir tavırla.

"Akşam yemeğine gitmek için uçağa binmemiz mi gerekiyor?"

Cevap vermeden önce bakışları dudaklarıma düşüyor. "Akşam yemeği ve daha fazlası." "Daha fazlasını Williamsport'ta yapamaz mıyız?"

Kafasını sallar, dudakları seğirir.

"Bu bir randevu için biraz saçma değil mi?" diye soruyorum, hala inanmadan. "Sabah işe gitmem gerekiyor ve..." Ona geceyi onunla geçirmeyeceğimi söylemeden önce sözlerim kesiliyor. Çünkü sözler dilimin ucunda olsa da, onları söyleyemiyorum.

Dae ile geceyi geçirmeyi düşündüğümde zihnimden geçen ateşli düşünceleri durduramıyorum.

"Absürt, belki..." O eğilip ağzımın köşesine bir öpücük kondurur. "Ama senin hak ettiğin şeyle karşılaştırıldığında hiçbir şey," diye kulağıma fısıldar.

İçimden geçen ürpertiye durdurmaya çalışıyorum. "Özel bir şeyi hak etmiyorum," diye mırıldanıyorum.

Gözleri kısılır, kaşlarının arasında bir kırıksıklık belirir. Yüzündeki ifade ciddileşir.

"Bir daha asla böyle bir şey söyleme," diye sertçe cevaplar.

Sözlerimi savunma dürtüsü beni neredeyse alt ediyor. Özel muameleyi hak etmediğimi düşündüğümünden değil. Sadece beni etkilemek için bu kadar uğraşmasına gerek olmadığını kastetmiştim.

Onlu yaşlarımda ve yirmili yaşların başında ilk kez çıkmaya başladığımda, benimki gibi zengin ailelerden gelen ama sadece görünüşle ilgilenen çok fazla erkekle karşılaştım. Sadece görünüşüm değil, her şey onların standartlarına uygun olmalıydı. Kıyafetler, arabalar, randevular, sosyal kulüpler, arkadaşlar. Her şey.

Onların benimle benim için çıkmadıklarını, soyadımın doğru miktarda bağlantı ve prestij sağladığı için çıktıklarını fark ettim. Üniversiteden mezun olduğumda, 'normal' bir erkek istediğime karar verdim — paralı bir aileden gelmeyen ya da en azından paralı olsa bile bunu önemli bir mesele haline getirmeyen bir erkek.

Evet, geçmişin önemi olmaması idealist bir istek.

Ama aynı zamanda görünüşe önem vermemek fikrini de seviyorum. Ne yazık ki, bu adamlardan birkaçı bir tür aşağılık kompleksi geliştirdi. Ben hiç önemsemediğim halde, sürekli benim soyadımı veya paramı gündeme getiriyorlardı.

"Sen tüm dünyayı hak ediyorsun," diyor Dae o kadar sert bir sesle ki, ona yanıldığını söylemeyi düşünmüyorum bile.

Ama daha da ilginç olan, gözlerindeki sert bakış. O bunu ciddi söylüyor. Ona, birbirimizi pek tanımadığımızı hatırlatmak istiyorum. Ama bunu yüksek sesle söylemek yanlış geliyor.

Yine de başımı yana eğiyorum. Bir bakış, gözlerinden bir şey geçiyor ve yine, daha önce tanıştığımız hissine kapılıyorum.

Yakın zamanda değil.

Başka bir zamanda, başka bir yerde.

"Daha önce tanışmış mıydık?" Merakım galip geliyor. Bu hissi bastıramıyorum. "Kulüpte olabilir mi?" diyorum.

"Arkadaşının eski sevgilisini kovduğum zaman," diye hatırlatıyor bana.

Kafamı sallıyorum. "Ondan önce." O gece de daha önce tanıştığımız hissine kapılmışım. Tam olarak tanımlayamadığım bir tanıdıklık.

Elimi dudaklarına götürüp parmaklarımı öper. "Hatırlamıyorsan, o kadar da unutulmaz bir karşılaşma olmamış demektir."

Kolunu uzatır. "Pilot ve mürettebat bekliyor."

Parmaklarım hala öptüğü yerden karıncalanırken, hafifçe başımı salladım ve Dae'nin bizi sadece onun bildiği bir yere götürecek özel jete kadar eşlik etmesine izin verdim.

Ünlü Jettison Kütüphanesi ve Müzesi'nin güzelce boyanmış silindirik tavanına bakarak "Buna inanamıyorum" diyorum. "Burası bugün kapalı. Bunu nasıl yaptın?" diye Dae'ye soruyorum.

Gözlerinde memnuniyet dolu bir ışıltı var.

"Askeri bir arkadaşımın ailesi bu kütüphaneye çok bağış yapıyor.

Babası yönetim kurulunda. Ondan bir iyilik istedim."

Gözlerimi kısıyorum. "Kore ordusunda birlikte mi görev yaptınız?"

O başını sallar. "Ailesi burada ve Kore'de. Şu anda New York'ta yaşıyor."

Anladığımı belirten bir şekilde başımı sallıyorum ve dikkatimi tarihi kitaplarla dolu raflara, duvarlardaki resimlere ve yüzlerce yıllık tarihi detaylı bir şekilde anlatan tasarımlara çeviriyorum.

Dae yanıma gelir ve yine, bana dokunduğunda, özellikle de elini belimin altına koyduğunda, o tanıdık sıcaklık duyularımı kaplar.

"Hepsini incelemek için vaktimiz var."

O anda midem utanç verici bir şekilde guruldamaya başlar. Uçuşta fazla bir şey yemedim ve şimdi pişmanım. Bir şeyler yemek için buradan ayrılmam gerekecek ve bu yapmak istediğim en son şey.

"Akşam yemeğinden sonra keşfe çıkabiliriz," diyor. Kaşlarımı çatıyorum.

"Buradan ayrılmak istemiyorum."

Kaşlarını kaldırıyor. "Kim gitmemiz gerektiğini söyledi?" Odanın arkasından bir çift kapı açılıyor ve iki adam bir masa getiriyor.

"Efendim, akşam yemeğiniz hazır," diyor bizi karşılayan garson.

"Burada iki kişilik özel bir akşam yemeği yiyeceğiz."

Dudaklarıma bir gülümseme konuyor ve onu öpmek için büyük bir istek duyuyorum. Ama yapmıyorum. Onu sanki benimmiş gibi öpmek için henüz çok erken. Değil mi?

Dae, masaya otururken sandalyemi çekiyor. O oturana kadar garson tabaklarımızın kapağını açmıyor ve buharla pişirilmiş sebzeler, mantarlı risotto ve cajun bal-tereyağlı somon balığı gibi güzel yemekler ortaya çıkıyor.

Yine midem guruldadı.

Dae gözlerini kısar. "Bugün yine öğle yemeğini atladın mı?"

"Hayır," diye savunurum. "Bir kase sebze çorbası içtim."

Kaşlarını çattı. "Hepsi bu mu?"

"Zamanım sadece buna yetti," diye mırıldanıyorum, peçetemi açıp kucağıma koyuyorum.

O, içinden küfür eder, bu da nedense beni güldürür. "Bu harika görünüyor.

Mantar risotto en sevdiklerimden biridir."

"Öyle mi?" diye sordu, garsonun bıraktığı kırmızı şarabı bardağıma doldururken.

Risottodan ilk lokmamı aldığımda gözlerim kapanır. Lezzetli, kremi otların tadı ağzımda patlar. "Mükemmel," diye mırıldanırım. "O kadar lezzetli ki, Roma'da yediğim ilk risottoyu hatırlattı."

Şaka yapmıyorum.

"Roma'ya ne zaman gittin?" diye sordu, gerçekten ilgileniyormuş gibi. Dae'nin özelliği budur. Asla sırf görev gereği soru sormaz, gerçekten bilmek istediği için sorar.

"Ailemle birlikte. Bir yıl boyunca dünyayı dolaştığımız zamanlarda. Üniversite mezuniyetim için İtalya'ya bir geziye gittim," diyorum ona. "Oh, Güney Kore'ye de gittik."

Görünürde gerginleşir. Yavaşça gözleri benimkilere bakar. Çiğnemeyi bırakırım. Yüzünde tuhaf bir ifade belirir.

"Gerçekten mi?" diye soruyor. Sesi tuhaf. Soğuk.

Bu, onun büyüdüğü ülkede yaşamaktan kötü anıları olduğunu düşünmeme neden oluyor. Ama aynı ifadeyi takınmadan birkaç kez ordudaki deneyimlerinden bahsetmişti.

"Ailenle seyahate çıkmaya ne sebep oldu?" diye soruyor.

Ses tonundaki değişiklik o kadar farklı ki, bir an için her şeyi uydurmuş uydurduğumu merak ediyorum.

"Annem," diyorum, kalbim hafifçe sızlıyor. Boğazımı temizliyorum ve konuşmadan önce ağzımı peçeteyle siliyorum. "Annem hastaydı. Kanser," diye açıklıyorum.

Endişe, alnında bir çizgi oluşturur.

"Neredeyse on iki yıldır remisyonda," diyorum gülümseyerek. "Bir yıldır remisyundaydı. Sonra babama, hepimizle daha fazla zaman geçirmek istediğini söyledi. Kyle ve ben lisenin son sınıfına geçiyorduk ve o, mezun olup üniversiteye gitmeden önce daha fazla aile zamanı geçirmek istiyordu.

Noel sabahı bize ilk kez söylediklerinde bunun bir şaka olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum." Bu anıyı sevgiyle gülümsüyorum.

"Gitmek istemedin mi?"

"Gitmek istedim," diye hemen cevap veriyorum. "Ailem korkmuştu. Annem, arkadaşlarımızı özleyeceğimizden ya da altı yaşından beri gittiğimiz okulda son sınıfımıza başlamadığımız için pişman olacağımızdan endişeleniyordu."

Kafamı sallıyorum. "Hiçbir şey gerçeğe bu kadar uzak olamazdı," diyorum. "O zamana kadar, annemin ölümlülüğünü düşünerek zaman geçirmişt看." Hafifçe omuz silkiyorum.

"On altı yaşında bu çok ağır bir yük," diyor.

"Kardeşlerim ise daha da küçüktü. Stasi sadece yedi yaşındaydı." Küçük kız kardeşimin bu kadar küçük yaşta annemizi kaybetme ihtimali beni çok üzüyor.

O dönemin korkusu, hiç kaybolmayan bir anı. Annem hastayken, onun iyi olup olmayacağını merak ederek yatakta dönüp durduğum birçok gece oldu. Nadiren ağlarım, ama kimse görmesin diye yastığıma gözyaşlarımı sakladım.

Dae masanın üzerinden uzanıp parmaklarını benim boş elime doladı. Dokunuşu bana şu anda burada olduğumuzu hatırlattı. Şu anda, burada. Annem iyi. Sağlıklı, seviliyor ve bakılıyor.

"Sen de gençtin," diyor, sesi çok şefkatli. "O acıdan korunmalıydın." Elimi sıkıyor, bu his dizlerimi biraz titretiriyor. Sanki istersem tüm şeytanlarımı yok edecekmiş gibi.

Ancak bakışları benimkilerle buluştuğunda, bir şey görüyorum. Şefkat, evet. Ama sadece o değil. Sempatı de değil.

Empati.

Sanki tam olarak nasıl bir şey olduğunu biliyormuş gibi.

Düşünmeden, başparmağımı onun elinin üzerinde yukarı aşağı gezdiriyorum.

"Sen de nasıl bir şey olduğunu biliyorsun," diyorum yumuşak bir sesle. Bunu bir cümle olarak kurmuyorum.

Soru. Bu bir sorgulamadan çok bir kabul. Bana verdiği onay yavaş ve isteksiz.

"Annem ölmeden önce beş yıl boyunca hastaydı," diye itiraf ediyor. "Kalp rahatsızlığı vardı ve sonunda kalp yetmezliğinden öldü."

Dudaklarını sıkıştırıp tiksintiyle burnunu çeker.

Bu hareketin ne anlama geldiğini merak ediyorum, ama onu sorularla bombardımana tutmak istemiyorum. Daha fazlasını öğrenmek istesem de.

"Ama bence o sadece yorgundu," diye devam ediyor. "Hayat onun için kolay değildi. Pes etti." Sesinde bir ağırlık var.

Bu bana, Erika Dalton'ın annesiyle tanıştığımı ona anlattığım son randevumuzu hatırlatıyor. Onu istemeyen annesi miydi?

"Liseden mezun olmadan bir yıl önce öldü." "Üzıldüm."

Bana gülümsemesi zoraki. Sanki bunu kendinden çok benim için yapıyormuş gibi. Elim kaldırıp parmak eklemlerime bir öpücük konduruyor, sanki teselliye ihtiyacı olan benmişim gibi.

"Sana acı hatıralarını hatırlatmak istemedim."

Kafasını sallıyor. "Benimle açıkça konuştuğun için özür dileme. Senin yapmanı istediğim tek şey bu. Her zaman."

Keskin bakışları benimkilere saplanıyor. Bana bir şey söylemem için ısrar ediyor. "Söz ver."

"Ne?"

"Asla çekinmeyeceğini. Bunun benim için çok acı verici olduğunu düşündüğün için değil. Ya da bana yük olmak istemediğin için. Bu tür saçmalıklar için değil. Söyleyecek bir şeyin varsa, bana söyle. Bana söz ver."

Ona, aramızda ne olursa olsun, birbirimize sözler vermeye başlamak için henüz çok erken olduğunu söylemek istiyorum. İçimdeki bir parça, bunun gerçek bir ilişkinin gelişimi olduğunu bile inkar etmek istiyor. Ona, soruşturmam için bilgiye ihtiyacım olduğu için bu odada birlikte olduğumuzu hatırlatmak istiyorum.

Ama kalbim ve kafam bunun bir yalan olduğunu biliyor.

Neden bu adamın, çıktığım birinde istediğim her şeyin tam tersi olan bu adamın, tüm duvarlarımı kolayca yıkabildiğini incelemek için zamanım olacak.

"O zaman sen de bana aynısını söz ver," diye cevap veriyorum. Kaşlarını kaldırıyor.

"Bana karşı da çekinmeyeceğine dair garanti istiyorum. Her zaman dürüst olacağına dair." Kafamı sallıyorum. "Kariyerim boyunca, yalanlar ve aldatmacalar yüzünden mahvolan birçok insan ve aile gördüm. Bana yalan söylemeyeceğine dair güvence istiyorum."

Dae'nin karanlık bakışları benimkilerle buluşur. Gözlerindeki yoğunluktan dolayı içimi kaplayan ürpertiği görmezden gelirim. Gözleri çok karanlık, ama beni iten bir karanlık değil. Onun karanlığı beni içine çekiyor. Saatlerce onun içinde kalmak, derinliğinin katmanlarını keşfetmek istiyorum.

"Söz veriyorum," diyor, sesi kararlı, sağlam ve etkileyici. "Sana karşı dürüst olacağım. Her zaman."

Alt dudağımı dişlerimle ısırıyorum. Ona inanıyorum. Nedense ona güveniyor olmam beni şaşırtıyor.

"Yemeğimizi bitirelim," diyor, sessizliği bozarak. "Yemeğimizden sonra görecek daha çok şey var."

BÖLÜM 16

Dae

"Bu kitaplar neredeyse yüz yıllık," diyor Kennedy, eski kitapları incelerken hayranlıkla.

Parmaklıklar ve cam, bu eserleri dokunmak isteyenlerden uzak tutuyor. Bağlantılarım bile, onun kitaplara dokunabilmesi için camın kaldırılmasını sağlayamadı. Onlara bakışları, yüzündeki hafif gülümseme, daha fazla çabalamam gerektiğini düşündürüyor.

"Her zaman okumayı ve kitapları sevmiş miydin?" diye soruyorum, onu daha yakından tanımak istiyorum. Onu yıllarca izleyip arzuladıktan sonra bile, hala hakkında çok şey bilmek istiyorum. Sadece onun ağzından duymak, onun bana anlatmasını istediğim bilgiler var. Tüm sırlarını bana ve sadece bana itiraf etmesini istiyorum.

"Evet. Kelimeler olmadan hayatımı hatırlayamıyorum," diye cevaplıyor.

Düşünmeden, elini elimde tutuyorum. Onun benden çok uzak olması düşüncesi dayanılmaz. Ayrıca ona dokunmam gerekiyor.

Eli elime kolayca sığar. Elini çekmez, hatta şaşkın bir bakış bile atmaz. Sanki vücudu benim yanımda olması gerektiğini biliyormuş gibi.

"Annem kütüphaneci ve bizi her hafta kütüphaneye veya kitapçıya götürürdü. Her zaman kollarım kitaplarla doluydu."

"Çocukken en sevdiğin tür neydi?"

"Elime ne geçerse," diye cevaplıyor. "Hepsini severdim. Kurgudan kurguya. Fantastik, bilim kurgu, kişisel gelişim, biyografiler. Hepsi ilgimi çekiyordu. Bildiğim her şeyi bilmek istiyordum. Uzun yıllar boyunca, büyüdüğümde annem gibi kütüphaneci olacağımı düşünüyordum."

"Ne değişti?" diye soruyorum.

"Aile gezimiz."

"Dünya turu mu?" diye soruyorum.

O başını sallar. "Tanıştığımız insanlar hakkında çok daha fazla şey öğrenmek istedim. Hikayelerini, insanları yaptıkları şeyleri yapmaya iten nedenleri bilmek istedim. Anlıyor musun?"

Bu retorik bir soru ama yine de cevap veriyorum: “Bu konuda bir şeyler biliyor olabilirim.”

Elini elimde sıkıştırırım.

"O zaman araştırmacı gazeteciliğe ilgim başladı," diye devam ediyor. "Sokakta yanından geçtiğimiz insanların gerçek hikayeleri, yazılmış herhangi bir kurgu hikaye kadar eğlenceli olabilir."

Bana dönerek gülümsemesi genişler. "Bir ara araştırdığım vakalar hakkında bir kitap yazacağım. Beş bin kelimelik bir makaleye sığdırabileceğim malzeme sınırlı. Bazı hikayeler tam uzunlukta bir kitap gerektirir."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "İlk kitabında hangi vakayı yazacağına karar verdin mi?"

"Henüz değil."

“Ne olursa olsun, büyük bir başarı olacak. Tüm makalelerinizi okudum. Sen olağanüstü bir hikaye anlatıcısısın."

Evet, yazdığı ve yayınladığı her şeyi okudum. Yazıları etkileyici ve samimi. Her yazısında merakı, ilgisi ve samimiyeti ön plana çıkıyor.

Alnını kırıştırıyor. "Tüm makalelerimi okumuş olamazsın," diyor alaycı bir şekilde.

"Olamaz mıyım?"

Bana merakla bakar.

"Kitabın yayınlandığında, tüm mağazadaki kitapları satın almak için ilk sırada ben olacağım."

Şakacı bir şekilde koluma vurur ve sonra antika kitap raflarına geri döner. Mükemmel dudaklarından bir iç çekiş çıkar.

"O neydi?"

Bana döner. "Konuşmamız, geçen hafta Erika Dalton'ın memleketine yaptığım geziyi hatırlattı. Annesi çok soğuktu ve o kilisede bir şeyler dönüyor. İçgüdülerim, Erika'yı Williamsport'a götüren şeyin o kilisede başladığını söylüyor."

Ağzını sıkıca kapatır ve kirpiklerinin arasından bana bakar. "Daha fazla ayrıntıya giremem." Sesi neredeyse özür diler gibidir.

Elini kaldırıp öperim. "Gerek yok. Sesini duymak hoşuma gidiyor. Bana telefon rehberini okusan bile saatlerce dinlerim."

Sanki bir şaka yapmışım gibi gülüyor.

Bu fırsatı değerlendirip ona bir öpücük çaldım. "Seni benim yapmak için nasıl bu kadar uzun süre bekledim?" diye mırıldandım.

Sabrım ödüllendirilmeli ve psikoloji derslerinde çalıştım çünkü bu benim için bir mucize.

Fazla düşünmeye başlamadan önce onu bir öpücük daha için kendime çekiyorum. Bu öpücük daha derin, daha yavaş ve daha kasıtlı. O, benim aletime doğru giden küçük bir inilti çıkarıyor. Eli yüzümü okşamak için yukarı geliyor ve ben kolumu beline dolayarak onu kendime çekiyorum. Aramıza hava bile giremiyor.

Odanın bir yerinden gelen bir boğaz temizleme sesi dikkatimi çeker. İsteksizce, onun büyüleyici dudaklarından uzaklaşıyorum, ama onu bırakmam. Yapamam.

"Efendim, izlemeniz hazır," rehberimiz bize haber veriyor.

"Sen burada kalabilirsin," diyorum ona. "Zamanı geldiğinde biz aşağı ineriz."

O da onaylayarak başını sallar.

Sonunda Kennedy'nin belini bırakıyorum ama elini tutup onu odadan çıkararak binanın çatısına çıkarıyorum.

"Nereye gidiyoruz?" diye sorar. Meraklı küçük savaşımcı.

"Burada başka bir sergi mi var?" diye şüpheyle soruyor. "Öyle bir şey."

Çatıya çıkıyoruz ve kapıyı açıyorum. İçeride battaniyeler, yastıklar, çarşaflar ve ışıklarla donatılmış devasa bir çadır görünüyor.

"Bu ne?"

Onu elinden tutup çadırın içine götürdüm. Oturduktan sonra saatime baktım.

"Birkaç dakikamız var." "Ne için?"

"Gösteri için," diyorum. Çadırdaki bırakılmış olan popcorn ve diğer atıştırma malzemeleri alıp ona uzatıyorum.

"Amerika'ya ilk taşındığımda, altı ay New York'ta yaşadım," diyorum ona. "Memleketimde askerlik görevimi yaparken, kuzenim Taehyun'la ilk kez tanıştım. Yakınlaştık ve onun ailesi şehirde bağlantıları vardı.

"Bir süre orada kaldıktan sonra Williamsport'a taşınarak aile işinde çalışmaya başladım. Orada kaldığım süre boyunca, çatıların da evimdeki çatı kadar iyi olduğunu öğrendim.

"

Gözlerinin üzerimde olduğunu hissediyorum, beni sakinleştiriyor. Yavaşça ona dönüyorum. Kahverengi gözlerinde büyük bir ilgi var.

"Hala Kore'yi vatanın olarak görüyor musun?"

"Her zaman," diye cevap veriyorum hemen. "Orası benim büyüdüğüm yer, ilk dilim, annemin evi." Göğsümde hafif bir acı hissediyorum. Onu düşündüğümde hissettiğim aynı acı.

Kennedy başını yana eğip beni gözlemliyor.

Kaşlarımı çatıyorum. "Ne?"

"Gözlerindeki o bakış. Az önce üzüldün. Neden? Vatanını özlediğin için mi?"

Kafamı sallıyorum. "Kore'ye geri dönmek istemiyorum. Williamsport artık benim evim."

Ama söylemediğim şey, onun olduğu yerin benim evim olduğu.

Ne kadarını açığa vuracağımı düşünürüm. On yıl önce o sokakta bulduğu iradesiz Dae'yi görmesini istemiyorum. Onun yanında olmaya layık bir adam olmak için yıllarca uğraştığım o çocuğu.

O onu hatırlamıyor. Ben de öyle kalmasını istiyorum. Ancak ben onu asla unutmayacağım.

"Söz vermiştin," diyor yumuşak bir sesle.

Aşağıda verdiğim söz. Ona karşı her zaman dürüst ve samimi olacağıma dair verdiğim söz.

"Annem hakkında düşünüyordum," diye sonunda söylüyorum.

"Bu garip."

"Garip değil," diye cevaplar. "Evi düşünmek, onu düşünmeni sağlar. Bu, dünyadaki en doğal şeydir."

"Sadece o değil. Neredeyse on üç yıldır yok. Bazen hala onun yokluğunu hissediyorum. Gerçek şu ki, o da sıcakkanlı bir insan değildi.

"Beni sevdiğini biliyorum. Sevgisini, en iyi notları almam, saatlerce ders çalışmam, mümkün olduğunca düzgün görünmem için ısrar ederek gösterdi."

"Senin için en iyisini istiyordu," diye ekliyor Kennedy, rahat bir şekilde. "Tek ebeveyn olduğunu mu söyledin?"

Başımı salladım.

"Birkaç yıl önce eyaletteki bir kreş zinciri hakkında bir yazı yazdım. Meğer müdür, ebeveynlerin ödediği paraları zimmetine geçiriyormuş." Ağzını açar

Ağzını açar ama durur. Gözlerinde bir şey parlar, ama hiçbir şey söylemez.

"Ne oldu?"

Kafasını sallar. "Şu anki araştırmamla ilgili bir şey aklıma geldi." Elini havada sallayarak önemsizmiş gibi gösterir.

"Her neyse, bazı bekar ebeveynlerin çocuklarından çok yüksek beklentileri vardı. Çocuklar dört ve beş yaşındaydı, ama ebeveynleri şimdiden seçkin liseler ve üniversitelerden bahsediyorlardı."

Dudaklarımı sıkıştırıyorum, makaleyi hatırlıyorum.

"Bazı bekar ebeveynlerin, çocuklarının hayatlarında eksik olduğunu düşündükleri şeyleri telafi etmek zorunda olduklarını düşündüm. Evdeki tek geçim kaynağı ve motivasyon kaynağı oldukları için, iki kat daha fazla çaba sarf etmeleri gerektiğini düşünüyorlar."

Bana küçük bir gülümseme atıyor.

"Tabii ki bu bir genelleme, her ebeveyn farklıdır." Omzuma hafifçe vurur. "Kısa bir süre psikoloji okumak istediğimi anlayabilir misin?"

Dudaklarım hafifçe kıvrıldı.

"Harika bir terapist olurdun."

O şakacı bir şekilde gözlerini devirir. "Neden iç çamaşırı mankeni olmak istediğimi söylesem bile, yine de bu iş için mükemmel olurdum diyeceğini hissediyorum?"

Kendi şakasına gülüyor, ama benim gülümsemem kayboluyor. Onu, sadece dantelli külotla kameraların önünde poz verirken hayal edince gözlerim ısınır. Bu görüntü tek başına vücudumun tepki vermesine yetiyor.

Sonra öfke içimi kaplar. Fotoğrafçıyı ve onu sadece külotla görecektir olan insanları düşününce sinirleniyorum.

"Kesinlikle olmaz." Sesim karanlık ve kıskançlıkla doludur.

Kennedy'nin gözleri büyür. "Ciddi olamazsın," der. "Varsayımsal bir iç çamaşırı mankenliği kariyerinden kıskançlık duymuyorsun, değil mi?"

"Tabii ki kıskanıyorum," diye dürüstçe cevap veriyorum.

Kafasını sallar. "Kıskançlığı sevmem." Ciddi.

Ama ben de ciddiğim, "Bu benim bir özelliğim, buna alışman gerekecek" diye cevap veriyorum. Eğilip kulağının altına bir öpücük konduruyorum. "Çünkü söz konusu

sen söz konusu olduğunda..." Bir öpücük daha. "Başka türlü davranmam mümkün değil." Dişlerimle kulak memesini ısırırım.

Kennedy derin bir nefes alır.

Vücudu titrediğinde, dudaklarına doğru hareket ediyorum ve ağzını yalayıp yutuyorum. Küçük savaşçım da aynı şekilde karşılık veriyor. İstedğim kadar derin öpüşmeme izin veriyor.

Zaten yarı ereksiyon halindeki penisim tamamen canlanır. Beklemek, ona daha fazla zaman tanımak istedim. İlk kez onu yatağıma götürmek istedim. Ama siktir et.

Onu sırt üstü yatırdığımda, isteyerek uzanır. Sonra aniden benim aralıksız öpücüklerimden uzaklaşır.

"Gösteri ne olacak?" diye nefes nefese soruyor ve dudakları benim öpücüğümden şişiyor.

"Ne şovu..." Onu buraya getirme amacımı hatırlayarak durdum. "Buradan Broadway sokak gösterilerini izleyebilirsin," diye açıklayarak gösterinin sürprizini bozdum. "Bir dahaki sefere," dedim ve onu tekrar agresif bir şekilde öptüm.

Kennedy ağzıma inleyerek, sikimin pantolonumun fermuarına acı verici bir şekilde baskı yapmasına neden oluyor.

Bu kadar uzun süre onunla yalnız kalıp onu sikmeyeceğimi düşünmem aptalca bir hesap hatasıydı.

Kollarını omuzlarıma dolayarak beni kendine çekiyor ve ben mahvoluyorum. Hayır. Bu kadın için çoktan mahvolmuştum.

Bacaklarını belime doladığında, kalçalarımı onun

"Bebeğim," diyorum dudaklarına, "içinde olmalıyım."

Elbisesi boyunca düğmeleri açarak elbisesinin kumaşını çekerim.

Derinin altına ulaştığımda, ellerim her yerde. Onun yumuşaklığı beni kendimden geçiriyor ve farkına varmadan, o iç çamaşırları ve sütyeniyle kalıyor.

Dudaklarıma bir gülümseme konuyor.

Siyah dantel bir takım giyiyor. Parmaklarımı külotunun dikişine doğru kaydırıyorum.

"Bunu benim için giydin, değil mi?" Sesimden güven sızıyor. Giydirdiğini biliyorum.

Dirseklerinin üzerine oturur, sersemlemiş bakışları benimkilerle buluşur.

Öpücükle şişmiş dudakları ve dağınık saçlarını topuz yaptığı haliyle çok çekici. Onu bu hale getiren kişinin ben olduğumu bilmek

bunu yapanın ben olduğumu bilmek uyuşturucu gibi.

"Öyle olduğunu söylersem?" diye soruyor, gözlerinde yaramaz bir ışıltı var.

Eğilip işaret parmağımı am dudaklarının uzunluğu boyunca gezdiriyorum. Külotunun kenarını ıslatan nemi hissedebiliyorum. İnliyor ve başını geriye atıyor. Bacakları açılıyor.

"Aynen öyle, bebeğim," diye mırıldanıyorum. "Benim için aç."

Bacakları daha da açılır. Vücudu kime ait olduğunu bilir. Lanet olsun, bu his tahmin ettiğimden çok daha baş döndürücü.

Yine üzerine eğilip dirseklerimi başının iki yanına koyarak bana bakmasını sağlıyorum. Dudaklarımı onun dudaklarına gezdiriyorum.

"Bunları benim için giydiğini söylersen," diye durup ellerimi onun kasıklarına gezdiriyorum, "o zaman seni benim sikimde boşaltmadan önce dilimde boşaltmana izin veririm."

İnliyor, kalçaları hafifçe kalkıyor — vücudu sessizce sözümü tutmam için yalvarıyor. Bir elimle kalçalarını sabitliyorum.

"Söyle," diyorum, çömelmiş halde otururken. Ellerimi külotuna takıyorum.

"Öyle," diyor titrek bir sesle. Daha fazlasına ihtiyacım var.

"Ne dedin?"

"Senin için giydim." Titreyerek nefes verir. "Lütfen, Dae."

İnlerim. "Siktir, bebeğim. Bu gece sana yalvartmayacaktım. Ama yine de bunu duyunca..."

Yırtılma sesi havayı yırtıyor.

Şaşkınlıkla nefesini tutar, ama ağzımı ona koyduğumda nefesini tutması derin bir iniltiye dönüşür. Tadı sarhoş edici. Kennedy'nin amının tadından daha tatlı bir şey yok.

Onu ne kadar çok tadarsam, onu o kadar çok tatmak istiyorum. Bu bir istek ya da arzu değil. Bu noktada bu, yakıcı bir ihtiyaç.

Bir takıntı.

Onunla takıntılı olduğumu uzun zaman önce kabul ettim. Bir ara, takıntımın ortadan kalkacağına inanmışım. Onu unutacak ve o sokakta beni kurtaran kızıdan uzaklaşacaktım.

Tam tersi oldu.

Onu izledikçe ve hakkında daha çok şey öğrendikçe, takıntım daha da arttı. Şimdi o burada benimle, ağzım tam anlamıyla amında,

onu zevke götürüyorum, onu sahiplenme ihtiyacım daha da baskın hale geliyor. Ona yaklaşmayı düşünen her sikiciye, onun yasak bölge olduğunu bilmelerini sağlamak için.

"Dae, ben... ben... Fuuu—" orgazm onu sararken nefes nefese kalır.

Durmadım. Onun orgazmının her parçasını yaladım, tattım ve tadını çıkardım. Vücudu ilk orgazmının etkisinden kurtulduğunda, onu sütyeninden Kennedy, ben kıyafetlerimi çıkarırken gözlerini kısıarak beni iz

Kennedy, ben kıyafetlerimi çıkarırken gözlerini kısıarak beni izliyor. Yanaklarındaki hafif kızarıklık, yüzündeki çillerle kontrast oluşturarak çok güzel görünüyor.

"Seni ilk kez yatağında alacağıma dair kendime söz verdim. Bu sözümü tutamadığım için beni affetmelisin."

Gülümserken dudaklarını ısıyor. "Evinizin içini görmek isterim." Bu sözleri söylerken sesi yumuşak.

Burnunun ucunu, sonra yanağını ve dudaklarını öpüyorum. "Göreceksin. Kapımdan içeri girdiğin an, beni hiçbir şey bu kadar mutlu edemez."

Zaten yakında orada yaşayacak.

Tekrar üstüne çıkıp bacaklarının arasına yerleştiriyorum kendimi. Penisimin ucu onun vajina dudaklarına değdiğinde, bir tıslama sesi çıkardım. "Bacaklarını bana dolan" diye emrettim.

Tereddüt edince, onun yerine ben yapmaya başlıyorum. Kennedy elini göğsüme bastırıyor.

"Dae, bekle," diye nefes nefese söyler. "Prezervatif."

Prezervatif.

"Prezervatif," diye tekrarlarım, sesimde bu kelimeye karşı duyduğum küçümsemeyi gizlemeye çalışarak. Prezervatiflerden nefret ettiğimden değil. *Onunla* prezervatif takma fikri beni rahatsız ediyor.

Eğilip onu bir kez, iki kez öptüm, sonra geri çekildim. "Buna ihtiyacımız yok

— "Evet, yapıyoruz," diye sözümü kesiyor. Gözlerindeki bakış keskin.

Cüzdanımı çıkarıp prezervatif almak için uzanırken pes ediyorum. Kennedy ben onu boyum boyunca aşağı doğru yuvarlarken beni izliyor. Ona ellerini benim penise dolayarak prezervatifi takmasını emrederdim, ama sabrım tükenmek üzere.

Prezervatif takılır takılmaz, kollarımı dizlerinin altına doladım ve vücudunu kendime doğru çektim. Şaşkınlıkla bağırdı.

Ağzımı indirip göğüslerinden birini emmeye başlıyorum, dilimle klitorisinde yaptığım gibi meme ucunu da yalıyorum. Hem acele etmek hem de acele etmemek istiyorum.

Ama sabırlı olmaya dair mantram kısa sürede yıpranıyor.

"Bana tutun, bebeğim," diyorum ona.

O da öyle yapar, kollarını omuzlarıma dolayarak. İçine girmeye başlarım ve o kadar sıcak ve dardır ki, sahip olduğum azıcık kontrolüm de yok olur. Daha iyi düşünebilmek için zaman bulamadan, kalçalarım sarsılır ve onun içine tamamen girerim.

"Dae!" diye bağırır. Tırnakları sırtımın derisine batar. "Bekle," diye nefes nefese söyler. Göğüslerinin inip kalkması ağzımı sulandırır. "Uzun zaman oldu," diye açıklama yapar.

Onun için ne kadar uzun bir süre olduğunu çok iyi biliyorum. Ama yeterince uzun değil. İlk seferi benim olmalıydı. Bundan sonra her şeyinin benim olacağı bilgisiyle kendimi teselli ediyorum.

Vücudunun bana alışması için yavaşça çekiliyorum. Ve tanrım, o kadar uysal ki. Vücudu kısa sürede benim uzunluğuma ve kalınlığıma uyum sağlıyor.

Onun dudaklarını yakalamak için eğiliyorum. "Sen çok güzelsin," diyorum dudaklarına. "Benim sikimi alırken ne kadar güzel görüldüğünü biliyor musun?" Tekrar içeri girerken sözler dudaklarımdan dökülüyor.

"Seni benim yapmak için ne kadar uzun süre beklediğimi biliyor musun?" diye soruyorum ve bir kez daha içeri giriyorum. "Yıllarca," diye cevaplıyorum. "Sen benimimsin, Kennedy. Bundan sonra başka hiçbir erkek sana dokunamayacak."

"Dae," diye nefes nefese. "Ne dediğini anlamıyorum," diye inliyor.

O zaman ana dilime geçtiğimi fark ettim.

Bana bakar, gözleri şehvet ve kafa karışıklığından sersemlemiştir çünkü Korece konuştuğum kelimeleri anlamamaktadır.

"Benim," diye İngilizce homurdanıyorum. Başımı eğip boynunun yanını ısıyorum, bu da onun inlemesini daha da yüksektiriyor.

Tırnakları yine sırtıma batıyor. Ama acı hissetmiyorum. Sadece saf, kontrolsüz bir tutku var.

Isırdığım yeri yalayıp yatıştırıyorum. Bacakları sırtımı sıkıca kavırıyor. Orgazm olmak için çılgınca kalçalarını kaldırıyor.

O anı hissediyorum. Amı benim aletimi sıkıca sarıyor.

Bir çığlık atar ve başını geriye atar, kolları sıkıca bana sarılır. Orgazmı boyunca onu okşarım, kendimi onun

benim etrafımda ilk kez orgazm olduğunu hissediyorum. Dilimin üzerinde orgazm olmasının nasıl bir his olduğunu biliyordum.

İnanılmaz.

Ama bu farklı bir hayranlık seviyesi. Bu duyguyu yakalayıp her zaman yanımda tutmak istiyorum.

Zevk dalgaları omurgamdan aşağıya doğru yayılıyor ve kendi orgazmım beni pençesine alıyor. Kennedy beni daha sıkı tutuyor, sanki orgazm olurken benim ona ait olduğumu biliyormuş gibi bana sarılıyor.

Ne kadar sürdüğünü bilmiyorum. Birkaç saniye, dakika, gün veya saat. Umurumda da değil.

Onun teninin benim tenime değmesi, benim penisimin onun içinde olması ve nefesini düzenlemeye çalışırken kulağımı okşayan nefesi, ihtiyacım olan tek şey.

Orgazmım geçtikten sonra bile hareket etmek istemiyorum. Bu pozisyonda kalmak istiyorum. Ama kalmam gerekiyor.

Vücudumuzu döndürüyorum, böylece o üstümde yatıyor, penisim hala onun içinde. Kennedy başını göğsüme yaslıyor ve memnuniyetle iç çekiyor.

Parmaklarımla saçlarını okşuyorum. Saçları dağınık ve topuzunu tutturmak için kullandığı tokaları buklelerinden çaresizce sarkıyor. Ama bunun bir önemi yok.

"Bütün gece böyle kalabilirim," diyor rüya gibi. "O zaman kalalım."

Başını kaldırır, gözleri büyür. "Yapamayız." "Neden?"

"Beni işe yetiştirecek şekilde geri götüreceğini söylemiştin. Zaten geç oldu." Hareket etmeye başlar ve penisim içinden çıkar.

İkimiz de inleriz.

Yine de oturur. Gözlerim hemen onun dik göğüslerine kayar. Mükemmeller. Onun diğer her şeyi gibi. Koyu kahverengi meme uçları beni dokunmaya davet eder. Aniden onlara izimi bırakmadığım için pişman olurum.

"Hayır." Göğüslerine uzandığımda ellerimi itti. "Bana bir daha dokunursan, az önce olduğumuz yere geri dönersen," itiraf etti.

Tamamen çıplak bir şekilde yanımda diz çöküyor. Ve ben utanmadan gözlerimle manzarayı içime çekiyorum. Her bir kıvrımı, her bir açıyı ve bir dahaki sefere öpmek, dokunmak ve yalamak istediğim her bir yerini ezberlemeye çalışıyorum.

"Geç oldu," diyor sonunda. Sesinde ne kadar şehvet olduğunu fark etmediğini düşünüyorum. "Williamsport'a dönmeliyiz," diye fısıldıyor neredeyse.

Gözlerinin vücudumun her yerini taradığını görünce dudaklarım gülümser. Yarı ereksiyon halindeki penisimde durur. Gözleri büyür ve yanakları hafifçe kızarır.

"Gitmeliyiz." Kendini örtmek için çarşaflardan birini alır. Sanki bu beni durdurabilirmiş gibi. Sonunda otururum ve kalçalarını ellerimle tutarak, hiçbir yere gidemeyeceği şekilde onu tutarım.

"Dae," diye seslenir.

Ama ben başımı eğip boynunu öpmek için eğildiğimde, sesi yarı inilti gibi çıkar. Özellikle de iz bıraktığım yerden. Benim izim onun üzerinde çok yakışıyor.

"Cidden, sabah işe gitmem gerek. Bu soruşturma..."

Onu hızlı bir öpücükle kesiyorum. "Gideceğiz," diyorum. "Ama bir dahaki sefere bütün gece seni kollarımda tutacağıma söz verdikten sonra." Kalçalarını daha sıkı tutuyorum.

"Geceyi seninle geçirmemi mi istiyorsun?"

Kafamı salladım, bunu bir soru olarak ifade ettiğimi fark ettim. "Geceyi benimle geçireceksin, Kennedy." *Ve ondan sonraki her gece.* "Bunun böyle olacağını bilmeni istiyorum."

Gözleri parıldıyor ve içlerinde isyanın yükseldiğini hissediyorum. Dudaklarını dudaklarımla yakalıyorum ve çelişkiyi hızla bastırıyorum.

"Bir dahaki sefere, bütün gece benim olacaksın," diye söz veriyorum.

BÖLÜM 17

Kennedy

"Bir dahaki sefere, tamamen benim olacaksın. Bütün gece."

Dae'nin sözlerini hatırlayınca vücudum titrer.

Onun sesindeki sahiplenici tonun hatırası meme uçlarımı sertleştiriyor olması hiç mantıklı değil. Ya da bir dahaki sefere onunla nasıl olacağını merak etmekten bacaklarımı sıkmam gerekmesi. Onun yatağında, onun sakın bir şekilde bahsettiği gibi.

Dün gece, gece yarısından sonra beni evime bıraktıktan sonra gözümü bile kırpmadım. Bugün tüm iş toplantılarında zombi gibiydim. Ama bunun nedeni uykusuzluk değildi. Onu düşünmeden duramadığım içindi.

"Kennedy, dünyaya dön."

Kelsey'nin masamın yanında durduğunu görünce irkildim, yüzünde şaşkın bir ifade vardı. "Selam," dedim ve sandalyemde doğrulup oturdum.

"İyi misin?"

"Ne? Evet, iyiyim. Neden sordun?"

"Çünkü burada durup adını çağırıyordum." Gözlerimi

kırpıştırıp başımı salladım. "Hayır, çağırmadın."

O başını sallar. "Evet, çağırdım."

Boğazımı temizleyip açık ofisin tamamını gözden geçiriyorum. Meslektaşlarımın telefonlarıyla uğraşırken veya meslektaşlarıyla konuşurken çıkardıkları uğultu odayı dolduruyor. Öğle güneşi devasa pencereden içeri süzülüyor.

Arkadaşım ve iş arkadaşım Kelsey, başımda duruyor.

Hiçbirini görmedim. O adam hakkında ne kadar zamandır hayal kuruyordum?

Aniden içimde öfke yükselir. İşimden asla

dikkatim dağılmaz. Asla.

"Sadece bu soruşturmayı düşünüyordum," diye yalan söylüyorum.

"Nasıl gidiyor? En son bahsettiğinde cevap bulmakta zorlanıyordun. Herhangi bir ilerleme var mı?"

Başımı sallayıp ona ilerlemem hakkında kısa bir özet veriyorum. "Blackmon'un restoran zincirlerinden birinin eski bir çalışanını buldum. Erika Dalton'ın ölümünden hemen sonra işten ayrılmış. Şansım çok az olabilir ama ona birkaç soru soracağım."

Kelsey kahvesinden bir yudum alır. "Artık Blackmon'un restoranında çalışmadığı için sana bir şeyler anlatmaya daha istekli olabilir." Kelsey omuz silker. "Eğer bir şey biliyorsa."

"Ben de öyle umuyorum," diye cevap verdim.

Kelsey gururla gülümser. "Eminim aradığını bulacaksın." "Tabii ki bulacağım." El çırpıyoruz.

"Şimdi çıkıyor musun?"

"Öğleden sonraya kadar bekleyeceğim." Kels başını sallar.

Ona spor bölümünde işlerin nasıl gittiğini soruyorum, ama ofisin resepsiyonisti bizi kesiyor.

"Kennedy, öğle yemeğin geldi." Kenara çekilir ve yerel bir Tayland restoranından gelen teslimatçıyı gösterir. Bana dolu, ağır bir çanta uzatır. Neredeyse düşürüyorum.

"Ben bir şey sipariş etmedim," diyorum ona.

Gülümser. "Bay Kim iyi yemek yemenizi söylüyor." Gözlerim fal taşı gibi açılır.

Dae bana öğle yemeği mi gönderdi?

Cevabı düşünmeme bile gerek yok. Tabii ki o gönderdi. Resepsiyonist, teslimatçı ile birlikte ayrılmadan önce bana küçük bir gülümseme atıyor. Kelsey'e dönüyorum, şimdi bana bekleyen bir bakışla bakıyor.

"Ne?"

"Bu, birkaç hafta önce sana çiçek gönderen adam mı?"

Nefesimi veriyorum. "Evet."

"Şimdi de sana öğle yemeği mi gönderiyor?"

Cevap çok açık olduğu için yanıt vermiyorum. Dae'ye yoğun bir iş günü nedeniyle öğle yemeğini atladığımı söylediğime pişman oluyorum. Evet, saat ikiyi gösteriyor ve çok sayıda toplantı ve diğer işlerim nedeniyle henüz bir şey yemedim.

Yemeğin kokusunu alır almaz midem guruldadı. "Çantada ne var?" diye sordu Kelsey.

Ona kaşlarımı kaldırarak bakıyorum.

Omuzlarını silkiyor. "Asıl test bu. Herkes yemek gönderebilir. Önemli olan, dengeli bir yemek sipariş edip etmediği. Sevdiğin yemeklerle tamamlanmış bir yemek."

Şimdi masamdaki çantaya bakıyor. "Görünüşe göre, bir orduya yetecek kadar sipariş vermiş."

Yalan söylemiyor.

Dae'nin bahar ruloları, karides salatası, pad thai ve çorba sipariş ettiği ortaya çıktı. Tabii ki, hepsinin yanında bir orduyu doyuracak kadar pirinç vardı.

"Senin aç kalmamanı istedi." Kelsey gülüyor. "Öğle yemeği yedin mi?" diye soruyorum.

Kafasını sallayınca, ona bir sandalye çekmesini söylüyorum. Sonunda öğle yemeğini paylaşarak birlikte yiyoruz ve Kels bana yakında gerçekleşecek ve kazanmayı umduğu açılıştan bahsediyor. İhtiyacı olursa yayıncılık becerilerini geliştirmesi için ona yardım edeceğime söz veriyorum.

"Bu harika olur," diye kabul eder. "Oh, bu Cuma Garrett'ın yerine geliyor musun?"

Yüzümü buruşturuyorum.

"Hadi ama," diye sızlanıyor. "İş çıkışı buluşmalarımıza hiç gelmiyorsun. Her cuma seni davet ediyorum ama hiç gelmiyorsun." Şimdi yalvarıyor.

"Dışarı çıkmayı pek sevmediğini biliyorum, ama eğlenceli olur."

Bu doğru. İşten sonra yapılan bu tür toplantılara nadiren katılıyorum. Barlarda veya gece kulüplerinde takılmayı sevmiyorum. Bu yüzden Black Opal'a nadiren gidiyorum.

Tabii ki, Black Opal'ı düşününce aklıma Dae geliyor. Onun gönderdiği yemeği çiğnerken, daha önce hissettiğim o rahatsızlık omurgamdan aşağıya doğru yayılıyor. Dün gece onun elinde oyuncak gibiydim. Biraz daha ısrar etseydi, muhtemelen pes edip bütün gece onunla kalmayı kabul ederdim.

Bir sonraki randevumuzda onunla bütün gece kalmayı kabul etmiş olmam yeterince kötü. Bu şey, her ne ise, çok hızlı ilerliyor. Başımı döndürüyor. Dae'ye yaklaşmamın tek amacı, bu soruşturma için bilgi almaktı, onunla çıkmak değil.

Ona aşık olmak için

değil. Hayır.

Ona aşık olmuyorum.

Evet, çok seksi. Ve seks muhteşem. Ama gözlerine baktığımda onun istediğini görebiliyorum ve ben buna hazır değilim.

Kafamı sallıyorum.

"Gizemli adamına öğle yemeği gönderdiği için teşekkür etmen gerekmez mi?" diye sorar Kelsey, beni düşüncelerimden çıkararak.

"Evet," diye onaylıyorum. Masamdan telefonumu alıp aramaya başlıyorum ama sonra vazgeçiyorum. Ona mesaj atmaya karar veriyorum. Daha kişisel olmayan bir yöntem olduğunu biliyorum ama Dae ile aramıza biraz mesafe koymam gerekiyor.

Ben: Öğle yemeği için teşekkürler. Çok lezzetliydi. İş arkadaşım ve ben çok keyif aldık

Tayland yemeklerinin de en sevdiğim yemeklerden biri olduğunu itiraf etmiyorum

ve seçim şansım olsaydı, spring roll ve pad thai ile yaşayabileceğimi söylemiyorum.

Benim en sevdiğim şeyleri nasıl biliyor?

Bu soru aklıma geliyor. Neden birdenbire aklıma geliyor? Bilmiyorum, ama bir kez sorulduktan sonra, daha da kafam karışıyor. Bu adam benim hakkımda, benim onun hakkında bildiğimden çok daha fazlasını biliyor gibi görünüyor.

En sevdiğim renk ve yemek türünden ideal randevuma kadar.

Kelsey, bu Cuma günü happy hour'dan tekrar bahsediyor, hala beni gitmeye ikna etmeye çalışıyor.

Telefonum titriyor. Dae'den bir mesaj gelmiş. Dae:

Hangi iş arkadaşı?

Gözlerimi kısıyorum.

Bir mesajda yazılan kelimelerin ardındaki tonu veya niyeti anlamak imkansızdır. Ancak kıskançlığı hissedebiliyorum. Dae'nin kaşlarını çatmış, telefonuna bakarak benim cevabımı bekleyen hali gözümün önüne geliyor.

Ben: Bir arkadaş. Gitmem gerek. Tekrar teşekkürler. Saniyeler içinde cevap veriyor.

Dae: Bu arkadaşın adı var mı?

Gözlerimi kısıyorum ama cevap vermiyorum.

Dae: Bir sonraki randevumuzda bana iş arkadaşlarını anlatmaya ne dersin? Bu cuma.

O kullanmıyor kullanmıyor soru kullanmıyor. O sanki sanki varsayıyor otomatik olarak otomatik olarak kabul edeceğimi varsayıyor.

Düşünmeden yazıyorum:

Ben: Yapamam. Bu Cuma akşamı iş toplantım var. Belki bir dahaki sefere.

Telefonumu sessize alıp masamın üzerine yüzüstü koyarken karnımda hissettiğim gerginliği görmezden geliyorum.

"Sanırım bu haftaki happy hour'a katılacağım," diyorum Kels'e.

Kaşları yükselir. "Harika. Eğlenceli olacak," der, omzuma hafifçe vurup ayağa kalkar. "Gitmem gerek. Öğle yemeği için teşekkürler. Ah," durur ve sırtarak ekler, "daha çok gizemli adamına öğle yemeği için teşekkürler. Umarım benim adıma ona teşekkür etmişsindir."

Elimi sallayarak onu uğurlarım. Onun önemli biri olmadığını söylemeye başlarım, ama sözler boğazımda takılır. Kendi ağzımdan çıkan bu sözler bana tuhaf bir şekilde yalan gibi gelir.

Bu duyguyu kafamdan silmeye çalışıyorum.

"Teşekkür ettim," Kels uzaklaşmadan önce mırıldanıyorum.

Telefonumun ekranı kapalı olmasına rağmen ışığının yandığını görüyorum. Görmezden geliyorum. Mesajın kimden geldiğini zaten biliyorum. Bu cuma onunla buluşmayacağım. Duygularımı netleştirmek için biraz zamana ve mesafeye ihtiyacım var.

Ayrıca, şu anda iş benim önceliğim. Her zaman öyleydi ve öngörülebilir gelecekte de öyle olacak.

BÖLÜM 18

Kennedy

Birkaç saat sonra, Blackmon's'ın eski çalışanlarından Nicole Weeks'in şu anda çalıştığı fast-food zincirinin otoparkına giriyorum.

Nicole'un eskiden çalıştığı McGruder's zincirinin bir çalışanı, Nicole'un artık sabah ortasından öğleden sonraya kadar yönetici olarak çalıştığını söyledi.

Saat beşten biraz geç olmuştu ve arabaya servis sırası otoparkın yarısına kadar uzanıyordu. Benim gördüğüm kadarıyla, içerisi de oldukça kalabalıktı. Spor antrenmanlarından yeni çıkmış gibi görünen genç grupları yemek alanında gürültü yapıyordu.

Küçük çocukları olan ebeveynler, ellerinde yemeklerle kapıdan girip çıkıyor, akşam yemeği veya atıştırmalıkları eve götürüyorlar.

Arabamda bekleyip, Nicole'un çıkmasını görmek için kapıyı izliyorum. Kısa bir süre sonra, restorandan çıkan, yirmili yaşların başında, esmer saçlı, minyon bir genç kızı fark ediyorum.

esmer saçlı, yirmili yaşların başında, minyon bir kızın restorandan çıktığını fark etmem uzun sürmüyor.

SUV'umdan atlayıp onun yönüne doğru ilerliyorum.

"Nicole Weeks?" diye sesleniyorum.

Kırmızı sedanın yanında durur, sanırım bu onun arabasıdır.

"Merhaba," diye selam veriyorum. "Benim adım Kennedy. *The Regal*'da muhabir olarak çalışıyorum." Yeşil gözleri omzumun üzerinden bir şeye kayıyor, sonra tekrar bana dönüyor.

"Muhabir mi?"

Başımı sallıyorum. "McGruder's'daki eski işiniz hakkında sizinle konuşmak istiyorum. Ve belki de orada ölen çalışan hakkında. Erika Dalton?"

"Bak, ben, şey, söyleyecek bir şeyim yok." Bir ayağından diğerine geçer.

"Aradığın şeyin benimle hiçbir ilgisi yok," der Nicole.

"Bence bu doğru değil." Ona yaklaşırım ama kişisel alanını ihlal etmem. "Onu hatırlıyor musun?" Telefonumdaki Erika Dalton'ın fotoğrafını ona gösteririm.

Görünür şekilde yutkunur ve fotoğraftan gözlerini ayırır.

"Erika ile çalışıyordun, değil mi?"

"Sadece birkaç ay," diyor. "Onu iyi tanı mıyordum." Yine omzumun üzerinden binaya doğru bakıyor.

"Nicole," diyorum, dikkatini tekrar bana çekmek için. "Seni bu kadar tedirgin eden o yemek zincirinde neler oluyor? Erika'nın intihar etmesiyle bir ilgisi var mı?"

"Hayır," diye çabucak cevaplar. "Yani..."

"Yani Erika'nın intihar etmesinin bir nedeni var mı?"

"Hayır... Bilmiyorum... Yani..." Sesi kesilir. "Hayır." "Hayır, nedenini bilmiyor musun? Yoksa hayır, bana söyleyemez misin?"

Dudaklarını sıkıştırır ve omuz çantasını göğsüne sıkıca bastırır. "Gitmem gerek." Dönüp arabaya doğru yürür. Anahtarı kilide sokmaya çalışırken eli titrer.

Birkaç saniye izlerim. O restoranlarda garip bir şeyler olduğundan şüpheleniyorsam, Nicole'un tedirginliğini görünce bu şüphelerim ortadan kalkar.

"Nicole," diye seslenirim, arabasının kapısının önünde durarak. "McGruder's'ta çalışmayı neden bıraktın?"

Eli kilitte kayar.

Kendini kontrol altına alıp cevap vermek için bir saniye bekledi. "Bu yer beni müdür olarak işe aldı." Arkamızdaki fast-food restoranını işaret etti.

"Ama Erika öldükten kısa bir süre sonra McGruder's'tan ayrıldın."

"Onun ölümü için üzgünüm, ama söyleyecek bir şeyim yok." Omzunun üzerinden bana bakar.

Erika'dan bahsederken gözlerinde samimiyet var. Ve korku. Nicole arabaya biner ve kapıyı çarparak kapatır.

Camı tıklatıp pencereyi açması için işaret ettim. Tereddüt etti ama sonunda açtı.

"Sebastian Blackmon'un sahibi olduğu zincirde çalışmaktan memnun muydun? Onunla çalışmak nasıl bir şey? Onunla hiç tanıştın mı?"

Ön camdan dışarıya bakıyor. Elleri direksiyonu sıkıca kavıyor.

"Onunla hiç tanışmadım." Sesi titriyor.

"Seni üzmemek istemem." Kot pantolonumun cebine elimi soktum. "İşte kartvizitim."

Elimi uzatıp kartı ona veriyorum. O sadece kartı izliyor.

"Blackmon ve şirketinin ne sakladığını bilmiyorum, ama Erika ve bu şirketin eylemlerinden zarar görebilecek diğer herkes için bunu öğrenmeye niyetliyim.

"Ne olduğunu anlatmaya hazır olduğunda ben buradayım. Bu numarayı istediğin zaman ara. Ben cevap vereceğim."

Alt dudağı titrerken, yavaşça elini uzatıp kartımı alır. Hiçbir şey söylemez ve ben de şu anda söylemesini beklemiyorum.

"Ne zaman istersen ara," diye tekrar ediyorum.

Neredeyse fark edilmeyecek kadar hafif, ama başını salladığını fark ettim. Hiçbir şey söylemeden uzaklaştım. Nicole arabasını çalıştırdı ve yavaşça park yerinden çıktı. Bana bir daha bakmadı, ama ben orada kaldım.

Bana söyleyecek bir şeyi var ve eminim ki her ne ise, Erika Dalton'ın ölümüyle bağlantılı.

Alabama geri dönüyorum. İlk yaptığım şey telefonumu kontrol etmek.

Dae'den iki mesaj var. Evet, son birkaç saatte onun mesajlarını görmezden geldim, itiraf etmekten nefret etsem de, bu durum midemi özlemle kasılmaya zorluyor. Onun emrinde olamam.

Zamanım olduğunda ona cevap vereceğim. Şimdilik, Blackmon'un şirketinin mali durumunu ve gittiği kiliseyi araştırmak için birkaç saat daha ofise dönmeyi planlıyorum.

BÖLÜM 19

Dae

Telefonuma bakarken kaşlarımı çattım. Onun telefonuna yüklediğim casus yazılımına göre, Kennedy hala işte.

Saat altı olmak üzere. Son iki gündür, telefonlarıma ve mesajlarıma cevap vermiyor. İlk başta, meşgul olduğu için cevap veremediğini düşündüm. Sonra, gerçekten yaralanmış olabileceğini düşündüm. Ama uygulamaya bir bakış attığımda, iyi olduğunu anladım.

Her zamanki gibi işe gitmiş, dün annesiyle öğle yemeği yemiş ve bu öğleden sonra kuzeninin sanat galerisine uğramış. Muhtemelen öğle yemeği için.

Bu da onun benim aramalarımı kasten görmezden geldiğini, sadece benimle ilgili olduğunda meşgul olduğunu iddia ettiğini düşünmeme neden oluyor.

Kaçıyor. Yakınlığımız onu çok korkutuyor. Bağımsızlığına değer veren bir kadın olarak, bana bu kadar çabuk aşık olması onu korkutuyor.

Ağzımın köşeleri yavaşça gülümsüyor.

Blackmon'un ünlü restoranı Le Vie'nin sahibi, "Bay Kim, bu taraftan lütfen" diyerek dikkatimi çekiyor.

Telefonumu cebime koyup onu içeriye takip ediyorum. İçeri girerken restoranın ana yemek salonunu inceliyorum. Birkaç çift ve birkaç kişi tek başına oturuyor.

Sebastian Blackmon'un Williamsport'taki bu ünlü restoranını ilk kez ziyaret ediyorum. Her ne kadar burada tam zamanlı yaşamasa da, şehirde birçok işi var ve düzenli olarak burayı ziyaret ediyor.

Garson beni kiraz ağacından kapıların arkasındaki özel yemek salonuna götürüyor.

"Dae, bu kadar kısa sürede bize katıldığın için teşekkürler," diye selamlar Global Group'tan bir üye odaya girdiğimde.

Odanın ortasındaki büyük, yuvarlak masanın etrafında toplanan erkek grubuna başımı sallıyorum.

"İçeceklerimizi sipariş ettik. Kırmızı şarap olur mu?" Global Group ortaklarından Will soruyor.

"Olur." Oturuyorum.

Garson bir kadeh kırmızı şarabı yarıya kadar doldurur ve önüme koyar.

"Bu toplantının amacını konuşalım mı?" Konuya girerim.

"Yavaş ol, Dae." Will gülüyor. "İçkin daha yeni servis edildi. Ayrıca Sebastian henüz gelmedi. Toplantısı uzadığı için bizi aradı. Birazdan burada olur."

"Bu toplantı onun restoranında yapıldığına göre, hepiniz kararınızı çoktan vermişsinizdir," diye soğuk bir ses tonuyla cevap veriyorum. Eğer durum böyleyse, bununla zamanımı boşa harcamama gerek yok.

"Kararımızı verdik," diyor şirketin diğer ortağı John. "Ama senin düşündüğün gibi değil. Detaylara yakında gireceğiz. Şimdilik yemeğimizi yiyelim."

Sözünü bitirir bitirmez, iki garson gümüş bir yemek arabası ile içeri girer. Kremalı soslu sıcak ıstiridye, dana tartar ve ızgara ıstakoz salatası içeren tabakların üzerini açarken, herkesin başlangıç yemeğini seçmesine izin verirler.

Nazik davranmak için ıstakoz salatasını seçiyorum. Adamlardan biri, aylardır burada yemek yemek istediğini söyleyerek sohbeti başlatıyor.

"Bu restoran beş yıldır açık," diyorum. Will bana bakar.

Omuzlarımı hafifçe silkiyorum. "Beş yıl beklemek uzun bir süre."

"Genellikle bekleme listesi oluyor," diyor diğer adamlardan biri.

"Beş yıl mı?"

Gözlerini kırıştıtır ama cevap vermez.

Yarısı boş olan yemek salonunu düşünüyorum. Evet, saat altı ve akşam yemeği için gelenler bir saat sonra gelecek, ama gördüğüm kadarıyla, bu restoranın o kadar uzun bir bekleme listesi olduğuna inanmıyorum.

"Le Vie, genellikle şehirdeki en iyi Fransız restoranlarından biri olarak gösterilir," diyor Will. "Bu unvanı yıllardır koruyabiliyorlar."

"Aferin onlara." Ses tonumda alaycı bir ifade var.

"Taehyun nasıl?" diye soruyor başka bir grup üyesi. "Yakında Kore'den ziyarete gelme ihtimali var mı?"

Cevap vermeye başlıyorum, ama kapı açılıyor. Le Vie'nin sahibi Sebastian Blackmon içeri giriyor.

"Beyefendi," diye selamlar, yüzünde kocaman bir gülümseme ve kolları açık. Blackmon ellili yaşlarının başında, saçları grileşmiş ve yaklaşık 1,70 boyunda, tıknaz bir yapısı var. Boyuna rağmen, genellikle odadaki en gürültülü kişi odur.

"Geciktiğim için özür dilerim. Nasıl olduğunu bilirsin," diyor ve sonra bana bakıyor. "Dae," diyor, gülümsemesi genişliyor, "eski dostum, sonunda tekrar görüşebildik."

Masamın yanına geliyor. "Dae ve ben uzun yıllardır tanışıyoruz, değil mi?" diye soruyor ve omzuma vuruyor.

Elini bana dokundurduğu yere bakıp sonra tekrar yüzüne bakarım. Elini hızla çeker.

İyi.

"Amcam," diye düzeltiyorum. Masadaki diğerlerine dönüyorum. "Sebastian ve amcamın iş ilişkisi vardı."

Amcam öldükten ve Black Opal ile diğer salonlarını Jersey, Taehyun ve bana bıraktıktan sonra mümkün olduğunca çabuk sonlandırdığım bir ilişki.

"Evet, doğru," diye onaylar Blackmon. "Amcan iyi bir adamdı. Onun vefatından sonra onunla başlattığımız iş anlaşmasını devam ettiremememiz çok yazık." Masaya oturur.

"Dae'nin amcasıyla ne tür bir iş ilişkiniz vardı?" diye sordu adamlardan biri.

"Oh, onlara söylemedin mi?" diye şaşkın bir sesle sordu Blackmon. Sanki her konuşmada onu gündeme getiriyormuşum gibi.

"Konuyla alakalı değildi," diye cevap veriyorum ve şarabımı yudumluyorum. Zar zor yutabiliyorum. Bir an durup bardağa bakıyorum ve bu şarabın ne tür olduğunu sormayı aklımda tutuyorum. Tadı berbat.

"Bir zamanlar Black Opal'ın sessiz ortağıydım," diyor Blackmon gururla. "Dae'nin amcası Williamsport'a ilk geldiğinde, bir iş toplantısında tanıştık. Tanrım," odaya bakıyor, "ne zamandı? Otuz yıl önce mi?"

Hatırladığı için kendiyile gurur duyarak başını sallar.

"Yıllar boyunca farklı projelerde ara sıra birlikte çalıştık. Dae'nin amcası restoran işine pek ilgi duymuyordu ama eğlence sektörüne, özellikle gece kulüplerine ilgi duyuyordu. Dae'nin iş zekasını ondan aldığından eminim."

Bana doğru başını sallar.

Masada oturan diğer adamlara bakıyorum. "İyi bir adamdı. Harika bir iş zekası vardı ve zamanını boşa harcamayı sevmezdi."

Amcam hakkında daha fazla bilgi vermeyeceğim. O, Sebastian Blackmon'un on katı kadar başarılı bir iş adamıydı. Hayatım boyunca, amacını yerine getirdikten sonra neden Blackmon ile ilişkisini sürdürdüğünü bir türlü anlayamadım.

Will gülümser. "Bu, toplantının amacına geçmemiz için bir işaret gibi görünüyor."

"Ona da geleceğiz," diyor Blackmon gülerek. "Garson ana yemekleri getirmek üzere. Beyler, ne kaçırdığınızı bilmiyorsunuz."

Hayranlık dolu bir jestle ellerini çırpıyor. "Le Vie'nin her zaman şehrin en iyi on restoranı listesinde yer almasının bir nedeni var."

Birkaç saniye içinde garson başka bir servis arabası getirir ve menünün ana yemeklerinden oluşan daha fazla tabak ortaya çıkar. Ben tatlı kırmızı biber soslu ızgara levrek seçerim.

"Afiyet olsun," diyor Blackmon, kırmızı şarap kadehini kaldırarak. Ben hariç herkes kadehlerini kaldırıyor.

Onlar yemeklerini yerken, yemeklere tepkilerini izliyorum. Bazıları çiğnerken tarafsız ifadeler takınıyor. Diğerleri ise onaylayan samimi gülümsemeler atıyor.

Balığımı ilk kez kesip bir parça levrek alıyorum. Harika değil, ama berbat da değil. En iyi ihtimalle vasat.

"Peki," diyor Will, ağzını kumaş peçeteyle silerken. "Harikaydı, Sebastian. Bu akşamki toplantımız için bu mekanı sağladığın için teşekkürler."

Başımı yana eğip, onun sözlerini düşünürüm.

Will bana bakar. "Bu toplantıyı ikiniz için de tarafsız bir yerde yapmanın en iyisi olacağını düşündük."

"Tarafsız mı?" diye soruyorum.

"Evet," diye cevaplar John. "İkinizin de sahibi olmadığı bir yer." Blackmon'a işaret eder. "Ancak Sebastian, yemek ve içecekleri bize ikram etme sözü vererek toplantıyı burada yapmakta ısrar etti."

Masadaki adamlar gülüyor. Ben gülmüyorum.

"Bu toplantı tam olarak ne hakkında?" Ben sadece birkaç saat önce bilgilendirildim. Taehyun ve Jersey bunun karar toplantısı olacağına inanıyorlardı ve katılmam için ısrar ettiler.

"Bir karar verdik," diyor Will. Benimle Blackmon'a bakıyor. Yüzünde kocaman bir gülümseme beliriyor. "İki şirketinizin de ortak olarak katılmasını istiyoruz."

O ve diğer adamlar, bu beni mutlu edecekmiş gibi sırtıyorlar. Blackmon'un kaşlarının çöktüğünü, alnında endişeli bir kırısklık belirdiğini ve ardından ifadesinin değiştiğini görüyorum. Gülümsemesi geri geliyor ve alkışlıyor.

"Bu harika bir haber."

Yalan söylüyor. Bu konuda onun için de bir şeyler yolunda gitmiyor.

"Daniel Lee ile ilişkiniz ne olacak? O da bunu harika bulacak mı?" diye soruyorum.

Odadaki herkes bana dönüyor. Blackmon'un kaşları havaya kalkıyor.

Yine, şaşkınlık ifadesini çabucak gizler. "Evet, tabii ki. Seul'deki ortaklarım pazarı bize açmaya hazır ve istekli. Çin'de bazı önemli bağlantılar edindik."

Ağzından çıkan tek kelimeye bile inanmıyorum.

"Bunu duymak harika," diyor Will. "Dae, Taehyun zaten Seul'de olduğuna göre, belki birkaç ay sonra Williamsport'a gelmeden önce Sebastian'ın iş bağlantısıyla görüşebilir."

Bu haber beni şaşırttı. "Anlamadım?"

Blackmon söz alır: "Daniel, şehrin yıllık çocuk galası için Williamsport'a geliyor. Blackmon Group, gala ve genel olarak bu amaç için her zaman büyük bir destekçi ve finansal destekçi olmuştur."

Birkaç kişi başını salladı. "Bu yüzden sizin ortak olarak katılmanız bizim büyümemiz için çok önemli," dedi Will. "Yıllardır yaptığınız bağışlar ve kilise faaliyetleriniz, adınızı koyduğunuz her şeye halkın güvenini kazanmanıza yardımcı oluyor."

Blackmon başını sallar. "Evet, ama bunu bu yüzden yapmıyorum." Her kelimesinde sahte bir alçakgönüllülük vardır. "Kişisel değerlerimi şirketime aşlamak için elimden geleni yapıyorum. Hepinizin bildiği gibi, memleketimdeki kiliseye çok bağlıyım ve sorunlu çocuk ve gençlerle birçok harika iş yapıyoruz."

Blackmon'a ilk tanıştığım andan itibaren hiç güvenmedim. Güvenmediğim için hiçbir kanıtım ya da nedenim olmasa da, içgüdülerime güveniyorum. Onlar bana ondan uzak durmamı söyledi. Bu konuda, çok yetenekli bir iş adamı olan amcamla aynı fikirdeydim.

Yirmili yaşlarında, sadece iki kelime İngilizce bilen biri olarak Amerika'ya gelmiş ve ölene kadar milyonlarca dolarlık bir şirket kurmuş olmalıydı.

Yine de Blackmon'un yalanlarını hiç anlayamadı.

Ben şüphelerimi ona her anlattığımda, o her zaman bunları reddederdi. Birini dolandırıcı olmakla suçlamak için kanıtım olması gerektiğini söylerdi.

"Bu harika, Sebastian," diyor Will, sonra bana dönerek, "Ve Dae, senin iş anlayışın ve Williamsport ve ötesindeki eğlence endüstrisinde kurduğun bağlantılarla, bunun mükemmel bir eşleşme olacağını biliyoruz."

Bunu söylerken kendiyle çok gurur duyuyor.

"Eminim öyle olacaktır" diye cevap veriyorum. Saçmalığı yüzüne vurmamak için şarabımdan bir yudum daha almak üzereyim ama duruyorum.

"Bu şarabın markası nedir?" diye kimseye özel olarak sormadan sorarım. "Saint-Est  phe sipariş ettik," diye cevaplar

Will. "Doğrudan Fransa'dan," diye öv  n  r Blackmon.

"Belli oluyor," diye yalan s  yl  yorum.

Saint-Est  phe şarabını bilirim. En iyi ihtimalle, bu sulandırılmış bir versiyonu. Masadaki diğ  r adamlar ya bunun farkında değ  ller ya da iş i  in k  t   şarabı ve vasat yemeğ i g  rmezden gelmeye razılar.

Ama ben g  rmezden gelmeyeceğ im.   zellikle de Blackmon o pislik Daniel Kim ile   alışıyorken.

"Bu ortak girişimin ikinizin de beklediğ i gibi olmayabileceğ ini biliyoruz," diyor John sandalyesinden kalkarken. Blackmon ile bana bakıyor. "Yine de, Global Group olarak bunun yıllardır aradığ ımız ekip olduğ una inanıyoruz. Bizi geleceğ e taşıyacak ve uluslararası   abalarımızı genişletecek bir ekip."

şarap kadehini kaldırıyor. "Geleceğ e."

Kadehimi tutuyorum ve etrafımdakilerin kadeh kaldırmasına izin veriyorum, ama o boktan şaraptan bir yudum daha almıyorum.

Orada otuz dakika daha kalıp, tatlı olarak servis edilen vasat tartı yiyorum. T  m bu s  re boyunca i  g  d  lerim bana bir şeylerin yolunda olmadığ ını s  yl  yor.

"Gidiyor musun, Dae?" Global Group ortaklarından biri ayağ a kalktığ ımda sorar.

"Evet,   nceden ayarlanmış bir randevum var." Hepsine birer birer bakıyorum. "Bu toplantı son derece aydınlatıcı oldu. Global Group ile iş yapmayı sabırsızlıkla bekliyorum."

"

Blackmon'a bakıp kısa bir baş selamı veriyorum.

Özel yemek odasından çıkarken telefonumu çıkardım. Taehyun ve Jersey'e birkaç mesaj göndererek durumu onlara bildirdim. Sonra, Kennedy'nin nerede olduğunu görmek için takip uygulamasını kontrol ettim.

O evde değil. Ofisinden çok uzak olmayan bir barda.

Kennedy iki gün boyunca aramalarımı ve mesajlarımı görmezden geldi, şimdi de bir barda. Benim küçük savaşçım, onu görmek için oraya gitmemi istiyor olmalı.

BÖLÜM 20

Kennedy

"Geldiğine memnun değil misin?" Kelsey kolunu omzuma attı.

Ofise yakın bir barda, Kelsey'nin düzenli olarak organize ettiği happy hour etkinliklerinden birine katılıyoruz.

Fena değil, ama bir yanım Dae'nin şu anda ne yaptığını merak etmekten kendini alamıyor. Kulüpte mi? Beni aradı mı? Son birkaç saattir telefonuma bakmayı reddediyorum.

"Evet," diye cevap veriyorum Kelsey'e.

Gülümsemesi genişliyor. Kelsey sosyal bir insan. Yabancıları hiç tanımayan türden biri. Bu tür ortamlarda çok rahat.

"Biliyordum. *The Regal*'da çalışmaya başladığından beri sadece birkaç happy hour'a geldin."

"Dört kez," diye cevap veriyorum. Hepsi medya kuruluşunda çalışmaya başladığım ilk birkaç ay içindeydi.

"Artık hepimizle birlikte dışarı çıkmanın zamanı geldi." Gözleri büyüdü ve omzumun üzerinden bakarken gözleri parladı.

Geriye bakarım ve ifadesinin değişmesinin nedenini hemen anlarım. Mick Rogers, dikkatini karısına vermiş olarak bizim yönümüze doğru yürür.

"Merhaba, bebeğim," diye mırıldanır ve Kelsey'e ulaşır ulaşmaz onu kucaklayıp öper. "Ken," diye selamlar beni, gülümseyerek, kolunu Kelsey'in omzuna dolayarak.

"Selam Mick," derim, göğsümü sıkıştıran kıskançlığı görmezden gelerek. Sindirim bozukluğu olmalı.

"Toplantın nasıl geçti?" diye sorar Kelsey kocasına.

Mick, şehrin futbolcularından birinin menajeriyle yaptığı toplantıdan bahseder.

Birkaç dakika sonra, bir çınlama sesi dikkatimizi çeker. Bu, tüm spor bölümünün başkanıdır. Hemen herkes sessizleşir.

"Herkesin iyi vakit geçirdiğini görmekten memnunum. Bu mutlu saatleri organize ettiği için Kelsey Rogers'a alkış tutalım." Kelsey'e doğru kolunu uzatır.

Barda alkışlar ve birkaç tezahürat patlak verir. Utangaçlığı olmayan Kelsey, şakacı bir şekilde selam vererek bizi güldürür.

Patronu da her zaman takım oyuncusu olduğu için ona teşekkür eder. "Zamanınızı fazla almak istemem, ama Kelsey'nin canlı yayın muhabirliğine terfi ettiğini ilk olarak sizlere duyurmak istedim.

"Gelecek haftadan itibaren, hepiniz onun güzel yüzünü haftada iki kez bizim birinci sınıf kanalımızda göreceksiniz."

Daha da gürültülü alkışlar patlak verir. Kels'in omuzlarına kollarımı doluyorum.

"Tebrikler!" derim gülerek ve ona sarılırken. "Bir yıldız olacaksın."

"Ben de ona sürekli bunu söylüyorum," diye ekliyor Mick, yakışıklı yüzünde gururlu bir gülümsemeyle.

"Teşekkür ederim." Kels gözyaşlarını siler. Daha fazla bir şey söyleyemeden, diğer meslektaşlarımız onu çekip tebrik etmek isterler.

Onlara yer açmak için uzaklaşıp, bira sipariş etmek için bara yöneliyorum. Buradayken en azından bir içki içeyim bari.

"O terfiyi hak etti," diye sinirimi biraz bozan bir erkek sesi yanımdan geliyor.

Yanımda duran Ardie'ye bakıyorum. Gözlerimi devirmemek için elimden geleni yapıyorum. Aramızdaki ilişkiyi çoğunlukla medeni tutabiliyoruz, ama bunun tek nedeni ofiste birbirimizden uzak durmaya çalışmamız.

Nefesinden gelen alkol kokusunun, şu anda bana yaklaşmasının nedeni olduğunu düşünüyorum.

"Pozisyonunu adil ve dürüst bir şekilde kazandığını bilmek nasıl bir duygu acaba?" diye devam ediyor.

Önümdeki bira bardağını alıp Ardie'nin yanından geçiyorum. Ama sonra yolumu keserek hata yapıyor.

Peki.

Eğer böyle olmasını istiyorsa, bu şekilde yapabiliriz.

"Zaten sarhoşsun ve şirketin kapısından çıkmak üzeresin," diyorum ona. "Makalelerin zayıf, derinlemesine araştırma ve önceden düşünülmüş bir yaklaşımdan yoksun ve aynaya bakmak yerine suçlayacak birini arıyorsun."

Sesim sakın ve rahat, onun tüm başarısızlıklarını sıralarken.

"Benim maruz kaldığım bu hayali kayırmacılığı sürekli gündeme getirmek istiyorsan, getir. Eğer bu senin geceleri rahat uyumanı sağlıyorsa. Ama o zaman, yüzümden ve yolumdan çekil."

Yaklaşırken kaşlarımı çatıyorum. "Çünkü bir daha bana doğru bakarsan, ailemden öğrendiğim, kimseden lafını dinlememeyi sana tam olarak göstereceğim."

Bonus olarak, *kazara* ayağım takılır ve elimdeki birayı gömleğinin ön tarafına dökerim.

"Siktir, galiba bir içki daha içmem gerekecek," diyorum, sesimde en ufak bir pişmanlık belirtisi olmadan.

Ancak bara geri dönmek yerine, onun yanından geçmeye çalışıyorum. Ardie görüldüğü kadar aptal, çünkü kolumu tutup beni kendine doğru çeviriyor.

Kavrayışı sıkıdır.

İş etkinliği olsun ya da olmasın, sözümü yerine getirmek üzereyim ki, göz açıp kapayana kadar Ardie'nin beni tutan eli tamamen düşer.

Dae'nin Ardie'nin kolunu arkasına büküp kafasını bara bastırdığını fark edince gözlerim fal taşı gibi açılır. Ardie anlaşılabilir bir şeyler mırıldanıyor. Sanırım "bırak beni" gibi bir şey.

"İlk seferinde sana kibarca siktir git dedi, değil mi?" diye soruyor Dae. Beni en çok şaşırtan, Ardie'yi tuttuğu pozisyon değil. Tamamen rahat görünüyorsa.

Sesini yükseltmiyor. Yüzünde ya da vücudunda gerginlik yok. Yine de, Ardie'yi sıkıca tutuyor ve yerinde tutuyor.

Ardie'nin kolunu sırtının arkasına doğru daha da çekiyor. Ardie çılgın atıyor ve ben bile hafifçe irkiliyorum. Böyle bir hareket daha yaparsa omzu yerinden çıkacak.

"Sana bir soru sordum," diyor Dae.

"Yettthh," diye yanıtlar Ardie, "evet"i boğuk bir sesle çıkar.

Barın diğer tarafındaki barmen bu sahneyi fark etmez, ama gözümün ucuyla insanların bize baktığını görebiliyorum.

"Dinlemeliydin lan." Dae, cesedini nereye saklayacağını düşünür gibi ona bakıyor.

"Dae," diye sakın bir sesle sesleniyorum.

Başını bana doğru çevirdiğinde, gözlerindeki ölümcül bakış, onun sınırda olduğunu bana belli ediyor. Tek bir yanlış hareket, onu kendi karanlığının uçurumuna sürükleyebilir.

"Onu bırak," diyorum Dae'ye sert bir sesle.

Beni görmezden geleceğini düşünürken, birden "Neden görmezden geleyim ki?" diye sorar. Yutkunurum. "Çünkü nazıkçe rica ediyorum."

Dudaklarını sıkıştırıyor.

"Günlerdir beni görmezden geliyorsun, şimdi de benden bir iyilik mi istiyorsun?" diyor, sanki ondan kalemmini ödünç almak istiyormuşum gibi, bir adamın omzunu yerinden çıkarmayı engellemek istemiyormuşum gibi.

Elimi koluna koyuyorum, vücudundaki gerginliği hissediyorum. Ona dokunduğumda gerginliği biraz azalıyor. Yaklaşıyorum ve dudaklarımı kulağına yaklaşıtıyorum.

"Onu bırakırsan, beni eve götürmene izin veririm." Böyle bir açıklama yapmaya beni neyin ittiğini bilmiyorum.

Gözlerinde yeni bir gerginlik belirir. Artık o enerjinin odak noktası benim.

"Lütfen," diyorum.

Dae sonunda Ardie'yi bırakır ve Ardie neredeyse düşer. Elim sıkıca tutar. Göğüs uçlarım daha önce hiç hissetmediğim bir ihtiyaçla gerilir.

Dae, Ardie'ye fazla nefes alma şansı vermez.

"Özür dile," diyor Dae, Ardie nefes almak için öksürürken ve bariz bir acı içinde omzunu tutarken bile.

Dae'ye göre, Ardie çok uzun sürüyor çünkü yüzüne yaklaşıyor. "Özür dile dedim, yoksa buradan taşınmak zorunda kalacaksın," diye homurdanıyor.

"Özür dilerim," diye boğuk bir sesle söyler Ardie.

Dae'nin dikkatini çekmek için elini çekerim. Bana dönünce, gözlerinde yeni bir duygu parlar. Aniden, tehlikede olanın artık Ardie olmadığını fark ederim.

Bu düşünce aklımdan geçerken, Dae hemen kapıya doğru yürümeye başlar, elimi sıkıca tutar ve bana takip etmekten başka seçenek bırakmaz.

BÖLÜM 21

Kennedy

"Nereye gidiyoruz?" diye soruyorum aptalca.

Dae arabasının direksiyonuna geçtiğinden beri bana bakmadı. On dakikadır tamamen sessiz bir şekilde yol alıyoruz. Ama ondan öfke dalgaları yayılıyor. Kızgın ve ben bunun Ardie'ye mi yoksa bana mı olduğunu anlamaya çalışıyorum.

Belki de ikisine de.

"Arabam hala *The Regal*'da park halinde," diyorum ona. "Bu sabah işe arabayla geldim ve happy hour'dan sonra almayı planlıyordum."

Bana karanlık bir bakış attı ve sonra tekrar yola döndü.

"Arabama ihtiyacım var. Gece boyunca bırakırsam biri onu çalmaya çalışabilir." Araba aniden durur. Kırmızı ışığa gelmişiz.

Dae arabayı park moduna geçirir ve bir anda üzerime çullanır. Bir koluyla yolcu kapısını tutarken, diğer koluyla koltuğumun başlığını kavrar. Beni vücuduyla kapamıştır.

"İkimiz de bunun yalan olduğunu biliyoruz. Ayrıca, arabayı çalmaya kalkışacak kadar aptal bir herif varsa, benimle uğraşmak zorunda kalır. O metal yığınının dert etmek yerine, son iki gündür yokluğunu nasıl telafi edeceğini düşün."

Bana dik dik bakıyor ve meme uçlarım o kadar sertleşiyor ki acımaya başlıyor. Kendime, mağara adamı tavırlarından hoşlanmadığımı hatırlatmaya çalışıyorum.

Ama vücudum bu mesajı almıyor. Kafam da almıyor, çünkü son iki gündür Dae'yi özlemem saçma sapan bir şey. İşime odaklanmam gerekirken, onun sesini hayal ederek kendimi dalgın dalgın buluyorum.

Ve şu anda. İstersem bu durumdan kurtulabilirim. Ardie'yi bırakırsa onunla gideceğimi söylemek zorunda değildim. Ama söylemek istedim.

Bu güçlü farkındalık, derin bir nefes alırken göz kapaklarımı yavaşça kapatıyor. Dae sürücü koltuğuna geri dönüyor ve ışık yeşile dönünce yola çıkıyor.

Sessizlik geri döner. Ama bu hiçbir şekilde huzurlu bir sessizlik değildir. Sessiz bir fırtına yaklaşırken bunu anlarım.

Kısa durağımızdan on dakika sonra, Dae kapılı bir mahalleye girer. Williamsport'un hemen dışındaki banliyölerden birindeyiz. Güzel evlerin sıralarından geçer ve sonunda mahalledeki en büyük evlerin yarım daire şeklindeki garaj yoluna girer.

"Burası senin evin mi?" diye soruyorum. Cevap vermese de devam ediyorum, "Şehirde yaşadığını söylemiştin, değil mi?"

Evden sürücü koltuğuna dönüyorum, ama o orada değil. O kadar hızlı bir şekilde arabadan inip ön tarafa dolaşarak benim kapımı açıyor. Neredeyse otomatik olarak elimi uzatıp onun elini tutuyorum. Güçlü parmakları benimkini kavrayıp beni yukarı çekiyor.

"Bu senin evin mi?" Hala cevap vermiyor, eli benimkini sıkıca kavrayarak beni ön kapıya doğru çekiyor. "Neden garaja park etmedin?"

Nedense, gergin olduğumda milyonlarca soru sorarım. Bu, yıllardır sürdürdüğüm bir alışkanlık ve şu anda bana hiç yararı dokunmuyor. Her soru Dae'yi biraz daha kızdırıyor gibi geliyor.

"Dae." Beni kapıdan içeri çekip kapıyı çarparak kapatınca irkildim. Sırtım kapıya yaslanırken Dae'nin vücudu beni yerinde tutuyor. Eli boğazımı sıkıyor.

Çenesi o kadar sert ki, biraz daha sıkarsa dişleri kırılacak. Evin yarı karanlığında bile, onun belirsiz, fırtınalı gözlerini görebiliyorum.

Uzun bir süre birbirimizin gözlerine bakıyoruz, ağır ağır nefes alıyoruz, gerginliğin etrafımızda dönmesine izin veriyoruz.

Bir şey söylemek için ağzımı açtım. Ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Ama ağzımı açar açmaz, boğazımı sıkın eli daha da sıkılaştı. Nefes almamı engelleyecek ya da konuşmamı önleyecek kadar sıkı değildi, ama bir uyarı gibi hissettim.

Dudaklarımı sıkıca kapatıyorum. Ama serbest kalan elimle uzanıp yanağımı okşuyorum. Parmak uçlarımla sakalındaki yumuşak tüyleri okşuyorum. Birdenbire, o tüylerin uyluklarımın iç kısmında nasıl hissettirdiğini hatırlayınca külotum ıslanıyor.

Tamam, yalan söylüyorum.

Onun evine girmeden önce zaten ıslaktı.

Dudaklarına ulaşmaya çalışıyorum, ama o başını çekiyor. Reddedilmek acı veriyor. "Beni iki gün boyunca görmezden geldikten sonra dudaklarımı hissetmeye hakkın olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Ben..."

Boynumu sımsıkı tutuyor.

O anda, bende derin bir sorun olduğunu anlıyorum. Çünkü olması gerektiği gibi beni korkutmak yerine, beni daha da ıslatıyor.

"İş," diyorum.

Bu bir yalan ve ikimiz de bunu biliyoruz. Ama onu zorlamak istiyorum. Beni evine getirdiğinde planladığı şeyi ortaya çıkarmak istiyorum.

"İş," diye tükürüyor.

Elini hala boynumda sıkıca tutarken, elimden geldiğince başımı sallıyorum.

"Sana daha önce de söyledim, işim çok zamanımı alıyor." Sesimin titremesini engelleyebildiğim için kendimle gurur duyuyorum. Ancak vücudum beni ele veriyor, çünkü bacaklarım arzuyla titremeye başlıyor.

"Bu bir numara," diyor, sesi tamamen sakın. Gözlerimi kısıyorum.

"Bir ne?"

"Bu gecenin ilk yalanı. Bir yalan bir cezaya eşittir. Bu gecenin nasıl biteceği sana bağlı, küçük savaşçı."

Nedense, bu takma ad beni tetikliyor. Kendimi garip bir şekilde güçlü hissettiriyor ve beni harekete geçiren ani isyankarlığımda daha da kararlı hale getiriyor.

"Şu anki projem çok karmaşık ve..."

"İki numara. Oturmayı pek sevmiyorsun, değil mi?" Alnımı kırıştırıyorum.

"Çünkü böyle devam edersen pek bir şey yapamazsın," diye söz veriyor.

Vücudunu benimkine bastırıyor ve çok sertleşmiş penisi karnıma baskı yapıyor. Ağzımdan istem dışı bir inilti kaçıyor. Bu, ağzının köşelerinin bir gülümsemeye dönüşmesine neden oluyor.

Ancak bu sırıtışta dostça ya da davetkar bir yan yok. Sırıtışı kötü ve tehlikeli, beni yok edeceğini vaat ediyor.

Ve lanet olsun, ben de ona izin verecek havadayım.

"Bir yalan daha söylersen, kelepçeleri kullanacağım. Seni sonsuza kadar benim evimde zincirli tutmak zorunda kalacağım."

"Siktir git," diyorum, ama sesimdeki titreme lanetimin etkisini azaltıyor.

"Güven bana, bebeğim, öyle yapmayı planlıyorum." Gözleri dudaklarıma düşüyor. "O zaman boşalmana izin verip vermem sana kalmış."

Dudakları bir anda benimkileri kapattı. Rahatlama ve zevk dolu bir iç çekişim döküldü.

Dae, hak iddia edercesine ağzımı yutar.

Sen benimsin, diyor öpücüğü. Hayır, emrediyor.

Ama bunu kabul etmeyi reddediyorum. Henüz değil. Henüz çok erken ve ben hiç kimseye ait olmak istemedim.

Yavaşça, eli boğazımdan kalçama doğru kayıyor. Boğazımdan elini çekmesi içimde bir hüznün dalgası yaratıyor. Ama bu uzun sürmüyor, çünkü o eliyle beni omzuna kaldırıyor.

Ben çığlık atarım. "Dae, ne yapıyorsun?"

Eylemleri onun yerine cevap veriyor. Ayakkabılarını çıkarır ve bir şekilde benim ayakkabılarımı da çıkarır, her ikisini de kapının yanına bırakır. Kapıdan merdivene doğru hızla ilerler.

Karanlık ve baş aşağı omzunda asılı olduğum için evinin sadece küçük parçalarını görebiliyorum.

Sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi, iki basamak birden atlayarak merdivenleri tırmanıyor.

Kendime tokat atıp kendime gelmek istiyorum. Onun bu kaba davranışlarından hoşlanmamalıyım.

Ama beni kocaman, yumuşak yatağına attığında, vücudumu saran hisleri görmezden gelemiyorum. Dae, yatağın ucunda durup bana bakan bir kral gibi görünüyor.

"Bir dahaki sefere bütün gece benimle kalacağını söylemiştim," diyor. "Ama sen iki gün boyunca benimle oynamak ve beni görmezden gelmek istediğin için, bütün hafta sonu burada kalmanı sağlıyorum."

Gözleri kısılır. "Önümüzdeki iki gün boyunca kıyafet giymene izin vermem bile şanslısın."

Ona kızmak için yaklaşıyorum ama o benim ayak bileğimi yakalayıp beni yatağın kenarına sürüklüyor. Elleri giysilerimi yırtıyor, parçalıyor ve çekiyor. Nefes alamadan çıplak kalıyorum.

Onun çılgın bir hayvan gibi davranıp üstüme çıkmasını bekliyorum.

Dürüst olmak gerekirse, bu noktada, ona yalvarmaya çok yakınım.

Geri çekildiğinde beni şaşırttı.

Dae, yatağının yanındaki komodinden uzaktan kumandayı alır ve tavandaki ışıkları açar. Işıklar loş ama birbirimizi görebileceğimiz kadar parlaktır.

birbirimizi görebilmemize yetecek kadar parlakt

Gözleri açgözlülükle vücudumda dolaşıyor. Burun deliklerinin genişlemesi, kendini tutmaya çalıştığını gösteriyor.

"Ya tüm hafta sonu kalmak istemiyorsam?" Bu aptalca bir soru, çünkü ben onun yatağında çıplak yatarken, o hala giyinik bir şekilde üzerimde duruyor.

Boğazından düşük, hırıltılı bir ses çıkar ve beni bacağımdan tutup yatağın ucuna doğru kendine doğru çeker. Popom yatağın yarısından sarkıyor. Onun vücudu olmasa, düşerdim.

Uyluklarımı genişçe açarak vücudumun en mahrem kısmını ona gösterir.

İnleyerek, parmakları am dudaklarıma dokunduğunda başımı geriye yasladım. Klitorisime küçük daireler çizmeye başladığında nefesim kesildi.

"Bak, benim için ne kadar ıslandın." Sesi, gergin, sert bir öfke ve derin bir arzunun karışımıdır.

"Dae," diye fısıldıyorum, parmağını içime soktuğunda. Dilimin ucunda, kelimelere bile dökemediğim bir şey istemek için "lütfen" demek var.

"Benim için bu kadar ıslandın ve beni iki gün boyunca burada tutmayacağımı mı düşünüyorsun? Beni görmezden geldikten sonra mı?"

Tokat.

"Tanrım!" diye bağıyorum, o sorularını amıma bir tokatla vurguladığında. Çok yaklaştığım için bacaklarımı kapatmaya çalışıyorum.

Bu bana bir tokat daha kazandırır. Vücudum titremekten, arzuyla sallanmaya geçer.

"Sakin benim için amımı kapatmaya çalışma."

Kafamı sallarım. "Ben senin değilim" sözlerini ağzımdan çıkarmak isterim, ama söyleyemem. Bunun nedeni, o kadar tahrik olmuşum ki, adımları bile zar zor hatırlıyorum.

Dae başka bir şey söylemeden dizlerinin üzerine çöküyor. Bacaklarım omuzlarına geliyor. Gözleri amımla aynı hızda. Beni yalamaya başlamadan önce bir şey söylüyor.

Söylediği şeyi Korece olduğu için anlayamadığımı fark etmem çok uzun sürüyor.

Bu noktada, Dae'nin ağzı benim merkezimdeyken İngilizceyi zar zor anlayabiliyorum. Elimi uzatıp başının arkasını kavrayarak onu kendime çekiyorum.

Orgazmım çok yakında.

Sonra duruyor.

Dudaklarımdan bir inilti dökülüyor. Buna engel olamıyorum, umurumda da değil.

Dae ayağa kalkıyor. Sakalı ve dudakları benim ıslaklığımınla parlıyor. Bu manzara neredeyse beni boşaltıyor. Elimini uzatıp onun yapmayacağı işi bitirmeye çalışıyorum. Ama o bileğimi yakalıyor.

"Ben söylemedikçe amıma dokunamazsın." "O benim amım," diye düzeltiyorum.

"Artık değil." Bunun üzerine beni ters çevirir ve dört ayak üstüne çökmem için yukarı çeker. "Kıpırdama," diye emreder.

Vücudunun sıcaklığı uzaklaşıyor. Omzumun üzerinden bakıyorum ve ona karşı gelmek istesem de, o kıyafetlerini çıkarırken gözlerimle onu becermeye başlıyorum.

Onu dokunmak için can attığımdan parmaklarım çarşafıya gömülür. Onun kıyafetlerini çıkaran kişi olmak isterdim, ama bana kıpırdamamamı söyledi. Emirleri çiğnemekte bir sorunum yok, ama Dae şu anda çok gergin görünüyor.

Onun yerine, onu izliyor ve güzelliğine hayran kalıyorum. Göğsündeki ve karnındaki kaslar her hareketinde dalgalanıyor. Göğsünü ve sağ omzunu süsleyen güzel dövmelemleri ilk kez fark etmiyorum.

Ağaçlardan düşen pembe yaprakların olduğu bir dış mekan sahnesi. Hareket ettikçe, sanki yapraklar gerçekten düşüyormuş gibi görünüyor.

"Kıpırdama demiştin," diyor, sol kalçamda bir acı hissetmeden önce.

Onun tokatının titreşimleri vücudumda yayılırken ve ifade edemediğim orgazmımın kalıntıları ile birleşirken nefesim kesiliyor. Kollarım yapraklar gibi titriyor. Kendimi daha ne kadar tutabileceğimi bilmiyorum.

"Bana karşı gelmeyi seviyorsun," diyor ve diğer kalçama da bir şaplak atıyor.

Dudaklarımdan bir homurtu çıkar. Bilinçsizce kıcımlı daha da yukarı kaldırıyorum. Kötü bir kahkaha havayı deler. Bu kahkaha Dae'ye aittir, çünkü o piç kurusu bana ne yaptığını çok iyi bilmektedir.

"Gece bitmeden bunu düzelterek," diye söz veriyor.

Az önce tokatladığı yere eğilip ısıyor. Acıyor. Dişleri etime batıyor.

Yine de, vücudum daha fazlasını istercesine geri itiyorum. O da diğer yanağıma geçip orayı ısıtarak isteğimi yerine getiriyor. Sonra az önce ısırıldığı yeri o kadar aç ve ağgözlü bir şekilde emiyor ki, yanmaya başlıyor.

Tam dayanamayacak hale geldiğimde geri çekiliyor. Elleriyle yanaklarımı ayırıyor. Sıcak, ıslak ağız yine klitorisimi buluyor. Dudaklarımdan bir inilti kopuyor. Acı ve zevk arasında, ya kalp krizi geçirmek üzereyim ya da hayatımın en iyi orgazmını yaşayacağım.

"Tadın çok güzel," diyor ama dudaklarıma. Başka bir şey mırıldanmaya devam ediyor, ama Korece olduğu için anlayamıyorum.

Ne dediğini bilmiyorum ama tahmin edebiliyorum.

"Tanrım, çok yaklaştım," diye inliyorum.

En büyük hata.

Sözlerimden mi, yoksa başka bir şeyden mi bilmiyorum, ama bir şey Dae'yi açlığının yarattığı sersemlikten çıkarır ve geri çekilir.

"Hayır," diye homurdanıyor.

Sırt üstü çevrilirim ve Dae vücudumun üzerine çıkar. Dizlerini başımın iki yanına yerleştirir. Sertleşmiş penisi, dudaklarımdan sadece birkaç santim uzakta, öfkeyle bana bakar.

Ağzım sulandığı için dudaklarımı yalarım.

Bir şey söyler ve sonra durur, bana öfkeyle bakar.

"Ne dediğini anlamadım," diyorum ona, çünkü hala Korece konuşuyor.

Dil değiştirdiğini fark etmiş gibi gözlerini kırıştırıyor. "Aç" diye emrediyor. Tereddüt ediyorum. Onu emmek istemediğimden değil.

"Bunu sadece bir kişiyle yaptım," tereddütümü açıklamak için ona söylüyorum.

Kaşlarını çatar, yüzünde hayal kırıklığı ifadesi belirir. Tecrübesizliğimin bu ifadeye neden olduğunu düşünürken, o "Kim?" diye sorar.

Bu soru beni şaşırtmamalı. Dae ile olan deneyimlerimi düşünürsek, ama yine de beni hazırlıksız yakaladı.

"Eski sevgilim," diye

cevap veriyorum. "Adı."

Kafamı sallarım. "Neden?"

"Çünkü benim olan şeye dokunduğu için onu öldüreceğim."

O deli. Hayır, o dengesiz. Bir erkeğin, eski erkek arkadaşımın adını vereceğimi düşünmek bir yana, bunu sorması için dengesiz olması gerekir.

"Sana söylemeyeceğim."

Dudakları sıkılaşıyor ve sanırım üçüncü cezamı hak ettim.

Karanlık gözlerinde bir tür kararlılık parlıyor.

"Daha fazla aç," der sonunda.

Açarım.

Ağzımı doldurmadan önce bana zar zor zaman tanıyor. O kadar büyük ki, onu rahatça ağzıma sığdırabileceğimi sanmıyorum.

Dae, sadece ucu ağzımda kalacak şekilde geri çekiliyor. "Beni tamamen al, Kennedy," diye cesaretlendiriyor. "Boğazını gevşet."

Sesi sert ve emredici, ama içinde beni çağıran bir ihtiyaç ve özlem var. Neredeyse boğazımın arkasına dokunuyor. Geri çekilmeye başladığında, dilimi onun penisinin alt kısmına sürüyorum.

O tıslar. Ağzımın içine girip çıkarken vücudunun gerginliğini hissedebiliyorum. Bu beni daha fazlasını istemeye, onu daha derinden tatmin etmeye itiyor.

Göğsüne bastırıp oturmaya çalışıyorum. Bana bu kadar kontrol hakkı tanımasına şaşıyorum. Penisi hala ağzımda iken, pozisyonumuzu değiştiriyorum, o sırt üstü yatıyor, ben de dizlerimin üstünde bacaklarının arasında duruyorum.

Başımı onun penisi üzerinde yukarı aşağı sallıyorum, ön sıvısının tadı benim tükürüğümle karışınca şehvete kapılıyorum.

Dae'nin elleri saçlarıma uzanır ve topuzumu çözmeye başlar. Kısa süre sonra saçlarım omuzlarıma dökülür ve o başımı avuçlar.

Penisinin ucunu dilimle okşuyorum, ön sıvısının damlalarının tadını çıkararak onu tekrar boğazımın derinliklerine alıyorum. Bir partnerle yaşadığım cinsel deneyimleri bir başkasıyla karşılaştıran biri değilim, ama hiç bir erkeğin penisini bu kadar açgözlülükle yalamamıştım.

Bunu daha önce yaptığım tek kişi olan ilk uzun süreli erkek arkadaşım bile.

"Siktir," diyor Dae, titreyerek. Sonra yine Korece bir şey söylüyor. Sanırım boşalmak üzere olduğunu söylüyor. Ağzından çıkan kelimeleri anladığım için değil. Ama vücudunun gerildiğini hissettiğim için.

Onun sikini daha hızlı emiyorum. Dilimde patlamasını hissetmek istiyorum. Ağzımda onun sperminin keskin tadını hissetmek istiyorum.

Ama Dae'nin başka planları var. Neredeyse şiddetle ağzımdan çıkardığında, bu başka bir ceza şekli olmalı. Elleri kollarımı sarıyor ve ben bir kez daha sırt üstü yatmak zorunda kalıyorum.

Bacaklarımı omuzlarına atıyor. "Bu gecenin ilk orgazmını senin içinde yaşayacağım," diyor bana. "Ve sen boşalmamalısın. Ben sana söyleyene kadar. Önce senin vücudundan istediğimi alana kadar."

Onun sözleri kirli, iğrenç ve itici olmalı.

Ama tam tersi oluyor.

Uyluklarımı göğsüne sıkıştırıyor ve deli gibi beni sikiyor. Kalçaları o kadar çılginca hareket ediyor ki, benim kalçalarımı havaya kaldırıyor. Pelvisi, içime girip çıkarken kalçalarımın çarpıyor. İçime girip çıkarken ıslaklığımdan çıkan emme sesleri, inlemelerimle karışıyor.

"Dae, lütfen," diye nefes nefeseyim, o kadar çok boşalmak istiyorum ki, neredeyse kör olacağım.

"Hayır," diye bağıır. "Son iki gündür beni neden görmezden geldiğini söylemeden olmaz."

Kızgın olmalı.

"Lütfen," diye cevap veriyorum.

"Siktir et soruyu, Kennedy."

"Ben..." Onu neden görmezden geldiğimi net bir şekilde anlatmak bir yana, düzgün düşünemiyorum bile.

Ama Dae kalçalarının ritmini ya da sorularını kesmiyor. "Söyle!"

"Meşguldüm." Yalan ağzımdan çıkar çıkmaz, acı içimi parçaladı.

Ben. Aşağıya baktığımda Dae'nin meme uçlarımdan birini çimdiklediğini görüyorum. "Bana yalan söylüyorsun."

Başımı çarşafıya vuruyorum. Elini göğsüme götürüyorum çünkü acı verse de, çimdiklenmesi aynı zamanda hoşuma gidiyor.

"Lütfen," diye sızlanıyorum.

"İstedığın kadar yalvar, küçük savaşçı. Ama bana dürüst bir cevap vermeden boşalmayacaksın."

Ne kadar ciddi olduğunu göstermek için çekilmeye başlar. Daha önce kör olacağımı düşünüyorsam, onun çekilme hissi neredeyse gerçek gözyaşları dökmeme neden oluyor.

"Ben... korkmuştum," itiraf ediyorum.

"Benden mi?" Sesi inanılmaz geliyor.

Kafamı sallıyorum. "Bizden. Bu..." Nefes nefeseyim. "Bu çok hızlı ve seni bu kadar çok istememeliyim. Seni her zaman istiyorum."

Bu itiraf içimdeki bir şeyi serbest bırakır. Sanki vücudumdan bir yük kalkmış gibi hissediyorum.

Dae'nin cevabı bana sertçe geri dönmek. Bir deprem gibi titreme beni sarar. Bir eli bacaklarımı yerinde tutarken, diğer eli iki bileğimi de sıkıca kavrar. Kollarımı başımın üzerine kaldırır. Üzerime eğilir, bacaklarımı da beraberinde getirir. Yarıya katlanmış durumdayım.

Yine çılgınca piston yapmaya başlar.

"Sikime boşal, Kennedy," diye emrediyor. Ve ben de öyle yapıyorum.

O kadar sert boşalıyorum ki yıldızlar beliriyor.

Ben boşaldıktan kısa bir süre sonra, Dae'nin vücudu boşalıırken gerilir, ağızından çıkan kelimeler anlaşılmaz ama çok fazla tutku ve anlamla doludur.

Uzun zamandır uyuduğum en derin uykuya dalmadan hemen önce, ona söylediği kelimelerin anlamını sormayı aklımda not alıyorum.

BÖLÜM 22

Dae

Birdenbire uyanırım. Öncelikle, bu kadar derin bir uykuda olma hissi bana yabancıdır. En son ne zaman bu kadar derin uyuduğumu ya da hiç bu kadar derin uyuduğumu hatırlamıyorum. Gece kulüplerinin sahibi olarak, işimin çoğu geceleri yapılır, ki bu benim tercihimdir.

Dün gecenin anıları geri gelince içimi bir sıcaklık kaplar. Kennedy'nin çıplak bir şekilde yatağında uzanmış, bana açılmış, adımı çağırırkenki görüntüsü, uyuyan penisimi uyandırır.

İkimize de ihtiyacımız olan sabah uyanıklığını sağlamak için yuvarlanıyorum, ama yatağın onun tarafı boş.

"Ne oluyor?" Oturuyorum. Yatağın onun tarafındaki çarşaf lar buruşmuş, lavanta parfümünün hafif kokusu onun varlığının izlerini bırakıyor.

Yine de, onu hiçbir yerde bulamıyorum.

Battaniyeyi üzerimden atıp, onun nerede olduğunu bulmak için kalkıyorum. Benden bu kadar kolay kaçabileceğini düşünüyorsa, yanılıyor. Ona tüm hafta sonu boyunca gözümün önünden ayırmayacağıma söz verdim ve bunu yüzde yüz ciddi ydim.

Onun tüm zaman boyunca kıyafet giymesine izin vermeyebileceğimi söylerken sadece yarı ciddi ydim, ama bu numara için, önümüzdeki yirmi dört saat boyunca çıplak kalacak.

Yatak odamın kapısından birkaç adım önce duruyorum. Dün gece giydiğimiz kıyafetlerin odanın her yerine dağınık bir şekilde yayılmış olduğunu fark edince nefesim sakinleşiyor. Giydikleri kot pantolon, ayakkabılar ve düğmeli bluzlar, onları attığım yerde duruyor.

Bilinçli bir düşünce olmadan, dönüp atılmış giysileri topladım, düzgünce katlayıp odamın köşesindeki sandalyeye koydum. Katlanmış yığının üstüne sütyenini koydum, ama külotu?

Onlar, New York'ta yırttığım çift gibi, artık bana ait.

Alışkanlıktan pantolonumu katlıyorum ama gömleğimi bulamıyorum. Fazla düşünmeden siyah bir boxer giyip aşağı iniyorum.

Merdivenlerin altına vardığımda taze demlenmiş kahvenin kokusu burnuma geliyor. Onu oturma odasının ortasında dururken görünce duruyorum. Elinde bir fincan kahveyle hareketsizce bakıyor.

Sikimi kabartan şey, onun önceki gün giydiğim beyaz düğmeli gömleğimi giymiş olması.

Üzerinde sadece o var.

Kıvrık saçları gelişigüzel bir topuz halinde toplanmış, beyaz gömleğim vücuduna sarılmış, lanet bir melek gibi görünüyor.

Benim.

Arkasına geçip kollarımı beline doladığımda, göğsüme yaslanıyor.

"Bu sabah uyandığımda neden yanımda değildin?"

"Beni özledin mi?" diye soruyor, başını omzuma yaslayarak. "Seni uyandırmak istemedim. Çok huzurlu uyuyordun," diye itiraf ediyor.

Burun kıvrıyorum.

"Ne? İnanmıyorsun."

"Hayır." Ben birçok şeyim, ama huzurlu olmak listemin başında yer almıyor. Bana bakarak gülümsüyor.

"Bu şey çok büyük," diyor ve dikkatini dört bin litrelik akvaryuma geri çeviriyor. "Kaç galon su alıyor?"

"Dokuz yüzün biraz altında," diye cevap veriyorum, ona bakarak.

Omzunun üzerinden bana bakar. "Tuzlu su, değil mi? Çok güzel."

"Senin yanında hiçbir önemi yok." Kollarımı beline daha sıkı sararım.

"Bunlar ne tür balıklar?"

Sonraki on dakikayı, egzotik, canlı renkli balıkları, yetiştirdiğim resif türlerini ve akvaryumun zamanla çatlamaması veya kırılmaması için taktığım kurşun geçirmez camı detaylı olarak anlatarak geçiriyorum.

"Her şeyi işletmek bir servete mal oluyor olmalı," diyor ve akvaryumu gece boyunca aydınlatan tavandaki neon ışıklara bakıyor.

"Buna değer."

Kollarımda dönüyor ve ben ellerimi aşağı kaydırarak kalçalarını avuçluyorum, onu kendime çekiyorum.

"Dur tahmin edeyim. Büyüyünce deniz biyoloğu olmak istiyordun, değil mi?"
Ağzının köşelerinde şakacı bir gülümseme beliriyor.

"Tam olarak değil."

"Okyanusu seviyorsun ve evine biraz okyanus getirmek istedin?" diye soruyor, kahvesinden bir yudum almadan önce, büyük, ifade dolu gözleriyle bana bakıyor.

"Öyle bir şey," diye cevap veriyorum.

Kennedy, parmağıyla dövemin, güneşin ağaç yapraklarının arkasından sızdığı kısmını izler.

Dokunuşu duyularımı sarsar.

"Peki bu?" diye sorar, dövme hayranlıkla bakarak. "Bunlar kiraz çiçekleri, değil mi?"

"Evet." Başımı sallarım.

"Kore'yi ziyaret ettiğimizde bahardı," der, yüzünde nostaljik bir gülümseme belirir. Gözleri benimkilere bakar. "Cildinden kalp atışlarını hissettim."

Kore gezisinden bahsetmesi kalbimin atışını hızlandırdı.

"Bahar, annemin en sevdiği mevsimdi," diyorum ona. "Çok çalıştığı için nadiren boş zamanı olurdu, ama her bahar bir gün izin alıp beni kiraz çiçeklerini görmeye götürürdü."

"Bu dövme annen için." Eli göğsüme düz bir şekilde konuyor. "Kısmen."

Gözleri benimkilerle buluştu, içinde sessiz bir soru vardı.

"Bahar, yeni başlangıçları temsil eder. Amerika'ya taşındıktan kısa bir süre sonra, annemi hatırlamak, geldiğim yeri asla unutmamak ve geçmişime bağlı olmadığımı sembolize etmek için bu dövme yaptım."

"Bundan sonra kim olacağıma ve hayatımın nasıl şekilleneceğine ben karar vereceğim."

Ben de tam olarak bunu yaptım."

Kennedy bir anlığına bana baktıktan sonra kahve fincanını cam masanın üzerine koydu. Tekrar kollarına döndü, bir kolunu omuzlarıma doladı ve diğer eliyle sakalımın arasından parmaklarını geçirdi.

"Eminim annen seninle gurur duyardı."

Boğazımda bir düğüm oluşur. Söyleyecek hiçbir şeyim yok. Sanki kalbimde boş olduğunu bilmediğim bir yeri doldurmuş gibi hissediyorum.

Bir süre ikimiz de hiçbir şey söylemiyoruz. Ama eli yüzümün yanını, sakalımı ve çenemi okşuyor. Başparmağı çenemdeki kılların altında gizli olan yara izini buluyor.

"Bunun nereden geldiğini söyle," diye fısıldadı.

Kafamı sallıyorum. "Bir gün," diyorum ona. Belki.

Alnına bir öpücük konduruyorum. "Seni yukarı çıkarmadan ve bu hafta sonu seni çıplak tutma sözümü yerine getirmeden önce yemek yemelisin."

Onu kucağıma aldığımda, "Bu olmayacak," diye ısrar ediyor. Mutfığa girerken, "Buzdolabında bir köyü beslemeye yetecek kadar yiyecek var," diyor. "Kahvaltıya başlamak istiyordum, ama sonra akvaryumuna bakarken dikkatim dağıldı."

"Yemek yemelisin," diyorum ve onu mutfak adasındaki beyaz deri taburelerden birine oturtuyorum.

Sub-Zero buzdolabına gidip krep, çırpılmış yumurta, Kanada pastırması ve meyve yapmak için malzemeleri çıkarırım.

"Yardım edebilirim," diyor, tabureden atlayarak. "Sana kahve de var." Siyah mermer tezgahın üzerindeki kahve barını işaret ediyor, sonra kavunu kesmeye ve hazırladığım kaseye koymaya başlıyor.

Onu birkaç saniye izledim, mutfağımın ortasında durup benim gömleğimi giyerek kahvaltı hazırlamaya yardım ederkenki rahat halini çok sevdim.

Kalbimin nasıl ısındığını tarif edecek kelime yok.

"Yemek yapıp yiyecek miyiz, yoksa bütün gün beni izleyecek misin?" diye soruyor, kesme tahtasından başını kaldırmadan.

"İkisini de," diye cevap veriyorum, çırpıtığım yumurtaları tavaya dökerek.

Omzunun üzerinden bana gülümsüyor.

"Önce yemek, sonra sana yukarıda bir şey göstereceğim," diye söz veriyorum.

BÖLÜM 23

Kennedy

"Dae." Sırtım duşun fayanslı duvarına çarptığında gülüyorum. "Gömleğin tamamen ıslanıyor," diye hatırlatıyorum ona.

Beni üst kata, devasa banyosuna ve duşa taşıdı. Benim dairem hiç de küçük sayılmaz, ama onun duşu tek başına benim ana banyomun yarısı kadar büyüklükte.

"Çıkar," diyor derin sesi kulağımın yanında. Gömleğimin düğmelerini açıp çıkarmamı mı bekliyor? Hayır.

Gömleğinin düğmelerini o kadar çılgınca çekip koparmaya başlıyor ki, yemin ederim ki sonunda o lanet şeyi yırtıp atacaktır. Ona yavaşlamasını söylemeliyim, ama bana olan ihtiyacı benim ona olan arzumun artmasına neden oluyor.

Onun istediği kadar ben de onun önümde çıplak olmasını istiyorum. Birkaç saniye içinde gömleği ve boxer şortu duşun zemininde ıslak bir yığın halinde duruyor.

"Bekle," diyorum, nefes nefese onun göğsüne yaslanarak. "Sana bakmak istiyorum."

"Sonra," diye ısrar ediyor ve dudaklarını benimkilere yapıştırıyor.

Öpücüğü talepkar ve ısrarcı. Vücudumun herhangi bir yerinde dudaklarını hissetmek harika olduğu için ona teslim oluyorum.

Sonunda, nefes almak için geri çekiliyorum, ama aynı zamanda banyo pencerelerinden içeri giren güneş ışığıyla ona bakmak istiyorum.

Bacaklarımı belinden yere indiriyorum ve elimle göğsünü okşuyorum. Su püskürmesi elimi kolayca kaymasını sağlıyor. Elimini beline doluyorum. Parmak uçları birbirine değmiyor bile.

Bu canavarı içime aldığımı inanamıyorum. İki kez. Ve ağzıma.

Dae'nin her şeyi bir sanat eseri gibidir. Ama dikleşmiş penisi başlı başına bir manzardır.

Bunu beklemiyordum ama ellerimle vücudunu incelememe izin veriyor. Kendini tutarken kaslarının gerginliğini hissedebiliyorum, istediğim şeyi yapmama izin veriyor.

Onu sıktığımda ve sonra uzunluğunu çekiştirdiğimde nefesini içeri çekiyor. Uç kısmına ulaştığımda, başparmağımla ön sıvısını yayıyorum.

Onu daha fazla keşfetmek istiyorum, sonra onu tekrar ağzıma almak istiyorum, ama bana zaman tanımıyor.

"Zaman doldu," diye homurdanır ve beni bacaklarımdan kaldırıp, suyun ulaşamayacağı düşün yerleşik bankına taşır. Beni bankın üzerine yatırır ama bacaklarımı tutarak beni kendisine doğru açar.

Ucu benim açıklığıma değdiğinde ikimiz de inledik. Sonra dün gece ısrar etmem gereken bir şeyi hatırladım.

"Dae, prezervatif," diyorum.

O başını sallar. "Ben temizim, sen de öyle." "Ama..."

"Doğum kontrol hapı

kullanıyor musun?" Başımı

sallarım.

Yüzünün hayal kırıklığına boğulduğunu yemin edebilirim. Bir saniyeden az bir sürede, bu ifade kaybolur.

"Sen benimsin, Kennedy," diyor, penisinin ucu benim açıklığıma girerken.

İçimde dolaşan hisler nefesimi ve söylemeyi düşündüğüm tüm kelimeleri alıyor.

"Hepsin," diye devam eder, içime tamamen girerken.

Onunla daha önce iki kez bu pozisyonda olmama rağmen, vajinam hala onun boyutuna alışmak için zamana ihtiyaç duyuyor. Onun en hassas noktamı işgal etmesine uyum sağlamak için kendimi onun etrafında gerildiğimi hissediyorum.

Beni tamamen kendisine açtığı bu pozisyon, daha da istilacı.

"Aynen öyle, bebeğim," diyor birkaç saniye sonra. "Bana açıl." Yavaş, kontrollü bir ritimle içime girip çıkmaya başlıyor. Dün gecenin tam tersi.

"Bu amciğa kime ait olduğunu göster."

Sözleri içimden bir inilti koparıyor. Bacaklarım artık omuzlarının üzerindeyken, iki eliyle göğüslerimi avuçluyor.

"Dae," diye nefes nefeseyim. Duygularım neredeyse dayanılmaz hale geliyor.

Yine de devam ediyor. Kalçalarının hareketi yavaş ve kontrollü. Elleri göğüslerimde, meme uçlarımı yoğuruyor ve sıkıyor. "Önce sen boşal, bebeğim," diyor.

Vücudum onun emirlerine uyar ve saniyeler içinde boşalırım. Bacaklarımı omuzlarına o kadar sıkı sararım ki, yanlışlıkla onu boğabileceğimden korkarım, ama Dae beni okşamayı hiç bırakmaz.

Tıpkı dün geceki gibi, her bir çıkıntıyı, her bir santimetreyi, içeri girip çıkarken hissedebiliyorum. Bu, ikinci bir orgazmı tetikliyor. Öyle bir orgazm ki, hiç durmayacağımı gerçekten korkutuyor.

Sonra Dae boşalıyor. İçime. Sınırsızca. Daha önce başka hiçbir erkeğin yapmasına izin vermediğim bir şey.

Dae, tüm vücudumu sabunlayıp yıkadıktan sonra kendisi de aynısını yaptı ve beni yatak odasına taşıdıktan sonra, bu adamla başımın büyük belada olduğunu anladım.

* * *

"SÖYLEDİM SANA, oraya vardığımızda öğreneceksin," diyor Dae, arabasının sürücüsü koltuğundan inatla.

Artık bizim rutinimiz haline geldiği gibi, beni bir yere götürüyor ve varana kadar varacağımız yeri öğrenmek için beklemek zorundayım.

"Bana bir ipucu verebilir misin?" Bana baktığında, kaşlarını oynatarak onu güldürürüm.

Bu sesle kalbim hızla çarpmaya başlar ve onu güldürmek için başka yollar bulmak isterim.

"Çocukken sürpriz yapmak çok zordu, değil mi?" "Nasıl anladın?"

O burun kıvrıyor.

"Evet," diye itiraf ettim. "On yaşına geldiğimizde, ailemiz bize sürpriz partiler düzenlemeyi bıraktı çünkü ben her zaman milyonlarca soru sorar ve bir şey bulana kadar bilgi peşinde koşardım."

Kafasını salladı.

"Bu Kyle'ı çok kızdırırdı. Küçükken sürpriz partileri severdi. Yani, on üç yaşına girdiğimizde başlayan huysuzluk dönemine girmeden önce."

"İkiz kardeşin," diyor, belli ki biliyor. Başımı sallıyorum.

"İkiniz yakın mısınız?"

Omuz silkiyorum. "Öyle olduğunu düşünmek istiyorum. Çoğu zaman başımın belasıdır, ama onun için birinin dizlerine beyzbol sopasıyla vururum. Ve onun da benim için aynısını yapacağını biliyorum."

"Güzel," diyor Dae, sonra bana bakıyor. "Aile önemlidir."

"Her şeydir." Başımı koltuk başlığına yaslayıp elimi uzatarak parmaklarımı onun saçlarında gezdiriyorum. Saçlarını benim gibi uzun tutuyor ve sık sık ensesinde düşük bir topuz yapıyor. Ama şimdi saçları omuzlarının bir iki santim altına kadar uzamış.

İpeksi saç telleri parmaklarımın arasından kolayca kayıyor.

"Ailenle yakın mısın?" diye soruyor, sesi daha boğuk geliyor. Sanırım bunun, parmaklarımın saçlarıyla oynamasıyla bir ilgisi var.

"Ne?" diye şakayla karışık soruyorum. "Kulüpte, benim gibi üye olan diğer aile üyelerimin tüm evraklarını da benimki gibi okudunuz ve kaydettiniz, değil mi?"

Bana dönerek güzel yüzünde yarım bir gülümseme beliriyor. "Ailenin içinde, tezgahımın üzerine eğip, benim adımları haykırmaktan sesin kısılana kadar sikmek istediğim tek kişi sensin, küçük savaşçı."

Parmaklarım hareketsiz kalır. Tüm vücudum hareketsiz kalır. Aslında, tüm vücudum değil, çünkü meme uçlarım sertleşir.

"Ağzını kapat, bebeğim. Aklıma fikirler geliyor ve varacağımız yere varmamıza hala on dakika var."

Ağzımın açık olduğunu fark etmemiştim bile. "Böyle şeyler söylemeyi kes," diye uyarıyorum.

"Çünkü ben böyle şeyler söylediğimde vücudunun verdiği tepki seni çok utandırdığı için mi?"

Evet.

"Hayır." Elimini çekip göğsümün üzerinde kollarımı kavuşturmak için uzanıyorum, ama Dae elimi yakalıyor. Elimini dudaklarına götürüp parmaklarımı tek tek öpüyor, sonra elimi tekrar saçlarına koyuyor.

"Bana dokunduğunda hoşuma gidiyor. Devam et," diye emretti.

Parmaklarımı sanki onun emriyle hareket ettiriyorum. "Bunu sadece istediğim için yapıyorum," diye mırıldandım.

Yumuşak bir kahkaha arabanın içinde yankılanır. "Peki, nereye gidiyoruz?" diye tekrar sorarım.

O sadece başını sallar. "Neredeyse vardık."

"Nereye gittiğimizi ve beni neden oraya götürdüğünü söylersen zaman çok daha hızlı geçer."

"Benim hakkımda daha fazla şey bilmek istediğini söylemiştin."

Öyleydi. Duş aldıktan sonra, Dae'den bana devasa evini gezdirmesini istedim, o da seve seve kabul etti. Ev muhteşem ve birçok odada doğal ışık var, bu da benim çok istediğim bir şey.

Ona daha fazla bilgi edinmek istediğimi söylediğimde, bir süre bana baktı ve sonra özel bir yere götürmek için giyinmemi söyledi. Birkaç telefon görüşmesi yaptı ve konuşmalarını duymama izin vermedi. Şimdi, sadece o ve Tanrı'nın bildiği bir yere gidiyoruz.

O, varacağımız yere kadar on dakikamız kaldığını söylediği anda, bir otoparka girdi.

"Williamsport Akvaryumu mu?" Ona baktım, yüzümdeki şaşkınlık belliydi.

O başını sallar ve arabadan iner. Arabayı dolaşıp bana kapıyı açmak için geldiğini izlerim.

"Bir erkek her zaman senin için arabanın kapısını açmalıdır."

Babamın sözleri zihnime işliyor. Büyüdükçe bunun saçma olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum. "Arabanın kapısını açabilecek kadar yetenekliyim," derdim babama.

"Ve sana bunu yapan hiçbir erkek senin zamanına değmez," diye cevap verirdi.

"Arabamın kapısını kendim açabileceğimi biliyorsun," derim Dae'ye, o da elimi tutarak arabadan inerken.

Bana inanmaz bir bakış atar.

"Bunu yapmana izin vermem için cehennemde kar yağması lazım." Elimini dudaklarına götürerek bir kez daha öper. "Gidelim."

"Neden akvaryuma gidiyoruz?"

"Tanışmanı istediğim bazı insanlar var." Başımı yana eğdim.

"Benim hakkımda daha fazla şey öğrenmek istiyorsun." Belime dolanmamış kolunu binaya doğru uzatır. "Bu daha fazlası."

"Burası bana anıları geri getiriyor," diyorum, çocukken buraya yaptığım birçok geziyi hatırlayarak.

Cumartesi öğleden sonra olduğu için, bebeklerden ergenlere kadar her yaşta çocuk ve ebeveynlerle doludur.

"Bay Kim!" diye bağıırır genç bir ses.

Sevimli sarışın bir çocuk Dae'ye doğru gülümsüyor. Çocuk, önünde "Spring Days Community" yazan açık mavi bir gömlek giyiyor.

Çocuğun ardından aynı tişörtü giyen bir grup çocuk ve üç yetişkin geliyor.

"Bugün geleceğinizi bilmiyorduk," diyor yaşlı kadınlardan biri. Bana bakıyor ve açık kahverengi gözleri ilgiyle parlıyor. Gülümsemesi genişliyor.

"Evet, bugün gelemeyeceğinizi söylediğinizi sanıyorduk, Bay Kim," diye ilk seslenen çocuk dudaklarını bükerek ve alnını kırıştırarak diyor.

"Gelemedim," diyor Dae sabırlı bir ses tonuyla. "Ama planlarım değişti, bu yüzden buradayım." Beni belimden tutup kendine doğru çekiyor. "Bu Bayan Townsend," diyor ve önce çocuklara, ardından yetişkinlere beni tanıtıyor.

"Bana Kennedy diyebilirsiniz," diyorum üç yetişkine.

"Yaklaşık on beş dakika önce geldik," diyor ela gözlü kadın.

Dae elini belimden çeker ama beni bırakmaz, elimi tutar.

"O zaman henüz vatoz sergisini görmediniz," diyor Dae, gözleri hafifçe parlayarak.

"Hayır!" Steven adındaki çocuk bağıırır. "Ne bekliyoruz?"

"Onları besleyebilir miyiz?" diye sorar, beş yaşında gibi görünen siyahi bir kız çocuğu. Heyecanı, sevimli yüzündeki geniş gülümsemeden okunuyor.

Dae, elimi bırakıp onunla göz hizasına gelmek için eğildiğinde beni şaşırtır.

"Onları besleyebilirsin Amelia," diye cevaplar Dae. "Müdürden bugün grubumuza vatozlarla özel bir gösteri yapmasını istedim. Eğer uslu durursanız, hepinize hazırladığı özel hediyeıi vermesine izin vereceğim."

Bütün çocuklar zıplayarak "Yaşasın!" ve "Uslu olacağımıza söz veriyoruz" diye bağıırırlar.

Dae, sevinç çığlıkları atan çocuklara bakarken yumuşar. Tam olarak gülümsemez, ama çenesindeki sertlik hafifler.

Amelia kendini onun kollarına attığında, onu bırakmadan önce kısa bir süre gözlerini kapatır. Çocukların gülüşlerini ve sevinçle birbirlerine beşlik çakmalarını izlerken onu izlerim. Bakışı gururlu bir ebeveyninkine pek benzemiyor, ama çok da uzak değil.

Huzur.

Onun ifadesinin bu olduğunu anlıyorum.

Dae eğik duruşuyla bana baktığında boğazıma bir düğüm yerleşir. Yavaşça ayağa kalkar ve ben de onun bakışlarını takip etmek için başımı eğmek zorunda kalırım.

Eğilip dudaklarını benim dudaklarıma değdirir.

"Cumartesi günlerini genellikle böyle mi geçiriyorsun?" diye soruyorum, sesim nefes nefese.

"Mümkün olduğunda," diye cevaplar. Dudaklarını açarak başka bir şey söylemek ister, ama Amelia sözünü keser.

"Hadi, Bay Kim ve Bayan Kennedy!" Dae'nin elini tutar. "Vatozları kaçıracaksınız."

Büyük, kahverengi gözleri heyecan ve sabırsızlık karışımıyla ikimizi birden süzer.

"Genç hanımı bekletemeyiz," der Dae ve elimi tekrar tutar.

Evet, tam da bu anda, Dae Kim'in kalbimin bir parçasını daha çaldığını anlıyorum.

BÖLÜM 24

Dae

"Ne zaman ata binebiliriz?" diye soruyor Amelia, Kennedy onu akvaryumdan çıkarırken. Bu ikisi bütün gün birbirlerinden ayrılmadılar.

Doğrusu, üçümüz de öyleydik çünkü Kennedy'yi gözümün önünden ayırmamın imkanı yoktu, en sevdiğim beş yaşındaki çocuklardan biri olsa bile.

Amelia, Kennedy öğle yemeğinde bu konuyu ilk kez açtığından beri binicilik konusuna takıntılı hale geldi.

"Bilmiyorum." Kennedy bana bakar. Yüzünde muzip bir ifade belirir. "Ne zaman ata bineceğiz, Bay Kim?"

Dudaklarım kulağına değecek kadar eğildim. "Bu gece geç saatlerde gideceksin. Eversiz."

Boynundaki damarın ritmi hızlanır, ama bana yan gözle bakar. "Hayal kuruyorsun," diye fısıldar.

Dudaklarımdan bir kahkaha dökülür. Eminim gece bitmeden onu yatağıma bağlayacağım.

"Ne zaman dedi?" Amelia dikkatimizi tekrar ona çevirir. "Yakında," diye cevaplar Kennedy.

"Yaşasın!" Amelia, Kennedy onu yere indirip diğer çocuklara haber vermeye koşarken sevinçle bağırır. Hepsi de heyecanla sevinç çılgınlıkları atarlar.

"Şimdi sen de bu işin içindesin," der Kennedy, çocuklara bakarak, yüzünde sıcak bir gülümsemeyle.

Onu kendime çekiyorum. "Biz de sorumluyuz."

Bana bakar ve kaşlarını kaldırır. "Amelia'nın ilk kez ata binmesini kaçırır mıyım sanıyorsun?"

Kafasını sallar. "Oh, belki Stasi ve Eve'i de getirebilirim," der küçük kız kardeşi ve yeğeninden bahsederek.

"Ne kadar kalabalık olursak o kadar eğlenceli olur." Ciddiyim. Onunla geçireceğim zamanın bölünmesinden hoşlanmasam da, bir parçam onu ailesiyle birlikte görmek istiyor.

"Stasi hayvanları sever, ama benim onun yaşındayken olduğu kadar biniciliğe meraklı değildir." Parmağını çenesine dayayıp alnını kırıştırır. "Eve'in hiç binicilik yapıp yapmadığını bilmiyorum."

Bana bakarken gözleri doldu. "Ben berbat bir teyzeyim. Eve'in daha önce binicilik yapıp yapmadığını nasıl bilemem?"

Elini dudaklarına götürüp parmak eklemlerini öperim. "Sen ve berbat kelimesi aynı cümlede yer almamalı."

Vücudu gevşer, ama omuzlarını silker. "İşle o kadar meşguldüm ki, en sevdiğim hobilerimi ve ailemi ihmal ettim." Alt dudağı dışarı çıkar.

Onu kollarıma alırım. "Ailen seni sevdiğini biliyor." Burnunun ucunu öperim. "Ve en sevdiğin hobilerle kaybettiğimiz zamanı telafi edeceğiz." Sonra alnını öperim.

Arkamızda "İğrenç!" ve "Yine mi?!" sesleri yükselir.

Kennedy ve ben bizi izleyen çocuk grubuna gülüyoruz. Onlar Spring Days minibüsüne binerken onlara el sallayarak veda ediyoruz.

"Bu kuruluştaki ne kadar süredir çalışıyorsun?" Kennedy, arabama doğru yürürken sorar.

"Bir sonraki durağımıza giderken sana anlatırım."

Kaşlarını kaldırır ama soruyu yüksek sesle sormaz. Hazır olduğumda cevap vereceğimi öğrenmiştir.

Yolda, Williamsport'a ilk taşındığımda, sadece koruyucu ailelerin çocuklarıyla çalışan yerel bir çocuk kampında gönüllü olarak çalıştığımı anlatıyorum. Yıllar boyunca kampa yatırım yapmaya devam ettim ve sonunda Spring Days Community Camp oldu.

"Başkan, ne kadar yatırım yaptığımdan dolayı ismi değiştirmek isteyip istemediğimi sordu," diyorum ona.

"Tabii ki Spring Days'i seçtin," diye cümlemimi tamamlıyor.

Başımı sallayıp elini sıkıyorum, çünkü sanki beni ve bu ismi neden seçtiğimi biliyormuş gibi hissediyorum.

"Yaz boyunca, üç haftalık bir yatılı kampa gidiyorlar ve yazın geri kalanında Williamsport'ta tam gün kamp yapıyorlar. Okul yılı boyunca, ayda iki hafta sonu onlarla etkinlikler yapıyoruz. Okul sonrası programı başlatma sürecindeyiz."

Kennedy vücudunu bana doğru çevirir ve başını koltuk başlığına yaslar. Hiçbir şey söylemeden bana bakar.

Ona yan gözle bakıyorum. "Ne?"

“Sen harikasin.”

Ellerim direksiyonu sıkıca kavrar. "Öyle mi düşünüyorsun?"

Dudakları genişçe açıldığında dikkatimi çeker. "Öyle düşünüyorum. Ve bence o akvaryumu neredeyse çocuklar kadar sen de sevdin."

Elini kaldırıp başını sallar. "Hayır. Unut gitsin. Sen onlardan daha çok keyif aldın."

Geçmişimden bir anı aklımda canlanıyor. Neredeyse onun kahkahasının sesini bastırıyor, ama buna izin vermiyorum.

"Akvaryumları çok severim," diyorum, sesim alçak.

"Öyle mi?" diye soruyor, sesi neredeyse tizleşiyor. "Çocukları evine davet edip akvaryumunu gösterebilirdin, onlar da çok eğlenirdi" diye şaka yapıyor.

"Benim akvaryumumda vatoz yok," diye hatırlatıyorum.

Gülüyor ve yolculuğumuzun geri kalanında, vatozları besleme zamanı geldiğinde çocukların ne kadar komik olduklarını anlatıyor.

"Çiftçi pazarı mı?" diye soruyor Kennedy, ben ona arabanın kapısını açıp elini tutarken.

"Akşam yemeğini evde yiyeceğiz," diyorum ona. "Malzemeleri almam lazım." Kaşlarını kaldırıyor. "Ne yapacaksın?"

"Yemeği benim yapacağımı kim söyledi?"

O şakacı bir şekilde omzuma vurur. "Beni evine davet edip yemek yapmamı bekleyemezsin."

Ona buranın bizim evimiz olduğunu söyleme isteğine direniyorum. Bu biraz çılgınca gelebilir, değil mi?

"Seni davet etmedim. Seni tekmeliyor ve bağırıyor halde sürüklemek zorunda kaldım," diye hatırlatırım.

Gözlerini devirir. "Çünkü sen bir zorbasın," diye mırıldanır.

Onun önünde durup bir elimle yüzünü tutuyorum. Diğer elimle belini sarıp onu bana doğru çekiyorum ve yerinde tutuyorum.

"Sadece dinlemediğinde." "Ya dinlemek istemiyorsam?"

"O zaman kışın bu sabah olduğundan daha fazla ağrır." O yüzünü buruşturur. "Bu arada, bu hiç hoş değildi."

"Her şeyi düzeltmemi ister misin?" Elimi yavaşça belinden aşağıya kaydırarak kot pantolonuyla kaplı kışın avuçlarım.

"Bu çok nazikçe olur," diye mırıldanır, gözleri dudaklarımın üzerinde.

Sesi nefes nefese çıkıyor. Sanki başka kimse yokmuş gibi bana bakıyor. Yıllardır onun bana böyle bakmasını hayal etmişim. Gerçek, hayal edebileceğim her fanteziden çok daha güzel.

Dudaklarımı onun dudaklarına değdiriyorum. "Bu akşamki akşam yemeği için malzemeleri alalım."

Sessizce başını sallar.

Ondan uzaklaşıyorum ama elim belinde kalıyor. Kennedy önüne baktığında, vücudu aniden kaskatı oluyor.

"B-Brutus amca?"

Gözlerim, onun dikkatini çeken adama takılır. Onu hemen tanırım. Alnında birkaç gri saç ve kırıxıklık daha olması dışında, o günkü haliyle aynıdır.

Brutus Prince.

Townsend'ın güvenlik şefi.

Kennedy'nin o gün sokakta beni araması için yalvardığı adam.

Sert bakışları üzerime düşer, gözleri kısılır. Ben de onun bakışlarına karşılık veririm.

"Kennedy," yanındaki kadın selam veriyor. Mia Prince, karısı. Kennedy'nin çevresindeki insanları çok iyi tanıyorum.

"Kennedy teyze." Brutus'un arkasından genç bir kız gelir, Kennedy'ye koşar ve kollarıyla onun beline sarılır.

Mia ve Kennedy gülüyor.

"Merhaba LB," diye selamlıyor

Kennedy.

Kennedy ve Mia'nın gülümsemelerine rağmen, Brutus gülümsemiyor. Sert bakışları hala üzerimde.

Bu anın kaçınılmaz olduğunu biliyordum. Onu yıllardır izlediğim kadarıyla, Brutus Prince onların ailesinin baş korumasından daha fazlası.

O, ailenin bir parçası.

"Bu kim?" diye sorar sonunda. Sorusu Kennedy'ye yöneliktir, ama bakışları benden ayrılmamaktadır.

"Dae Kim," Kennedy'den önce ben tanıtıyorum.

"Black Opal'ın sahibi."

Sanki bu beni tanıtmanın uygun bir yoluymuş gibi ona yan gözle bakarım. Ona, muhtemelen pek iyi karşılanmayacak olan, onun gelecekteki kocası olduğumu söylemekten kaçınıyorum, ama bu tanıtımın olduğu gibi kalmasına izin vermeyeceğim.

"Ve Kennedy'nin şu anda aşık olduğu adam." Mia'nın gözleri büyür ve Kennedy nefesini tutar.

O anda Brutus Kennedy'ye bakar. "Ben..."

Ben de ona bakarak, bunun doğru olmadığını söylemeye cesaret etmesini bekledim. Ağzını birkaç kez açıp kapattıktan sonra sonunda ona, "Akşam yemeği için birkaç şey alıyoruz," dedi.

"Ne yiyeceksiniz?" LB, Mia ve Brutus'un dokuz yaşındaki kızı, kolları hala Kennedy'nin beline dolanmış halde sorar.

"Bilmiyorum," der Kennedy bana bakarak. "Ne yiyeceğiz?"

"Bu bir sürpriz."

O burun kıvrır. "Bilmeliydim."

"Onun sana yemek yapmasına izin veriyorsun, ama ne yapacağını bile bilmiyor musun?" diye sorar Brutus sert bir sesle.

Gözümün ucuyla karısının gözlerini devirdiğini görüyorum.

"Sence onun korkması gereken bir şey var mı?" diye soruyorum. "Oh hayır," Kennedy ve Mia'nın yanımda söylediğini duyuyorum.

"Brutus, yağmur başlamadan LB'yi eve götürmeliyiz," diyor karısı.

Karısının onun kolunu çekişini gözden kaçırmıyorum.

"Ne dedin sen?" Brutus bana doğru bir adım atar.

"Seni görmek çok güzeldi, Brutus amca." Kennedy ona sarılır ve yanağından öper.

Onu başka bir erkeğin kollarında görünce ellerim yumruk haline gelir. Evet, o temelde onun ailesinden biri. Onu küçüklüğünden beri tanıyor, yani benim düşüncem saçma. Ama bu, yumruklarımı açmamı sağlar mı?

Kesinlikle hayır.

Elim ancak o yanıma döndüğünde gevşer. Kolumu beline dolayarak onu sıkıca kendime çekerim.

Brutus bunu fark eder ama hiçbir şey söylemez, muhtemelen karısı ve kızı, akşam yemeğinden sonra yeni oyuncak evini kurmalarına yardım edeceğine söz verdiğini hatırlatmakla meşgul oldukları içindir.

Kennedy onların uzaklaşmasını izliyor. Brutus'un bakışları yirmi metre uzaktan bile hala belirgin.

O inler ve bana döner. "O bizim ailenin güvenlik şefi ve... şey, o da aileden biri," der. "Diğerleri gibi aşırı koruyucu."

Neredeyse özür diler gibi konuşuyor.

Onun yanında olduğumda dudaklarımı ondan uzak tutmak gittikçe zorlaşıyor, bu yüzden burnunu öpüyorum.

"Bunu hak ediyorsun," diyorum, doğruyu söylüyorum.

Evet, ailesindeki erkeklerin ne kadar koruyucu olduğunu biliyorum. Ama onlar hakkında bildiğim hiçbir şey beni korkutmaya yetmez.

"Özür dilenecek bir şey yok," diyorum ona.

O burun kıvrıyor. "Henüz babamla tanışmadın," diye mırıldanıyor.

"Ne dedin?"

"Hiçbir şey." Gökyüzüne bakar. "Mia teyze haklıymış. Sanırım yağmur yağacak."

Ben, yapmayı planladığım yemeğin malzemelerini almak için çeşitli tezgahlara ve satıcılara giderken, ona arabada beklemeyi teklif ediyorum. O ise bu teklifi reddediyor ve ben çiftçi pazarındaki satıcıları dolaşırken yanımda kalmayı tercih ediyor.

İhtiyacım olan her şeyi almam yarım saat sürer. Alışverişimizin yarısında yağmur başlar ve son birkaç malzemeyi almak için pazarın açık hava bölümündeki birkaç satıcıya gitmem gerekir.

Park yerine vardığımızda yağmur yağıyordu. Arabaya bindiğimizde ikimiz de sırlıslık olmuştuk.

"Saçım benden nefret edecek," diyor Kennedy, ıslak buklelerini parmaklarıyla tarayarak. "Neden bugün saçımı açık bırakmaya karar verdim ki?" diye sızlanıyor.

"Çünkü saçlarını açık bırakmanı sevdiğimi biliyorsun," diye hatırlattım ona.

Bana sert bir bakış attı. "Evet, ama şimdi saatlerce saçını yıkamak, saç kremi sürmek ve taramak zorunda olan sen değilsin," diye şikayet etti.

Boynunun arkasını avuçlarım ve onu kendime doğru çekerim. Alt dudağını ısıtırım, o da inler. Geri çekilmeden önce dilimi dudağına sürerim.

"Saçını ben yaparım," diyorum ona.

Sanki ne dediğimi bilmiyormuşum gibi bana küçümseyici bir el hareketi yapar.

BÖLÜM 25

Kennedy

"Aman Tanrım," diye inliyorum. "Harikaydı. Karnım patlıyor." Dae'nin mutfağındaki cumbalı pencerenin önündeki yemek masasında otururken sandalyeme yaslanıyorum.

"Daha tatlıyı yemedik bile," diyor.

"Ev yapımı dondurma yaptığınıza inanamıyorum."

Alnında bir kırısklık oluşur. "Uzun zamandır yapmamıştım. Umarım güzel olmuştur."

Gerçekten endişeli görüldüğü için gülmemi zor tutuyorum, bu çok... çekici. "Eminim harika olacaktır. Ama şu anda başka bir şey yiyemem."

Sandalyesinden kalkıp yanıma gelir ve elini uzatır. Elini tutarım ve ayağa kalkarım.

"Buradan geceleri yıldızları mükemmel bir şekilde görebilirsin," diyor beni sürgülü cam kapıya doğru götürürken. "Ve ayı."

Haklı. Yıldızlar parlak bir şekilde parlıyor ve burası onları ayla birlikte görmek için mükemmel bir açı. Dae arkamdan belimi tutarken manzarayı izlemeye başlıyorum. Sırtımı onun güçlü göğsüne dayayarak başımı omzuna yaslıyorum.

Ama kapının camında kendi yansımamı görüyorum. Dehşetle nefesimi tutuyorum.

"Aman Tanrım." Ellerimi saçlarıma götürüyorum ve kıvrılmış saçlarıma inliyorum. "Neden bana böyle görüldüğümü söylemedin?"

Beni kendine doğru çevirir. "Ne? Güzel mi?"

Homurdanarak onun kollarından kurtuluyorum. "Dağınık mı? Saçımı tamamen unutmuşum."

Çiftçi pazarından döndüğümüzde, saçımı örüp, eve döndükten sonra veya ertesi gün en sevdiğim saç ürünlerini kullanarak bakımını yapmayı planlıyordum.

Dae, lanet olası yemek pişirmeyle dikkatimi dağıttı. Kimchi güveci ve ızgara domuz eti için doğranmış sebzeleri hazırlarken, ev yapımı vanilya dondurmasını yapıp dondurucuya koymadan önce, gri bir eşofman altı giyip başka hiçbir şey giymeme cesaret etti.

Ona yardım etmem gerekirdi, ama dövmesi ve kaslarını sergileyerek verdiği gösteri karşısında, tek yaptığım oturup izlemek oldu.

Ve yedim.

Şimdi bunun bedelini ödüyorum.

"Saçını ben yaparım demiştim," diyor sakın bir şekilde, sanki saçlarım kıvrılmış ve kuru olduğu için deli gibi görünmüyor gibi.

Kafamı sallamaya başlıyorum, ama o beni merdivenlere doğru çekiyor. "Hayır, anlamıyorsun. Saç konusunda çok titizim..." Beni omzuna atıp merdivenlerden yukarı taşıdığı anda sözlerim kesiliyor.

"Neden beni taşıyorsun? Bacaklarım gayet iyi," diye şikayet ediyorum, o beni banyoda yere indirirken. "Sırtına kusabilirdim. Yemeğimizi yeni bitirdik."

Omuz silkiyor. "Duşta temizlerdim." Başıyla bana işaret ediyor. "Soyun."

Bu o kadar emir gibi geliyor ki meme uçlarım sertleşiyor.

"Ne?"

"Saçını yıkaman lazım." Büyük lavaboya göz atar. "Lavaboda da yıkayabiliriz, ama duşta yıkarsak senin için daha rahat olur."

"Hayır." Kafamı sallıyorum. "Anlamıyorsun," diye itiraz ederim, o ise gömleğimi kaldırıp beni soyuyor. "Saçım çok hassas olduğu için eve özel ürünler getirtiyorum ve ben..."

Beni banyo dolabına götürüp kapıyı açtığı anda sözlerim dudaklarımda kalır. Markaya, özel kullanıma ve en küçüğünden en büyüğüne göre düzenlenmiş bir dizi ürün vardır. Ancak beni en çok şaşırtan, sahip olduğu ürünlerin miktarı değildir.

Benim kullandığım şampuan, saç kremi ve saç kremi markasının aynısını kullanmasıydı.

"Hassas bir kafa derisi," diye bitiriyorum sonunda, şişedeki şampuanın etiketinde "hassas kafa derileri için formüle edilmiştir" yazdığını okuyarak.

Soyunurken hiçbir şey söylemez. Gözlerim onun kocaman penisine kayar. Yutkunurum. Tamamen ereksiyon halinde olmasa bile, çok etkileyicidir.

"Bana bak, küçük savaşı. O kısma sonra geleceğiz."

Zihnimde kök salmaya başlayan şehvetli düşünceleri bir kenara itip tekrar itiraz etmeye çalışıyorum.

"Dinle, saçımı yıkamak biraz zahmetli bir iş," diyorum ona. "Bu

"Otur," diye emrediyor ve benden şampuanı ve saç kremi alıyor.

Dizlerim bükülür ve vücudum bana değil ona kulak veriyormuş gibi popom bankın üzerine oturur

benimden önce onu dinliyormuş gibi. Dae çıkarılabilir duş başlığını indirir ve ben de suyun sıcaklığını ayarlarken onu izlerim.

"Çok sıcaksa söyle."

Saçıma ve kafa derime sıçrayan ılık su harika bir his veriyor. Ama asıl cennet gibi olan, Dae'nin güçlü elleri saçlarıma dokunduğunda hissettiğim şey. Parmakları kafa derimi masaj yapıyor ve içimden bir inilti koparıyor.

Onun yakışıklı yüzündeki ifadeye hayran kalıyorum. Çok yoğun ve odaklanmış. Uzun saçlarımı dört parçaya ayırıp her birini ayrı ayrı şampuanlayıp saç kremi uygulamasını nasıl bildiğini sormayı bile düşünmüyorum.

Onu izlemeyi bir an bile kaçırmak istemememe rağmen, kafa derimi masaj yaparken göz kapaklarım kapanıyor. Şampuanlama, durulama ve saç kremi sürme işlemlerini her bir bölümü ayrı ayrı özenle yapıyor. Bu bile beni rahatlatmaya yetiyor.

Hatta saç kreminin kayganlığını ve parmaklarını kullanarak saçlarımı nazikçe tarıyor. Bir bölümü iyice taradıktan sonra, saçımı bant düğümü şeklinde büküyor ve bir sonraki bölüme geçiyor.

Saçımı doğru şekilde yıkaması ve saç kremi sürmesi için ona talimat vermeme gerek yok. Hayranlık duyuyorum ve tamamen tatmin oldum. Çıplak olmamıza rağmen, saç derim dışında vücudumun hiçbir yerine dokunmadı.

Saç derimin erojen bir bölge olduğunu hiç bilmiyordum. Dae'den önce bilmiyordum.

"Saç kremi durulama zamanı," diyor ve uzun süren sessizliği bozuyor. Dae'nin kalbimin bir parçasını daha çaldığı bir sessizlik.

"Bunları nasıl bildin?" diye soruyorum, onun yatak odasına girdiğimizde, onun yumuşak havlularından biri beni sarmışken.

Belinde bir havlu var.

"Yanlış mı yaptım?" diye soruyor, başını eğerek.

Saçımdaki lavanta rengi havluya dokunuyorum, havlu şu anda buklelerimde kalan suyu emiyor.

"Yanlış mı?" diye gülerek soruyorum. "Bir yıldan fazladır kuaföre gidip saçımı yıkatıp şekillendirtmedim, ama sen beni Sandra'nın koltuğuna geri dönmüşüm gibi hissettirdin."

Kaşlarını kaldırıyor. "Sandra mı?"

"O, doğal saç dokularından perma, örgü ve peruk takmaya kadar her konuda harika olduğu için gittiğim stilist."

Bu konuyu detaylıca anlatmaya gerek yok diye başımı sallıyorum. "Sanki onun için çalışıyormuşsun gibi." Cevabımdan rahatladığını görünce çünkü cevabımdan rahatlamış görünüyor.

"İyi."

"Gizlice kozmetoloji falan okumadın, değil mi?" şaka yapıyorum.

Gülmek yerine, beni kendine doğru çeker, kolları belimi sıkıca sarar belimi sıkıca sarıyor. "Genel olarak saç değil," diyor, dudakları neredeyse benimkilere değecek kadar yakın. "Sadece seninki."

Beni öpmeden önce başımı geri çekerim. "Hayır, yapmadın."

Omuzlarını silkiyor. "Birkaç çevrimiçi videoda öğrenilemeyecek bir şey yok." Cevabı çok rahat.

Neden benim saçımı yapmayı öğrenmek için zaman harcadığını sormak istiyorum, ama dudakları benim dudaklarımın üzerinde. Karnımdaki düşük, kaynayan ısı, şiddetli bir alev yakıyor. Kollarımı omuzlarına doluyorum ve başının arkasını avuçlarımla kavrarken, parmaklarım onun uzun, ipeksi saçlarında oynuyor, o da benim ağzımı yalıyor.

Bacaklarımın içi, vajinamdaki artan ihtiyaçla ıslanıyor.

Dizlerimin üzerine çöküp havluyu vücudundan çekerek öpüşmeyi ilk ben sonlandırıyorum. Karanlık, öfkeli görünümlü penisinin ucu göz hizamda karşımda. Tamamen sertleşmiş.

"Bebeğim?" diye sorar, parmakları yüzüme ve çeneme gider. "Ne yapıyorsun?"

Sorumda alaycı bir gülümseme duyabiliyorum, ama dikkatim hala onun penisine odaklanmış durumda.

"Seni ağzımda istiyorum." Penisi davetkar bir şekilde zıplıyor.

Dae cevap veremeden, dilim dışarı fırlar ve onun ucunu yalarım. İkimiz de aynı anda inleriz. Onu emmeye bağımlı hale geldiğimi sanıyorum. Beni bu kadar açgözlü yapanın eylemin kendisi olmadığını biliyorum.

Dae'yi boğazımın derinliklerine alıyorum. *Neyse ki güçlü bir öğürme refleksim yok*, onun kocaman çubuğunu ağızımda sallarken bunu defalarca düşünüyorum.

"Gözlerini bana dik," diye emrediyor.

Dediğini yapıyorum, bakışlarımı kaldırıp onun karanlık gözlerine bakıyorum. Gözlerinde o kadar çok ateş ve tutku var ki, bakışlarımı ondan ayıramıyorum. Kafamın arkasında, bir parçam bu adamla gelişen şeyi sürdürürsem, tüm bu yoğunluktan yanacağımı hissediyor.

Yine de emmeye devam ediyorum. İki eliyle yüzümü kavrayıp beni yerinde tutarken kalçalarını hareket ettirmeye başladığında zevk alıyorum. Göğüs uçlarım acı verici bir şekilde sertleşiyor ve o yüzümü siktiğinde amım daha da ıslanıyor.

"Sakın benden gözlerini ayırma," diyor, duygular ve arzuyla boğuk bir sesle.

İstesem bile gözlerimi ondan ayıramam.

Yine, kafamın arkasında bir ses bunun bir sorun olduğunu söylüyor. İlişkinin bu kadar erken bir aşamasında bir erkeğe bu kadar kapılmamalıyım.

İlgi duymadığımı söylediğim bir ilişki.

Ama Dae Kim beni yalancı durumuna düşürmeye devam ediyor. Onun önünde dizlerimin üzerine çökmüş, sikini ağızıma alırken, bakışlarımız birbirine kilitlenmişken, bunun muhtemelen en başından beri bir yalan olduğunu biliyorum.

Bu duruma düşmemek için yapabileceğim bir şey olduğunu sanmıyorum.

Ve bundan hoşlanıyorum.

Elleri yüzümü sıkıca kavıyor. Kalçalarının hareketi düzensiz ve hırslı hale geliyor.

"Senin boğazına kadar gireceğim," diye homurdanır.

Kollarımı onun vücuduna doluyorum, tırnaklarımı kalçalarına geçiriyorum ve onun yüzümü tuttuğu gibi onu kendime çekiyorum.

Dilimde ilk kez hissettiğim menisinin tadını çıkarır ve susuzluktan ölüyormuşum gibi onun boşalmasını yutarım.

"Bir damla bile kaçırma," diyor

bana. Kaçırmıyorum.

Onun hiçbir damlasını kaçırmadım. Hepsi boğazımdan aşağı indi ve ikimizi de tatmin etti. İşini bitirene kadar ellerini beline indirip ağızımdan çıkarmadı.

Ağzımdan çıkar.

Siki bir *patlama* sesiyle dışarı çıkıyor.

Artık boğazımın ortasında o canavar olmadığı için rahatlamam gerekirdi. Ama bunun yerine, onu özlüyorum. Onu.

Dae, bir an bile tereddüt etmeden, bir eliyle beni yerden kaldırırken, diğer eliyle vücudumdaki havluyu yırtıp alır.

"Sıra bende," diyor ve beni yatağına yatırıyor.

Saniyeler içinde başı bacaklarımın arasında. Dae, gecenin geri kalanını, defalarca orgazm olduğum için bağırmaktan sesimin kısılmasıyla geçirir.

BÖLÜM 26

Kennedy

"Senin departmanındaki açık pozisyon için kimi işe alacaklarını biliyor musun?" diye sorar Kelsey, masamın başında dururken.

Ardie'nin eski masasına bakıyorum. O gece barda olanlardan bu yana bir ay, kovulmasından bu yana da üç hafta geçti. Araştırma haberciliği ekibindeki hiçbirimiz tüm ayrıntıları bilmiyoruz, ama çoğumuz onun uzun zamandır ince buz üzerinde kaydığını biliyorduk.

Birkaç makalesinin kaynakları sorgulanmaya başladığından beri. Kimse şaşırmadı.

"Emin değilim," diyorum ona. "Bunu serbest pozisyona çevirmeyi düşündüklerini duydum." Dudaklarım kıvrılıyor.

"Mantıklı. Günümüzde çoğu gazete böyle çalışıyor." Kels bana bakar. "Seni tam zamanlı çalışan olarak işe aldıklarında şaşırmıştım."

midem kaslarım gerildi. Doğrusu, ben şaşırdım, ben de. Serbest çalışma, benim sektörümün büyük bir kısmında yaygın bir uygulamadır.

Bu yüzden kardeşim, ya da daha çok babamın, benim pozisyonumu almak için arkada iş çevirdiğinden şüphelenmiştim. Ama ikisi de bunu reddettiği için bu konuyu kapattım.

Ailem aşırı koruyucu olabilse de, bağımsızlık arzumun saygı duyuyor.

"Bugün öğle yemeğinde ne var?" diye sordu Kelsey, omzumun üzerinden bakarak.

Ben de bakıyorum ve tanıdık teslimatçının masalar arasında dolaşarak benim masama doğru geldiğini görüyorum. O buraya gelmeden önce birbirimize gülümsüyoruz. İkimiz de bu rutini biliyoruz.

Bir aydan fazla bir süredir Dae öğle yemeğini doğrudan masama getiriyor. Bunun gerekli olmadığını söylediğimde, her gün düzgün bir yemek yediğimden emin olamayacağı için bunu kendisinin yapması gerektiğini söyledi.

"Bayan Townsend," diye selamladı teslimatçı Dan, lezzetli kokan yemek poşetini uzattı.

"Bunu her gün yapıyoruz," diyorum ona. "Bana Kennedy diyebilirsiniz."

Kafasını sallar ve yüzünde korku olarak tanımlayabileceğim bir ifade belirir. Bu ifade hızla kaybolur. "Afiyet olsun," der ve geldiği yöne doğru yola çıkar.

"Mm, İtalyan yemeği," der Kelsey, ben çantayı açarken.

İçindeki yiyecek miktarına gözlerimi deviriyorum. "Bir sandalye çek," diyorum Kelsey'e.

"Yapamam," diye geri çekilir. "Mick, senin öğle yemeklerini paylaşmamdan kıskançlık duyuyordu." Omuz silker. "Her gün başka bir erkeğin bana yemek yedirmesinden hoşlanmadığını söyledi. O adam aslında *bana* yemek yedirmiyor olsa bile. Prensip meselesi olduğunu söyledi."

Gülüyor. "Şimdi o da bana öğle yemeği gönderiyor. Zaten masama dönmem lazım."

Uzaklaşırken bana göz kırpmasına gülüyorum. Birkaç dakika sonra, her zamanki gibi Dae'ye öğle yemeği için teşekkür eden bir mesaj gönderiyorum. Bu noktada, bunun gerekli olmadığını söylemeye zahmet etmiyorum. Bana bunun gerekli olduğunu söylerdi ve Dan'i reddedip onu göndermek isteseydim, Dae'nin öğle yemeği elinde gelme ihtimali çok yüksekti.

Kimi kandırıyorum?

Bu hiç de büyük bir olasılık değil. Onun bunu yapacağından eminim.

Bu düşüncenin midemde kelebeklerin uçuşmasına neden olması için hiçbir neden yok.

Caprese salatamı yerken annemden bir mesaj alıyorum. Anne: Merhaba canım, yarın öğle yemeği?

Yarın yine yemek siparişi vereceğimi bildiğim için onu ofisime yemeğe davet etmeye başlıyorum ama yapmıyorum. Anneme Dae ve gelişen ilişkimizden bahsetmedim.

Dae ile olan bu ilişkinin nereye varacağını görmek için bir sonraki adımı atmadan önce bekliyorum. Ayrıca, bu tanıştırmanın gerçekleşmesinin sadece an meselesi olduğunu biliyorum. Dae hiçbir yere gitmeyeceğini açıkça belirtti ve doğrusu ben de gitmesini istemiyorum.

Ayrıca?

O zaten Riley, Stasi ve Eve ile tanıştı. Bu, geçen hafta Spring Days'ten çocukları ata binmeye götürme sözünü tuttuğunda oldu. Söz verdiğim gibi, baldızım Stasi ve yeğenimi de davet ettim.

Çocukların atlarla ilk kez etkileşime girerken Dae'nin ne kadar sabırlı ve dikkatli davrandığını hatırladığımda, içimde sıcak ve rahatlatıcı bir his uyandı.

Küçük Amelia mutluluktan ağladı ve duygularını ifade edecek kelimeleri bulamadığı için Dae'ye sarıldı. O, Amelia'nın yanında yürürken, ben de biraz boğazım düğümlendi.

"Demek o bu, ha?" diye sordu Riley.

Ona sorgulayan bir bakış attığımda, *"Birkaç ay önce ailenin evinde telefonuna gülümseyerek bakan adam"* diye cevap verdi.

Bunu inkar edemedim bile. Ona bunu kardeşimle paylaşmamasını rica ettim. Henüz değil. Bu ilişkiyi biraz daha kendime saklamak için biraz daha zamana ihtiyacım var.

Ben: Tabii, olur. Sen ödersin, değil mi? Ben sadece zorluk çeken bir muhabirim.

Annemin mesajına şaka yaparak cevap verdim.

Anne: Merak etme. Güven fonundan öderim. Ben burun kıvırırım.

Ona vereceğim cevap, masaüstü çekmecemde tuttuğum kontrollü telefondan gelen bir vızıltı sesiyle kesilir. Sadece gizli kalmak isteyen muhbirler ve tanıklar için kullandığım iş telefonumu çıkarırım ve bilinmeyen bir numaradan gelen mesajı görürüm.

Bu telefonla bu tür mesajlar sık sık gelir, çünkü izlenmek istemeyen kaynaklar için saklıyorum.

Bilinmeyen Numara: Ben Nicole. Bu numarayı bana McGruder'ın otoparkında verdin.

Onu hemen hatırladım. Sebastian Blackmon'un fast-food zincirlerinden birinde çalışan eski bir çalışan.

Ben: Evet, hatırlıyorum. Nasılsın?

Saniyeler içinde cevap geldi.

Nicole: İyiyim. Ama sana söylemem gereken bir şey var. Restoranla ilgili.

Yemeğimi kenara itiyorum.

Ben: Ne oldu?

Nicole: Yüz yüze görüşebilir miyiz?

Ben: Bugün müsaitim. Zamanı ve yeri söyle yeter.

Birkaç saniye bekliyorum. Saniyeler bir dakikaya dönüşüyor.

Nicole: Bugün olmaz. Bu akşam restoranda kapanış yapacağım ve yaklaşık beş dakika sonra vardiyama başlamam gerekiyor. Yarın öğle yemeğinde falan buluşabilir miyiz?

Ona uygun olduğumu söylerim ve ofisimden çok uzak olmayan küçük bir restoran adı veririm. Ona restoran adını ve adresini veririm ve ertesi gün orada buluşmaya karar veririz.

Ana telefonumun çaldığını fark ettim ve annemle yaptığım konuşmayı hatırladım. Özür dileyerek anneme işim olduğu için öğle yemeğini ertelememiz gerektiğini söyledim.

Bana son olarak dikkatli olmamı söylüyor. Her zaman söylediği bir şey olduğu için pek önemsemiyorum. Bütün anneler çocuklarına dikkatli olmalarını söylemez mi? Yaşları ne olursa olsun.

Bu düşünce beni geçen hafta sonu Dae ile geçirdiğim zamana ve onun o çocuklarla ne kadar iyi anlaştığına geri götürür. Onunla ilk tanıştığınızda, kimse onun çocuklarla doğal bir ilişkisi olduğunu tahmin edemez. Yine de hepsi onu seviyor ve her birine değer verdiği açıkça görülüyor.

O harika bir baba olacak.

Bu düşünce aklımdan geçerken gözlerimi kırptıştırıp dik oturuyorum. Kararlı bir şekilde başımı sallamaya başlıyorum. Kimsenin baba olacağını düşünmek için henüz çok erken. Ve ben de kimsenin annesi olmaya hazır olmadığımın eminim.

"Kendine gel, Kennedy," diye mırıldanıyorum kendi kendime, sonra ayağa kalkıyorum. Beş dakika sonra James ile bu davayla ilgili son gelişmeleri konuşmak için bir toplantım var. Aşk, bebekler veya ilişkiler hakkında düşünmeye vaktim yok.

BÖLÜM 27

Dae

Kennedy'den gelen mesaja bakarken telefonuma kaşlarımı çatıyorum. Küçük Savaşçı: Sorun değil. Bu gece buluşmamıza gerek yok.

Bu, ona bu gece kulüpte çalışmam gerektiği için eve geç geleceğimi söylediğimden beri verdiği cevap. İlk hafta sonu benim evimde kaldığından beri, haftada iki veya üç kez bende kalıyor. Daha fazla kalmasını sağlamaya çalıştım ama işten çıktıktan sonra kendi evinde kalmakta ısrar ediyor.

Bu düşünce beni daha da kaşlarını çatmaya itiyor. Yarın sabah yatakta onunla uyanmamamın imkanı yok. O yanımda olmadan uyuyamıyorum. Eskiden bunu hiç özlemiyordum. Uykuya ihtiyacım olmadığı ve geceleri daha enerjik hissettiğim için gece çalışmayı tercih ediyordum.

Şimdi ise çoğu gece olmak istediğim tek bir yer var. Ben:

Eve geldiğimde evde olmak.

Bulunduğum özel odanın kapısının diğer tarafında sesler duyuyorum. Bu gece işim olduğunu söylediğimde yalan söylememiştim. Önemli bir toplantım var. Ancak şu anda dikkatimi çeken, mesaj kutumda sürekli belirip kaybolan üç küçük nokta.

Küçük Savaşçı: Eve gidiyorum. Benim evime. Sen orada olmayacaksın bile. Senin evin Fort Knox gibi. Parmak izin olmadan nasıl gireceğim?

Ben: Benim evim senin evin. Şifreyi biliyorsun ve birkaç hafta önce parmak izini sisteme ekledim.

Yine o lanet noktalar, sanki yazıp sonra siliyormuş gibi yukarı aşağı zıplıyor. Telefonun diğer ucunda tereddüt ettiğini hissedebiliyorum ve bu beni delirtiyor. İçimdeki her şey onu bulmamı, omzuma atmamı ve yatağıma sürüklememi istiyor.

Siktir.

Bu düşünce pantolonumun içindeki sikimi zıplatıyor.

Aynı anda kapı açılır ve benden farklı bir tepki uyandıran bir ses duyarım. Bakışlarım kapıdaki adama kayar.

"Dae!" Sebastian Blackmon, kollarını açarak içeri girerken bağıyor. Odanın diğer ucundaki deri koltuktan kalkmıyorum.

Bunun yerine, Kennedy'ye kısa bir mesaj göndererek, onu aramaya gelmemi istemiyorsa bu gece benim evime gelmesini söylüyorum.

Sonra telefonumu cebime koyup Sebastian'a oturmasını işaret ettim.

otur

ması "Konuşacak çok şeyimiz var, değil mi?" diye neşeyle

nı sorar. "Evet, var."

işare Onu bir kez gözden geçiriyorum. Onunla tanıştığım andan itibaren, onun t hakkında kötü

etti

m.

. O zamanlar, kendi içgüdülerimden çok amcamın içgüdülerine güveniyordum, ama artık durum öyle değil.

"Artık ikimiz de Global Group'un bir parçası olduğumuza göre, bu tür bire bir görüşmeler yapmak bence harika bir fikir." Odaya bakınır ve bu yüzden benim somurtkan bakışımı fark etmez.

"Öyle bir şey olmayacak."

O sahte gülümseme yüzünden biraz kaybolur, sonra tekrar yerine gelir. Masada duran şarap şişesine ve kadehlere göz gezdirir.

"İzin verir misin?"

Ben başımı salladım ve onun, bu toplantı için bilerek hazırladığım kırmızı şaraptan bir kadeh doldurmasını izledim.

"Bu, Le Vie'de sattığımız kırmızı şarap markası," diyor. "İçtiğinizde beğenmiş olmalısınız, değil mi?" Sesinde sahte bir neşe var.

O şarabın ilk yudumunu alana kadar cevap vermedim. "Mükemmel," der ve kadehi inceleyerek havaya kaldırır.

"Orijinal versiyonun, Le Vie'de servis ettiğiniz saçmalıkla hiç tadı aynı olmaması ne garip."

İkinci yudumda boğulur ve gömleğine birkaç damla şarap döker. Yüzünde inanamayan bir ifade vardır.

"Dae, ne..." Hala öksürüyor olduğu için sorusunu bitiremiyor.

Başımı yana eğiyorum. "Artık rol yapmayı bırakabilirsin. İkimiz de senin saçmaladığını biliyoruz."

"Bu da neyin nesi?" Yüzü öfke ve muhtemelen utançla kızarır.

Yavaşça sandalyemden kalkarım. "Birkaç hafta önce Le Vie'de yediğimiz akşam yemeğinden sonra, başarın beni çok meraklandırdı."

"Sık sık şehrin en iyi restoranlarından biri olarak değerlendiriliyoruz," diye övünürken, ben ellerimi ceplerime sokarak odada yavaşça dolaşıyorum.

Parlar ve onu işaret ederim. "Beni bu kadar etkileyen de buydu." Dilimi şaklatıp başımı sallarım. "Restoranınızdan ayrıldıktan sonra, kendime böyle berbat bir restoranın nasıl bu kadar yüksek puan alabildiğini sordum."

"Anlamadım?" Yüzü daha da kızardı. Her hareketimi takip ederek daireler çizdi.

"Ben de aynı şeyi düşündüm. *Affedersiniz, ama en yoğun saatlerde yarısı boş bir restoran, vasat yemekler ve sulandırılmış şarapla nasıl olur da her yıl eleştirmenlerin listelerinin başında yer alır?*"

Durup ona bakarım.

Ağzını açıp kapattıktan sonra, "Buraya hakaret edilmeye gelmedim. Üyelerinize böyle mi davranıyorsunuz? Amcanız utanırdı!" dedi.

Kaşlarımı çatarak başımı yana eğiyorum. Hakareti, onun düşündüğü gibi etkisini göstermiyor. Amcamı saygı duyuyordum, hatta onu seviyordum. Ama ona tapmıyordum. O mükemmel bir insan değildi, özellikle de iş yapacağı kişileri seçerken.

"O öldü, bu konuda bir fikri olamaz, değil mi?" Soru, istediğim kadar soğuk bir şekilde çıkıyor.

Blackmon'un gözleri fal taşı gibi açılır. "Saygı yok."

"Onun adının lekelenmesine izin vermeyerek, onun kurduğu kulüpte seni iş ortağı olarak tutarak ona saygı gösteriyorum."

"Biz kurduk," diyor dişlerini sıkarak.

Omuzlarımı silkiyorum. "Bana anlattığı hikaye bu değildi." "Ben..."

"Önemli değil." Elimi kaldırıyorum. "Önemli olan, eleştirmenlere para ödeyerek yorumlarını iyileştirdiğini kanıtlayan çok sayıda kaynak, alkolü sulandırmak ve maliyetleri düşürmek için aktif olarak daha ucuz taklit markalar kullanmaya zorlanan çalışanların ifadeleri ve çalışanları ücretsiz fazla mesai yapmaya zorlaman."

"Nasıl..."

"Nasıl öğrendiğimin ne önemi var? Önemli olan, eğer kararını geri almazsan, bu bilgiyle Global Group'a gidebileceğim ve gideceğim."

"Sen ne diyorsun be adam?" Alnındaki damar o kadar çok atıyor ki, her an patlayacakmış gibi görünüyor.

"Bu oyunu ne kadar süre devam ettirebileceğini sanıyordun?" Umurumda olmasa da soruyorum.

"H-Hile falan yok," yalanını sürdürmeye çalışıyor.

"Black Opal'ın iki yıllık bekleme listesi var ve hala başvuruları geri çeviriyoruz. Kulübün ana katı, açık olduğumuz haftanın dört gecesini de dolu. Başarının neye benzediğini biliyorum çünkü onu kendi ellerimle inşa etmeye yardım ettim."

Evet, Williamsport'a taşındıktan sonra burada çalışmaya başlamadan önce bu iş vardı. Ama Black Opal, amcam ölümünden üç yıl önce beni müdür yapana kadar yeni seviyelere ulaşamadı.

"Sen inşa etmedin..."

"Ve bana en yakın olanların yardımıyla," diye sözünü kesmeden tamamladım. "Bu yüzden, en yoğun akşam yemeği saatlerinde yarısı boş olan restoranına girdiğimde, bir şeylerin ters gittiğini anladım."

"O hafta birçok çalışanımız grip olmuştu. Mutfağımızın yarısını kapatmak zorunda kaldık ve bu nedenle birçok misafirimizi geri çevirdik."

"Doğru, Global Group'ta onlara böyle söyledin. Neyse ki, ben araştırma yapmayı seven biriyim. Bu yüzden bir hafta sonra tekrar gittim. Aynı üzücü hikaye. Akşam yemeği için kalmadım. Yıllar boyunca çoğu müşterin gibi."

Blackmon'un işi en azından son iki yıldır düşüşte. Bunun nedeni şüphesiz cimri tavırları.

Yüzü saf öfkeyle doldu.

"Siktir git! Amcanın bu işi kurmasına ben yardım ettim." Parmağını bana doğru uzatır. "Ben olmasaydım, sen şimdi burada olmazdın. Hala bu lanet kulübün ücretli üyesiyim ve bunu herkese anlattığımda, hasar kontrolü yapmak zorunda kalacak olan sensin."

Tam o anda Jersey içeri girer. Blackmon'a bir bakış atar ve onu bir bakışla kovar.

"Hazır mıyız?" diye sorar.

Ben başımı sallar.

"Mükemmel. Bay Blackmon, bu Black Opal ile olan sözleşmeniz." Sözleşmeyi ona göstererek incelemeye davet eder. Sonra sözleşmeyi ikiye yırtar. "Kulübümüzün herhangi bir nedenle üyeliği herhangi bir zamanda iptal etme politikasını bildiğinize eminim."

Adam bir şey söylemek için ağzını açar.

"Sözleşmede yıllık ücretinizi alkoyma hakkımızı saklı tuttuğumuz belirtilse de, size karşı cömert davranıyoruz." Bir çek tuttu. "Bu on beş bin dolarlık bir çek. Yılın birkaç ayı geçtiği için beş binini aldık. Anlıyorsunuz, değil mi?"

Durmadan devam eder. "Geçmişte yaptığınız her şey için teşekkür ederiz, ancak hizmetlerinize, özellikle üyeliğinize artık ihtiyacımız yok," der, özür diler gibi konuşmaz.

"Sen de kimsin?" diye sorar adam.

"Babanızın bu ses tonuyla konuşmanızı hoş karşılamayacağı biri." Gözleri kısılır.

"Baba mı?" Blackmon onu baştan aşağı süzer. Sanki onu ilk kez görüyormuş gibi kaşlarını kaldırır. "Hae?"

Kadının yüzü gerilir. "Bu aralar Jersey adını kullanıyorum."

Hae Kim, Jersey'nin gerçek adıdır, ancak gençliğinden beri sadece ailesi ona bu isimle hitap etmektedir.

"Bu kulübün diğer üyelerine erişebilmek için babamın adını çok uzun süredir kullanıyorsun. Bu bugün sona erecek."

Bana bir bakış attı. "Güvenliği çağıracağım."

Saatime bakarım. "Zamanı geldi. Yapmam gereken birkaç telefon görüşmesi ve daha fazla işim var. Bu konuda daha fazla zaman kaybetmeye gerek yok."

Blackmon birkaç saniye boyunca öylesine öfkelenir ki, konuşamaz bile. Jersey, Blackmon'un çekini cam masanın üzerine koyar ve çıkar. Bir dakika sonra iki güvenlik görevlisi içeri girer.

"Global Group'tan istifa etmeyi unutma," diyorum ona. "Sırlarının açığa çıkmasını istemiyorsan, bir hafta içinde hallet."

"Bundan paçayı kurtaramayacaksın," der ve çekini masadan alır. Güvenlik görevlileri tarafından dışarı çıkarılırken bile konuşmaya devam eder. "Bunu pişman olacaksın. Bildiğim sırlar seni ve bu lanet kulübü mahvedecek."

Kapıya doğru götürülürken ona hiç aldırmış etmiyorum. Ancak, sözleri içimde hafif bir alarm zili çaldırıyor. Amcamın neden Blackmon ile iş ilişkisini hiç kesmediğini merak ediyordum ve onun tehdidi, sanki benim bilmediğim bir şey varmış gibi hissettirdi. İşimin ayrıntılarını bilmemek hoşuma gitmiyor.

Cep telefonumu çıkarıp Taehyun'u arıyorum.

"Hallettim," diye söylüyorum, o cevap verir vermez.

"Jersey az önce bana mesaj attı," diye onayladı.

"Blackmon bizim bilmediğimiz bir şey biliyor," diyorum ona.

"Bu iş hakkında bilmediğimiz hiçbir şey yok."

Taehyun her konuda haklı olmalı. Amcam için çalışmaya başladığımdan beri bu işin tüm ayrıntılarını biliyorum. Üye isimleri, ilk yatırımcılar ve daha fazlasını içeren yıllar öncesine ait mali raporları okudum.

"Bir şey var. O orospu çocuğu, bu kararımızdan pişman olacağımızdan emin gibiydi."

Taehyun burun kıvrıyor. "Boş konuşuyor."

"Bunun sadece laf olduğunu doğrulamalıyız. O, bizim umursadığımız biri bile değil," diye Taehyun'a hatırlatırım, "ama Daniel Park'ın ortağı ve o piç ne olup bittiğini öğrenirse, misilleme yapmaya çalışacaktır."

"O zamana kadar o pisliğe hazır olacağız. Global Group'un ekibiyle, burada kurduğumuz anlaşmayı kabul etmelerini sağlamak için çalışmaya başladım bile."

O beni göremese de başımı sallıyorum. Nihai hedef, babamın eski şirketi ve şu anda onu yöneten o piç kurusu Daniel Park'ın boyunlarına kadar borca batmasını sağlamak.

"Park'ın işi ayakta tutmak için yıllardır bankacılara rüşvet verdiğini gösteren belgeleri de topluyorum," diye devam ediyor Taehyun. "Williamsport'a vardığımda, Blackmon'un suçlamalarının doğru olup olmadığını daha iyi anlayacağım."

Taehyun, Williamsport'taki galaya katılmak için Amerika'ya geliyor. Jersey ve ben de orada olacağız.

"Yani, bu senin hayatının aşkını şahsen tanıma fırsatım olacak mı?"

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Onunla tanışmakla neden bu kadar ilgileniyorsun?"

O gülüyor. "Çünkü senin takıntını yakından ve şahsen görmek istiyorum. Onca yıldır onu takip ettiğin için..."

"Siktir git."

Daha da çok güldü.

"Ve kadınımdan uzak dur. Lanet olası..."

"Aşırıya kaçma. Ona karşı bir planım yok. Bunu yapan herkese saldırırsın, biliyorum."

"Bu hafif bir ifade," diye onaylıyorum. "Birkaç gün sonra seni ararım."

Taehyun'la görüşmeyi bitirip ofisime doğru yola çıkıyorum. Yolda telefonuma bakıyorum. Blackmon gelmeden önce konuştuğumuz Kennedy'den bir mesaj var.

Küçük Savaşçı: İstersem bu gece senin evinde olacağım.

Onun cevabına bir an bakıp sonra konumunu kontrol ettim. Nerede olursa olsun onu bulmamı istiyorsa, öyle olsun. Onu omzuma atıp dairesinden dışarı taşıdığım görüntüleri hayal edince sikim sertleşti.

Neyse ki onun için, bu gece durum böyle olmayacak çünkü telefonumdaki takip cihazı, onun tam da istediğim yerde olduğunu söylüyor.

BÖLÜM 28

Dae

Saatler sonra, kapımın şifresini girip parmak izi okuyucusuna başparmağımı bastırıyorum. Kapı açılıyor ve içeri giriyorum, onun varlığını hemen hissediyorum.

Ayakkabılarımı çıkardıktan sonra eve giriyorum ve dikkatim oturma odasına yöneliyor. Akvaryumun arka ışıkları, oturma odasının tamamen karanlık kalmaması için yeterli ışığı sağlıyor.

Kennedy, krem rengi pelüş koltukta bacak bacak üstüne atmış, birkaç hafta önce ona aldığım dizüstü bilgisayarını kucağına almış oturuyor. Onu izlemek için oturma odasının kemerli girişine yaslanıyorum.

Saçlarını başının üstünde topuz yapmış, dizüstü bilgisayarında yazıyor, hatta yazarken ağzında kalem tutuyor; tam bir çalışkan araştırmacı gazeteci görüntüsü.

"İlginizi çeken bir şey gördünüz mü?" diye soruyor, ekranından başını kaldırmadan.

"Burada olmak istemiyormuş gibi davranan biri için oldukça rahat görünüyorsun."

Gecenin sonuna kadar benim sikimi ağzına almak istediğim dudaklarını kıvrarak bana yan gözle bakıyor.

"Numara yapmıyordum. Senin evin ofisten gelirken yolumun üzerindeydi, bu yüzden buraya gelmek eve gitmekten daha kolaydı," diyor ve yazmaya devam ediyor.

Saçmalıyor. Onun dairesi ofisine çok daha yakın.

Kravatımı çözerek ona doğru yürüdüm. "Saat neredeyse sabahın ikisi. Neden çalışıyorsun?" Dizüstü bilgisayarı işaret ettim.

"Duş aldıktan sonra uyuyamadım. Ve..." Omuzlarını silkiyor, tişörtümün bir tarafı omzundan kayıyor ve daha fazla teni ortaya çıkıyor.

Kanepenin koltuğunda oturduğum yerden eğilip omzunun üstüne öpücük konduruyorum. Bana yan gözle bakıyor.

"Dikkatimi dağıtmaya çalışma."

"Dikkatimi dağıtan sensin. Seni benim kıyafetlerimle görmek bana ne yaptığını biliyorsun."

Gülümsemesi genişledi ve dikkatini tekrar bilgisayar ekranına çevirdi.

"Son birkaç hafta içinde buraya getirdiğim pijamaların hiçbirini bulamadım." Kaşlarını çatır. "Onları çamaşırların arasına koymadın, değil mi? Yoksa diğer kıyafetlerinle birlikte yıkamaya mı gönderdin?"

"Hayır," diye başımı sallayarak cevap veriyorum. Omuzları rahatlamış bir şekilde düşünüyor.

"Onları attım."

"Ne?" Gözleri büyüdü.

"Neden uyumak için kıyafet getiriyorsun? Gündüzleri kıyafet giymek zorunda kalman yeterince kötü değil mi?" diye sorduğumda yüzümde kayıtsız bir ifade var.

Sonra ne dediğimi fark ettim.

"Yani evden çıkarken değil. *Benimle* birlikteyken *içeride* kıyafet giymen yeterince kötü."

Gözlerini devirdi. "Yani senin evinde sürekli tamamen çıplak dolaşmam mı gerekiyor?"

"Tercihen."

"Sen delisin lan."

Omzunu tekrar öpüyorum. "Senin hakkında. Evet."

"Ve bana yeni pijama alacaksın."

"Eğer ben alırsam ve sen giyersen, onları senden yırtıp aldığında mahvolacaklar."

"Saçma. Senin gömleklerini giymeye devam edeceğim." Biraz sallanarak dans eder.

"Giysilerimi giymeni seviyorum." Elimi uzatıp boynunun yanına öpüyorum ve kulağına fısıldıyorum, "Ama şüphelen olmasın, küçük savaşçı, onları da senden yırtıp alacağım."

Vücudu titrer, ama geri çekilir.

"O zaman bana başka bir şey borçlusun. Bir çift ayakkabı. Pahalı bir çift. Pijamalarımı telafi etmek için."

"Olmaz, bebeğim."

"Neden?" Gözlerini bana diker ve ben gülerim.

"Kore'de bir söz vardır, sevgili birine ayakkabı alırsa, o ayakkabılarla kaçır. Ve ben..." Yarı açık dudaklarını öperim, "senin benden kaçmana izin vermeyeceğim.

"Ayakkabı ve tavuk kanadı dışında istediğin her şeyi alırım." "Tavuk kanadı mı?"

"Aynı şey, sadece kaçmak yerine uçarsın."

O gülüyor. "Pijamalar da olmaz. Bir şeyler bulurum."

"Bu arada," dizüstü bilgisayarının ekranını kapatırım, "iş bitti."

"Hey," diye itiraz ediyor, çok çekici görünüyor. "Henüz bitirmemiştin."

"Evet, bitirmiştin."

Gözlerini devirip, ben ona uzandığımda kanepenin diğer tarafına kaçmaya çalışır.

"Hayır,nasıl yap biliyorsun biliyorsun bunu bunu içinde
ortada ortada önemli önemli bir şeyin ortasında

"Önemli bir şeyin ortasında mısın?"

Onun içine girmem gerektiğini. "Buraya gel."

"Hayır." Uzaklaşır, ama ben bileğini elimle yakalarım. "Peki. Sana bir hediyem var, ama şu anda kullanamazsın."

Bana şüpheyile bakıyor. "Ne var?" Elinde bir flash bellek tutuyorum.

Onu havaya kaldırır ve kaşlarını kaldırır.

"Bu, Blackmon'un La Vie'yi ayakta tutmak için yemek eleştirmenlerine rüşvet verdiğinin kanıtı. Ayrıca, paradan tasarruf etmek için daha ucuz ürünleri daha pahalı markalarla karıştırdığına dair kanıtlar da var ve..."

"Müşterileri kandırdığına dair kanıtlar var," diye bitiriyor. Sonra gözlerini bana dikeyor. "Bu bilgiyi nereden aldın? Blackmon'un kulübün üyesi olması dışında artık onunla hiçbir iş ilişkinin olmadığını sanıyordum."

"Bu iş bitti," derim hemen. "İş ilişkisi yok." Teknik olarak bu doğru değil, ama bu gecedan sonra doğru olacak. Blackmon, Global Group ile ilişkisini bitirdi ve bu nedenle, bizim de iş ilişkimiz yok.

"Özel bir dedektife, onun restoranla olan iş ilişkilerini araştırttım."

Geri çekilerek, bana şüpheyile baktı. "Neden? Ve bu özel dedektif kim?"

"Bir arkadaş," diye cevapladım.

"Bu bilgiyi doğrulamam gerekiyor. Onunla konuşabilir miyim?"

"Hayır. Ama bilgi doğrulandı ve dosyada sizinle konuşmaya istekli eski ve mevcut çalışanların isimleri ve iletişim bilgileri var."

Dizüstü bilgisayarını açmak için harekete geçti.

"Bu lüks restoranlar için mi? Belki onun zincir restoranlarıyla bir bağlantısı vardır..."

Dizüstü bilgisayarını kapatırım.

"Pazartesi sabahı geri döndüğünüzde her şey orada olacak." Dizüstü bilgisayarı onun elinden alıp, USB bellekle birlikte cam masanın üzerine koyuyorum.

"şimdi, sana bunu verdiğim için bana teşekkür et," diyorum ve üstüne çıkarak onu kanepenin yastıklarına yatırıyorum.

"Teşekkür ederim."

Kaşlarını attım. "Hepsi bu mu?"

Gülerek, takım elbisenin kenarlarını çekerek beni kendine doğru çeker. Dirseklerini kaldırır ve dudaklarını benim dudaklarıma değdirir. "Teşekkür ederim."

Başımı bir yandan diğer yana salladım. "Yeterli değil. Hala yeterince teşekkür edildiğini hissetmiyorum."

Elini takım elbisenin ceketinden göğsüme, karın kaslarıma doğru kaydırır ve zaten sertleşmiş olan penisimi avuçlar.

"Siktir," diye tıslarım, o sıkarken.

"Teşekkür ederim."

"Hala yetmez." Ağzına saldırıyorum, ondan istediğimi alıyorum. İlk inlemesi, sikimin elinde zıplamasına neden oluyor.

Serbest eliyle takım elbisenin ceketini yukarı aşağı okşuyor. Lanet şeyi üzerimden çıkarmak için hareket ediyorum, ama eli cebimde bir şey buluyor.

Onu çıkarır ve öpüşmeyi keser. Elindeki dantel malzemeye bakar. "Bu..."

Onun elinden alıp açtım. Birkaç saniye sonra, gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Lütfen bana, cebinde lanet bir mendil gibi duran şeyin benim yırtık külotum olmadığını söyle."

"şana yalan söylememi mi istiyorsun, bebeğim?"

"Bütün gün onu giymedin, değil mi?"

"Her gün."

Nefesini tutar. "Senin neyin var? Yırttığın tüm külotlarımı böyle mi yapıyorsun?"

"Hemen hemen." Dudaklarını tekrar yakaladım. Konuşmak istemiyorum. Evet, onun külotlarını mendil gibi cebimde taşıyorum. Yıllar önce bana verdiği mendili sakladım, ama şimdi özel çekmecelerimden birinde duruyor.

New York'ta ilk kez birlikte olduğumuz günden beri, gün boyu bir çiftini yanımda tutuyorum.

"Sen delisin," diyor, ben vücudunda aşağı doğru kayarken.

Giydiğini göğüslerinin üstüne doğru itiyorum ve orada gördüğüm şeye gülümsüyorum. "Ve sen bunu çok seviyorsun," diye homurdanıyorum ve bacaklarını açarak parıldayan am dudaklarını görebiliyorum.

"Sen her zaman onları yırttığın için külot giymiyorum."

"Güzel, çok çabuk öğreniyorsun. İyi davranışın için seni ödüllendireyim." Haftalardır yemek yememiş bir adam gibi bana ait olan amcığa dalıyorum.

Tadı her zaman o kadar tatlı ki, ilk yalamam asla yetmiyor. İkimiz de nefes alamayana kadar onu daha fazla yutmak istiyorum — çünkü orgazm nefesini çalmış ve bacakları omuzlarımı o kadar sıkı sarıyor ki beni boğuyor.

Oksijen kaybı umurumda değil. Gerekirse bayılırım, ama onun bacaklarının arasında olmaktan daha çok istediğim başka bir yer yok. Ona zevk vermek.

Kennedy'nin bacakları titriyor ve sarsılıyor, kalçaları kalkıyor, daha fazlasını istiyor. O boşalırken, sıvıları yüzümü ve sakalımı ıslatıyor.

Bir elimi pantolonumun düğmesini ve fermuarını açmak için kullanarak, anında vücudunun uzunluğu boyunca tekrar yukarı tırmanıyorum. Bu amcık söz konusu olduğunda, sikim sabırsız bir piç kurusu.

"Nereye gidiyorsun?" Kanepeden kalkınca neredeyse yalvarır gibi soruyor.

Cevabım onu da ayağa kaldırmak olur. Giydiği gömleği çıkarır ve omzumun üzerinden atarım.

"Arkanı dön, bebeğim. Seni sikerken camdaki yansımamızı görmek istiyorum," diye homurdanıyorum.

Akvaryum tam önümüzdeydi ve arka ışık onu mükemmel bir şekilde aydınlatıyordu, böylece yansımalarımızı görebiliyorduk.

Kennedy'yi koltuklardan birine eğdikten sonra, ellerimle onun g zel kal alarını ayırıyorum. Başparmağımı hareket ettirip sıkı deliğine sokuyorum. Dokunulmamış deliğine.

"Dae," diye mırıldanır, yarı talep eder. "Hayır."

"Bu gece olmaz," diye cevap veriyorum. Ama bir g n, onun bakire deliğini bozacağım. Sadece ben. Daha  nce hi bir erkeğin gitmediği ve benden sonra da gitmeyeceği bir yere gideceğim.

Pantolonumu  ıkarıp tekmeledikten sonra, penisimi onun vajinasının girişine hizaladım. Hemen i eri girmeyip, penisimin ucunu onun ıslak dudakları boyunca s rtt m.

 kimiz de titreyerek inledik. Kennedy sırtını kavisleyip kal alarını geriye doğru itti.

Kıkırdayarak, elimi sırtına kaydırıp o lanet topuzu  z d m ve bir avu  dolusu sa ını tuttum. Onu yukarı  ekerek omzunun  zerinden bana bakmasını sağladım.

"Seni sikmemi ister misin, bebeğim?"

G zleri şehvetle parıldayan,  p c kle şişmiş dudakları arzu ve  fkeyle aralanmış haliyle  ok  ekici g r n yor.

"Dae." Uyarı olarak adımı s yl yor.

Kaşlarımı kaldırıyorum ve parmağımın ucunu tekrar tekrar amının dudaklarına s rt yorum.

"Yap," diye mırıldanır.

"Neyi yapayım?" Kal alarımı tembelce ileri geri hareket ettiriyorum. Sıcaklık i imi yakıyor. Onun kime ait olduğunu ikimizin de ş phe duymayacağı kadar derine girme ihtiya ı beni ele ge irmeye başlıyor.

" eri sok," diye mırıldanır.

Dizlerim, kararlılığımla birlikte zayıflıyor. Ama onun bana doğru şekilde sormasını istiyorum.

"Benim sikimi b yle mi istiyorsun?"

"Dae!" Sesi tizleşir ve g zleri g zel  fkesinin bir ipucuyla parlar.

"Yalvar bana, bebeğim."

"Ben yalvarmam."

Onu kaldırıp sırtını g ğs me dayıyorum, elim hala sa larını sıkıca tutuyor.

"Ne dedin?" diye soruyorum, dudaklarım kulağına yakın.

"Bu işi kendim halledebilirim." Bir elini bana ait olan amcığa doğru kaydırmaya başlar.

"Hiç sanmıyorum."

Kolunu tutup arkasına getiriyorum, onu sıkıştırıyorum. Sonra saçlarını bırakıp diğer kolunu da tutuyorum, ikisini de sabitliyorum.

"Bu gece boşalmanın tek yolu benim izin vermem, bebeğim." "Siktir git," diye homurdanırken kalçalarını geriye doğru iter.

"Ağzın bir şey söylüyor, ama ıslak amın başka bir şey söylüyor." Kollarını bırakıp, daha önce yere düşürdüğüm kravatı hızla alıyorum.

Kennedy ne olduğunu anlamadan, iki bileğini de bağladım, vücudunu halının üzerine sırtüstü yatırdım ve bacaklarını genişçe açtım, böylece bu amcıkla istediğim her şeyi yapabilecektim.

Ve yaparım.

Tokat!

Nefesini tutar, sırtı kavislenir, güzel göğüsleri amına attığım şaplağa tepki vererek zıplar.

"Çok ıslaksın," diye fısıldıyorum. "İçine girer girmez benim sikimin etrafında boşalacakmış gibi görünüyorsun."

Tokat!

"Daaee!" diye bağılıyor ve aynı anda mırıldanıyor.

Bacaklarını kapatmaya çalıştığında dizlerini ayırıyorum. "Seni boğacağım," diye nefes nefese söylüyor. "Beni çöz."

Kafamı sallarım. "Olmaz bebeğim. Bu, eve geldiğimde burada olmanı söylemek zorunda kaldığım için sana verdiğim ceza."

Tokat!

"Ne-Ne?" Ağır ağır nefes alıyor.

"Senin yerin burası," diyorum ona dişlerimi sıkarak. "Neden benim yatağımda uyanmayacağını düşündün ki?"

Tokat!

Kalçaları kalkıyor, daha fazlasını istiyor. Boşalmak üzere. "Ben... ben sadece evde uyuyacaktım," diye itiraz ediyor.

"Burası senin evin."

Tokat!

Neredeyse başka bir dünyadan gelen bir şey beni ele geçiriyor ve ona benimle birlikte ait olduğu yeri gösterme ihtiyacı duyuyorum.

"Söyle!"

"Ne-Ne?" diye nefes nefese sorar.

"Sen bana aitsin. Burası senin evin."

Tokat!

Kafasını ileri geri salladı. Ağzını açtı, ama sadece bir inilti çıktı.

"Söyle bebeğim, ikimizi de bu ıstıraptan kurtarayım."

"Ben... ben burada yaşamıyorum." Kelimeleri zar zor

çıkartır. *Smack!*

"Bunu bütün gece sürdürebilirim." Sikim ne kadar sert olursa olsun, duymak istediğim şeyi söyleyene kadar onu bütün gece gergin tutacağım.

"Söyle lan," diye talepte bulunuyorum. "Senin sahibinin kim olduğunu söyle." "B-Ben!" diyor, bana öfkeyle bakarak.

Ağzımın köşelerinde şeytani bir gülümseme belirir.

"Bundan emin misin?"

Tokat! Tokat! Tokat!

Acı ve gecikmiş ihtiyaçtan inliyor.

Avuç içimle amını kavrar, klitorisine sürtün, ama o kalçalarını elimde daha sertçe sürtmeye çalıştığı anda hafifçe geri çekilirim.

"Bu gece alabileceğin tek rahatlama, benim sana vermek istediğim rahatlama olacak," diyorum ona. "Mücadeleni seviyorum bebeğim, ama sabrımın da bir sınırı var."

Vücudumu onun vücuduyla örtüyorum ve dudaklarımı dudaklarına yapıştırıyorum. Tadı çok güzel. Onu asla normal bir erkek gibi öpemem. Hayır, onu yutmam lazım. Onu tamamen tüketmem lazım. Metaforik olarak, vücudunun, zihninin ve ruhunun her santimetresine adım yazmam lazım.

"Söyle," diye emrediyorum dudaklarına, öpüşmeyi bitirirken.

Neredeyse bir dakika boyunca ikimiz de hiçbir şey söylemiyoruz. Bakışları yüzümü taradıktan sonra dudaklarıma düşüyor. Gözlerime tekrar bakıyor ve akvaryum ışıkları sayesinde gözlerindeki duyguyu görebiliyorum.

Gözleri nemle kaplanır. "Korkuyorum," diye fısıldar.

Kalbim sıkışır ve içimdeki her şey daralır. "Benden mi?" O başını sallar. "Ben hiç kimseye ait olmamalıydım."

Onun bileklerini tutan ellerimi gevşetip yüzünün bir tarafını avuçlarım. Bağımsızlığını kaybetmekten korkuyor. Bana ait olma korkusundan dolayı kendisi olmaktan ve olmak istediği kişi olmaktan korkuyor.

Tek elimle bileklerindeki bağı çözüyorum ve vücutlarımızı çevirerek onu üstüme alıyorum. Elimi sırtında yukarı aşağı gezdiriyorum.

"Bana güvenebilirsin," diye onu temin ettikten sonra burnunun ucunu öperim. "Seni seviyorum," derim. "Senin için yapmayacağım hiçbir şey yok." Bu sözleri söylediğimde içimden bir yük kalkmış gibi hissederim.

"Benimle güvendesin, Kennedy." İlk gözyaşını siliyorum.

"Söz veriyor musun?"

"Tüm varlığımla."

Tereddüt ederek alt dudağını ısırır. Aniden, güzel yüzünde bir gülümseme belirir ve burnunu benimkine sürter, sonra fısıldayarak, "Ben seninim," der.

Kalçalarını aşağı doğru sallayarak sertleşmiş penisimin hemen üzerine gelir. Kalçalarından tutup onu aşağı doğru iterim ve onu doldururum.

Kennedy başını geriye atar ve inler. Ellerini göğsüme bastırır.

"Beni sür, bebeğim. Benim olduğu kadar senin de olduğumu göster bana."

Küçük savaşı tam olarak dediğimi yapıyor. Kalçalarını kaldırıp indiriyor, vajina kaslarını sıkıyor ve ikimiz için de lezzetli bir sürtünme yaratıyor. Birkaç dakika içinde ikimiz de birlikte doruğa ulaşıyoruz.

Başının arkasını avuçlarım ve orgazm olurken onu kendime doğru çekip öperim, onu sahiplenirim. Onun her parçasını.

BÖLÜM 29

Kennedy

Annemin sahibi olduğu İtalyan restoranı Buona Sera'ya girerken gülümser ve anneme el sallarım. Yıllar önce babam ona yıldönümü hediyesi olarak burayı vermişti. Anlaşılan ilk randevularından birini burada yapmışlar.

"Merhaba bebeğim," diyor annem ve beni kucaklıyor. Her zamanki gibi, kucaklamayı uzun süre sürdürüyor ve ben de bunu sonuna kadar yaşıyorum. Annemin kucaklamaları kesinlikle en iyisidir.

"Merhaba Riley." Yengeme de sarılırım. "Geciktiğim için özür dilerim," derim.

Riley elini sallayarak önemsemediğini gösterir. "Birimiz geç kalmazsa, bu gerçek bir haftalık öğle yemeği olmaz."

Üçümüz de gülüyoruz çünkü bu doğru.

"İşin mi vardı?" diye sorar annem.

Aynı anda, garson bize menü getirir ve içecek siparişlerimizi alır.

Annem her zamanki Aperol spritz'ini sipariş eder ve o kadar güzel görünür ki ben de aynısından isterim.

"Ben maden suyu alayım," der Riley garsona.

"Evet," diye cevaplıyorum annemin içecek siparişinden önce sorduğu soruya. "Bir ipucu buldum."

Daha fazlasını söylemek için can atıyorum ama yapamıyorum. Yine de, Nicole'un birkaç gün önce öğle yemeğinde bana verdiği bilgi çok önemli olabilir. James ile bu konuyu konuştum ve o da bunun geçerli bir bilgi olduğunu ve iyice araştırılması gerektiğini söyledi.

Bir de Dae'nin bana verdiği flash bellek var. Dosyadaki bazı isimlerle konuştum ve hepsi gerçek gibi görünüyor. Bana verdiği bilgi Erika Dalton'ın ölümüyle ilgili olmasa da, Blackmon'un şüpheli iş uygulamalarını ortaya koyuyor.

"Parçalar bir araya geliyor," diyorum onlara. Annem parlak bir gülümsemeyle, "Güzel," diyor.

"Yardıma ihtiyacın olursa beni arayabilirsin," diye ekliyor

Riley. "Teşekkürler, abla."

"Ah, Eve şu anda at binmekten bahsetmekten kendini alamıyor." Güler ekliyor. "Ders almak istiyor."

"Gerçekten mi?" Bu beni çok heyecanlandırıyor. "Eski antrenöründen ders alması gerekiyor, değil mi anne?" Anneme dönerek soruyorum.

"Ona bilgilerini verdim bile," diyor annem gururla. "Çok sevecektir."

Riley gülümsüyor. "Henüz başlamamasının tek nedeni, Kyle'ı ikna etmek biraz zaman aldı."

"Cidden mi?" diye soruyorum.

Riley başını sallar ve gözlerini devirerek, Eve'in düzenli olarak ata binme fikrine kardeşim ne kadar aşırı tepki gösterdiğini anlatır.

"Hatta Eve'e, atdan düşerek köprücük kemiğini kırdığın zamanı bile anlattı."

"Yapmadı" diye annem ve ben aynı anda hayretle bağırıyoruz.

"Söyledi. Ladybug'ımı iki gün boyunca korkuttu." Riley başını sallar.

"Ona saçmaladığını söyledim ve daha önce at binmeye gittiğimizi ve onun çok sevdiğini hatırlattım, ama o yine de riskli olduğunu ve Eve'in derslerine odaklanması gerektiğini söyledi."

"Dur," diye sözünü kestim. "Bu yüzden mi bana Eve'in kafasını tehlikeli girişimlerle doldurmakla ilgili uzun bir mesaj attı, ya da her ne dediyse?"

"Evet," diyor Riley güler. "Saçmalıyordu."

"Şaşırtıcı değil. Kennedy'nin babası, kızı attan düştükten sonra çıldırdı."

İnliyorum. "Hatırlatma. Haftalarca başımın etini yedi ve herkese binmeye devam etmek istediğimi söylediğimde, kesinlikle hayır dedi. Günlerce ona yalvardım. Sonunda kolum alçından çıktığında izin verdi."

Annem burun kıvrır. "Sırf sen sordun diye fikrini değiştirdiğini mi sanıyorsun?"

Başımı yana eğiyorum.

O başını sallar. "Sadece ikna etmek çok zaman aldı diyelim. Ondan sonra binmene izin vermekten korkuyordum, ama korkularınla yüzleşmen gerektiğini biliyordum."

"Onu ikna etmek için ne yaptığını düşünmek istemiyorum," diye mırıldanıyorum.

"Kimi neye ikna ettin?" diye derin, gür bir ses arkamdan sorar.
ben.

Hemen tanırım.

"Sonunda buraya geleceğini nasıl bildim?" diye sorar annem
yüzünde yumuşak bir gülümsemeyle sorar.

Babam eğilip annemin dudaklarına bir öpücük kondurur. Bakışları birkaç saniye annem üzerinde kalır ve profilinden bile yüzünün yumuşadığını görebiliyorum. Çocukken, anne babamın birbirleriyle etkileşimlerini izlemeyi neden bu kadar sevdiğimi anlayamıyordum.

Gençken, birbirlerine karşı bu kadar açıkça sevgi gösterilerinden utanırdım. Özellikle de babamın diğer insanları pek sevmediği ortadayken. Ama bizim yanımızda bambaşka biri olur.

"Tatlım," der sonunda, ona her zaman taktığı takma adla. Ve ben bu ses tonunu hemen tanırım. Yıllardır ona böyle seslendiğini duyduğumdan değil.

Bu ses tonu bana başka birinin kullandığı benzersiz bir takma adı hatırlatır.

Küçük savaşçı.

Dae'nin bana bu ismi kullandığını hatırlayınca başımı eğiyorum. Sesi tıpkı...

"Beni görmezden mi geliyorsun?"

Başımı kaldırıp babamın bana baktığını gördüm.

"Üzgünüm, baba." Kalkıp onun açtığı kollarına sarılıyorum. "Seni asla görmezden gelemem."

"Kesinlikle," der ve beni daha sıkı sarar.

"Seni beklemiyordum." Geri çekiliyorum. "Ama muhtemelen beklemeliydim," diye düzeltiyorum, o Riley'i selamlayıp annemin yanına otururken. Ona sahip çıkarcasına kolunu annemin omzuna atacak kadar yaklaşıyor. Annem onun kucağına yaslanınca, babam onun başının üstüne bir öpücük konduruyor.

"Kadınlar öğle yemeğimize katılmayalı birkaç ay oldu," diyorum ona.

Suçlu hissetmeden cevap verdi: "Geçen hafta Kyle'ın sırasıydı."

Riley burun kıvrır. "Bugün burada olmamasının tek nedeni, Ar-Ge ekibiyle toplantısı olması."

Babam, onun haklı olduğunu biliyormuş gibi başını sallar.

Garson içeceklerimizi getirir ve ben lezzetli Aperol'den bir yudum alırım. Dünya turumuzdan sonra, bu içecek annemin

en sevdiği içkilerden biri oldu. Amerika'ya döndüğümüzde, onu Buona Sera menüsüne ekledi.

Garson siparişlerimizi alır.

"Somonu sevdiğini sanıyordum, Riley?" diye sorar annem, Riley'nin fırında pişirilmiş tavuk yemeklerinden birini sipariş ettiğini fark ederek.

"Doğru," diyor Riley, üçümüzün arasında bakışlarını gezdirerek.

Elini karnına götürmesini gözden kaçırmadım. Yüzümde bir gülümseme belirir. yüzü mde "Son zamanlarda bu durum beni rahatsız ediyor." bir Annem öne eğilir, dikkatini Riley'e verir. Babam, gülü mse me beliri r.

kızına dikkatini vermesine rağmen onu kollarından bırakmaz.

Riley alt dudağını ısırır.

"Özellikle bir nedeni var mı?" diye sorar annem.

Riley üçümüzün arasında bakışlarını gezdirir. Yüzündeki gerginlik açıkça bellidir. Yengem gergin değildir.

"Şey," diye başlar, "çünkü bir süre midemi bulandırıyordu. Ve şimdi, belli bir kişi cıva seviyelerinden korkuyor. Doktorlarımın onayı olmasına rağmen."

"Bir dakika, doktorlar mı? Cıva seviyeleri mi? Sonunda bize söyleyecek misin..." diye sorar annem.

Riley başını sallar. "Hamileyim."

Annem sevinçle ayağa kalkar. Riley'i kucaklamak için ona doğru uzanır, ardından babam da aynısını yapar.

"Üzgünüm. Kyle bugün burada olmak istedi, böylece size birlikte söyleyebilirdik, ama o toplantı..."

"Zamanı gelmişti," Riley'yi kucakladıktan sonra annem ve ben birlikte söyleriz.

"Zamanı gelmişti?" diye sorar, kafası karışmış gibi.

Annemle birbirimize bakışırız ve sonra kahkahalara boğuluruz.

"Çok belirgin değildi, ama ipuçları vardı," diyorum sonunda. "Mesela bir süre önce çikolataya olan düşkünlüğün, oysa çikolatayı pek sevmezsin. Ve son iki aydır her öğle yemeğinde alkolü reddettin."

Annem inler. "İlk üç aylık dönemi geçene kadar beklemek istedik."

Annem onu tekrar kucaklar. "Çok belli etmedin," diye onu teselli eder. "Ama beş çocuğun olduğunda, bazı şeyleri fark edersin."

"Kyle ve ben bu sabah ofisimde puro içtik," diyor babam

"Bana söylemeden önce sana mı söyledi?" diye sorar annem.

Babam onu öpmeden önce annemin ensesini okşadı. "İkiniz öğrendiğinizde burada olmamı istedi. Ben zaten geliyordum," diye temin eder. "Senin gibi, tatlım, hamilelik belirtilerinin neye benzediğini biliyorum."

"Bu harika," diyorum. "Eve biliyor mu? Çıldırılmış mı?" "Çok mutlu. Ona dün gece söyledik çünkü, bilirsiniz, bilirsiniz, Ladybug hiçbir sırrı saklayamaz.

"Kyle dışarı çıkıp ona saçma sapan bir sürü video oyunu ve benim bile anlamadığım yeni matematik materyalleri aldı ve ona bir midilli almaya çok yaklaştı."

Elini yukarı doğru tutarken başparmağını ve işaret parmağını birbirine yaklaştırıyor.

"O, onun kendini dışlanmış hissedeceğinden çok korkuyordu." Başını sallayarak gülüyor gözleri buğulanır.

Babam masadan bir kumaş peçete alıp ona uzattı

"Bu bebek beni şimdiden çok duygusal yapıyor," diyor Riley, gözlerini silerken.

Yemeklerimiz gelene kadar birkaç dakika boyunca bebeklerle ilgili her şeyi konuşuyoruz. Riley geçen hafta on iki haftalık kontrolünü yaptırdı ve hamileliği gayet iyi gidiyor. Kyle, bebek doğmadan önce cinsiyetini öğrenmeye kararlı, ama Riley beklemek istiyor.

İnatçı kardeşim bir şekilde istediğini elde edecektir. Babam kendi iş toplantısına gitmeden önce biraz daha sohbet ediyoruz.

"Zaten birkaç hafta sonra yapılacak galadan önce bu haberi paylaşmam gerekiyordu," diyor Riley. "Geçen hafta gibi. On ikinci haftaya girer girmez karnım şişti. Çocuklar için seçtiğim elbiseyi, büyüyen karnıma uyacak şekilde değiştirmem gerekecek galiba."

Annem mutluluktan çılgılık atar. "İkinci torunumuz geliyor," der. "Biz de orada olacağız," diye ekler annem çocuk galası hakkında. "Kennedy, sen de geliyor musun?"

"Orada olacağım," diyorum tereddütle, annemle yengem arasında bakışarak. "Biriyle birlikte."

Riley hemen kaşlarını kaldırır. "Sonunda onunla tanışacak mıyız?"

"Onunla mı?" Annem bana bakarak gülümser. "Bugün sonunda sen de bizimle paylaşacak mısın?"

Gözlerim büyür, sonra daralır. "Biliyor muydunuz?"

Annem bana ifadesiz bir bakış atar. "Birkaç hafta önce, akşam yemeğine geldiğinde telefonuna gülümsemeyi kesememiştin." Kaşlarını kaldırır. "Fark etmediğimi mi sandın?"

Riley güldü. "Onu da fark ettin, ha?"

Kız kardeşime sert bir bakış attım, bu da onu daha çok güldürdü.

Sonra boğazımı temizledim. "Evet, biriyle görüşüyorum. Black Opal'ın sahibi." Bu kadar ciddi bir şey olmadığını söylemek dilimin ucunda ama ağzım yalanı söyleyemiyor.

"Adı ne?"

"Dae Kim. Onu tanıdığını sanmıyorum." Riley'e bakarım. "Riley, ata binmeye gittiğimizde onunla tanıştı."

Riley gülümser. "O çok yakışıklı, Patience. Çocuklarla ve Kennedy ile ne kadar iyi anlaştığını görmeliydin." İkimize bakarak kaşlarını oynatır.

"Riley," diyorum.

"Ne?" Bana masum bir şekilde bakar. "Daha önce bana hiçbir şey söylemememi istemiştin, ama artık sır ortaya çıktı, değil mi? Ayrıca, Kyle muhtemelen ondan önce onunla tanışacak, çünkü gelecek Perşembe akşamı Black Opal'da olacağız ve sen de orada olmayı kabul ettin. Binicilik sırasında ne kadar yapışkan davrandığını düşünürsek, eminim seni gözünün önünden ayırmayacaktır."

"Bunu unutmuşum," diye fısıldarım. Kyle'ın gelecek hafta Black Opal'da bir iş etkinliği var.

"Bilmemizi istemediğin mi?" diye sorar annem, beni düşüncelerimden çıkararak.

"Ne? Hayır, öyle değil. Sadece bir süreliğine kendime saklamak istedim." "O zaman galada onunla tanışacak mıyız?"

Yutkunuyorum, çünkü sadece babam ve kardeşim değil, dedem ve birkaç amcam da orada olacak. Ve Dae'nin tanıştığı Brutus amca da.

"Onunla birlikte gideceğim," diyorum anneme ve yengeme. "O bazı hayır işleri yapıyor ve yardım ettiği kuruluş onurlandırılacak."

"Bu harika," diyor annem, ama beklediğim gibi bir sürü soru sormuyor.

Restorandan çıkarken annem, "Grup sohbetinde bana gelecek haftaki öğle yemeği için önerilerini gönder" dedi. "Kayla teyzen ve büyükannen de gelecek hafta gelebilir."

"Güzel. Sabırsızlıkla bekliyorum," diyorum ona,

"Seni seviyorum, bebeğim." Yüzümü avuçları arasına alır. "Sonunda gülümseten biriyle görüşmeye başladığına sevindim."

"Onun hakkında birkaç cümleden fazla bir şey söylemedim."

O gülüyor. "Aynı şekilde, Riley'nin haftalar önce hamile olduğunu da biliyordum. İletişim kurmanın tek yolu kelimeler değildir. Onun adını söylediğinde yüzündeki ifade çok şey anlatıyor."

İnliyorum. "Kocan her türlü soruyu soracak."

"Baban aşırı koruyucu olacak, evet," diye itiraf ediyor. "Ama onun istediği, ikimizin de istediği şey senin mutluluğun. Hepsi bu."

"Teşekkürler anne."

Daha fazla söze gerek yok. Babam her zamanki gibi davranacaktır. Ama ben çocuk değilim, biriyle görüşmemi yasaklayamaz. Son zamanlarda ailemle tanıştırmak için eve kimseyi getirmediğimi yavaş yavaş itiraf etmeye başlıyorum, çünkü hiçbir erkek yeterince ilginç değildi.

"Seni seviyorum anne."

Ofisime dönmek için on beş dakikalık yürüyüşe başlarken, günün sonunda tamamlamam gereken tüm işleri zihnimde listeliyorum ki, telefonum bir mesajla titriyor.

Bu benim kullan-at telefonum. Nicole veya başka bir kaynak benimle iletişime geçmek isterse diye son zamanlarda yanımda tutuyorum.

Nicole: Perşembe gecesi seni çocukları tuttıkları otele götürebilirim.

Heyecandan kalbim hızla atmaya başladı. Bir araya getirmeye çalıştığım bu yapbozun önemli bir parçasını her bulduğumda beni saran o coşku duygusu beni ele geçiriyor.

Düşünmeden yazıyorum: Kennedy:

Saat kaçta?

Nicole: Saat 9'da. Bırakma ve alma genellikle o saatlerde oluyor.

Boğazımda bir yumru oluşur. Nicole'a göre, Sebastian Blackmon'un sakladığı şey budur. Gençleri zorla çalıştırmak için kaçırıyor. Birden fazla restoran zincirinde çalıştırmak için. Sadece Williamsport'ta değil, diğer şehirlerde de.

Ve bunu yapmak için memleketindeki kilise bağlantılarını kullanıyor.

Bunu bana bir hafta önce öğle yemeğinde anlatmıştı. O da bir zamanlar kilisede sorunlu gençler programına dahil edilen gençlerden biriydi. Onu bir eğitim kampına göndereceklerini söylediler ve orada birkaç restoranda kayıt dışı olarak on iki saatlik vardiyalarda çalışmaya zorlandı. Daha fazla kanıtı ihtiyacım olduğunu söylediğimde, bana erkek arkadaşından bahsetti. O, kaçakçılık çetesinin

sürücülerinden biriydi ve

konuşmaya istekliydi.

Ben: Orada olacağım.

Bu soruşturmayı çözecek noktaya geldiğimi hissederek ofisime geri dönüyorum. Binanın beşinci katına çıkarken kafamda milyonlarca düşünce dolaşıyor.

Resepsiyonist "Kennedy," diye seslendi. "Bir ziyaretçiniz var."

Kimseyi beklemediğim için kaşlarımı çattım. "Kim o?"

Elini uzatır, ama cevap veremedi bir erkek sesi araya girer.

"Eşsiz Sebastian Blackmon."

Topuklarımı döndürerek onunla yüz yüze geliyorum.

Açıkça gülümsüyor, ama gülümsemesi gözlerine ulaşmıyor. "Beni aradığını duydum."

BÖLÜM 30

Kennedy

Koridorda açık konferans salonlarından birine doğru ilerlerken omzumun üzerinden arkama bakıyorum.

Blackmon bana göz kırpıyor, yüzünde hala o sırıtış var. Aniden ortaya çıkarak beni şaşırttığını biliyor.

"Bu oda bir saat boyunca açık," diyor resepsiyonist, kolunu uzatarak bizi odaya davet ediyor.

"Teşekkür ederim." I nod before entering. "Lütfen have a seat, Mr. Blackmon," diyorum samimi bir şekilde.

Blackmon masanın başına oturmayı tercih ediyor.

Yalnız kaldığımızda, uzun toplantı masasının ortasına oturuyorum.

"Sizin için ne yapabilirim, Bay Blackmon?" diye soruyorum.

O, yüzünde bir kaşlarını çatmadan önce odaya bir göz atar. "Gazeteler eskisi gibi para getirmiyor, değil mi?"

"Bu, tüm medya kuruluşunun sadece bir bölümü," diye hatırlatırım, yüzümde sahte bir gülümsemeyle. "Ama haberler gayet iyi gidiyor."

O burun kıvrır. "Televizyon haberleri, belki. İnternet videoları, belki, ama yazılı basın?" Başını sallar. Sonra gözlerime bakar. "Muhtemelen bu yüzden sizin gibi muhabirler etrafta dolaşıp hikayeler uydurmaya çalışıyor ve benim gibi iyi işadamlarını otobüsün altına atıyor."

Sesi her kelimeyle sahte dostluğunu yitiriyor.

Öne doğru eğiliyorum. "Bay Blackmon, gerçekler yeterince ağırsa neden bir şeyler uydurmak isteyeyim ki?"

Bu sorudan sonra gülümseme izleri tamamen kaybolur. "Ne dediğinizi bilmiyorsunuz," diye cevaplar.

"Öyle değil mi? O zaman neden birdenbire ofisime geldin?"

"Aylar önce röportaj için ofisime ulaştın," diyor. "Ama ben cevap alamadım."

"Bunu cevabın olarak kabul et."

"Teşekkür ederim," diyorum, minnettarlık belirtisi göstermeden. "Buraya, zincirinizin çalışanlarından birinin restoranınızda intihar etmesinin nedenini itiraf etmek için mi geldiniz?"

Yüzünde bir gölge belirir, ama o başka yere bakar ve geri döndüğünde gölge kaybolmuştur.

"O genç kız sorunluydu. Hayatına son vermeden önce ihtiyaç duyduğu yardımı alamaması çok yazık."

Başını sallar.

"Ama bunun benim işimle veya bir iş adamı olarak benimle ne ilgisi olduğunu anlamıyorum." Öne doğru eğilir ve parmağını bana doğru uzatır. "Aslında, onun trajik ölümünü öğrenir öğrenmez, cenaze masraflarını ve zavallı annesinin cesedini memleketine götürmek için yapacağı ek masrafları karşılamayı teklif ettim."

"Onun ölümünü öğrendikten sonra mı?" diye soruyorum.

O başını sallar. "Evet, bu trajediyi olaydan haftalar sonra öğrendim. CEO olarak, restoranlarımda yaşanan tüm küçük olaylardan haberdar değilim. Bunun için yöneticiler var."

"İş yerinizde bir kişinin intihar etmesini düşük seviyeli bir olay olarak sınıflandırmazdım," diye karşılık veriyorum.

Kendinden emin ifadesi sarsılır. "Öyle demek istemedim, biliyorsun biliyorsun."

"Ne demek istediniz, Bay Blackmon?" Telefonumu çıkarıyorum. "Madem Gönüllü olarak geldiğinize göre, bu konuşmayı kaydetmemin sakıncası var mı? Sözlerinizi yanlış aktarmamak istiyorum."

Bana ve masanın üzerine koyduğum, kayıt moduna aldığım telefona bakıyor.

"Saklayacak bir şeyim yok." Gözleri telefonumdan bana, sonra tekrar telefonuma kayıyor.

"Mükemmel. Yani, Bayan Dalton'a Erika'nın cenaze masraflarına yardım etmeyi ve cesedini memleketine göndermeyi teklif ettiniz?"

O, göğsünü dışarı çıkararak dik oturur. "Evet. Olanları öğrenir öğrenmez ekibime bu düzenlemeleri yaptırttım."

"Bu çok cömert bir davranış. Erika'nın vefatını tam olarak ne zaman öğrendiniz?"

Dikkatini tekrar telefonuma çevirir. "Ölümünden yaklaşık bir ay sonra."

"Öyle mi?" diye soruyorum. "Çünkü Erika intihar ettikten altı hafta sonra adli tabiple konuştum ve maalesef cesedi hala morgdaydı. Annesi cesedinin nakli için herhangi bir düzenleme yapmamıştı ve kesinlikle cenaze töreni de yapılmamıştı."

Boğazını temizleyerek sandalyesinde kıpırdanır. "O zaman muhtemelen vefatından bir aydan fazla sonraydı. Ama biz bu düzenlemeleri yaptık, Erika'nın annesini arayabilirsiniz, söylediğim her şeyi doğrulayacaktır."

"Öyle yapmayı planlıyorum. Eminim bu jestimi takdir etmiştir," diye yalan söylüyorum. Erika'nın annesi, kızı hakkında konuşmaya çalıştığımda taş gibi sert davrandı. "Söyleyin bana Bay Blackmon. Gittiğiniz kilisenin adı nedir?"

Kaşları hafifçe kalkar. "Kilisem bununla ne alakası var?"

"Kiliseniz aracılığıyla yaptığınız hizmetler hakkında harika şeyler duydum. Bir çalışanınızla ilgili talihsiz bir durum nedeniyle işinizi araştırıyorum, ancak yazdığım her makalenin konusunu tam olarak anlamak için her zaman elimden geleni yaparım. Bu adil bir şey. Sizce de öyle değil mi?"

Başını sallar, bakışları benden uzaklaşıp pencereye doğru kayar. Sorumu kendi lehine çevirmenin bir yolunu düşünürken kafasında bir şeyler döndüğünü görebiliyorum.

Parmaklarını şıklatıp beni işaret ediyor. "Ah, evet. Kilisemin adı New Beginnings Church. Dinamik yapımız sayesinde neredeyse üç bin kişilik bir cemaatimiz var," diye cevaplıyor. "Kilise aracılığıyla birçok harika iş yapıyoruz. Özellikle sorunlu gençler ve ergenlerle."

"Öyle mi?" diye soruyorum, elimden geldiğince sıcak bir gülümsemeyle.

"Evet, öyle. Düşündüm de, Erika Dalton sorunlu gençler programımızın bir üyesiydi. Bu şekilde benim şirketimde çalışmaya başladı." Başını sallar. "Ne yazık ki, onun bile bizim sağlayabileceğimiz yardımın ötesinde olduğunu düşünüyorum."

İkna edici, acıma dolu bir ifade takınsa da, sözleri boş geliyor. İçlerinde samimiyet yok. Söylediklerine kendisi de inanmıyor.

Blackmon, sonraki beş dakika boyunca kilisesinin yaptığı tüm hayır işlerinden ve kendilerinden kurtarılan gençlerin sayısından bahsediyor — bu benim sözlerim değil, onun sözleri — ama ben tek kelimesine bile inanmıyorum.

Blackmon'un hayır işlerinin ardındaki itici güç, egosudur. Bu, onu iyi gösterir ve kamuoyunda kendini öne çıkarmak için kullanabileceği bir başka araçtır.

"Gitmeden önce bir şey daha var," diyorum. "Yemek eleştirmeni Richard Wright'ın, son iki yıldır La Vie'ye olumlu eleştiriler yazması için ona rüşvet verdiğini iddia etmesinin bir nedeni var mı?"

Blackmon'un gözleri o kadar iri iri açılır ki, dikkatli olmasını yoksa göz yuvalarından fırlayacaklarını söylemek isterim.

"Sen..." Sesi kesilir ve bana öfkeyle bakar. Birkaç saniye sessizlikten sonra gülmeye başlar. "Bütün mesele bu."

Bana parmağını salladı. "O yılanın bir şeyler çevirdiğini biliyordum."

"Anlamadım?" diye sordum.

"Bana aptal numarası yapmayın, Bayan Kennedy." Masaya eğilir, ellerini önünde birleştirir. "Ona yardım ediyorsunuz, değil mi?"

"Kime yardım ediyorum?"

"Dae Kim'e. Bu yüzden beni soruşturuyorsunuz. Beni Global Group'tan atmak için ona verecek daha fazla kanıt toplamaya çalışıyorsunuz."

Sandalyesinden kalkar ve ileri geri yürümeye başlar. "O sinsî piçin bir şeyler çevirdiğini biliyordum."

Hiçbir şey söylemedim. Global Group'u duymuştum, sanırım uluslararası bir emlak şirketi. Dae'nin bu şirketle herhangi bir bağlantısı olduğunu bilmiyordum. Daha da önemlisi, Dae bana Blackmon ile artık hiçbir iş ilişkisi olmadığını söylemişti.

Bana yalan mı söyledi?

Sonunda soruyorum, "Neden bahsediyorsun?"

"Bilmiyormuş gibi davranma, Kennedy. Erkek arkadaşın beni bu ortak girişim anlaşmasından atmaya çalıştı, ama ben geri adım atmayı reddettim. Şimdi de muhabir kız arkadaşını kirli işlerini yapması için kullanıyor mu?"

Kafasını sallar ve dilini şaklatır. "Sorun ne? Araştırma yapabilecek tek kişinin sen olduğunu düşünmüyordun, değil mi? İlişkinizi ve bu pozisyona nasıl geldiğini biliyorum."

"Ne dedin sen?" diye soruyorum, sesim kararmış.

O sırtıyor ve ben yumruğumu sıkıyorum çünkü onun yüzündeki o kendini beğenmiş ifadeyi yumruklamak için içimde bir dürtü yükseliyor.

"Blake Madison, Black Opal'ın bir üyesidir."

Blake Madison, Regal'ın haber bölümünün başkan yardımcısıdır. Birkaç ay önce asansörde aynı başkan yardımcısıyla karşılaştım, bu da babamın benim buraya işe alınmamla bir ilgisi olup olmadığını sorgulamama neden oldu.

Blackmon'un ima ettiği şeyin doğru olamayacağı için başımı sallıyorum.

Dae'nin benim işe alınmamla hiçbir ilgisi olamaz.

Bu düşünceyi kafamdan silip, çenemi kaldırarak Blackmon'un bakışlarına karşılık verdim. "*Regal'daki* pozisyonumu adil bir şekilde kazandım. Ama La Vie'de aldığınız eleştiriler için aynı şey söylenemez."

Gözleri kısılır ve onu en hassas noktasından vurduğumu anlarım. Bıçağı daha derine saplamaya karar veririm.

"Ve kilisendeki hayır kurumlarını gerçekte ne için kullandığını ve Erika Dalton'ın zincirlerinden birinde neden intihar ettiğini kanıtlamak için ihtiyacım olan tüm kanıtları topladığımda, dünya senin tam olarak nasıl bir insan olduğunu öğrenecek."

"Seni lanet olası..."

Sandalyemden kalkıyorum. "Çıkışın nerede olduğunu biliyorsun. Yoksa güvenlik görevlilerinin yardımına mı ihtiyacın var?" Ona sert bir bakış atıyorum.

O da sandalyesinden kalkar, yüzü öfkeden kızarmıştır. "Bu iş burada bitmedi," diye tehdit eder.

Gözlerine bakarak, "Hiç de bile" diyorum.

Sessizce odadan çıkar, yüzü öfkeden kıpkırmızıdır. Buraya gelerek beni oyundan düşüreceğini düşündüğünü biliyorum.

Ama ziyaretiyle sadece, açığa çıkmasını istemediği sırları olduğunu kanıtladı. Onları ortaya çıkarmak üzereyim. Nicole'un bana onun kilise ağı ve onun ve diğer iş ortaklarının bu ağı çocuk işçiliğini zorlamak için nasıl kullandıkları hakkında söyledikleri doğruysa, bu piçi yakaladım demektir.

Onun sırlarını ortaya çıkaracağım.

Bu davayı bitirmeye kararlıyım. Ama masama geri dönerken, Global Group ile çalıştığını ve Dae ile iş bağlantıları olduğunu söylediği sözler hala kafamda yankılanıyor.

BÖLÜM 31

Kennedy

Omurgamdan bir korku titremesi geçiyor. Omzumun üzerinden bakıyorum ve tek yönlü caddede birkaç araba görüyorum. Yürüdüğüm caddenin karşısındaki evlerin ön verandasında birkaç genç takılıyor.

Williamsport'un dışındaki nispeten sakin, alt sınıf bir mahalledeyim. Arabamı işyerinde bırakıp bu tarafa taksiyle geldim. Elektronik iz bırakmamak için taksiye nakit ödeme yaptım.

Kişisel telefonumu da ofiste bıraktım. Yanımda sadece kullan-at telefonum var.

Nicole'un buluşmamızı söylediği yere doğru yürümeye devam ederken, olağan dışı bir şey görünmüyor.

Yine de, sanki üzerimden atamadığım görünmez bir gölge var gibi hissediyorum.

Omzumun üzerinden tekrar arkama baktım ve geri döndüğümde, ters yönde yürüyen bir adama neredeyse çarpıyordum.

"Özür dilerim," diyorum ona.

Adam başını sallayıp yürümeye devam ediyor.

Telefonum çaldığında irkiliyorum. "Alo?" diye cevap veriyorum.

"Oraya vardın mı? Ben yaklaşık beş dakika uzaklıktayım," diyor Nicole.

"Birazdan oraya varırım. Sadece bir sapma yapmam gerekiyor."

Birkaç dakika için köşedeki dükkana girmeye karar veriyorum. Nicole ile konuşmayı bitirdikten sonra, bir paket sakız ve bir şişe su alıp dükkandan çıkıyorum.

Nicole ve erkek arkadaşıyla buluşma noktasına doğru gitmek yerine, ters yöne dönüp bir sonraki blokta sağa sapıyorum.

Kullandığım telefonun GPS özelliği olmadığı için, orijinal hedefime nasıl geri döneceğimi bilmek için zihnimde her dönüşü takip ediyorum.

İzlendiğimi hissetme duygusu geçince, tekrar arkama bakıyorum. Arkamda tanıdık bir araba ya da yoldan geçen kimse kalmamış. Rahatlamış bir şekilde doğru buluşma noktasına doğru yola çıkıyorum.

Oraya varmam için yürüyerek on dakika daha harcamam gerekiyor, ama takip edilmediğimi bilmek buna değer. İki katlı bir motelin hemen karşısındaki marketin otoparkına vardığımda, Nicole ve erkek arkadaşı Michael orada bekliyorlar.

"Kennedy." Bana el sallıyor.

"Buraya yeni mi geldin?" diye soruyorum.

"Birkaç dakika önce."

"Sizi takip eden biri var mı?" diye soruyorum, ikisine birden bakarak.

Michael burun kıvrıldı. "Kim bizi takip eder ki?" Sözlerinde öfke değil, daha çok küçümseme vardı. Sanki sorum çok saçma sapanmış gibi.

Onu baştan aşağı süzdüm. Yirmi iki yaşındaki Nicole'dan en az on yaş büyük görünüyordu. Gözleri hafifçe kan çanağına dönmüştü ve buradan başka herhangi bir yerde olmayı tercih ediyor gibi görünüyordu.

"Kennedy, bu benim erkek arkadaşım Michael. Sana bahsettiğim kişi," diye tanıtıyor Nicole.

"Evet, tanıştığımıza memnun oldum," diye mırıldanıyor.

"O zevk bana ait." Ona başımı sallıyorum. Nicole ile bu adam arasında hızlıca bir bakış atıyorum ve onun Nicole için fazla iyi olduğunu anlıyorum. Nicole'da, onun hak etmediği tatlı bir özelliği var.

"Hava kararıyor, yakında buraya gelmeleri gerek," diyor Nicole. "Değil mi?" Michael'a bakıyor.

"Evet, sanırım."

Onu görmezden gelerek, ona odaklanıyorum. "Bir daha gözden geçirelim. Blackmon'un çalışanlarının her gece gençleri bu motele bıraktığını söyledin, değil mi?"

O başını sallar. "Ve bir sonraki grup genci, işe alındıkları gece vardiyasında çalışmak üzere alıyorlar."

"McGruder'ın restoranları da dahil mi?" diye soruyorum.

O da başını sallar. "Ama hepsi değil. Eskiden çalıştığım McGruder's artık yirmi dört saat açık. Bu yüzden gençler gece temizlik yapmaya bırakılıyor. Ama sadece restoranlar değil." Michael'a bakar. "Anlat ona."

Beni baştan aşağı süzer, sonra omuz silker. "Evet, bazı ofis binaları ve benzeri yerler."

Tüm bu bilgileri zihnimde kaydediyorum. Her şey mantıklı gelmiyor, ama ofise döndüğümde bunları sıralayabilirim.

"Ona daha fazlasını anlat. Bana anlattıklarını," diye teşvik eder Nicole.

Michael derin bir nefes alır. "Motel ile küçük pislikleri gece boyunca tutmak için bir anlaşma yapmışlar."

"Ne?" diye soruyorum, ona bakarak.

Beni bir bakışla başından savar. "Çocuklar. Her neyse. Ama bu otoparktan hiçbir şey göremezsin."

Motel'i işaret ediyor.

"Arkada yapıyorlar. Açık alanda değiş tokuş yapacak kadar aptal olduklarını mı sandın?" Alaycı bir şekilde başını salladı. Sanki aptal olan benmişim gibi.

Bu adam sabrımı zorluyor.

"Nicole bana, bu işgücü... takasına zorlandığında henüz bir genç olduğunu söyledi," daha uygun bir terim bulamadığım için böyle adlandırıyorum. "Sen bu işe nasıl dahil oldun?"

Omuz silkiyor ve başka yere bakıyor. "Olmadım."

Nicole'a baktım, o da kaşlarını çatı. "O bizim gibi bu işe zorlanmadı. Ama McGruder's için çalışıyordu..." Sesi kesildi. "Devam et. Anlat ona," diye ısrar etti ve dirseğiyle onun dirseğine hafifçe vurdu.

Sinirli bir nefes verir. "Neler olduğunu gördüm ve o zamanlar paraya ihtiyacım vardı, bu yüzden yardım edebilir miyim diye sordum. Şoför arıyorlardı. Üç yıl boyunca, gece veya sabahın erken saatlerinde birçok kez araçla yolcu aldım."

"Yani zorla çocuk işçiliğine aracılık mı ettin?"

Adam birkaç kez gözlerini kırıştırdı. "Hayır. Ne?" Başını salladı. "Ben sadece şofördüm."

"Bazıları on iki yaşında olan çocukları gece boyunca, on iki saatlik vardiyalarda çalışmaya götürdün. Bu arada, bu yasa dışı."

Kafasını sallar ve Nicole'a bakar. Yüzüne yaklaşır. "Bu kadın da kim lan?"

Hâlâ Nicole'un yüzüne bakarken beni işaret etti. "Bu kadın benimle ne konuşuyor böyle?"

Öfkesi bana yönelik ama onu ona yöneltiyor.

Aralarına girip, bana bakmasını sağladım. "Bana bir sorunuz varsa, bana sorun."

“Burada neler olup bittiğini daha iyi anlamak için sorular soruyorum. Bütün bu olayda senin rolünün ne olduğunu sordum. Eğer yanlış bir şey yapmadıysan, endişelenecek bir şeyin yok.”

O geri adım atıyor, üst dudağı kıvrılıyor. Bir kadının ona karşı çıkmasına alışkın olmadığı hissine kapılıyorum. Nicole'a bakıyorum. Gözleri fal taşı gibi açılmış, içindeki korkuyu gözden kaçırmıyorum.

Alt dudağını ısırarak, bir ayağından diğerine ağırlığını veriyor. Bunu da zihnimde not ediyorum.

"Geliyorlar," diyor Michael, birkaç gergin saniyelik sessizliğin ardından.

Bakıyorum, bir minibüs park yerinin uzak ucuna giriyor.

Minibüs park yerine girerken yan tarafında "Yeni Bir Başlangıç Kilisesi" yazdığını okudum. "Orospu çocuğu," diye mırıldandım. Zorla çalıştırmak için çocukları taşımak için gerçek kilise minibüslerini kullanıyorlar.

Minibüs motelin arkasına çekince onu gözden kaybediyorum. Caddeyi koşarak geçmeye başlıyorum. Bunu yakından görmeliyim.

Nicole arkamda, Michael de onu takip ediyor. Motelin arkasında boş bir otopark var. Otopark, ağaçlar ve çalılarla kaplı bir alana uzanan alçak bir tuğla duvarla çevrili.

Bu otel, bir süredir ekonomik çöküş yaşayan işçi sınıfı mahallesinin kenar mahallesi ile üst orta sınıf mahallesi arasındaki sınırdır.

Neler olduğunu net bir şekilde görebilmek için motelin yanından bakıyorum.

Nicole ve Michael arkamda.

"Hadi gidelim. Bütün gece bekleyemeyiz!" Direksiyonun başındaki adam minibüsten inenlere bağıyor.

Büyük minibüste bulunan on beş kadar kişinin dışarı çıkmasını izliyorum. Hareketleri yavaş ve halsiz. Yorgun görünüyorlar. Binanın arkasından gelen ışık sayesinde yüzlerini görebiliyorum. Onlar çocuk.

Çoğu on üç ile on altı yaşları arasında görünüyor.

Kameralı olan kullan-at telefonumu çıkarıp önümde oynanan sahnenin fotoğraflarını çekiyorum.

Başka bir adam yolcu tarafında iniyor. "Hey, Billy," diye sesleniyor.

Kızıl saçlı bir çocuk başını kaldırır ve arka girişe girmeden önce durur.

Olanlardan hoşnut olmadığım için telefonumu indiriyorum. Adam yumruğunu kaldırıp Billy'ye vuruyor.

On üç ya da on dört yaşlarında görünen çocuk yere yığılır.

"Ne oluyor..." Onların yönüne doğru ilerlemeye başlarım ama sonra vazgeçerim. Ama biri beni durdurur.

Dönüp, beni tutan kişiden kurtulmaya hazırlandım. Nicole olduğunu görünce durdum. Gözleri korkudan fal taşı gibi açılmıştı. Sessizce başını sallayarak, müdahale etmemem için yalvarıyordu.

"Ne yapıyorsun sen?" Michael dişlerini sıkarak diyor. Sesi alçak, zar zor duyuluyor. "Siktir," diye küfrediyor ve duvardan uzaklaşarak arkadakilerin görüş alanından çıkıyor.

Ben de aynısını yapar ve Nicole'un yanındaki binaya yaslanırım. Beni durdurmakta haklıydı. Biliyorum.

Sadece birinin, özellikle de diğerinden daha küçük birinin saldırıya uğramasını, dövülmesini veya herhangi bir şekilde zarar görmesini görmekte zorlanıyorum. Hep böyle olmuştur.

"Bizi yakalatmaya mı çalışıyorsun?" diye bağırır Michael. "O çocuklara ne yaptıklarını biliyor musun?" diye fısıldayarak bağırır. "Bana da aynısının olmasını izin vermeyeceğim. Arabada buluşuruz," der Nicole'e ve geldiğimiz yöne doğru koşar.

Nicole onu izliyor ama seslenmiyor. Sanırım yakalanmak istemediği için.

Nicole yanımda kalır, ama çok korkmuş görünüyor.

Gözle görülür şekilde yutkunur, gözleri donar. Elimi uzatıp elini sıkarım. Erika ve diğerlerinin yaşadıklarının sadece bir kısmına tanık olduktan sonra, onu teselli edecek hiçbir kelime bulamıyorum.

Umarım dokunuşum, sözlerle ifade edemediğim rahatlığı sağlar. "Sadece durmalarını istiyorum," diyor.

"Onları yakalayacağız," diye söz veriyorum. "Birkaç fotoğraf daha çekmeye çalışacağım, sonra gidebiliriz."

Gözleri hala yaşlı, ama başını sallarken kararlılığı güçlü.

Fotoğrafları çekerken ellerim titriyor. Titreme öfkeden kaynaklanıyor.

Bu piçlerin bu çocuklara yaptıklarına çok kızgınım. Şoför ve yolcu koltuğundaki yardımcısı. Minibüsten inen gençlere bağırıp azarlıyorlar.

gençlere bağırıp azarlıyorlar. Küçük Billy'nin başına gelenler gibi başka bir olay yaşanmasa da, çocukları otele sokmak için oldukça fazla itişip kakışıyorlar.

Başka bir grup genç minibüsü dolduruyor. Bırakılan çocuklar kadar yorgun görünüyorlar.

Sadece sürücü ve yolcu koltuğundaki adamlar değil. Motelin birden fazla çalışanı da bu değiş tokuşu denetliyor. Onlar da sırayla çocuklara bağırıyorlar, ancak diğer misafirleri rahatsız etmemeleri için acele etmelerini ve sessiz olmalarını söylüyorlar.

Değişim bittiğinde ve tüm çocuklar minibüse bindikten sonra, yolcu koltuğundaki adam çalışanlardan birinin yanına gidip bir tomar para çıkarır. Ben fotoğraf çekmeye devam ederim ve bunun ne için bir ödeme olduğunu varsayıyorum.

Ayrıca, çocukların hiçbirinin zorla çalıştırılmaları karşılığında herhangi bir ücret almadıklarını da tahmin edebiliyorum. Hak ettiklerine denk bir ücret almıyorlar. Alsalar bile, eyaletlerin çocuk işçiliği yasaları göz önüne alındığında, bu yine de yasa dışıdır. Minibüs çalışmaya başlayıp şoför bizim yönümüze doğru yola çıkınca "Siktir" diye küfrediyorum.

"Çöp tenekelerinin arkasına," diyorum Nicole'a.

Minibüs motelin yanından park yerinin çıkışına doğru dönerken, büyük plastik çöp kutularının arkasına çömelerek görünmemek için saklanıyoruz.

Çöp kutularının arkasına eğildiğimde, yıllar öncesine ait bir anı zihnimde canlanıyor. Güney Kore'nin Seul kentinde başka bir ara sokakta geçiyor.

Yardım etmeye çalıştığım, dayak yiyen çocuk. Kaçan çocuk. Yıllar boyunca onu sık sık düşündüm.

Onun hikayesi neydi?

Sonunda nereye gitti?

Onu düşünmeyeli uzun zaman olmuştu. Ve bu anının neden şimdi yeniden aklıma geldiğini bilmiyorum. Tek tahminim, yine nemli bir sokakta başka bir durumla karşı karşıya kaldığım ve yardım edemediğim için kendimi güçsüz hissettiğim için olabilir.

Anıyı kafamdan silip, kilise minibüsü geçerken tekrar şimdiki ana odaklanıyorum.

Midem bulantı hissediyorum ve bunun çöp kutularının kokusuyla hiçbir ilgisi yok.

Minibüs gözden kaybolunca Nicole'a soruyorum, "O kiliseye gittiğini söylemiştin, değil mi?"

O başını salladı. "Evet, annem beni evden attığında, bir arkadaşşıma gidecek yerim olmadığını söyledim. Bana kilisenin benim gibi çocuklara bir süre kalacak yer sağladığını söylediler. Karşıladığında sadece biraz iş yapmamız gerekiyordu."

Omuzlarını silkiyor. "İşte böyle buraya geldim."

Öfkem artarken elime aldığım telefonu sıkıca kavradım.

"Aç mısın?" diye soruyorum ona, caddenin karşıсындаğı marketin otoparkına doğru yürürken. Saat on olmak üzere.

O başını sallar.

"Bir şeyler yiyelim mi? Buraya nasıl geldiğini bana anlatabilirsin."

Yolcu koltuğında oturan Michael'a bakar. "Peki ya o?"

Yüzümdeki somurtkan ifadeyi zorlukla gizliyorum.

"Muhtemelen onu bu kadar uzun süre beklettiğim için kızgındır."

Ona, onun yetişkin bir adam olduğunu ve arabada on dakika beklemekte bir sakınca olmadığını söylemekten vazgeçiyorum.

"Neden bu kadar uzun sürdü?" diye bağılıyor, arabadan iner inmez bize yaklaşıyor. "Bütün gece bekledim. İhtiyacın olanı aldın. Hadi gidelim artık."

"Benimle konuşurken sesini alçaltmalısın," diyorum ona.

Dikkatini Nicole'den bana çevirir, ki ben de bunu istiyordum.

Bu serseri beni korkutmuyor, ama o ondan korkuyor.

"Burada olmamızın suçu senin. Paramı ver de gidelim."

"Ne?" diye soruyorum, o ise beklentiyle elini uzatıyor.

"Param. Sana yardım ettiğim için ödeme."

Ona ve Nicole'a bakıyorum.

"Sana ödeyeceğini söylersem yardım ederdi," diyor özür dilercesine. "Yalan söyledim," diyor Nicole ona. "Üzgünüm, ama bu önemliydi ve ona ödeyeceğini söylemezsem motelin yerini söylemeyecektin."

Nicole bana döner. "Birkaç ayda bir motel değiştiriyorlar. O olmadan çocukları nerede tuttuklarını bilmiyordum."

Michael'a geri döner. "Bunu görmesi gerekiyordu ve otelin yerini bilen tek kişi sensin."

"Saçmalık!" der Michael. Aynı anda, Nicole'un kolunu o kadar sertçe çeker ki, Nicole sendeleyip arabasının bagajına düşer.

"Ne oluyor lan?" diye bağırırım.

"Dinle, bi..." O pisliğin sözlerinin geri kalanı, boğazına yumruk attığımda kesilir.

Kolunu arkasına çevirip büküyorum ve boş elimle gömleğinin arkasını tutup yüzünü bagaja çarpıyorum.

"Az önce ne diyordun?" diye soruyorum, kolunu çekerek. O da bir kaltak gibi ciyaklıyor. "Bırak beni!"

"Söyleyeceğin şeyi bitir," diyorum dişlerimi sıkarak. "Orospu mu? Öyle miydi?"

Nefes nefese, yüzü kızararak hiçbir şey söylemiyor. "Nicole, ona benden uzak durmasını söyle," diye ciyaklıyor.

O sessiz kalır.

"Onu bırakmamı ister misin?" diye soruyorum ona. Tereddüt ediyor.

"Sürtük, oof!" diye bağırır, ben de bir avuç saçını tutup kafasını tekrar bagaja çarparım.

"Bu kelimeyi kullanmayı seviyorsun." Kafamı sallıyorum. "Onun bir adı var." "Nicole, ona beni bırakmasını söyle."

"Kapa çeneni!" Kolunu tekrar çekerim.

"Lütfen," diye sonunda konuşur. "Sadece gitmek istiyorum." Ağırlığını bir ayağından diğerine alır, gözleri motelin önünden bana ve erkek arkadaşına döner.

Onu kaldırıyorum ama o kadar sert itiyorum ki, kaldırıma kıcının üstüne düşüyor. Kalkmaya çalıştığında, ayağımı göğsünün ortasına koyuyorum.

"Ödeme mi istiyordun?"

Cebimden yirmi dolar çıkarıp ona atarım. "Bu, gitmek istediğin yere taksi için. Rica ederim."

Ayağım hala göğsünde dururken Nicole'a döndüm. "Bir şeyler yiyip, bana bu konuyu daha ayrıntılı anlatmaya ne dersin?" Kafamı motele doğru uzattım.

Gergin bakışları yerdeki pislikle benim aramda gidip geliyor. Başını sallar. "Tamam."

"Arabaya bin," diyorum ona.

O sürücü koltuğuna oturana kadar bekledim, sonra dikkatimi tekrar ona verdim. "Biz ayrılana kadar orada kal. Araba park yerinden çıkmadan kalkarsan, geri gelip seni tekrar yere sererim. Bu sefer kanın kaldırıma akacak."

Ayağımı yavaşça göğsünden kaldırııım. Pislik herifin bir tür kendini koruma içgüdüğü olmalı ki kıpırdamıyor. Bakışlar öldürebilseydi, kafam onun cesedinin yanında yerde yuvarlanıyor olabilirdi, ama o sadece bana öfkeyle bakıyor.

Yolcu koltuğuna oturup Nicole'a ofisimin yakınındaki bir pizzacıya gitmesini söylüyorum.

Yolda, Michael'ı Blackmon'un operasyonunda şoförlerden biri olduğu zaman tanıştığını anlatır.

"İlk başta iyiydi," diyor hüzünlü bir gülümsemeyle. "Restoranda gece vardiyasında çalıştığı gecelerde bana gizlice fazladan yemek getirirdi." Omuzlarını silkiyor. "Giderek daha fazla uyuşturucu kullanmaya başladı ve bir gece minibüsü sürerken kaza yaptığı için onu kovdular."

Bana bir bakış attı ve sonra tekrar yola döndü.

"Az önce çocukları bırakmıştı, yani minibüste kimse yoktu, ama polis o kilisenin minibüsünün neden Williamsport'ta olduğunu sormaya başladı. Bu tür şeyler yüzünden, onu bir yük olarak gördükleri için kovdular."

"O zamandan beri senin sırtından geçiniyor, değil mi?" diye tahmin ediyorum.

Cevap vermez, ama titrek bir nefes verir. Akmamış birkaç gözyaşını siler ve dikkatini yola verir.

İçimde kabaran öfkeyi bastırmak için elimden geleni yapıyorum. O çok genç ve çok zor bir hayat yaşamış. Erika Dalton'ın görüntüsü aklıma geliyor.

Erika'nın hayatının da benzer bir yolculuk geçirdiğinden şüphem yok, özellikle de Blackmon ve onun ağının zorla çalıştırdığı işçilerin eline düştüyse.

"Onunla kalmak zorunda değilsin," diyorum ona. "Böyle biriyle asla kalmak zorunda değilsin."

Kafasını sallıyor. "Nerede yaşadığımı biliyor. O..."

"Taşınmana yardım edebilirim," diye düşünmeden söylüyorum. Muhtemelen ağzımdan kaçırdım. *Regal*, kaynaklara ödeme yapma konusunda katı bir politika izliyor. Ama benim Nicole'dan çok daha fazla bağlantım ve kaynağım var.

Belki ona kira yardımı programı ayarlayabilirim. "Yardımın için teşekkür ederim," diyorum içtenlikle.

"Erika'yı tanı mıyordum." Sesi yumuşak ve biraz çekingen. "Aynı restoranda çalışıyordu ama birbirimizle hiç konuşmadık. On sekiz yaşına bastığımda, bir gece motelden kaçtım ama başka iş bulamadığım için McGruder'larda çalışmaya devam etmek için yalvardım."

Gözlerinde suçluluk ve yaşlarla bana bakar. "Daha önce bir şey söylemeliydim. Belki öyle yapsaydım, Erika hala hayatta olurdu."

Kafamı sallayıp kolunu sıkıyorum. "Erika'ya olanlar senin suçun değil. Sen de onun kadar kurbansın. Sana, Erika'ya ve diğer tüm çocuklara yaptıkları için o korkakları yakalayacağız."

Nicole yutkunur ve başını sallar, sonra tekrar yola döner.

BÖLÜM 32

Dae

Nerede bu kız? Yirmi dakika içinde beşinci kez telefonumu kontrol ederken merak ediyorum. Telefonumdaki takip cihazı saatlerdir hareket etmiyor. Cep telefonuna göre ofisinde, ama güvenlik görevlilerinden birine kontrol ettirdim.

Kennedy ofisinde değil, ama arabası hala otoparkta.

Dikkatimi telefonumun ekranından ofisimdeki duvardaki televizyon ekranlarından birine çeviriyorum. Lavender Room'da, Kennedy'nin kardeşi Kyle, eşi Riley, kuzeni Diego ve eşi Monique, Townsend Industries'in birkaç çalışanı ile birlikte bir kutlama yapıyorlar.

Kyle kısa süre önce yeni bir anlaşma imzalamış ve özel odada bir kutlama düzenliyor. Kız kardeşinin nerede olduğunu o da bilmiyor, ancak onun da kutlamaya katılması gerekiyordu. Yarım saat önce ona ne zaman geleceğini soran mesajına hala cevap gelmedi.

Kız kardeşinin telefonuna yerleştirdiğim en son izleme cihazı sayesinde onun mesajlarını okuyabiliyorum.

On dakika daha ofisimde volta atarak, onun nereye gittiğini bulmak için beynimi zorluyorum. Aklıma gelen tek neden işle ilgili olabilir. Ortadan kaybolması, üzerinde çalıştığı davayla bir ilgisi olabilir.

Bu düşünce midemi düğümler. Yararsız olduğunu biliyorum, ama yine de onu aramaya başlayacağım. Bu sefer cevap vermezse, kendim polisi arayıp kayıp ilanı vereceğim.

Ancak, ben aramayı yapamadan telefonunda bir hareketlilik oluyor. Kardeşine bir mesaj göndermiş.

Küçük Savaşçı: Üzgünüm, işte bir iş çıktı. Eve geldim, üstümü değiştirdim, şimdi yoldayım.

Rahatladım, ama hemen ardından öfkeyle dolup taşım. Neden aramalarım cevap vermedi? Telefonu yanında. Aradığımı görebilir.

Bir saniye sonra, ekranımda bir mesaj belirir.

Küçük Savaşçı: Merhaba, Black Opal'a gidiyorum.

Ekrana öfkeyle bakıyorum. Kafamda milyonlarca soru dolaşıyor ve cevaplarını almak istediğim tek kişi o.

Güvenlik ekibimi arıyorum.

"Bay Kim," diye cevaplar güvenlik görevlisi.

"Kennedy Townsend geldiğinde arabasını ayrılmış yere park et," diye emrediyorum ve telefonu kapatıyorum.

Düşünmeden ofisimden çıkıyorum, neredeyse Jersey'i deviriyordum.

"Acelen ne?" diye soruyor.

"Bir şeye mi ihtiyacın var?" diye soruyorum, durmaya tenezzül etmeden.

"Ofisinden çıkıyorsun, kim geleceğini tahmin edebiliyorum," diyor arkamdan gülerek. "Beni onunla tanıştırmamanın zamanı gelmedi mi sence?" Peşimden geliyor.

"Hayır." Kulübün girişine doğru yoluma devam ediyorum. O içeri girmeden önce gördüğü ilk yüz benim olsun istiyorum. Ama Jersey'nin sözleri beni durduruyor.

"Bir şey için ofisinize geliyordum. Bu belgeleri imzalamanız gerekiyor."

"Sonra."

"Bekleyemem. Sabah ilk iş olarak göndermem gerekiyor. Bunlar Global Group'a göndermemiz gereken son belgeler. Bu ortaklığın sonraki adımlarına geçebilmemiz için buna ihtiyacımız var."

"Kahretsin," diyorum. Jersey'e sert bir bakış attıktan sonra ofisime geri dönüyorum. Bu iş, onun söylediği kadar hızlı olmuyor, ama on dakika sonra lanet olası belgeleri elektronik olarak imzalayıp, Taehyun, Jersey ve benim üçümüzün de belgeleri imzaladığından emin olduktan sonra, Kennedy'yi aramak için ofisten çıkıyorum.

Güvenlik görevlilerim, onun çoktan geldiğini ve ailesinin bulunduğu Lavender Room'a doğru gittiğini söyler.

Ben de oraya yöneliyorum. Özel oda, kulübün dördüncü katında bulunuyor ve müşterilerimizin özel etkinliklerini kamuoyunun gözünden uzak bir şekilde düzenlemeleri için yeterli mahremiyet sağlıyor. Kapıyı koruyan güvenlik görevlilerinden biri beni görür görmez kenara çekiliyor ve içeri girmem için kapıyı açıyor.

Ona başımı sallayarak selam verdim ve balo düzenlenebilecek kadar büyük olan odayı gözlerimle taradım. Beyaz ve lavanta rengi mermer zemin, odanın dört bir yanına yerleştirilmiş büyük sütunların altın süslemelerini ve vurgularını yansıtıyordu. Stratejik olarak yerleştirilmiş aydınlatma, odanın her yerine lavanta rengi duvarları ve vurguları yansıtacak kadar ışık yayıyordu, bu da tüm odayı lavanta rengi bir banyoda gibi hissettiriyordu.

Ancak odanın ihtişamı dikkatimi çekmiyor. Ben tek bir kişiyi arıyorum.

Bakışlarım odanın başına doğru kayınca onu görüyorum. Kennedy bana sırtını dönmüş. Dizimin birkaç santim üzerinde biten sırtı açık siyah elbisesini izlerken vücudumdaki her kas geriliyor. Elbisesini altın rengi yüksek topuklu ayakkabılarla tamamlamış ve kıvrık saçlarını omuzlarına dökmüş.

Parmaklarım, saçlarını avuçlayıp beni yalvarana kadar kendine çekmek için kaşınıyor.

Yaklaştığımda, kardeşine "İşle ilgili bir durum vardı" dediğini duyarım.

Beni ilk fark eden kardeşi. Şüpheyile gözlerini hemen kısıyor.

Kennedy, ben kardeşinin bakışlarına karşılık vermeye devam ederken, arkadan beline kolumu doladığımda şaşkınlıkla nefesini tutuyor.

"Dae," diyor Kennedy, bana dönerek. Gülümsüyor, ama sonra gülümsemesi kayboluyor.

"Geç kaldın," diyorum, sonunda kardeşinden ona bakarak.

"Sana mesaj attım," diye cevaplar, sanki bu yeterliymiş gibi. Sanki benim yanımda olmadan, herkesin içinde bu "gel beni becer" kıyafetini giymemiş gibi. Öfkemi bastırmak için kendimi zorluyorum.

"Nerede olduğunu açıklamadın," derim, toplayabildiğim en sakin sesimle. Ama yine de sesim lanet olası bir şekilde sahiplenici çıkıyor. Bunun için üzgün bile değilim.

Kennedy kaşlarını çatıyor, ama cevap veremedi kardeşi, "Sen kimsin de kız kardeşimin nerede olduğunu soruyorsun?" diyor.

Yaklaşır ve gözleri hala beline dolanmış koluma düşer. "Ve neden seni tanıyormuş gibi dokunuyor?"

"Kyle, sakın ol," diyor Kennedy sabırsızlıkla. "O..."

"Onun evleneceği adam," diye sözünü kesiyorum. Serbest elimi ona uzatıyorum. "Tanıştığımıza memnun oldum, müstakbel kayınbiraderim."

Yüzündeki ifade birdenbire somurtkan bir hal alır. "O az önce..."

"Kyle, sana bir soru soracak biri var," diye seslenir karısı Riley, onu kolundan çekerek.

"Bekleyebilirler," diye yanıtlar Kyle, gözlerini benden ayırmadan.

"Dae, bu kardeşim Kyle," der Kennedy.

"Bu önemli," diye tekrarlar Riley gülümseyerek. Ama onun bana ve Kennedy'ye attığı bakışları kaçırmam. "Ayrıca, migrenim başlıyor. Acele et ve bu adamla konuş, böylece hemen gidebiliriz." Sanki gerçekten acı çekiyormuş gibi parmaklarını alınına sürer.

Kennedy'nin kardeşi bana son bir kez sert bir bakış attıktan sonra karısına döndü. "İyi misin?" diye sordu, kolunu karısının omzuna atarak, tavırları tamamen değişmişti.

Riley, Kennedy'ye bir bakış atıp ona göz kırpar, sonra kocasıyla birlikte ters yöne doğru yürür.

"Sen benimle geliyorsun," derim Kennedy'ye, elinden tutup insanlarla dolu odadan dışarı çıkarırım.

Onunla yalnız kalmam lazım. Öncelikle, saatlerce nerede olduğunu öğrenmem lazım, sonra da bir daha böyle ortadan kaybolmamasını sağlamam lazım. Üçüncüsü, onun içine girmem lazım.

"Dae, ne yapıyorsun sen?" diye sorar, ofisime girer girmez benden uzaklaşır.

Kapıyı arkamızdan çarparak kilitliyorum.

"Neredeydin?" diye soruyorum dişlerimi sıkarak.

"Yolda olduğumu söylemiştim."

"Bu benim soruma cevap değil."

Bana öfkeyle bakar. "Ben senin malın değilim," der ve kapıyı işaret eder. "Sen beni deli gibi dışarı çekmeden önce kardeşim ve Riley dışında kimseyle konuşma fırsatım olmadı."

"Neredeydin?"

Kollarını göğsünde kavuşturur ve dikkatimi elbisesinin dekoltesine çeker. Penisim zonklar.

"İş," diye cevaplar sonunda.

Kafamı sallıyorum. "Ofisinde değildin." Ona doğru bir adım atıyorum. "Bana yalan söyleme, Kennedy."

"Yalan söylemek için bir nedenim yok. Ayrıca..." Gözlerini kısarak, "Ofisimde olmadığımı nereden biliyorsun?"

"Birine kontrol ettirdim," diyorum pişmanlık duymadan. "Ne? Kim?"

"Önemli değil."

"Ne demek 'önemli değil'? Beni birine mi gözetlettiriyorsun?" Sesi yükselir.

"Geç kaldığın ve telefonuna cevap vermediğin için ofisinde olup olmadığını kontrol ettirdim ve telefonun ofisinde olduğunu gösteriyor," diye düşünmeden söylüyorum.

Dudakları açılır, ama durur ve parmağını kaldırır. "Bekle..."

Kahretsin.

İstediğimden fazlasını söylemişim.

"Telefonumda hala... Dae." Sesi alçalır ve bana şüpheyile bakar. "Dae, lanet telefonumu takip mi ediyorsun?" diye bağırır.

"Evet."

Gözleri büyüdü. "Ne? Nasıl?" Cep telefonunu çıkarır ve ona bakar.

"Telefonumda izleme cihazı olmadığından emin olmak için düzenli olarak tarama yapıyorum."

Bana öfkeyle bakar.

Ona yaklaşıyorum. Öfkesi titreşmeye başlar ve beni kendine çeker.

"Bunu aşmanın yolları var," diye dürüstçe cevap

veriyorum. "Sen delisin. Telefonumu takip etmeyi kes!"

Kafamı sallıyorum. "Gece boyunca kim bilir kimlerle ne için buluştuğun belli değilken olmaz."

"İş için," diyor, "iş" kelimesini vurgulayarak. "Görüşmem gereken..." Sözünü kesip başını sallıyor. "Kendimi açıklamayacağım. Telefonumdaki takip cihazını kaldır."

Gözlerimi ona dikiyorum.

"Ciddiyim."

"Yoksa ne olur?" diye meydan okurum. Ona doğru bir adım daha atarak, onun alanına girerim.

"Yoksa... biz..."

"O cümleyi tamamlamayı aklından bile geçirme. Sen ve ben arasında bitmiş diye bir şey yoktur. Asla."

Elimi hafifçe boğazına doladım, başparmağımı zonklamaya başlayan damara sürttüm.

"Böyle şeyler söylediğinde psikopat gibi konuşuyorsun," diyor.

"Ben psikopatım, Kennedy. Senin için her zaman öyle olacağım." Bu, uzun zaman önce kabul ettiğim bir gerçek.

Kafasını sallar ve ben boğazını daha sıkı kavrarım. Acı verici değildir, ama pes etmemek için sınırdadır. Onu geriye doğru çekerek kışını masama sürterim.

"Telefonumdaki izleme cihazını çıkar," diyor dişlerini sıkarak.

Serbest elimle telefonumu alıp takip uygulamasını açıyorum. O izlerken uygulamayı silerken ona gösteriyorum.

"Mutlu musun?"

Gözleri benimkilere bakıyor. "Belki."

"Bu gece neredeydin?"

Gözleri aşağıya doğru iner ve bana ne söyleyeceğini tartışıyormuş gibi görünür. "Davanın önemli bir parçası benim kucağıma düştü ve bunu reddedemedim. Bu, Blackmon'un geçen hafta ofisime gelmesinden bile daha iyiydi ama..."

"Ne yapmış lan?!"

"Siktir," diye küfür etti Kennedy. "Sakin ol."

"Neden seni ziyarete gelsin ki?" diye soruyorum, ellerimi indiriyorum çünkü onları yumruk haline getirme dürtüsü beni ele geçiriyor.

"Bu onun bir gözdağı taktığıydı." Önemli bir şey değilmiş gibi omuzlarını silkiyor. "Sanırım beni bu davadan korkutup kaçırmak istedi."

"Ne dedi?"

"Sana söyleyemem." Ağzımı açtığımda elini kaldırır. "Konuşmalarımın ayrıntılarını sana veremeyeceğimi biliyorsun. Önemli değil."

"Önemli lan. O düşünüyor ki..."

"Bu davayı takip etmemden beni korkutabileceğini düşünüyor." Bana doğru yaklaşır, elleri takım elbisenin yakasına gider. "Bu olmayacak çünkü onun bir pislik olduğunu biliyorum ve onu ifşa edeceğim. Ve sen," bana sert bir bakış atar, eli yakamı sıkılaştırır, beni kendine çeker, "ben bunu yaparken yoluma çıkmayacaksın."

Dişlerimi sıkıyorum.

"O piçe güvenmiyorum ya da..." Blackmon'un birlikte çalıştığı düşmanımın adını söylemeye başlıyorum.

"Ya da kim?"

Kafamı sallarım. "Onunla çalışan herkes. Hiçbirine güvenmiyorum. Sana verdiğim kanıtlar var zaten. Davan için bu yeterli değil mi?"

"Hayır. Ve bunun yeterli olmadığını sen de biliyorsun. Erika Dalton La Vie'de çalışmadığı için bunun Erika Dalton'la bir ilgisi yok. Bu onun alçak bir adam olduğunu kanıtlıyor, ama ben onu... bu davanın gidişatına göre istiyorum. Bu, birkaç eleştirmeni rüşvetle satın almak ya da alkolü sulandırmaktan çok daha büyük bir şey."

Onu belinden kendime doğru çekerim. Elleri hala ceketime tutunmuş durumda. Onu bir kez daha masama doğru itmeye başlarım.

"Bu tehlikeli olabilir. Ve o orospu çocuğunun uğruna güvenliğini tehlikeye atmana izin vermeyeceğim."

"Bana izin mi?" Sesi keskinleşir. "Kimse bana bir şey yapmama izin vermez."

Dudaklarımın kenarlarında beliren gülümsemeyi engelleyemiyorum. Onun güvenliğini şaka olarak görmüyorum ve asla görmeyeceğim, ama kendini tehdit altında hissettiğinde sergilediği tavrı seviyorum.

"Şu anda, iyi bir savaşçı olursan, sikime gelmene izin vereceğim."

Elleri yakamın etrafında sıkışır ve bana kaşlarını çatarak bakar, ama boynundaki damar, sözlerimden duyduğu arzuyla atar.

"Ciddiyim, Dae." Tavrını korumaya çalışsa da sesi daha da boğuklaşıyor. "Bu davayı çözmenin eşiğindeyim ve kimsenin buna engel olmasına izin vermeyeceğim."

"Ben yoluna çıkmıyorum."

"Öyle kal," diye emreder, sonra onu kaldırıp masama oturtunca nefesini tutar.

Dizlerini genişçe açtım.

"Külot giyiyor musun?"

"Dae," diye uyarıyor. "Konuşmamız bitmedi." Parmaklarım, amını kapatan dantelli külotu dokunduğunda, bir nefes çekiyor.

Kaşlarımı çatarak gözlerine bakarım. "Mendil koleksiyonuma ekleyeceğim bir çift daha."

Benim onun külotunu vücudundan yırtarak çıkardığım ses havayı yırtmadan hemen önce, alnında şaşkınlık kırışıklıkları belirir.

"Davana engel olmamı istemiyor musun?" diye soruyorum.

Gözlerini kırıştırıp başını sallar.

Onu dirseklerine kadar itip bacaklarını daha da açarken, elbisesini kalçalarının üzerine kadar yukarı çekiyorum.

Etrafımızdaki dosyalar, kağıt ağırlıkları ve hatta masamdaki telefon yere düşüyor. Hiçbirini umursamıyorum.

"O zaman bana yalvar," diye homurdanıyorum, onu açıp yüzümü ilk olarak amına daldırmadan hemen önce.

"Siktir!" diye küfür eder, eli başımın arkasına gider.

Benim için çoktan ıslanmış. Onu en son tattığımdan bu yana on iki saatten fazla zaman geçtiği için aç bir adam gibi amına saldırıyorum. Bana kalırsa, ben açım. Ayrıca, saatlerce onun nerede olduğunu bilmiyordum ve ona sahip olma konusunda ezici bir sahiplenme ihtiyacı ortaya çıktı.

"Dae, lanet olsun!"

Geri çekildim. "Bana yalvarmanı söyledim, küçük savaşçı," diye emrettim ve tekrar amına saldırdım. Dilimle klitorisini yaladım ve dudaklarının her yerini tattım.

"Lütfen, lütfen," diye
yalvarır. Orgazmı çabucak
gelir.

Ona toparlanacak zaman tanımadan onu ayağa kaldırdım, döndürdüm ve masamın üzerine eğdim. Ellerim hızla pantolonumun kemerini çözdü ve sertleşmiş sikimi serbest bıraktı.

Yavaşlamak istesem bile, yapamıyorum. Kennedy'nin inlemeleri ve inlemeleri, onu, tümünü almamı ve ona kime ait olduğunu hatırlatmamı istiyor.

"Benim!" diyorum dişlerimi sıkarak, aynı anda sikimle onu deliyorum.

Bacaklarından birini kaldırıp masanın üzerine koyuyorum, böylece onu daha da açarak içime alabiliyorum.

Hemen sırtını kavisler ve küfürler savurur.

"Söyle, Kennedy. Sen benimimsin. Söyle!" Onu becerirken emrediyorum.

"Senin," diye itiraf ediyor.

Onun kabulü içimdeki canavarı ortaya çıkarıyor ve ben ona neredeyse ucuna kadar çekip tekrar ona giriyorum. Bunu tekrar tekrar yapıyorum, o benim bedenime sahipken ben de onun bedenine sahip oluyorum.

Çünkü o benim sahibim. Zihnim, bedenim ve ruhum.

Onu güvende tutmak için yapmayacağım hiçbir şey yok. Ve o orgazm olurken amının duvarları benim sikimi sıkmaya başladığında, bunu kulağına fısıldıyorum. Onu asla bırakmayacağıma, her zaman güvende tutacağıma ve sahip olduğum her şeyle onu koruyacağıma söz veriyorum.

Çünkü o benim. O gün sokakta olanlardan beri.

İkimiz de orgazmın doruğundan indikten sonra, tüm bu sözleri Korece verdiğimi fark ettim. Onun içine girerken ana dilime kayma eğilimim, onun tek kelime bile anlamadığı anlamına geliyordu.

Önemli değil.

Yine de doğru.

BÖLÜM 33

Kennedy

"Mmm," Dae'nin güçlü göğsüne yaslanarak memnuniyetle inledim. Ofisinde çılgın bir sevişmenin ardından, onun küvetinde ıslanıyorduk.

Dae'yi kardeşime ve kuzenime resmi olarak tanııtma fırsatı bulamadan oradan ayrıldık.

Dae kollarını bana doladığında kaslarımdaki gerginlik azalmaya başladı. Suyun buharı etrafımızı sardı.

"Elbisemi yırttın," gözlerimi kapatarak ona söylüyorum. "Ee?"

Onu dirseklerimle itiyorum, o da homurdanıyor ama beni bırakmıyor. "Yeni elbisenin rengi ne olsun istersin?" diye soruyor.

"Lavanta rengi," diye düşünmeden cevap veriyorum. "Tamamdır."

"Yazlık elbise olsun," diye ekliyorum.

"Külot giymediğin sürece."

Külot kelimesini söyler söylemez, zihnimde daha önce giydiğim külotu yırttığı an canlanıyor.

"Hâlâ benim iç çamaşırlarımı lanet mendil gibi giydiğine inanamıyorum."

Başını eğip kulak mememi dişleriyle ısırdıktan sonra, "Seni her zaman yanımda tutmak için böyle yapıyorum," dedi.

Omurgamdan bir titreme geçer. Sesi çok sahiplenici ve mülkiyet dolu. Bir parçam buna karşı çıkmak, kimseye ait olmaya isyan etmek istiyor, ama sözler ağzımdan çıkmıyor. Sanki her parçam ona ait olduğumu zaten biliyor gibi. Seks sırasında ona bunu söyledim. Ciğerlerimden gelen tüm gücümle bağırdım.

Omzumun üzerinden ona bakıyorum. Gözleri kapalı ve başı duvara yaslanmış. Mutlu ve memnun görünüyor, ama tamamen rahatlamış değil.

"Bunun tuhaf olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Bir gözünü açıp kaşını kaldırıyor.

"Her zaman benimle birlikte olmak istemen. Bu biraz... takıntılı bir davranış," diyorum ona.

Gözlerini açar. Ellerini çeneme koyar. "Hala anlamadın mı?"

"Neyi anlamadım?"

"Sana tamamen, geri dönülmez bir şekilde ve tamamen takıntılıyım, Kennedy."

Bu sözleri söylerkenki şiddet, ciğerlerimdeki havayı çalıyor. Gözlerindeki yoğunluk, sesindeki tonu yansıtıyor. Anladığımda alt dudağımı dişlerimin arasına sıkıştırıyorum.

Dae bana, sanki ben onun dünyasının merkeziymişim gibi bakıyor. Sanki ben istediğimi ima etsem bile, dünyayı ayaklarımın dibine serecekmiş gibi.

Bu tür bir yoğunluk başımı döndürüyor. Titrek bir nefes veriyorum.

"Ne zamandır bana takıntılısın?" Sesim çok alçak çıkıyor.

Zaten koyu olan gözleri daha da koyulaşılıyor. "Senin duymaya hazır olduğundan daha uzun süredir."

duymaya hazır olduğundan daha uzun süredir."

Yutkunuyorum. Bu cevabın ne anlama geldiğini bilmiyorum, ama ona inanıyorum. Bir kez olsun emin değilim, ama kafamda dönen soruların cevaplarını bilmek istiyorum.

Uzun bir süre sessiz kalırız, birbirimize bakarak.

Dae sonunda sessizliği bozar ve "Bana bir şey oku" der. Alnımı kırıştırırım.

"Ne?" "Bana

oku."

"Ne okumamı istiyorsun?" diye soruyorum, soru beni şaşırtmış.

"En sevdiğin makalelerden birini. Senin yazdığın," diye ekliyor. "Telefonunda birkaç tane saklamışsın."

Başını, ikimizin telefonlarının bulunduğu tezgaha doğru uzatır. Uzun kolunu uzatarak benim telefonumu alır ve bana uzatır.

"Nasıl bildin?" "Şanslı bir tahmin."

Birkaç makaleyi sakladığım dosyayı açtım ve makaleleri gözden geçirdim. Bir tanesine geldiğimde dudaklarıma bir gülümseme kondu.

"Bunu okumamı istediğinden emin misin?" Ona bakarım.

Kaşlarını kaldırarak bana ifadesiz bir bakış atıyor. Tabii ki ciddi.

Ellerini belimden göğüslerime kaydırır ve onları yoğurmaya başlar. Dudaklarımdan bir iç çekiş kaçar. Göğüs uçlarımdan birini çimdikler.

"Oku," diye talimat verir.

Başımı göğsüne yaslayıp makaleyi açıyorum. "Bu benim en sevdiğim makale," diyorum. "Bir muhabir ekibindeydim. Birkaç ilçe ötedeki bir okulun müdürünün aslında bir uyuşturucu çetesi yönettiğini ortaya çıkardık."

Tiksinti ile başımı salladım.

"Gerçek Hayattaki Walter White," başlığı yüksek sesle okudum. Sonra burun kıvrıdım. "Bu başlığı hiç sevmedim."

"Neden?" diye sorar Dae.

"Çünkü, en azından başlangıçta, Walter White'ın uyuşturucu üretmeye ve satmaya başlaması için bir nedeni vardı. Bu adam ise sadece açgözlüydü." Kafamı sallıyorum. Makaleyi okumaya başlıyorum. "Lincoln Hill Lisesi'nin koridorları bir yıl öncesine göre çok farklı görünüyor..."

Okulun velileri, öğrencileri ve öğretmenleriyle röportaj yaptığımı hatırlayarak duraklıyorum. Zorbalık ve uyuşturucu konusunda sıfır toleranslı olduğu söylenen, çok saygın bir okul müdürünün okulun en büyük suçlusu olduğunu kanıtlayan bilgileri toplamak aylar sürdü.

"Geriyeye kalan, Meyers'ın çarpık tuzağına düşen gençlerin nasıl..." Arkamdan Dae'nin kelimeleri okuduğunu duyunca sözlerim kesilir.

"Bana okumanı istediğini sanıyordum..." Arkanı dönüp gözlerinin kapalı olduğunu görünce durdum.

Gözleri kapalıyken makaleyi kelime kelime okumaya devam ediyor. Ben de o konuşurken okuyorum.

"Gözlerin kapalıyken bunu nasıl yapıyorsun?"

Elleri göğüslerimden belime kayıyor. Dae yavaşça gözlerini açıyor. "Sana, yazdığın her şeyi okuduğumu söylemiştim." Gülünç derecede yakışıklı yüzünde bir gülümseme beliriyor. "Ve hafızam çok iyidir."

Telefonuma bakıp tekrar ona bakıyorum. "Bu makalenin her kelimesini ezberlemiş olamazsın."

Bu imkansız.

"Bu ve yazdığın diğer tüm makaleler, bebeğim." Telefonu elimden alır.

Telefonumu tezgaha geri koyarken, şaşkınlıktan hareket edemiyorum. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

Ona tamamen dönerek, onun açılmış bacaklarının arasına dizlerimin üstüne çöküyorum. Ereksiyonunu görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum.

"Tüm makalelerimi nasıl ezberleyebildin? Makalelerimi okuyan ve toplayan annem bile bunu yapmadı."

Annem tüm makalelerimi sakladığı bir dosya tutuyor.

O öne eğilir, ellerini belime koyar ve boynumu öper. "Sana söyledim, sana takıntılıyım."

Göz kapaklarım yavaşça kapanıyor. O da sadece laf olsun diye söylemiyor. Dae, yeni bir favori müzik sanatçısı ya da haftada bir kez mutlaka sipariş etmek istediğiniz yeni bir restoran keşfettiğinizde bahsettiğiniz sevimli takıntıyı kastetmiyor.

Hayır.

Bu gerçek bir takıntı. Erkekleri çılgınca şeyler yapmaya iten türden bir takıntı.

Geri çekilip gözlerine bakıyorum. O da benim bakışımı karşılıyor ve gözlerinde dolaşan çok çeşitli duyguları görmemi sağlıyor. O karanlık gözlerde o kadar sıcak yanan bir ateş var ki, bu adam tarafından canlı canlı yakılma korkusu içimde ilk kez değil, yine yükseliyor.

Kaç!

Aklımın mantıklı kısmı, hemen buradan çıkmam için bana bağıyor. Bu küvetten çıkıp, giysilerimi giyip, güvenli daireme koşmam için.

Ancak, içimdeki başka bir ses, bunu yapsam bile onun beni yine bulacağını biliyor. Dae'nin gözlerindeki bakış, bilmem gereken her şeyi anlatıyor. Ondan ya da onun takıntısından o kadar kolay kurtulmam mümkün değil.

Bunu istiyor muyum?

"Bu seni korkutuyor mu?" diye soruyor, dudakları kulağımın hemen yanında, sonra dişlerini boynumdaki damara sürüyor, o damar her yaklaştığında zonkluyor.

"Evet," diye tıslarım ve tüm vücudum titrer. Sonra daha iyi düşünürüm. "Hayır... beni korkutmalı," diye kekelerim.

Yüzümü avuçları arasına alır. "Benden asla korkmana gerek yok, bebeğim. Sana söylemiştim." Gözleri kıpırdamıyor. Bakışlarımı kendisine sabitler.

"Yakında benim karım olacaksın, Kennedy. Benden korkacak hiçbir şeyin yok."

Dudaklarını dudaklarıma bastırır. Benim hazır bir cevabım yoktu. Sözcükler boğazımda takılır. Mantıklı zihnim, onun kesin ifadelerine itiraz etmek ister.

Ama göğsümdeki o aptal kas eriyor. O anda, Dae'nin kalbimi çaldığını fark etmeye başlıyorum — bir parçasını, bir bölümünü, yarısını bile değil.

Hepsini.

Kalbim ona ait.

Ne zaman olduğunu bilmiyorum. Hırsızlık bir anda mı oldu, yoksa yavaş yavaş mı? O da bana bunu düşünmek için zaman tanımıyor, beni belimden kaldırıp bacaklarımı ayırarak üzerine oturmamı sağlıyor. Sonra beni sertçe üzerine oturuyor.

Başımı geriye atıp düşük bir inilti çıkarırım. Kalçalarım kendiliğinden hareket eder, ona sürtünür. Dae, klitorisime ihtiyaç duyduğu uyarımı sağlamak için başparmağını hareket ettirir.

"Bana ait olduğunu söyle," dişlerini sıkarak emrediyor.

Sözlerin ağızımdan çıkmasını engellemek için dudaklarımı sıkıca kapatıyorum. Bu gece zaten söyledim. Neden tekrar etmemi istiyor?

"Söyle, Kennedy!" diye emreder. Ellerini kalçalarımın kırıma kaydırır, kalçalarımı sıkar ve kalçalarımı istediği ritimde hareket ettirir. Her aşağı hareketinde kalçalarını benimkilere uydurmak için denge sağlamak amacıyla kollarını küvetin iki yanına dayar.

"Dae," diye fısıldıyorum ve dudaklarımı tekrar sıkıyorum.

"İşte böyle," diye mırıldanır. "Söylemek istiyorsun, ama lanet olası inatçılığın sana engel oluyor."

Yukarı doğru hamle yaptığında nefesim kesildi. İçime o kadar derine girdi ki, her yerinde hissettiğime yemin edebilirim.

"Söyle!" diye homurdanır.

"Ben..." Alt dudağımı ısırıyorum.

"Lanet cümleyi bitir."

"Senin," diye titreyerek söylüyorum, o içime daldığında. Aynı anda, başparmağı yine klitorisime baskı yapıyor.

Parçalanıyorum. Zevk hissi vücudumun her yerine yayılıyor. Neredeyse dayanılmaz hale geliyor. Kulaklarımda yüksek bir ses yankılanıyor ve bunun kendi çığlıklarımın sesi olduğunu anlamam çok uzun sürüyor.

O kadar çok bağıryorum ki, orgazmım sona erdiğinde boğazım ağrıyor ve sesim kısılıyor.

"İşte benim küçük savaşçım," diyor Dae ve beni göğsüne çekiyor.

Bu gece ikinci kez acımasızca beni becerdikten sonra vücudum bitkin ve tamamen doymuş hale gelmişti. Onun sert, terli göğsüne isteyerek yaslanırken, vücudumu son bir duygu kapladı.

Güvenlik.

Güçlü kollarıyla beni sıkıca kendine çeken o, kendimi tamamen ve tamamen korunmuş hissediyorum.

Kalbimin tehlikede olduğunu biliyorum.

Yine de, bu konuda bir şey yapamayacak kadar çok ileri gitmiş durumdayım.

BÖLÜM 34

Kennedy

Uyandığımda kendimi bulutların üzerinde süzülüyormuş gibi hissediyorum, bu hissi artık alıştım. Dae'nin yatağı, hayatım boyunca kaldığım lüks yerleri düşünürsek, şimdiye kadar uyuduğum en rahat yatak.

Mesele yatak değil.

Sırt üstü dönüp bu düşünceye inleyerek tepki veriyorum. Doğru. Beni bu kadar rahat ve evimde hissettiren sadece yatak değil.

Onun zengin, baharatlı kokusu ile benim tatlı lavanta kokumun karışımı. İkimizin kokusu birbirine karışmış.

Yastıklar için kullandığı ipek yastık kılıfları, çünkü ipek saçlarımın buklelerini kurutmayacağını biliyor.

Ve elimi yatağının kenarına sürdüğümde hissettiğim sıcaklık. Evet, yatak boş, ama onun hala burada olduğunu biliyorum. Çarşafların sıcaklığı, onun yataktan çok uzun zaman önce kalkmadığını söylüyor.

Yuvarlanırken vücudum doyunluk ve hafif bir ağrı ile titriyor. Önceki gecenin anıları aklıma geliyor. Beni ofisinde ve sonra da küvette sahiplenici bir şekilde ele geçirmesi. Bunları düşünmek bile meme uçlarımı sertleştiriyor. Uyluklarımı birbirine sıkıştırıyorum.

Hayatımda hiç bu kadar seks delisi hissetmemiştim.

Ama daha önce Dae gibi biriyle birlikte olmamıştım.

"Yakında benim karım olacaksın, Kennedy."

Dün geceki sözleri, oluşmaya başlayan şehvet perdesini delip geçiyor. Hemen yatakta doğrulup etrafa bakınıyorum. Neyi aradığımı bilmiyorum. O odada benimle birlikte olmadığını biliyorum. Onu hissederdim. Ayrıca, ne zaman aynı odada olsak, bir şekilde bana dokunmak zorunda olduğu da bir gerçek.

"Karısı mı?" diye mırıldanıyorum kendi kendime. Bu sözler hakkında ne hissettiğimi bile anlayamıyorum. Beni çok korkutmaları gerekirdi.

Hayır, beni çok korkutuyorlar.

Yine de ayağa kalkıp en yakın çıkışa doğru koşmuyorum. Gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıyorum.

"O yılanın bir şeyler çevirdiğini biliyordum."

Blackmon'un sözleri bir kasırğa gibi zihnimde yankılanıyor. *"Ona yardım ediyorsun, değil mi?"* Dae'nin sağ kolu olarak onu alt etmeye çalıştığını iddia etti. Bu sözler ilk duyduğumda beni çok şaşırttı çünkü onun ve Dae'nin hala birlikte çalıştıklarını bilmiyordum.

Dae, Blackmon'la bir süre önce iş ilişkilerini sonlandırdıklarını söylemişti.

Aklımda o konuşmayı tekrar canlandırırken alt dudağımı ısırıyorum. Dün Dae'ye bunu sormak istemiştim, ama bu Nicole ile görüşmeden önceydi. Sonra Black Opal'a vardığımda bunu tamamen unuttum ve o beni masasında becerdi.

Sonra da küvetinde.

Bu anıları kafamdan silip attım. Elimizdeki sorulara odaklanmam gerekiyordu. Dae, Blackmon ile artık bir iş ilişkisi olmadığını söylediğine göre, Blackmon'un bahsettiği Global Group ile olan anlaşma neydi?

Blackmon'un söylediği doğru mu? Dae, kendi çıkarları için onu alt etmek için beni kullanıyor mu?

Yataktan çarşafı ve örtüleri çekip atıyorum ve bulabildiğim ilk şeyi giyiyorum. Tabii ki, bu Dae'nin gömleklerinden biri, çünkü o piç kurusu, önceki gece giydiğim kıyafetleri alıp, kolayca ulaşamayacağım bir yere koyma alışkanlığı var.

Merdivenlerden aşağı inmeden önce gömleğimin düğmelerini ilikledim. Merdiven boşluğuna çıkar çıkmaz, taze demlenmiş kahvenin kokusu burnuma çarptı. Kokuyu takip ederek geniş oturma odasını geçip mutfığa girdim.

Dae'nin bana sırtı dönük hali gözüme çarptı. Üzerinde sadece siyah bir boxer şort vardı. Gözlerim onun heykel gibi sırtından, dar beline ve sıkı kalçalarına doğru gezindi.

Kendimi toparlamaya çalışıyorum.

"Bana bakmaya devam mı edeceksin, yoksa sabah öpücüğümü mü vereceksin?" diye soruyor, sırtı hala bana dönük.

"İkisi de değil," diyorum, kollarımı göğüslerimin üzerinde kavuşturarak.

Aniden bana dönerek kaşlarını kaldırdı. Elindeki yumurta kartonunu mutfak tezgahına koyduktan sonra, bana doğru birkaç adım attı.

beni doğru birkaç adım attı. Ben birkaç adım geri çekilip aramızdaki mesafeyi koruduğumda durdu.

"Blackmon ile mi çalışıyorsun?"

Başını yana eğip yavaşça gözlerini kırptırıyor. Göz kapakları tekrar açıldığında, bakışları kapalı. O bakışı sevmediğim için derin bir nefes alıyorum. Ensemde bir rahatsızlık hissi, benden bir şey saklamaya çalıştığını söylüyor.

Gözleri kısılır. "Bunu sana o mu söyledi?"

Kafamı sallayıp bir adım daha geri çekildim. "Sorularıma sorularla cevap verme, Dae."

Gözlerini kısar. "Blackmon sana benim hakkımda bir şey söylediyse, bunu bilmem gerekmez mi?"

"Neden? Böylece mükemmel yalanı bulabilesin diye mi?" "Bana karşı böyle mi düşünüyorsun?"

Hayır, kalbim haykırıyor.

"Sadece soruyu cevapla. Onunla çalışıyor musun? Eğer öyleyse, neden yalan söyleyip onunla işinin yıllar önce bittiğini söyledin?"

"Bu yalan değildi," diyor.

Ona inanmak istiyorum, ama kalbimin bu işi yönetmesine izin vermeyeceğim.

"O zaman neden ikinizin Global Group ile ortak bir girişimde olduğunuzu söyledi?"

Çenesi sertleşir. "Senin ofisine geldiğinde öyle söyledi." İki ile ikiyi birleştirmiş.

"Onunla çalışıyor musun?" diye tekrar

soruyorum. "Hayır," diyor kararlı bir şekilde.

Nefesimi tuttuğumda, "Kasıtlı olarak değil" diye ekliyor.

"Bu ne demek şimdi?" Ona sertçe bakıyorum.

Başını benden çevirir ve çenesindeki kasların çalıştığını görürüm.

"Dae, bana sana güvenebileceğimi söylemiştin. Bana yalan mı söylüyorsun? Kasıtlı değil de ne demek? Ya onunla çalışıyorsun, bu da bana yalan söylediğin anlamına gelir, ya da onunla çalışmıyorsun, bu da onun bana yalan söylediği anlamına gelir. Hangisi?" diye soruyorum.

"İkimiz de yalan söylemedik," diyor. "O Global Group'un bir parçası, benim şirketim de öyle."

"Bu da ikinizi ortak yapar," diye sözünü tamamlıyorum. "Yani yalan söyledin." Bir adım daha geri çekiliyorum.

Dae, sırtım merdiven boşluğunun duvarına çarpana kadar bana doğru ilerler. "Öyle değil," der.

Alaycı bir şekilde gülerim. "Yalanları ortaya çıktığında her pislik böyle der." Onu kendimden uzaklaştırırım, ama o bir milim bile kıpırdamaz.

"O pislikle tekrar çalışmak hiç niyetim değildi." "O zaman neden çalışıyorsun?"

"Kendi isteğimle değil."

Yine hiç komik olmayan bir kahkaha attım. "Tabii. Onunla çalışmaya zorlandın. Ne kadar da uygun."

"Hayır, Blackmon ile çalışmaya zorlanmadım. Global Group ile olan ortaklığımdan vazgeçebilirdim. Ama vazgeçmemeyi seçtim."

"Neden bahsediyorsun? Baştan başla."

Şirketinin Global Group ile nasıl çalıştığını ve grup içinde kalıcı ortak olma fırsatının nasıl ortaya çıktığını anlattı. Bir yıldan fazladır bu fırsat için rekabet ediyordu.

"Sonunda, hem bizim şirketi hem de Blackmon'un şirketini seçtiler. O piç kurusu halkla ilişkiler konusunda çok iyi."

Onun sözlerini düşünürüm.

"Bu benim istediğim anlaşma değildi. Blackmon'un yüksek seviyede kalacak iş becerisi olmayan cimri bir piç olduğunu biliyorum. Bu yüzden onu araştırdım ve restoranıyla ilgili bu bilgiyi ortaya çıkardım."

"Neden bana önce söylemedin?" diye soruyorum. "Onun ve şirketini, çalışanlarından birinin ölümüyle ilgili olarak araştırdığımı başından beri biliyordun."

Burnunun köprüsünü sıkıştırır. "İlk başta ikisinin birbiriyle ilgisi olduğunu düşünmemiştim. Hala da bilmiyorum. Lüks restoranları, zincir restoranlarından tamamen farklı bir bölüm tarafından işletiliyor. Her halükarda, gerçeği öğrendiğimde onunla yüzleştim ve gruptan istifa etmesini, yoksa kendim söyleyeceğimi söyledim."

"Ama hala onlara gitmedin."

"Çünkü flash belleği sana verdim," diye itiraf ediyor. "Blackmon'un iki kuruşluk değeri olmadığını başından beri biliyordum. Bu yüzden amcam öldükten ve şirketi devraldıktan sonra, onunla iş ilişkilerimi hemen kestim."

"Ama o hala kulüp üyesi," diye hatırlatıyorum.

"Öyleydi," diye karşılık verdi Dae. "Bu, iş ilişkimizi sonlandırma anlaşmasının bir parçasıydı. Yüzde yirmi hissesi karşılığında, normal yıllık ücretin sadece yarısını ödeyerek üye olarak kalacaktı. Ama rüşveti öğrendiğimden beri, bunu onun üyeliğini iptal etmek için kullandım."

"Ne zaman?" diye soruyorum.

"Bir hafta önce."

Parçalar bir araya gelmeye başladığında başımı salladım. "Ve sen onun Global Group'a gidip istifa etmesini istediniz."

"Evet," diye cevapladı hemen.

"Bu onu o kadar kızdırmış olmalı ki beni görmeye geldi," diye tahmin ediyorum.

Dae'nin yüzü daha önce hiç görmediğim bir şekilde sertleşir. Gözlerinde fırtına bulutları belirir.

"Bunu yapmamalıydı." Sesi o kadar alçak ki, neredeyse duyamıyorum. Sesindeki soğukluk, ensemdeki tüyleri diken diken ediyor.

"Neden?" diye ısrar ediyorum. "Bana yalan söylediğini ifşa ettiği için mi kızgınsın?"

"Az önce sana, ilk geldiğinde sana söylediğim şeyin yalan olmadığını açıkladım. Bana kalırsa, Blackmon ve benim hala bir iş ilişkimiz yok.

"O, Global Group'tan ayrılmış sayılır. Sana giderek zaman kazanmaya çalışıyordu. Beni sarsmaya çalıştı, ama kendi mezarını kazdı, yaptığı tek şey buydu."

Dae merdivenlere doğru yürümeye başlar, ama ellerim onun göğsünde durur onu

durd "Nereye gidiyorsun?" diye

urur. soruyorum. "Birkaç telefon

görüşmesi yapmaya." Kafamı

sallıyorum. "Hayır."

"Hayır mı?" Gözlerindeki bulutlar daha da yoğunlaşıyor. "

Bunu dün gece, onun ofisine geldiğini söylediğinde yapmalıydım. Şimdi seni bu işe karıştırdığı için bedelini ödeyecek."

"Dae, dur," diye itiraz ettim. "Öncelikle, ben zaten bu işe karışmıştım. Onun hakkında bilgi almak için sana geldiğim için birbirimizi tanıdığımızı unutuyor musun?"

Fırtına bulutlarının arasından, kolayca tanımlayamadığım bir duygu belirir, ama bir göz açıp kapayıncaya kadar kaybolur.

"Eğer senin onun karıştığı diğer işleri bildiğini düşünürse, tehlikede olabilirsin. Özellikle de o piç kurusu senin iş yerine gelme cesaretini gösterdiğine göre."

"Bu bana onun akıllı olmadığını da gösteriyor," diye karşılık veriyorum. "O, zekâdan çok duygularıyla hareket etmeye meyilli. Beni ziyaret etti çünkü ne bildiğimi görmek istedi. Beni farklı bir yöne yönlendirmeye çalıştı."

"Kendini ele verdi ve araştırmaya devam edersem, bunu daha da fazla yapacağını biliyorum."

"Bu da seni hala tehlikeye atıyor." Dae başını sallar ve beni geçmeye çalışır. Başından beri aradığı kişiyi arayacağını biliyorum.

"Hayır," diye ısrar ediyorum, ellerim yine göğsünde. "Şu ana kadar, şiddet uygulayacağına inanmak için bir neden yok. İzlerini örtbas etmeye çalışacak ve dikkatsiz olduğu için, ne kadar çok uğraşırsa, o kadar çok açığa çıkacak. Onun dahil olduğu karanlık, sinsi ağı ortaya çıkarmaya çok yaklaştım. Sadece..."

Nefesimi veriyorum. "Bana sana güvenmemi istedin, şimdi ben de senden aynısını istiyorum."

Çenesindeki bir kas seğirdi. Gözlerinde içsel bir mücadele vardı.

"Sana inanıyorum, Dae," diye ekledim. "Onunla iş ilişkisini yıllar önce bitirdiğini söylüyorsun ve Global Group'un onu tekrar şirketine getirdiğine inanıyorum. Şimdi, benim bir muhabir olarak işimi yapıp bu hikayenin derinlerine inebileceğime güvenmen gerekiyor. Senin müdahalen olmadan."

Ellerini yanlarında yumruk yapıp belime koydu. Beni kendine doğru çekti.

"Güvenmediğim sen değilsin." Alnını alnıma dayar, nefesi ağırlaşır.

Çenesini okşuyorum. "Biliyorum. Ama bu işi halletmem için bana güven. Bu benim işim. O, üzerinde çalıştığım ilk pislik değil ve sonuncusu da olmayacak."

Çenesi tekrar gerilir, ama parmak uçlarımda yükselip çenesinin yanına öpücük kondurduğumda gevşer. Bir öpücük daha kondururum, sonra bir tane daha. Her öpücük, vücudundaki gerginliği biraz daha azaltır.

Aniden uyluklarımı kavrayıp beni kaldırdığında ve bacaklarımı beline dolamaya zorladığında nefesim kesildi. Bir anda, merdivenlerden yukarı çıkmaya başladık.

"Nereye gidiyoruz?" sanki bilmiyormuşum gibi soruyorum.

"Yatağa," diye cevaplar ve dudaklarını benim dudaklarıma yapıştırır.

Sonraki birkaç saat boyunca, Blackmon, soruşturmam ve diğer her şey hakkındaki düşüncelerim tamamen unutulur.

BÖLÜM 35

Dae

"Bu ne?" diye soruyor Kennedy yatak odamızda bana dönerek. Bir saniye ona bakıyorum.

Kolsuz, dar kesim, uzun, koyu yeşil bir elbise giyiyor ve elbisenin etek kısmı aşağıya doğru genişliyor. Göğüs kısmında gözyaşı şeklinde bir kesik var ve bu kesik yukarı doğru çıkarak soğuk bir yaka oluşturuyor. Elbise şık ve ona çok yakışıyor.

"Bana öyle bakmayı kes," diyor, kırmızı rujlu dudakları şakacı bir gülümseme oluşturuyor.

"Ne gibi?" Gözlerimi ondan ayırmıyorum.

Bu geceki etkinlik iş ve kişisel hayır işleri için çok önemli olsa da, elbisesini yırtıp atmak ve gece boyunca sesini kaybedene kadar adımı haykırmasını sağlamak için can atıyorum.

"Sanki ben bir et parçasıymışım gibi." Çenemi okşadı.

"Sen bir et parçasıdan daha fazlasısın, bebeğim." Dudaklarımı onun dudaklarına değdirdikten sonra, kirli düşüncelerimi gerçekleştirmeden önce bir adım geri çekildim. Elimde tuttuğum ayakkabı kutusunu ona uzattım.

Kaşlarını kaldırıyor, muhteşem yüz hatlarında şüphe belirliyor. "Ayakkabı kutusu şeklinde ama bunlar gerçek ayakkabı olamaz," diyor gülerek. "Tanıdığım Dae bana asla ayakkabı almaz."

Dudaklarımdan bir kıkırdama dökülür. "O eski benimdi." Kutuyu yatağın ucundaki kol dayama yerine koyarım. Sonra Kennedy'nin elini tutup kutunun yanına oturturum.

Onun önünde tek dizimin üzerine çökerek kutuyu açtım ve içindeki siyah ve altın rengi yüksek topuklu sandaletleri ortaya çıkardım. Ayakkabının altın ve kristal şeridi, ayak bileğini sarmalayacak şekilde yukarı doğru kıvrılıyordu.

"Geçen hafta bilgisayarında bunları aradığını gördüm," diye itiraf ettim.

"Beni mi gözetliyordun?" Gözlerini bana dikti.

"Evet." Ayağını kaldırıp ayakkabıyı giydiriyorum ve bileği etrafındaki bandı ayarlıyorum. Ayakkabı ayağına tam oturuyor. Altın bandın bileğini sarmaladığı hali

bileğindeki başka bir metal türü aklıma geliyor. Smokin pantolonumun içindeki aletim seçiriyor.

"Dae." Kennedy'nin sesi bir uyarı gibidir.

"Mükemmel," diyorum, bu ayakkabıların ona ne kadar yakıştığına hayranlıkla bakarak.

İkinci ayakkabıyı da diğer ayağına giydirip ayağa kalkıyorum ve onu kaldırmak için elinden tutuyorum.

"Bu ayakkabılarla kaçacağımı düşünmüyorsun, değil mi?" Şakayla karışık bir topukluyu yukarı kaldırıyor.

"Kaçsan bile, seni yakalayamayacağım hiçbir yer yok." Burnunun ucuna bir öpücük konduruyorum.

Gözlerini kapatıp sonra açıyor. "Teşekkür ederim," diye fısıldıyor. "Bunları istiyordum ama yeni topuklu ayakkabı almayı hep erteliyordum."

"Neden?" diye soruyorum, çünkü onun hakkında bilmek istemediğim hiçbir şey yok.

Ayakkabılara bakıyor. "İlk başta, işim nedeniyle ayakkabı giymek gerekli ya da uygun değil. Ayrıca, yeterince ayakkabım var."

"İlk başta mı?"

Bana küçük bir gülümseme atar. "Eskiden kendime böyle söyledim. Gerçek şu ki, birkaç yıl önce, çevremdeki birçok erkeğin sadece koluna takmak için giyinmemi istediğini fark ettiğimde topuklu ayakkabı almayı bıraktım. "Onlar 'gerçek işlerini' yaparken, bir oyuncak bebek istiyorlardı."

"

Gerçek iş kelimesini parmaklarıyla tırnak işareti yaparak söyledi.

"Çoğu, evlendiğimizde işimden ayrılmamı ve evde kalıp, eşlerinin sosyal hayatında görüldüğü gibi bir kadın olmamı istiyordu."

Kafasını sallar. "Bunu fark ettikten sonra tam tersi yönde ilerledim. Onların beni gösterdiği gibi biri olmak istemedim."

Kennedy ayakkabılarına bakar ve yüzünde güzel bir gülümseme belirir.

"Yeni bir çift topuklu ayakkabının hissini özlemişim. Teşekkür ederim."

Ellerimle yüzünü kavrarım. "O ayakkabıları benim omuzlarımdan dışında başka bir yerde sergilemek istiyorsan, bana öyle bakmayı bırakmalısın."

Başını geriye atıp güldü. Sesi o kadar çekiciydi ki ben de gülmek zorunda kaldım.

"Eve gittiğimizde omuzlarının üzerinde nasıl durduklarını sana göstereceğime söz veriyorum."

Dudaklarımdan istem dışı bir inilti kopar. "Gidelim, küçük savaşçı."

Birkaç dakika sonra, bizi bu geceki etkinliğin yapılacağı şehir merkezindeki kongre merkezine götürecek olan limuzinin kapısını açıyorum.

Kennedy'nin elini avucumda sıkıca tutuyorum, kırk dakikalık yolculuk boyunca parmaklarımız birbirine dolanmış durumda. Pencereden dışarı bakıyor, dudakları gülümsemeye uzanıyor. "Bu şehri geceleri seviyorum," diyor, gözleri Williamsport'un manzarasını içine çekiyor. Bana dönüyor. "Üniversiteden sonra

New York'a taşınmak üzere olduğumu söylediğimi hatırlıyor musun?"
" diye soruyor. Ben başımı sallıyorum.

Gülümsemesi genişledi. "Üniversiteye gittiğimde, mezun olduktan sonra geri dönmeyeceğime emindim."

"Neden?" diye soruyorum.

Ellerimizi birbirine kenetlemiş olarak aşağıya bakıyor.

"Ailemin gölgesinde çalışmak istemiyordum." Bana doğru eğildi. "Üniversitede ve muhabirlikteki ilk birkaç yılda annemin kızlık soyadını kullanıyordum. Kennedy Thiers."

"Neden?"

Omuz silkerek tekrar pencereden dışarı bakıyor. Serbest elimle uzanıp çenesinden tutup bakışlarını bana çeviriyorum.

"Bana bakmadığın zaman hoşuma gitmiyor." O gülüyor. "Çok açgözlüsün."

"Sen söz konusu olduğunda."

"Ailemden hiç utanmadım ve asla utanmayacağım." Sesi, ne kadar ciddi olduğunu ifade etmek için sertleşir. "Asla."

Başımı salladım. "Biliyorum." Kennedy ile vakit geçiren herkes, onun ailesini ne kadar sevdiğini bilir. "Ama?" diye sordum.

Derin bir nefes aldı. "Bunu hiç yüksek sesle söylemedim çünkü çok şımarık bir şey gibi geliyor ya da minnettar olmadığım gibi görünüyor." Gözlerini gökyüzüne doğru çevirdi.

"Zavallı küçük zengin kız, kendisine verilen her şeyden şikayet ediyor," der alaycı bir şekilde. "Bazı insanlar böyle der."

"Bana onların isimlerini ver." Sesim karanlık ve ağır çıkıyor.

Koluma vuruyor.

"Kes şunu. Sadece söylüyorum... Her neyse, kimsenin benim pozisyonumu ya da herhangi bir pozisyonu, Townsend olduğum için özel muamele gördüğüm için aldığımı düşünmesini istemedim."

"Neden mesleki olarak Townsend soyadını kullanmaya geri döndün?" Bunu hep merak etmişimdir. Kariyerinin ilk birkaç yılında annesinin kızlık soyadını kullandığını biliyordum.

"Üniversiteden mezun olduktan birkaç yıl sonra, tüm kardeşlerimle birlikte ailemin evinde akşam yemeği yiyorduk. Makalelerimden biri yeni yayınlanmıştı ve annem o kadar gurur duyuyordu ki, masada bunun hakkında konuşmaktan kendini alamıyordu. Babam da öyle."

Sevildiğini bilen ama ebeveynlerinin övünmesinden biraz utanmış gibi başını salladı.

Bir parçam bunu kıskanıyor. Annemden bile bunu hiç görmedim.

"Annem makaleyi yazdırdı ve masadakilere gösterdi. Küçük kız kardeşim aniden ismi işaret etti ve 'Kennedy Thiers kim?' diye sordu." Kennedy bana döndü.

"Babamın ilk başta dikkatini bile vermediğini düşünüyorum çünkü Stasi'den makaleyi aldı ve okudu."

Kafasını sallar.

"Hiçbir şey söylemedi, ama yüzündeki değişiklikten anladım. Hala benimle gurur duyuyordu. Hala sevinçliydi, ama seçtiğim ismi gördüğünde gözlerindeki ışık biraz söndü. Ondan sonra Townsend ismini kullanmaya başladım."

Gözlerime bakıyor ve anladığımı görmek istediğini biliyorum.

Elini dudaklarıma götürüp öperim. "Babanı tanımıyorum, ama seni yetiştiren herkesin, mesleki olarak hangi ismi kullanırsan kullan, seninle gurur duyacağını biliyorum."

Gülümseyerek başını salladı. "Biliyorum, sadece başkalarının ne düşündüğünü çok önemseydiğim için onu ya da ailemdeki diğerlerini incitmiş olmaktan nefret ediyorum."

"Sen gençtin. Kendi kimliğini oluşturmak istemen çok doğal," diye onu teselli ediyorum. Kendi kişiliğini oluşturma ihtiyacını çok iyi biliyorum. Geçmişinden ayrı olarak kim ve ne olduğunu belirleme ihtiyacını.

"En azından bir parçam bunu hep biliyordu," diye ekliyor. "Bu yüzden New York'a taşınmadım. İş fırsatları harikaydı, ama Williamsport her zaman benim evim oldu ve her zaman da öyle kalacak. Ailem benim dayanağım."

Elimi sıkıyor, ben de onun elini sıkıyorum. Her zaman bu dayanağına sahip olmasına seviniyorum. Sevildiğini, desteklendiğini ve en önemlisi, ona değer verildiğini bilmeyi hak ediyor.

Gözlerinde bir duygu belirir. Endişe mi? "Bu gece için gergin misin?" diye soruyorum.

Gerçeği saklamaya çalışıp hayır diyeceğini düşünürüm, ama bunun yerine şöyle der: "Bu gece ailemle tanışacaksın. Kyle Diego ve Brutus Amca ile kısaca tanıştın, ama bu farklı. Bu sefer..." Sesi kesilir.

"Sen benimsin," diyorum, çünkü başka ne söylenebilir ki? Bu gece, onun ailesi ile gelecekteki kocası olarak tanışacağım, çünkü ben buyum. "Sen, birkaç yıldır aileme tanıttığım ilk erkeksin.

Onlara sadece üniversitedeki eski sevgililerimden birini tanıştırmıştım."

Geçmişinde başka bir erkek olduğu düşüncesi midemi yakıyor. "O seni hak etmiyordu," diye homurdanıyorum.

O gülüyor. "Onu tanı mıyorsun bile."

"Gerek yok," diye hemen cevap veriyorum. "Kimse sana layık değil."

Ben bile.

Ama başka birinin ona yaklaşmasına izin verirsem lanetleneyeceğim. Gerçek şu ki, eski sevgilisini ve son çıktığı piçi tanıyorum. Onları uzaklaştıran bendim. Dediğim gibi, onlar ona layık değildi.

"Babam biraz fazla koruyucu olabilir. Kötü niyetli değil. Biliyorsun, hepimizi korumaya alışık."

Onu susturmak için dudaklarına bir öpücük konduruyorum. "Çocuklarını koruyan her ebeveyni saygıyla karşılıyorum. Özellikle de beni doğuran kişiden bunu hiç görmediğim için."

Ağzımda ekşi bir tat oluşur. Adam ölmüş olsa da, terk edilmenin acı hatırası hala kalmıştır.

"Ama beni korkutmasına, kaçırmasına ya da senden uzaklaştırmasına izin vereceğim kimse yok, Kennedy. Bu gezegende tek bir kişi bile. Seni seviyorum ve hayatımın geri kalanını bunu sana göstererek geçireceğim." Onu tekrar öptüm.

Geri çekildiğimde, bana bakıyor. Dudakları hafifçe aralanmış ve gözleri donuklaşmış.

"Beni seviyor musun?" diye fısıldadı.

"Tüm kalbimle ve ruhumla."

Araba durur ve kongre merkezinin dışında olduğumuzu fark ederim. Kennedy hâlâ bana bakıyor.

"Geldik."

Gözlerini kırptırıyor ve başını sallayarak pencereden dışarı bakıyor. Şoför benim tarafımdaki kapıyı açmadan önce elimi sıkıyor. O arabadan inerken elini tutuyorum. Ona dokunmadan duramıyorum.

Bu gece burada hem iş hem de hayırseverlik açısından birçok önemli şahsiyet olsa da, gözlerimi ondan ayırmak istemiyorum. Etkinliğe girerken, bu gece bu odadaki en şanslı herifin ben olduğumu biliyorum.

BÖLÜM 36

Dae

"Kuzenin smokin içinde çok yakışıklı," diyor Kennedy, omzumun üzerinden bakarak.

Gözlerimi kısarak aynı yöne bakıyorum ve Taehyun'un Global Group'tan bir grup erkekle konuştuğunu görüyorum.

"Dün gece de söyledim, ama ikinizin birbirine ne kadar benzediğiniz neredeyse ürkütücü," diye devam ediyor, kuzenimle benim aramda bakışlarını gezdirerek.

Taehyun dün öğleden sonra geldi ve Jersey ile birlikte Kennedy ve benimle birlikte benim evimde akşam yemeği yediler.

"Kuzenime bakmayı kes, yoksa boynunu kırmak zorunda kalırım."

Nefesini tutarak, gözlerini genişletip bana bakıyor. "Öyle deme. O senin en iyi arkadaşın."

Onun bakışlarını karşıladım. "Başka erkeklere bakmanı sevmiyorum. Onlar benim ailemden olsa bile."

Gözlerini devirip başını sallar. "Kes şunu. Öyle demek istemediğini biliyorum."

Üst dudağımı kıvırıyorum çünkü haklı. Taehyun'un boynunu kırmazdım ama ona uzun süre baktığı için yine de kışını tekmelerdim.

"Neden suratın asık, kuzen?" Taehyun yaklaşırken yüzünde geniş bir gülümsemeyle sorar.

"Senin smokinini övdüğüm için kızgın," diye cevaplar Kennedy.

Taehyun omuzlarını düzeltir ve daha da geniş bir gülümsemeyle, "Gerçekten yakışıklı görünüyorum, değil mi?" der. Kennedy'ye bakarken gözleri yaramazca parlar. "İkimizden daha çirkin olanı seçtiğin için üzgünsündür herhalde." Kaşlarını oynatır.

Boğazımdan sinirli bir homurtu çıkar. "Beni sına." Kuzenime sert bir bakış atarım.

Elindeki şampanya kadehinden bir yudum alırken, kadehin kenarından bana bakarak kaşlarını kaldırır.

"Altı hafta boyunca çenenin tel ile sabitlenmesinin nasıl bir his olduğunu öğrenmek istemiyorsan, komik yorumlarını kendine sakla," diye homurdanırım.

"Vay canına," der Taehyun, ellerini kaldırarak. "Hassasmışsın."

"Kes şunu," der Kennedy uyarıcı bir şekilde.

"Yine kardeşimi tehdit mi ediyorsun?" Jersey bizi keserek sorar.

Kardeşinin yanına gidip kolunu onun koluna doladı.

"Öyle, kardeşim. Onunla haftada beş gün nasıl çalışabildiğini anlamıyorum."

Jersey, Kennedy'ye bakarak gülümser. "Son birkaç aydır daha katlanılabilir hale geldi. Bu arada, elbisen çok güzel," der Kennedy'ye.

"Teşekkürler. Seninki de çok güzel."

Kennedy ve Jersey birbirlerine iltifat etmeye devam ederler ve farkına varmadan kendi aralarında sohbet etmeye başlarlar. Kennedy'nin benim sınırlı ailemle iyi geçinmesinin benim için ne kadar önemli olduğunu hiç fark etmemiştim.

Taehyun ve Jersey benim ailem. Birlikte büyüdüğümüz için ortak çocukluk anılarımız yok, ama Taehyun için son on yıldır, Jersey içinse son sekiz yıldır, onlar benim hiç sahip olmadığım ailem oldular.

"Global Group'tan Bill var," diyor Jersey. "Taehyun, onunla henüz tanışmadın." Kardeşinin kolunu çekiyor. "Gidip tanışalım."

Jersey ve Taehyun bizi terk ederken, Kennedy'ye "Sen benimle gel" diyorum.

Uzun kirpiklerinin arasından bana bakar ve kalbimi neredeyse durduracak kadar parlak bir gülümseme atar.

"O kadar da kötü değil," diyor ve kolumu tekrar tutuyor.

"Sadece bu geceden bahsetmiyorum. Sonsuza kadar," diye ekliyorum, bakmaktan vazgeçemeyeceğim o güzel gözlerine bakarak.

Kennedy dudaklarını araladı, ama arkamızdan erkeksi bir ses duyuldu.

"Sonsuzluk çok uzun bir süre."

Kennedy gözleri fal taşı gibi açarak arkasını döner. "Baba," der, sanki elini kurabiye kavanozuna sokmuş gibi. Bir saniye sonra, şaşkın ifadesinin yerini bir gülümseme alır.

"Merhaba baba, anne." Önce annesini kucaklayarak sarılır.

İkisi arasındaki bariz sevgiyi gözlemlerim. Yaklaşık aynı boyda, benzer yüz hatlarına ve sıcak gülümsemelere sahip olan Kennedy, neredeyse annesinin genç bir versiyonu gibidir. Tek fark, annesinin

cildinin birkaç ton daha koyu olması ve saçlarının şık bir topuzda toplanmış kız kardeş bukleleri şeklinde olması. Kennedy saçlarını açık bırakmış çünkü benim öyle sevdiğimi biliyor. En azından ben öyle düşünüyorum.

Dikkatim iki kadından Kennedy'nin babası Aaron Townsend'e kayıyor. Kızını kucaklarken bile keskin bakışları üzerimde. Hayır, bakış değil. Bana dik dik bakıyor.

Ben de onun bakışına tarafsız bir bakışla karşılık veriyorum.

"Anne, baba, bu Dae Kim, benim sevgilim. Ve, şey..." Durup bana bakıyor. Sonra gülümseyerek ekliyor, "Biz çıkıyoruz."

Ailesinin yanında benden fiziksel olarak uzak durmaya çalışmadığını bilmek beni etkiliyor. Her halükarda ona izin vermezdim, ama kendi isteğiyle kolunu koluma dolması kalbimi daha önce hiç hissetmediğim, ya da belki nadiren hissettiğim bir duygu ile dolduruyor.

Gurur mu?

Sanırım öyle.

Yine de, "*flört etmek*" kelimesini sevmiyorum. Yaptığımız şey için çok masum bir kelime.

"Bay ve Bayan Townsend, sizinle tanışmak bir zevk," diye başımı sallayarak her iki ebeveynine de selam veriyorum.

Annesi haberi duyduğuna ve benimle tanıştığına gerçekten çok sevindi. "Kennedy, Black Opal'ın sahibi olduğunuzu söyledi."

"Evet, doğru. İki kuzenim ve iş ortaklarımla birlikte," diye cevap veriyorum.

Annesi gülümser ve sonra alnını kırıştırır. "Yüzünüz tanıdık geliyor."

Annesinin beni o gün sokakta gördüğü için tanıyabileceği düşüncesiyle biraz gerildim. Ama sonra bunun imkansız olduğunu hatırladım. O zamanlar bir korkak gibi, o beni görmeden önce kaçmışım.

Annesinin sesi keskinleşir. "Yüzünü nereden tanıyorum?"

"Sonsuzluk çok uzun bir zaman," diye araya girer Aaron Townsend. Gözleri artık kısılmış ve kaşları biraz daha belirginleşmiştir.

Ona yarım bir gülümseme atıyorum. "Yeterince uzun değil."

Ağzını sıkıştırır. "Onu tanıyorsun çünkü Brutus, istediğim özeti verirken onun fotoğrafını da eklemişti," der babası annesine, ama bakışları hala üzerimde.

Kennedy'nin annesi nefesini tutar. "Doğru. Onun hakkında bir dosyan olduğunu inanamıyorum, Aaron," der annesi.

"Baba," der Kennedy dişlerini sıkarak.

"Var," der utanmadan. "Bir adam, kızımın koluna girip, onun erkek arkadaşı olduğunu iddia ederek tüm şehirde dolaşıyor," son kelimeyi dilinde çöp gibi tükürür, "ve sen benim sikmeyeceğim sanıyorsun

"Aaron," Kennedy'nin annesi sözünü keser.

Karısına yan gözle bakıp tekrar bana döner. "Ve onu kontrol ettirmeyeceğimi mi sanıyorsun? Global Group anlaşması için tebrikler," der bana kuru bir şekilde.

"Teşekkürler," diye cevap veriyorum, bariz alaycılığını görmezden gelerek. Dürüst olmak gerekirse, onun ailesinin güvenlik şefiyle tanıştığım günden beri, benim hakkımda biraz araştırma yapacağını tahmin etmiştim. Hiç şaşırmadım.

Kennedy boğazını temizler. "Sen ve Brutus Amca'nın benim güvenliğimi düşündüğünüz için tedbirli davrandığınızı varsayacağım," der ve babasının gözlerine bakar. "Ama Dae'nin bir iş sahibi olduğunu dışında hiçbir şey bulamadığınıza eminim. Artık casusluk faaliyetlerini bırakabilirsiniz," der ve gülümser.

Babası burun kıvrır. "Buna güvenme."

"Neye güvenmeyeyim?" Koyu saçlı, yeşil gözlü bir adam Kennedy'nin babasının yanına yaklaşır. Yanında kırmızı saçlı, güzel bir siyahi kadın vardır.

Onları hemen tanırım.

Kennedy'nin amcası Joshua ve eşi Kayla Townsend.

"Joshua amca, bu gece burada olacağını bilmiyordum," diyor Kennedy, amcasını ve ardından teyzesini kucaklayarak.

"Çok güzelsin," der teyzesi, yanağına bir öpücük kondurarak.

"Annenin izinden kalan çillerin dışında iyi bir şey," der amcası alaycı bir şekilde.

Babasının küçük kardeşine attığı bakışı kaçırmıyorum. "Şu anda daha büyük sorunlarımız var," diyor.

Amcası ve teyzesi kaşlarını kaldırır. "Sorun mu var?"

"Kızım biriyle çıkıyor." Babası bana sert bir bakış atar. "Ve buraya geldiğimizden beri ona dokunmaktan vazgeçmedi." Bakışları, Kennedy'nin beline doladığım koluma, onu kendime doğru çekmeme düşer.

Haklı.

O ailesini kucaklayıp selamlarken bile, kolumu beline veya eline doladım.

Amcasının yeşil gözleri bana dikilir. "Öyle mi?"

"Joshua amca, lütfen?" Kennedy inler.

"Sorun yok," diye onu sakinleştiriyorum, belini sıkıca sarıyorum. "Ailen seni sevdiği için seni korumaya çalışıyor."

"Şimdi de onu susturuyor," diye şikayet eder babası ve bana doğru adım atar. "Aaron, yapma," der Kennedy'nin annesi, sesi ciddileşir.

O durur.

"Sen de bunu düşünme," der Kennedy'nin teyzesi kocasına. "Sadece onu tanımak istiyoruz," der amcası. "Değil mi, Aaron?" Babası homurdanır.

"Hadi konuşalım," diye ekler.

"Baba, hayır," Kennedy'nin sesi yumuşar.

"Sorun yok," diyorum ona, elini dudaklarıma götürerek. "Cidden. Annenle görüşmek istediğini söylememiş miydin?"

İsteksizce de olsa, elini bırakıyorum. Kaçınılmaz olanı halletme zamanı geldi.

"Tatlım, bir kadeh şampanya istiyorum," diyor Aaron Townsend karısına.

Gözlerini kısarak başını yana eğiyor. "Sen içki içmezsın."

Bana bakar, sonra tekrar karısına döner. "Başlamak üzereyim."

"Baba, bu gerekli mi? Ben genç değilim."

"Bu gerekli," diye ekler Joshua Townsend.

Kennedy'yi her şeyin yolunda olduğuna ikna etmek için birkaç güvence daha vermem gerekir. Teyzesi ve annesiyle birlikte uzaklaşmasını izlerim.

"Uzaklaşma tatlım," der babası karısına, karısı da gözlerini devirir. Sonra geri döner ve bana sert bir bakış atar.

Ben de onun bakışına karşılık veriyorum.

"Kızımdan ne istiyorsun?" Hemen konuya girer. "Bayım?" Açıklama isterim.

Joshua Townsend kollarını kavuşturur ve kardeşi gibi bana bakar.

"Birkaç yıl önce Newport'u satın almaya çalıştın," diyor amcası.

Bunu hatırlamasına şaşırmadım. Townsend Industries'in emlak bölümünün başkanı olarak, Joshua Townsend'in sahip oldukları binalarda neler olup bittiğini çok iyi bildiğini tahmin ediyorum.

Ama bu, ilk kez yüz yüze görüşmemiz. Kennedy'nin yaşadığı binayı satın alma girişimim, Joshua Townsend ile tek bir görüşme için yeterli olmadı.

"Bunun farkındasın," diyorum, amcasının sert bakışlarına karşılık vererek.

"Bunu biliyorsun," diyorum, amcasının sert bakışlarına karşılık vererek.

Babası burnunu çeker. "Kızımın yaşadığı binayı satın almaya çalıştın," der, gözlerini kısarak. "Bu başarısız oldu, ama şimdi onunla çıkıyorsun."

"Ne tesadüf," diye ekliyor amcası, kardeşinin sözünü tamamlayarak.

Kaşlarımı kaldırarak, onların vardığı sonuca kafa yoruyorum. "Kennedy ile birlikte olduğumu, şirketinize girmek için bir hile yaptığımı mı ima ediyorsunuz?"

O burun kıvrır. "Bu mümkün değil," diye temin eder. Yaklaşır. "Yapmaya çalıştığın şey bu mu?"

Keşke bilseydi.

Newport'u satın almaya çalıştım, böylece ona yakın olabilecektim. Bina ya da mülkün değeri umurumda bile değildi.

"İkiniz de aptal değilsiniz," diye başlıyorum. "Hakkımda hazırladığınız dosyada, şirketimin Newport'u satın alma girişiminin başarısızlıkla sonuçlanmasının ardından, Global Group ile ortaklık kurarak Premium'u devralıp yenilediğimiz bilgisi yer alıyordu," diyorum, Newport'un hemen karşısındaki binayı kastederek.

Yakın zamana kadar, onu uzaktan izleyebilmek için çoğu gecemi geçirdiğim bina.

"Bu, yeğenimi kullanarak mülklerimizden birini satın alma girişimini yenilemeye çalışmadığınız anlamına gelmez."

"Kızımı iş için kullanırsan, sana söz veriyorum, seni bir sonraki binamızın inşaat sahasının altına gömerim," diye bağırır babası. "Kennedy'yi iş gibi önemsiz bir şey için kullanıyor olsaydım, senin o binanın altında gömülmene izin verirdim."

Amcasının gözleri büyür, ama babasının soğuk bakışları değişmez. "Kızınızı ne kadar çok sevdiğinizi biliyorum, efendim," derim ona. "Ama Kennedy ile aramızdaki ilişkiye hiçbir şeyin ve hiç kimsenin girmesine izin vermeyeceğimi bilmenizi istiyorum."

Kennedy'nin babasının gözleri bana bakarken gözle görülür şekilde kararır.

"Bana ne dedin sen?" Sesi havada bir ağırlık gibi yankılanır.

Onun korkutucu varlığına rağmen, söylediğim her kelimenin arkasındayım. Kennedy benim. O günden beri benim ve kimsenin aramıza girmesine izin vermeyeceğim.

"Saygısızlık etmek istemem Bay Townsend, ama ben kızınıza aşığım. O benim dünyam ve geleceğim.

"

"Kahretsin," Joshua Townsend içinden küfür eder. "Sanırım bu seferki ciddi."

"Canım," babası inanamayan bir şekilde burun kıvrır.

"Kızının ne kadar özel olduğunu sana söylememe gerek yok herhalde."

Beni baştan aşağı süzer. "Özel. Onunla sadece birkaç aydır görüşüyorsun.

Onun hakkında ne biliyorsun ki?"

"Kızınızı neden sevdiğimi mi soruyorsunuz, efendim?" diye sorarım. Kısa bir baş sallama ile cevap verir.

"Liste bir kilometre uzunluğunda."

Bir şey söylemek üzereymiş gibi görünüyor.

"Ama öncelikle, dokunduğu her yere ışık getiriyor. Hırslı ve azimli, ama sert ya da ulaşılmaz değil. Olağanüstü kelime kullanımı, okurları yazdığı makalelere çekiyor.

"Bir gün yazdığı kitabın en çok satanlar listesine gireceğinden şüphem yok, çünkü işine olan tutkusu eserlerinde açıkça görülüyor. Ve o zaman ben de orada olacağım, onu destekleyeceğim ve eyaletteki tüm kitapçılardan kitabın tüm kopyalarını satın alacağım."

Babası, "Sadece eyalet mi?" diye sorduğunda pek etkilenmemiş görünüyor.

Bu beni rahatsız etmiyor çünkü onu ya da ailesindeki başkalarını etkilemek gibi bir niyetim yok. Kennedy'nin onları ne kadar çok sevdiğini bildiğim için onlara saygı duyuyorum. Babası ve ailesinin diğer üyeleri de onu aynı derecede çok sevdiği açıkça belli.

"Ailesinin de alması için birkaç tane bırakmalıyım," diye cevap veriyorum, iki erkeğe de bakarak.

Yavaşça başını sallar.

"Hâlâ sana güvenmiyorum," der sonunda.

"Zamanla güveneceksin," derim.

O homurdanır. "Kibirli piç kurusu."

"Bana birini hatırlatıyor," der Kennedy'nin amcası, başını yana eğip bana bakarak. "Ya da birkaç kişiyi," diye düzeltir.

"Eninde sonunda senden kurtulacağım," diye ekler babası.

"Hiçbir yere gitmiyorum," diyorum ona gözlerinin içine bakarak.

O cevap veremeden, odanın önünden bir anons gelir.

"Onur konuklarımıza sunumlarımızı yapma zamanı geldi," diye başlıyor bu geceki etkinliğin sunucularından biri.

BÖLÜM 37

Kennedy

"Onları yalnız bırakmamalıydık belki," diyorum, omzumun üzerinden Dae'yi babam ve amcamla bıraktığım yere bakarak.

"Bebeğim, o iyi olacak," diyor annem gülümseyerek. "Ayrıca, babanın karşısına çıkamayan bir erkek, yanında tutmaya değmez."

Anneme bakarak kaşlarımı çattım. "Ama babam sıradan bir aşırı koruyucu değil, anne. Sen de bunu biliyorsun."

Annesi başını sallayarak gülümser. "Hayır, öyle değil. Ama senin sevgilinin bir şeyi olmayacağına dair içimde bir his var."

"Sana bakmaktan kendini alamıyordu," diye ekliyor Kayla teyzem. "İlk aşık olduğumdaki o duyguyu hatırlıyorum." İç geçiriyor. "Şanslıyım ki, o kişi hayatım boyunca tanıdığım biriydi."

"Onu neredeyse o kadar uzun süredir tanıyormuşum gibi hissediyorum," diyorum. Sessizlik devam ederken, başımı kaldırıp annemle teyzemin ikisi de bana gülümseyerek baktıklarını fark ediyorum.

Kafamı sallarım. "Yani, tanı mıyordum. Ve, bilirsiniz, hâlâ birbirimizi tanıma aşamasındayız. Ve..." İkisi de gülmeye başlayınca sözümü keserim.

Gözlerimi devirip Dae'yi bıraktığım yere bakıyorum. Hala nefes alıyor, bu iyiye işaret.

"Rahatla, bebeğim," diyor annem. "Bu halka açık bir etkinlik. Baban burada, herkesin içinde ona bir şey yapmaz." O gülüyor, ama ben kaşlarımı çatıyorum.

"İstese yapacağını ikimiz de biliyoruz," diye mırıldanıyorum.

"İçimden bir ses, senin adamının kendini savunabileceğini söylüyor," diyor Kayla teyze

der.

Nefesimi veriyorum. "Neden bu kadar gergin olduğumu bilmiyorum," diyorum.

Sonra

bunu kafamdan atıyorum. "İkiniz de haklısınız," diyorum anneme ve teyzeme. "O yetişkin bir adam. Eğer babamla ilk kez tanışmayı kaldıramazsa, bu ilişki zaten yürümez."

Kendinden emin konuşsam da, Dae ile ilişkimizin yürümeyeceği düşüncesi kalbimi sıkıştırıyor. Kalbim sıkışıyor çünkü Dae ile ilişkimizin, benim istediğimden daha derin olduğunu biliyorum.

Arabada bana olan aşkını ilan etmesi beni korkutmadı bile. Beni tam tersi yönde kaçırmaması gerekirdi, ama ben hala buradayım.

Annem ve teyzemle birkaç dakika konuştuktan sonra, akşamki sunumlar başlamadan önce tuvalete gitmek için izin istiyorum.

"Çabuk dön," diyor annem. "Bu gece toplum merkezi onurlandırılacak." Annem, üç teyzem ve büyükannem yıllar önce kadınlar ve çocuklar için bir toplum merkezi kurdular ve bu gece onurlandırılacak nedenlerden biri de bu.

Çabuk döneceğime söz veriyorum, ama sadece onların onurlandırılmasını görmek için değil. Dae de Spring Days organizasyonundaki çalışmaları nedeniyle onurlandırılacaklar listesinde. Bu konuda mütevazı davranıyor, bu gece onurlandırılacaklar arasında olduğunu neredeyse hiç söylemiyor.

Koridordan tuvalete doğru ilerlerken, Spring Days'te Dae'yi çocuklarla birlikte izlediğim anları düşününce dudaklarıma bir gülümseme konuyor. Onlara karşı çok şefkatli ve tatlı davranıyor. Dünyanın geri kalanının nadiren gördüğü bir yönü.

Ama ben görebiliyorum.

Bu düşünce, tuvalete yaklaşırken karnımı kelebeklerle dolduruyor. "Bayan Townsend," arkamdan bir erkek sesi geliyor.

Sebastian Blackmon'un sesini tanıdığımda omurgamdan bir ürperti geçer. Ona dönerek tarafsız bir ifade takınırım.

"Sen olduğunu tahmin etmiştim." Gülümsüyor. "Umarım bu geceki etkinliğe katılımın, benim hakkımda yazmayı planladığın küçük makale için yaptığın araştırmanın bir parçasıdır," diyor yaklaşırken.

"Bu geceki katılımımın sizinle hiçbir ilgisi yok, Bay Blackmon," diyorum. "Ve emin olun ki, olsaydı bile, yazacağım şeyler halkın bilmesini isteyeceğiniz şeyler olmazdı."

Gözleri kısılır, ben de aynısını yaparım. "Ne kanıtlamaya çalıştığını bilmiyorum..."

"Hiçbir şeyi kanıtlamaya *çalışmıyorum*, Bay Blackmon," diyorum sahte bir gülümsemeyle. "Yaptığım şey, şirketinizin bir çalışanının ölümünü araştırmak. Ve bu beni bazı önemli keşiflere götürdü."

Ona yaklaşıp tiksintiyle baştan aşağı süzdüm.

"Ve inanın bana, bu soruşturmanın tüm parçalarını bir araya getirdiğimde, gençlerle yaptığınız tüm *harika çalışmalar* için onurlandırılacağınız son kez olacak."

Geri çekilirken dikkatimi ondan ayırmıyorum.

Yüzü kızarır ve bir şey söylemek ister gibi görünür, ama ben elimi kaldırıyorum.

"Sizinle konuşmamız bitti, Bay Blackmon."

Tuvalete gittim ama Dae'nin onurlandırılmasını görmek için çabucak geri döndüm. Ne yazık ki, yeterince hızlı olamadım çünkü balo salonuna geri döndüğümde, Williamsport Belediye Başkanı salonun ön tarafında podyumun arkasında konuşma yapıyordu.

"Bir sonraki onur konuğumuz Williamsport'ta büyümedi, ama şimdi evi olarak gördüğü bu şehre çok şey kattı," diyor belediye başkanı.

O anda Dae'yi belediye başkanının yanında dururken görüyorum. Dudaklarım geniş bir gülümsemeyle açılıyor ve belediye başkanı Dae'yi tanıtır Spring Days organizasyonundaki çalışmalarını sıralarken, herkesten daha yüksek sesle alkışlıyorum.

Dae öne çıkar, belediye başkanının elini sıkar ve belediye başkanından plaketi aldıktan sonra çıkmaya çalışır. Ancak belediye başkanı şakacı bir şekilde onu konuşma yapmaya ikna eder.

Dae'nin bundan nefret ettiğini bildiğim için gülüyorum ve diğer seyircilerle birlikte alkışlıyorum. Yine de, orada çok yakışıklı görünüyor. Ve yaptığı işler kesinlikle takdir edilmeli.

"Kendisiyle gurur duymalı," diyor arkamdaki bir adam.

Yanımda durmaya başladığında yanıma bakıyorum. Asyalı, boyu yaklaşık 1,78 metre ve genel olarak zararsız görünüyor. Ancak gözlerinde bir kaypaklık var ve ona anında güvenemiyorum.

Bana ve Dae'ye bakıyor ve gülümsüyor.

"Özür dilerim, tanışmadık." Elini uzatıyor. "Ben Daniel Park. Dae ve ben uzun zamandır tanışıyoruz."

İsteksizce elini sıkıyorum. "Ben Kennedy," diye tanıtıyorum kendimi. "Bu akşam Dae'nin randevusu sensin, değil mi?"

Başımı sallayıp odanın ön tarafına dönüyorum, Dae şu anda Spring Days'in çalışanlarını tek tek anıyor ve onlara teşekkür ediyor. "Evet."

"Uzun bir yol kat etti," yanımdaki adam devam ediyor. Sesinde de bir tuhafılık var. Tanıdık geliyor.

"Daha önce tanışmış mıydık?" diye soruyorum, çünkü merakım uyandı.

Bana dönerek gözlerini kısar. "Yüzünüz tanıdık geliyor..." Sesi kesilir ve ellerini havaya kaldırır. "Sizin gibi güzel bir kadınla tanışmış olsaydım, eminim hatırlardım."

Bir adım geri çekildim.

"Eminim hatırlardınız," diyorum sahte bir gülümsemeyle.

Gözlerim odayı dolaşır ve sonra Dae'ye takılır, o da aynı anda beni seyirciler arasında görür. Bana bakar ve yanımda duran adamı görür.

Dae'nin yüzü karardı.

Dae, tebriklerini iletmek isteyen etrafındaki insanları görmezden gelerek doğruca bana doğru gelir. Birkaç saniye içinde bana ulaşır ve kolunu belime dolayarak beni sahiplenircesine kendine çeker.

"Dae," diyor Daniel Park. "Uzun zaman oldu." Gülümsüyor, ama gülümsemesi gözlerine ulaşmıyor.

"Bana sakın konuşma."

Nefesim kesilir. Dae'nin sözlerinden değil, sert ses tonundan dolayı. Daniel Park'ın kafasını koparacakmış gibi konuşuyor.

İki adam arasında bakışlarım dolaşır. "Siz ikiniz nasıl tanışıyorsunuz?"

Daniel Park bana bakar. "Dae sana söylemedi mi? Biz eski okul arkadaşlarıyız. Oh," Daniel Park, bir kadın yanına yaklaşıncaya, "bu benim karım, MiSoo Park," der.

Kadın benim 1,75 metre boyumla hemen hemen aynı boyda ve ince yapılı. Gözlerimiz sadece bir an için buluşur, sonra o başka yere bakar. Dudakları nazik bir gülümseme oluşturur ve zar zor duyulur bir sesle merhaba der.

"Evet, karımın babası yıllar önce Seul'de miras kalan eğlence işini bana emanet etti," diye devam eder Daniel Park. Dae'ye bakar. "Her zaman benim, hiç sahip olmadığı oğlu gibi olduğumu söylerdi."

Dae'nin kolu belimi neredeyse acıtacak kadar sıkılaştırır. Daniel'in karısının başını kaldırdığını ve kocasına bakarken gözlerini genişlettiğini fark ederim. Ama bu ifade çabucak kaybolur ve yine o ağırbaşlı havası geri gelir.

Dae benimle Daniel'in arasına girer. "Bir daha benim kadınıma sakın laf atma," der ona.

Bu adamdan iyi bir izlenim almamış olsam da, şu ana kadar yaptığı hiçbir şey bu kadar agresif bir tepkiyi haklı çıkarmaz.

"Gidiyoruz," diyor Dae aniden.

Ben konuşmadan, Dae elimi tutar ve çıkışa doğru yönelir.

"Bekle, aileme veda etme fırsatım olmadı," diye hatırlatırım.

Ona.

"Onları arayabilirsin," diyor Dae durmadan.

"Aramak mı?" Elimi onun elinden çekiyorum ve çıkışın yanındaki valeyeye geliyoruz.

"Neler oluyor? Daniel Park'ı nereden tanıyorsun?"

Dae'nin ani tavır değişikliğinin, az önce tanıştığım adamla ilgisi var.

Ancak, Dae sorularıma cevap veremedi bir ses adımı çağırıyor.

Dönüp baktığımda Jake Warren'ı smokin giymiş olarak görüyorum. Eski sevgilim. "Burada olup olmayacağını merak ediyordum. Ben..."

"Sana defol git demedim mi?" Dae, Jake ile benim aramda durarak homurdanır.

"Dae!" diyorum ve onu göğsünden itiyorum. "Senin neyin var?"

Omzumun üzerinden Jake'in ellerini kaldırarak birkaç adım geri attığını görüyorum.

"Seni görmedim. Üzgünüm," diye mırıldanır ve aceleyle kongre merkezine girer.

"Bu da neydi böyle? O eski bir arkadaşım."

Dae homurdanır. "Eski dost," diye mırıldanır.

Evet, Jake bir arkadaştan fazlasıydı, ama bu ilişki bir yıl önce sona erdi.

"O muhtemelen bu etkinliği haber yapmak için burada olan bir muhabir. Bu kadar sahiplenici ve kaba davranmana gerek yok." Arabamız yanaştı ve Dae, kolumdan tutup arabaya binerken tek kelime bile etmedi.

Kafamdaki tüm soruların cevaplanmasını istediğim için içeri giriyorum. Cevapların kongre merkezinin dışında verilmeyeceğini biliyorum. Ne kadar sınır bozucu olsa da, Dae hazır olduğunda konuşur.

Yine de, arabanın kapısı kapanır kapanmaz ve şoför yola çıkar çıkmaz, ona dönüyorum. "Bu gece ne olduğunu açıklamalısın."

BÖLÜM 38

Dae

Araba sürerken tek gördüğüm kırmızı. Ve bundan nefret ediyorum.

Daniel Park'ı şahsen gördüğümde bu kadar şaşırmış olmaktan nefret ediyorum. Ve o pislik, o adamın hiç sahip olmadığı oğlu olduğu hakkında o yorumu yaptığında, neredeyse kendimi kaybedecektim. Geri dönüp, Kennedy'ye yaklaştırmaya cüret ettiği için o lanet olası piçin burnunu kırmalıyım.

"Dae, beni dinliyor musun?"

Kennedy'nin cevap talebi beni uçurumun kenarından geri getiriyor. O tarafımı görmesini istemiyorum.

"Bir şey söyleyecek misin? Daniel Park kim ve onu görmek seni neden bu kadar üzdü?" Kennedy, kapıları kapattığımız anda soruyor.

Elimi saçlarımın arasından geçirip at kuyruğumu gevşetiyorum.

"Sen cevap vermeyeceğine göre, kongre merkezine geri dönüp sorular sormaya başlamam gerekecek gibi görünüyor," diyor, bana sert bir bakış atarak.

Onu durdururum, onunla kapı arasına girerim. "Oraya geri dönmene gerek yok."

"Dae, bana cevap vermezsen yemin ederim geri döneceğim." Kızgın.

Daniel Park'ın lanet sırtışı zihnimde canlanırken, ellerimi yumruk yapıp yanlarımda esnetiyorum.

"O zaman konuşmaya başla," diye ısrar ediyor.

"Daniel Park, Sebastian Blackmon'un Güney Kore'den iş ortağı," diyorum, onun kısılmış gözlerine bakarak.

Kaşları kalkar. "Bu isim benim araştırmamda hiç geçmedi."

Kafamı sallıyorum. "Bir dizi yurtdışı yan kuruluşu aracılığıyla gizli tutuyorlar. Muhtemelen bu yüzden araştırmalarında adı geçmedi."

O da başını sallıyor.

"Daniel Park senin için kim?" Kaşlarını kaldırır. "Çünkü seninle kişisel bir sorunu varmış gibi konuşuyordu. Ve ona verdiği cevap..."
..." Sesi kesildi.

Kennedy'nin gözlerine bakarak cevap veriyorum, "Daniel Park, görünüşe göre babamın hiç sahip olmadığı oğlu."

Kaşları kalkar ve inanamıyormuş gibi başını sallar. Yüzünde kafa karışıklığından merak duygusuna kadar çeşitli duygular belirir.

Boynumdaki papyonu çözüp yere attım ve elini tuttum. Sessizce onu oturma odasındaki kanepeye götürdüm.

O, beni kucağıma oturmamı izlerken hiçbir şey söylemez, vücutlarımız parlak ışıklı akvaryuma dönüktür. Akvaryumdaki egzotik sarı, mavi ve yeşil renkli vahşi yaşamı izlerim. Çocukluk anılarım akın akın gelir.

Ama en çok öne çıkan anı çocukluğumdan değil. Daniel Park'ın hayatıma son vermeye çalıştığı günden. Kennedy'nin o ara sokakta beni kurtardığı gün. O hatırlamıyor bile.

Ben de hatırlamasını istemiyorum.

O sokağın içindeki iradesiz, kırık ruhlu halimi asla hatırlamasını istemiyorum.

"Dae," diyor, sesi yumuşuyor. "Konuş benimle."

Bir elimle onun buklelerinden birini okşarken, diğer elimle karnına dokunarak neyi paylaşacağıma karar veriyorum.

"Biyolojik babam, Kim Entertainment Group'un sahibi Soon Kim'di. Şirketi, bir prodüksiyon stüdyosu, marketler ve bu isim altında başka işler yürütüyordu," diye açıklıyorum.

Kennedy bana döner. "Babanın hayatının bir parçası olmadığını söylemiştin."

"Öyle değildi." Kafamı sallıyorum. "O ve amcam, yirmi yaşındayken babalarından işi devraldılar. Kısa süre sonra Kim, amcamı şirketten kovup yönetimi ele geçiren sinsî bir pislik haline geldi.

"Eskiden küçük bir işletme olan şirketi, milyonlarca dolar değerinde başarılı bir şirkete dönüştürdü."

Parmaklarımın onun buklelerinden biriyle oynadığını izliyorum.

"Annem onun hizmetçisiydi." Burun kıvrıyorum. "Lanet olası klişe. Yıllarca onun evini temizledi ve sonunda bir ilişki yaşamaya başladılar. Hamile kaldı ve adam bunu öğrendiğinde onu kovdu ve benden kurtulmasını istedi."

Kennedy beni daha iyi görebilmek için yana dönüyor. Eli yüzüme doğru uzanıyor ve ben yanağımı avucuna sürtüyorum.

"Ama yapmadı," diyor.

Kafamı sallıyorum.

"Beni doğurduktan sonra ona gitti, ama o ne onunla ne de benimle ilgilenmek istedi. Açıkçası, annem onun fikrini değiştireceğine inanıyordu, çünkü nedense onu seviyordu."

"Ama o hiç gelmedi."

"Hayır," diye cevap veriyorum. "Bir noktada, ona benim okul masraflarımı karşıladığı takdirde onu rahat bırakacağını söyledi. Tek istediği, benim asla karşılayamayacağı kaliteli bir eğitim alabilmem için en iyi özel okula gitmemdi. O da kabul etti."

"Okul ve özel derslerimin tüm masraflarını karşıladı, ama ekstra masraflar veya okul gezileri gibi şeyler için hiç para vermedi."

Akvaryuma bakıyorum, Kennedy de öyle. "Bu yüzden akvaryuma gezine gitmedin," diyor, düşüncelerimi yüksek sesle tamamlayarak.

"Annemin maaşı yetmiyordu. Beni doğurduktan sonra tekrar ev temizliğine dönmek zorunda kaldı. Hayatım boyunca onu sadece birkaç kez gördüm. Ama üvey kardeşim MiSoo ve ben aynı okula kayıtlıydık."

Onu ara sıra, onu okuldan alırken görürdüm. Bir keresinde, beni fark etti. Sanki beni görmemiş gibi bana bakakaldı."

"Bu çok kötü olmalı." Sesi çok... nazik. Bundan nefret ediyorum. Ellerimi vücudundan çekiyorum. "Bana acıma."

"Acımıyorum." Yüzümü avuçlarıyla tuttu. "Sana acımıyorum. Kızgıyım." Sesi sertleşti. "O orospu çocuğundan çok daha fazlasını hak ediyordun," diye tükürdü, öfkeden gözleri kısıldı.

Ruh halime rağmen, dudaklarım gülümsüyor. "Benim küçük savaşçım."

Gözleri öfkeyle parlıyor. "Hâlâ nefes alıyor mu? Baban."

Kafamı sallıyorum.

"İyi." Nefesini dışarı verir.

Gülümserim ve devam etmeden önce avucunu öperim.

"Daniel Park da benim özel okulunda öğrenciydi. Benden birkaç yaş büyüktü ve MiSoo ile aynı arkadaş grubunda takılıyordu. Ailesi bir mağaza zincirinin sahibiydi. Pisliğin tekiydi ama ben ondan birkaç yaş küçük olduğum için, kim olduğumu öğrenene kadar dikkatini çekmemiştim."

O ve MiSoo çıkıyorlardı. Bir gün, babam okulun ücretini ödemeyi unuttuğunda, annem onun ofisine gitti. Daniel bunu duydu. Gerçeği öğrendi.

"Ondan sonra okul kabusa dönüştü. Mezun olduktan sonra bile, diğer öğrenciler, yani onun arkadaşları, akıllarına gelen her türlü şekilde bana işkence ediyorlardı."

"Kimse onları durdurmadı mı?"

"Ben bir hiçtim. Herkes benim, uğraşmaya değmeyecek bir burslu çocuk olduğumu düşünüyordu. Mezun olana kadar buna katlanmam gerektiğini düşündüm."

"Ama annem hastalandı ve ben son sınıfa başlamadan önce öldü. Kısa süre sonra Kim, özel okulun son yılı için ödeme yapmayı reddetti. Bir gün, işten çıkarken yanına gidip, okulu bitirebilmem için okul ücretimi ödemesini rica ettim. Anlaşmasının benimle değil, annemle olduğunu söyleyerek reddetti. Sanki çöpmüşüm gibi baştan aşağı süzdü."

"Devlet okuluna geçmek zorunda kaldım ve küçük bir oda tutabilmek için nakit ödeme yapan birkaç iş buldum. Kimse yoktu. Annemin istediği şeyin bu olduğunu bildiğim için okulu bitirip mezun olmayı başardım. Ama ondan sonra ne yapacağımı bilmiyordum. Vazgeçmeye karar verdim."

O karanlık günleri hatırladıkça boğazıma bir yumru geliyor. Sanki tüm dünya üzerime çöküyormuş gibi hissediyordum. O zamanlar nefes almak bile acı veriyordu.

"Bir gün, her şeye son vermeyi seçtim," diyorum ona. Bunu itiraf ettiğim ilk kişi o. "Onun ofis binasına gitmeye karar verdim. Çatıya çıkıp..." Sesi kesiliyor.

Kennedy elini ağzına kapatır. "Hayır," diye mırıldanır.

"Ama binaya girmeden önce güvenlik görevlisi babamın ofisini aradı. Daniel Park o zamanlar onun ofisinde çalışıyordu ve Park'ı ve bir grup arkadaşını benimle ilgilenmeleri için gönderdi."

Orada durup ayrıntılara girmeye karar verdim. Ama Kennedy'nin merakı cevaplar için susamıştı.

"Seninle ilgilenmek" ne demek? diye sorar, gözleri dehşetle dolarak.

"Tam olarak düşündüğün gibi," diye dürüstçe cevap veriyorum. Sonra başımı sallıyorum. "Söylemeye gerek yok, başaramadılar."

"Neden? Nasıl? Ne yaptılar..."

Onun yüzünü avuçlarımla tutarak sözünü kestim. "Önemli değil. Benim başa çıkamayacağım bir şey değildi."

Dudaklarını dudaklarıma çekiyorum.

"Aman Tanrım," der ve geri çekilir. "Ve bu gece, babanın hiç sahip olmadığı oğlu olduğunu söyledi. O orospu çocuğu," diye öfkelenir.

Ayağa kalkmaya başlar. "Gidip onu pataklayacağım."

Onu kolundan tutup kucağıma geri getirirken içimden kahkahalar dökülüyor. Sonunda ona gerçeği açıkladığım için mi, yoksa bana karşı bu kadar koruyucu davrandığı için mi bilmiyorum, ama bu, ruh halimi tamamen değiştiriyor.

Sadece o beni bu kadar karanlık ve kötü durumlardan bu kadar çabuk çıkarabilir.

"Ona hak ettiği cezayı vereceğim, söz veriyorum. Global Group'taki görevimin bir parçası, onların varlıklarını kullanarak Güney Kore'nin ötesinde Asya'daki varlığımızı genişletmekti. Daniel Park, övünmesine rağmen, kendisine ve üvey kız kardeşime bırakılan şirketi yönetmekte berbat. Şirket, görüldüğünden daha zayıf bir mali durumda.

"Onun zayıflıklarını kullanarak onu ve şirketi batırmayı planlıyorum. Blackmon'u Global Group'tan uzaklaştırmak bu yönde atılmış bir adım."

Kennedy beni baştan aşağı süzer, güzel gözlerinde bir şeylerin farkına vardığı anlaşılır. "Bunu yapmak için yıllarca bekledin," diye sonuçlandırır.

Başımı sallıyorum. "Sabır en güçlü özelliklerimden biridir." Başımı geriye atıp gülüyor. "Ne zamandan beri?"

"Her zaman," diye cevaplıyorum.

Kafasını sallar, bukleleri omuzlarının etrafında dalgalanır. "Bana gelince öyle değil."

Onu kendime çekip köprücük kemiğini öperim. "Keşke bilseydin," diye mırıldanıp boynunu öperim.

"Bekle." Göğsüme bastırır. "Daniel ve arkadaşlarının sana yaptıkları yüzünden mi bu yara izin var?" Başparmağını çenemdeki gizli yara izi üzerinde gezdirir.

Başımı sallayarak ona "Bu yara izini aldığım gün, o orospu çocuğundan intikam almaya karar verdiğim gündü. Birkaç ay sonra askerlik hizmetime başladım. Taehyun'la orada tanıştım. İkimiz de birbirimize ne kadar benzediğimize çok şaşırdık."

Kennedy başını sallar. "Siz ikiniz kuzen değil de kardeş gibi görünüyorsunuz."

Ben de başımı sallarım. "Teknik olarak kardeşiz." Gözleri fal taşı gibi açılır.

"Soon Kim'in kardeşini işten attığını söylediğimi hatırlıyor musun?" O da başını sallar.

"Onun ikiz kardeşi, sonunda Amerika'ya taşındı ve kendi özel salon ve eğlence şirketini kurdu."

O nefesini tuttu. "Amcan Jin."

Onun parmaklarını dudaklarıma götürüp öpüyorum. "O, Taehyun ve Jersey'nin babası. Taehyun ve ben orduda arkadaş olduk ve sonunda akraba olduğumuzu keşfettik. Terhis olduktan sonra Amerika'ya taşındım ve amcamın yanında çalışmaya başladım. Taehyun uzun süre babasıyla anlaşılamadı, ama ben bu işe çok çabuk alıştım."

Onun güvenilir sırdaşı oldum ve o işten ayrıldığında, üçümüz birlikte işi yürüttük.

Taehyun, Seul'deki şubeleri yönetmeye karar verdi, bu yüzden sık sık ABD ile Güney Kore arasında seyahat ediyor. Jersey benimle çalışıyor. Hepimiz, Daniel Park ve o şirketin bize yaptıklarının hesabını sormaya niyetliyiz.

Kennedy anlayışla başını sallıyor.

"Bunu hak ediyorlar," der ve yüzümü avuçlar. "Sadece..." Derin bir nefes alır. "Sen artık o çocuk değilsin."

Başımı yana eğiyorum.

"Babası olmayan, ona bakacak kimsesi olmayan çocuk. Daniel Park ve Blackmon yaptıklarının bedelini ödemeli, ama sana zarar veremezler. Baban seni terk ettiği için pisliğin tekiydi ve hayatının yaşamaya değer olmadığını hissettiğin için çok üzgünüm."

Bir süre durdu.

"Keşke o zamanlar yanında olabilseydim. Keşke sana ne kadar özel ve sevildiğini ve seveceğini söyleyebilseydim."

Kalbim neredeyse duruyor. Orada olduğunu bilmiyor. O gün her şeyi bitirmemi engelleyen o olduğunu bilmiyor. Park ve onun piç arkadaşları işi bitirmemiş olsalar bile, ben bitirirdim.

O gelene kadar.

O, hayatımın bir değeri, bir anlamı olduğuna ve yeterince uzun yaşarsam bunu görebileceğime inanmamı sağlayan kıvılcımdı.

O sonunda "Seni seviyorum, Dae" dediğinde, özlediğim o anın geldiğini biliyorum.

Dudaklarını dudaklarıma bastırıp geri çekilmeden önce ona "Seni seviyorum, benim küçük savaşçım" diyorum.

Onun dudaklarını dudaklarımla hissetmeye ihtiyaç duyarak onu tekrar öperim. O inler ve benim sikim anında canlanır. Elbisesi arkasındaki fermuarı aşağı indirmeye başlarım, ama o beni durdurur, sonra kayarak uzaklaşır ve yere diz çöker.

Nereye gittiğini sormaya vaktim olmadan, pantolonumun düğmelerini açmaya başlar. Kennedy penisimi çıkardığında, ucunda zaten bir damla ön sıvı vardır.

Ben her zaman onun için hazırım.

Yine de, onun sıcak ağızı penisimin ucunu kapladığında, kalçalarım yukarı doğru sıçrar, daha fazlasını arar, talep eder. Benim küçük savaşçım isteğimi yerine getirir.

Beni boğazının en derinlerine kadar alıyor.

"Siktir," diye inledim. Onun amının içinde olmak dışında, Kennedy'nin önümde diz çökmüş olmasından daha iyi bir şey yok.

"Gözlerini bana dik," diyorum.

O da itaat eder ve gözlerime bakar. Onu, sikim ağzında izlerken neredeyse orada boşalıyorum.

Sanki benim için yaratılmış gibi beni emiyor. Çünkü öyle. Kennedy Townsend, benim küçük savaşçım, sadece benim için yaratılmış. Boğazına boşalırken, her damlayı yutarken, onu korumak için her şeyi yapacağımı biliyorum.

Geçmişimin hayaletlerini yok edeceğim, böylece artık ikimizin de başının üzerinde gölge oluşturmayacaklar. Sonra onu karım yapacağım.

BÖLÜM 39

Kennedy

"Bu çok iyi," diyor James, ben onun ofisinde otururken. Blackmon ve şirketi hakkında topladığım tüm kanıtları okuyor. Gözlüklerinin kenarından masanın ötesindeki bana bakıyor. "Bu çocuk işçi çetesini ve kiliseyi birbirine bağlamak için daha ne kadar zaman gerekiyor?"

"Yakında. O gece kilise minibüsünde Nicole'un erkek arkadaşının kaza yaptığı olay yerinde bulunan polis memurlarıyla konuşabildim. Raporları, kilise ile bu çete arasındaki bağlantıyı ortaya koyuyor.

"Nicole'un benimle tekrar iletişime geçmesini bekliyorum. Geçen ay eski sevgilisinden uzaklaşmak için taşındı. Bu konuyla ilgili avukatlarla da iletişime geçtim."

Parmağımı kaldırdım.

"Kilisenin birkaç üyesiyle de iletişime geçtim. Kilisenin kreşinde çalışmış emekli bir öğretmen var, konuşmaya hazır gibi görünüyor."

O onaylayarak başını salladı.

"O orospu çocuğu," diye mırıldanır James.

Onun öfkesini hissediyorum. Ancak ben öfke duyuyorum. Hayır balosunun olduğu gecedен bu yana üç hafta geçti ve o gençlerin o motelden mahkumlar gibi taşındığını ilk gördüğümден bu yana bir aydan fazla zaman geçti.

"Fransız restoranını kaybetmesi ve Global Group ile uğraşması, sorunlarının sadece başlangıcı," diyorum James'e.

İki hafta önce Blackmon'un rüşvetiyle ilgili bir makale yayınladım. Global Group, onun şirketiyle ortaklık teklifini geri çekti. Eyalet Sağlık ve Güvenlik Bakanlığı, onun restoranı LaVie'yi soruşturuyor ve iki eleştirmen, olumlu yorumlar yazmak için rüşvet aldıklarını kamuoyuna açıkladı.

Bu bir başlangıç, ama benim aradığım haklılık değil. Erika Dalton'ın davası hâlâ havada asılı duruyor. Onun, Blackmon'un yürüttüğü bu berbat çocuk işçiliği çetesinin bir parçası olduğuna inanıyorum ve istismar ve kötü muamele kırılma noktasına ulaştığında, artık dayanamadı.

"Bence bu yüzden hayatına son verdi," diyorum James'e. "Çıkmak istiyordu ama bir çıkış yolu göremiyordu. Annesiyle konuştuğumda, onun da yardımcı olamadığını anladım. Erika muhtemelen ölümün tek seçeneği olduğunu düşündü."

Dae'nin bana intihar etmek istediğini söylediği geceyi hatırlayınca omuzlarım ağrılıyor. O korkunç anıları anlatırken gözlerine çöken umutsuzluk.

Orada onun için ağlamak istedim, ama bunu ona acımam olarak göreceğini biliyordum. Kalbim hala onun için acıyor. Bu dünyada yapayalnız olan ve tek bir seçenek gören korkmuş çocuk için.

Erika da böyle hissetmiş olmalı.

Ancak Dae'den farklı olarak Erika, tutunmak isteyeceği bir şey bulamadı. O gece Dae, tutunmak istemesinin nedenini hiç açıklamadı. Ben bunun intikam arzusu olduğunu düşündüm; Daniel Park'tan ve dolayısıyla biyolojik babasından kendisine çektirdikleri acılar için intikam almak.

Onu harekete geçiren tek şeyin nefret ve intikam olduğunu düşünmek istemiyorum. Kafamı sallayarak buna inanmayı reddediyorum. Dae intikamcıdır ve dürüst olmak gerekirse, isterse ölümcül olabileceğini biliyorum, ama onun özü bu değil. Ruhunun derinliklerinde böyle biri değil.

Nefret ve intikamdan başka bir şeyi olmayan bir adama aşık olamazdım.

"Kennedy?" James seslenir ve beni düşüncelerimden çıkarır.

"Ha?"

Başını kucığımdaki telefona doğru salladı. "Telefonun çalışıyor."

Aşağıya bakıyorum ve bilinmeyen bir numaradan gelen bir mesajın ışığının yandığını görüyorum.

Bilinmeyen Numara: Seninle görüşmek istiyorlar.

"Cevaplaman gerekiyor mu?" diye sordu James.

Kafamı salladım. "Emin değilim." Ona baktım. "Başka bir şeye ihtiyacın var mı?"

O da başını sallar. "Sadece bunu eve getirmeyi unutma." Bu davayı bitirmenin önemli olduğunu ima eden bir bakış atar bana.

"Bunu sonuna kadar götürmeyi planlıyorum," diye cevap verdim, tabletimi ve telefonumu alıp ofisinden çıktım.

Masama geri döndüğümde mesaja cevap veriyorum.

Kennedy: Kimsiniz?

Cevap bir dakikadan az sürer.

Bilinmeyen Numara: Üzgünüm, ben Nicole. Telefon numaramı değiştirmek zorunda kaldım. Eski sevgilim beni aramayı ve tehdit etmeyi bırakmıyordu.

Kennedy: Güvende misin? Nerede yaşadığını öğrenmedi, değil mi?

O gece motelde kaldıktan sonra Nicole bazı arkadaşlarının yanında kaldı. O günden beri, onu eski sevgilisinden uzak, uygun fiyatlı bir ev bulmasına yardımcı olabilecek bazı sosyal hizmet görevlileriyle iletişime geçirdim.

Nicole: Hayır. Tanrıya şükür. Kilisenin gençlik grubunun üyesi olan iki kıza ulaştım. Birkaç yıl önce kaçmayı başarmışlar, ama seninle konuşmaya hazırlar.

Elimden geldiğince çok tanık ifadesini toplayacağım.

Kennedy: Ne zaman ve nerede?

Nicole: Onlara sorayım, sana geri döneceğim.

Kennedy: Tamam, ne kadar erken olursa o kadar iyi. Onlara söyle, benim için zaman ve yer fark etmez, tamam mı?

Nicole: Tamam. Yakında görüşürüz.

Bu görüşmenin Blackmon'un tabutuna bir çivi daha çakabileceğini bilerek mesajlaşmayı sonlandırıyorum. Erika Dalton artık kendi adına konuşamayacak durumda, ama umarım bu tanıklar onun sesi olabilirler. Her şeyi bir araya getirmem gerekiyor.

BÖLÜM 40

Kennedy

"Çok teşekkür ederim," diyorum üç kadına pizzacıdaki masadan kalkarken. Bu çocuk kaçakçılığı çetesinin iki eski kurbanı olan Alia ve Shelly ile ilk görüşmelerimi tamamladım.

Onlar, benimle görüşmeyi ayarlamasına izin verecek kadar güvindikleri Nicole ile birlikteydiler.

"Başları belaya girecek mi?" Alia parlak gözlerle sorar.

On dokuz yaşında ama çok daha genç görünüyor. Ona bakınca Stasi aklıma geliyor. Kız kardeşim söz konusu olduğunda içimdeki koruyucu içgüdü beni ele geçiriyor.

"Bu konuyu avukatlarla konuştum ve savcılara yardımcı olacak kadar güçlü bir soruşturma yürütüyoruz gibi görünüyor."

Fazla detaya girmek istemediğim için başımı sallıyorum. "Ancak hiçbir şey garanti değil. Ama bahsettiğin eski çalışanlar benimle konuşmaya razı olurlarsa, her şeyi ortaya çıkarmak ve umarım sonlandırmak için yeterli kanıtımız olacağını düşünüyorum."

Cevabımdan memnun kalmış gibi görünüyor ve başını sallıyor. "Güzel," diyor, fısıltıdan biraz daha yüksek bir sesle.

"Hepinizle iletişime geçeceğim, tamam mı?" Onlara güvence verdikten sonra dikkatimi Nicole'e çeviriyorum. "Bahsettiğiniz kilise çalışanlarının isimlerini ve bilgilerini bana mutlaka verin."

O da başını sallar. "Bu akşam onlarla iletişime geçeceğim. Sizinle konuşacaklarını düşünüyorum." Bakışları diğer iki kadına kayar.

Onlar da başlarını sallar.

"Onlara gece gündüz ulaşabileceğimi söyleyin," diyorum ona.

O da başını sallar, ben de yemeğin hesabını öder ve onların ardından restorandan çıkarım. İlk makalemi yazmaya ve onu James'e dönüştürmek üzereyim. Bunun bir dizi makale olacağını biliyorum. Tek bir makaleye sığdırmak için çok fazla hareketli parça ve insan var.

Nefes alıp arabama doğru yürürken telefonum çalar. Kimin aradığını görmek için ekrana bakmam gerekmez.

"Neredesin?" Telefonu kulağıma dayadığım anda Dae sorar. "Sana da merhaba," diye alaycı bir şekilde cevap veriyorum.

O, duyulabilir bir şekilde nefes verir. "Üzgünüm, bebeğim. Neredesin?"

"Ben..." Cevap vermek için dudaklarımı aralıyorum, ama uyarıcı bir titreme omurgamdan yukarı doğru yayılıyor. Ensemdeki tüyler diken diken oluyor. Anında omzumun üzerinden arkama bakmak için dönüyorum. Dışarısı karanlık, ama çok geç değil, saat sadece sekiz civarı.

Ama pizzacı ile arabamı bıraktığım *The Regal* otoparkı arasındaki yol, gündüzleri olduğu kadar kalabalık değil. Konuştuğum yan sokaktan birkaç araba geçiyor.

Ancak arabalardan biri dikkatimi çekiyor. Farları açık olduğu için bulunduğum açıdan markasını ve modelini göremiyorum. Yolun sağ tarafında yavaşça ilerliyor.

"Kennedy?" Dae

seslenir. "Ha, evet?"

"Neredesin?"

"Arabamı almak için ofise dönüyordum. Akşam yemeği yedim... iş yemeği idi."

"Kiminle?" Sesi sertleşir. "Sana bunu

söyleyemeyeceğimi biliyorsun."

Telefonun diğer ucu bir an sessiz kalır. "Güvende misin?"

Bu soru beni tekrar omzumun üzerinden bakmaya zorlar. Araba hala oradadır, sadece farları kapatmışlardır. Koyu renkli bir araçtır, bu da onu gecenin karanlığında fark etmeyi zorlaştırır.

"Sanırım," diye düşünmeden cevap veriyorum.

"Ne demek öyle?" Dae'nin sesi alarmda.

Kahretsin!

Cevabımla bu kadar dikkatsiz davrandığım için kendime lanet ediyorum.

Adam, SWAT ekibini göndermeye hazır gibi geliyor.

"Ben iyiyim. Bu soruşturma için birkaç kaynakla akşam yemeği yedim. Başka bir önemli kaynakla ne zaman görüşebileceğimi öğrenmeyi bekliyorum. Bu gece başarılı geçti," diyorum ve ofis binamın ana caddesine dönen köşeyi dönüyorum.

Omzumun üzerinden tekrar bakıyorum ve arabanın ters yöne döndüğünü görüyorum. Gözümle onu takip ediyorum, ta ki gözden kaybolana kadar.

"Sesin garip geliyor," diyor Dae.

Yavaşça gözlerimi kırpıyorum, ilk kez değil, beni nasıl bu kadar iyi tanıdığını merak ediyorum. Sonra dudaklarıma karşı koyamadığım küçük bir gülümseme yayılıyor, çünkü ne kadar nefret etsem de, beni bu kadar iyi tanımasını da seviyorum. Onun bu kadar dikkatli olmasını seviyorum.

"Evde misin?" Konuyu değiştirmek için soruyorum.

Bu akşam Black Opal'da büyük bir etkinlik var ve bazı konukları karşılamak için orada olması gerekiyor.

"Ne zaman eve geleceksin?" Yine sorularına sorularla cevap veriyor.

"Yaklaşık otuz dakika sonra," diyorum arabamın direksiyonuna geçerken.

"Seninle buluşurum."

"Çalışman gerekmiyor mu?" diye

karşılık veriyorum. "Yarım saat sonra görüşürüz."

Telefonu kapatırken gözlerimi devirip başımı sallıyorum. Eve varmam yarım saat sürüyor ve garaja girip arabayı durdurur durmaz çantamdan kullan-at telefonumu çıkarıyorum.

Umarım Nicole'dan eski kilise çalışanları hakkında bir mesaj almıştır.

Telefonum açılır açılmaz, bilinmeyen bir numaradan bir mesaj geldiğini görünce küçük bir çığlık atıyorum.

Bilinmeyen Numara: Ben Reed. Nicole, bilgi arayan muhabir olduğunuzu söyledi.

Kennedy: Evet, benim. Benimle görüşmek için uygun musunuz? Bilinmeyen

Numara: Yarın çalışmam gerekiyor, ama sabah erken saatlerde görüşebiliriz. 6:30'da.

Tereddüt ediyorum.

Kennedy: Williamsport'ta mısınız?

Cevap için bir duraklama oldu. Nicole'un bana bahsettiği eski çalışanlar eyalet dışında yaşıyordu. Bu gece tanıştığım iki kadın bile benimle yüz yüze görüşmek için buraya gelmek zorunda kalmıştı.

Bilinmeyen Numara: İş için şu anda şehirdeyim.

Bir düşüneceğim.

Kennedy: Yarın sabah Walcott Park'ta buluşabilir miyiz?

Şehrin merkezinde bir park. Sabahın erken saatleri olacak ama muhtemelen sabah koşusu yapanlar ve yürüyüşe çıkanlar olacaktır, yani tamamen ıssız bir yer olmayacaktır.

Bilinmeyen Numara: Evet. Yarın sabah orada buluşuruz.

Yeri ve saati onayladıktan sonra, pencereme bir çarpma sesi geldiğinde ödüm patladı.

Telefonla konuşmaya o kadar dalmıştım ki, Dae'nin yanımdaki garaja girdiğini duymadım ve görmedim.

Arabamın kapısını açar ve ben merhaba diyemeden dudaklarını dudaklarıma yapıştırır. Beni her öptüğünde, kemiklerim sanki eriyip akacakmış gibi hissederim. Öpücüğü de kısa tutmaz.

Ben de kollarımı onun geniş omuzlarına dolayarak, beni tamamen yutmasına izin veriyorum. Yarısı arabada, yarısı dışarıda olduğum için biraz garip bir durum ama o beni tutuyor. Tek ihtiyacım olan bu.

Sonunda öpücüğü bitirdiğinde, geri çekiliyorum ama kollarımı onun omuzlarında tutuyorum. "Bu ne içindi?"

"Seni özledim." Burnunu benim burnumun köprüsüne sürter ve içimi bir titreme kaplar.

"Bu sabah görüştük," diye hatırlatıyorum ona.

"Çok. Uzun. Süre." Her kelimeyi bir öpücükle vurgular. Sonra uzanıp emniyet kemerimi çözer ve arabadan çıkmama yardım eder.

"Bu senin gizli iş telefonun mu?" diye sorar, eve girdikten sonra.

Elimde hala kullanmadığım telefonun olduğunu fark etmeden aşağıya bakarım.

"Evet. Az önce iyi bir haber aldım," kendimi durduramadan söylüyorum.

Boynundaki kravatı çözerken kaşlarını kaldırır. Düğümü çözerken hünerli parmaklarının hareketlerini izlerken kendimi kaybederim.

"İyi haber mi?" diye sorar.

"Başka bir kaynak. Yarın sabah erkenden onlarla buluşacağım." Mutfağa gidip buzdolabından iki şişe su alıyorum.

"Ne kaynağı?" diye sordu Dae arkamdan.

Ses tonu beni gerginleştirir. Yavaşça dönüp ona bakarım. Beklentiyle bana bakar. Davranışındaki bu ani değişikliğin nedenini anlayamam.

"Sana bunu söyleyemeyeceğimi biliyorsun." Kendi şişemi açmadan önce, mutfak adasından bir şişeyi ona doğru kaydırıyorum. İlk yudumu alırken onu izliyorum. Hareket etmiyor.

"Bu kaynak kim?" diye tekrar sordu, bu sefer daha az sabırla. Ben

dikleştım. "Sana bunu söyleyemem," dedim daha sert bir şekilde.

"Yarın sabah onlarla buluşacaksın. Ofisinde mi?" "Neden?"

"Nedenini çok iyi biliyorsun."

Kafamı sallayıp onu geçerek oturma odasına doğru ilerledim. "Bunu konuştuk," diye söylüyorum, o da peşimden geliyor.

"Nedense, bunu tekrar tekrar konuşmak zorundayız. Özellikle de kendini sürekli tehlikeli durumlara soktuğun için."

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Kendimi hiçbir şeye sokmuyorum. Soruşturma beni nereye götürürse oraya gidiyorum. Bu benim işimin bir parçası."

"İşinin bir parçası da lanet olası hayatını tehlikeye atmak mı?" "Abartıyorsun," diye ısrar ettim.

"Öyle mi?" Oturma odasındaki masanın üzerinde cep telefonumun yanında bıraktığım kullan-at telefonumu işaret ediyor. "Gizli telefonlara ihtiyaç duyduğunda, tanımıyorsun bile kaynaklarıyla nerede buluştuğunu konuşamıyor musun?"

Onu işaret ettim. "Ses tonuna dikkat et."

Dişlerini gıcırdatıyor. "Sen lanet bir makale için kendini tehlikeye atmayı bıraktığında ben de dikkat edeceğim."

Sanki bana tokat atmış gibi başımı geriye doğru eğdim. Çünkü tam olarak öyle hissettim. "Lanet bir makale mi? Kariyerim senin için sadece bu mu? Kağıt üzerindeki kelimelerden ibaret mi?"

Oturma odasının çıkışına doğru yürümeye başlıyorum. Nereye gittiğimi bilmiyorum ama ondan uzaklaşmam gerekiyor.

Dae kolumu tutup beni kendine doğru çevirerek beni durdurur. "Öyle demek istemedim."

"O zaman ne demek istedin lan?" Kolumu onun elinden çekip kurtarıyorum.

"Güvende olmanı istiyorum," diyor. Sesi biraz daha özür diler gibi, ama yine de sertliğini koruyor.

"Ve ben de işimi elimden gelen en iyi şekilde yapmak istiyorum." "Tehlikeye aldirmeden mi? Hayatını tehlikeye atarak mı?"

Kafamı sallıyorum. "Güvenlik her zaman benim birinci önceliğimdir. İş ve özel hayatımı ayrı tutmak için kullan-at telefon kullanıyorum. Kaynaklarımla ne zaman ve nerede buluşacağımı her zaman patronuma bildiririm ve her zaman halka açık bir yerde buluşmak için elimden geleni yaparım."

Bu her zaman mümkün mü? Hayır. Benim işimde değil, ama ben aptal değilim.

"Kendimi koruyabilirim," diyorum, sesim onunki kadar sert.

Gözle görülür şekilde yutkunur. "Mesele kendini koruyup koruyamayacağın değil."

"Öyle değil mi?"

"Hayır." Başını sallar. "Ya bu kaynaklardan biri sana tuzak kurarsa? Ya hiç düşünmediğin bir şey olursa ve sana yardım edecek kimse olmazsa?"

Kafamı sallıyorum ama kabul ediyorum, "Bu olabilir." "Ölmeye değer bir soruşturma var mı?"

"Hayır," diye kabul ediyorum. "Ben şehit değilim, şehit olmaya da çalışmıyorum. Sana tüm önlemleri aldığımı söyledim. İşimi mümkün olduğunca risksiz hale getiriyorum." Derin bir nefes alıyorum. "Ama içgüdülerim doğru yolda olduğumu söylüyorsa, bir kaynaktan uzaklaşmam."

Bana bakıyor, koyu renkli gözleriyle beni değerlendiriyor. Ne gördüğünü bilmiyorum, ama sonunda bakışları yumuşuyor. Çok fazla değil, ve başka kimsenin gözlerindeki yumuşamayı fark edeceğini sanmıyorum.

Ama ben fark ediyorum.

O anda öfkenin altında saklanan korkuyu görüyorum. Benim için korkuyor. Yaklaşıyorum ve yüzünü avuçlarımla tutuyorum.

"Seni seviyorum," diye söylüyorum ona ilk olarak, çünkü beni ne kadar kızdırır da, bunun ona ne kadar derinden aşık olduğumdan kaynaklandığını biliyorum. "Kasıtlı riskler almam ve kendimi asla kasıtlı olarak tehlikeye atmam," diye onu temin ediyorum. "Ama bu benim kariyerim. Bunun için çok çalıştım ve bunun için çok çalışmaya devam edeceğim, sadece harika bir yazar olduğum için değil, bu hikayelerin anlatılmayı hak ettiği için.

Bunlar benim için sadece davalar ya da soruşturmalar değil. Bunlar insanların hayatları. Erika Dalton'ın hayatı. Ve eğer küçük de olsa, onun intihar etmesine neden olan suçları ve adaletsizlikleri aydınlatabilirsem, bunu yapmalıyım. Kendi annesi bile onun için savaşmayacak."

Boğazımda oluşan yumruyu yutuyorum. "O zaman ben yapacağım."

Başını eğiyor ama hiçbir şey söylemiyor.

"İşimi yapmama izin vermen için sana yalvarmıyorum," diyorum. Bunun için kimseye yalvarmayacağım. "Bana engel olmamanı istiyorum, çünkü bu bizim sonumuz olur."

Söylemesi ne kadar acı verse de, her kelimesinde ciddiyim.

Koyu renkli gözleri benimkilere bakıyor. Kollarını bana doladığında ve beni şiddetle kendine çektiğinde nefesim kesiliyor.

"Hiçbir yere gitmiyorsun."

Sesinin sertliğinden meme uçlarımla sertleşmesini görmezden gelmeye çalışıyorum. Sesinin sahip olduğu sahiplenme duygusu.

Benim zamanımı aşırı derecede talep eden ve sahiplenici bir partner istemediğime yemin etmişim. Sonra Dae Kim ile tanıştım ve yavaş yavaş, ya da hızlıca, hiç direnmeden ona aşık oldum — sanki bu kaçınılmazmış gibi.

"O zaman beni zorlama," diyorum ona, ellerim hala yüzünü okşuyor.

Bir an sonra çenesini gevşetip başını sallıyor. Başını çevirip avucumu öper.

Sert bakışları benimkilerle buluştu. "Toplantı saat kaçta?"

Bir saniye düşünürüm. "Altı buçuk. Sana tek söylediğim bu, benimle geleceğini söylemeyi aklından bile geçirme."

Kafasını sallıyor. "Güvende olacağına söz ver." "Söz."

Saniyeler içinde dudakları dudaklarıma değiyor.

Geri çekilir. "Karışmayacağım," diye temin eder. "Ama bu gece, sen benimsin."

Gülümserim ve bunun benim için sorun olmadığını söylerim, ama dudakları tekrar benimkini kaplar ve ben düzgün düşünemez hale gelirim.

BÖLÜM 41

Dae

Uyurken çok güzel.

Yatağında uyuyan Kennedy'ye bakarken bu düşünce kafamdan çıkmıyor.

Bizim yatağımızda.

Küçük savaşımcım uyurken tüm yatağı kendine aitmiş gibi davranma eğiliminde olduğu için bukleleri benim yastığının ve onun yastığının üzerine yayılmış durumda. Benim için sorun değil. Bacaklarını dikkatsizce benim bacaklarımın üzerine atmış ya da kolunu sırtıma ya da göğsüme atmış halde uyanmayı seviyorum.

Bu, onu kollarımda sarmalayıp uyumadığım gecelerde sık sık olur, ki bu pek sık olmaz.

Onu böyle izlemeyi seviyorum. Yüzü çok huzurlu, dudakları hafifçe aralık ve altmış bir tane çili görünür durumda. Son birkaç ayda sayısız gece uyanık kaldım, onu izledim ve yüzündeki çilleri saydım.

Yavaşça çarşafı vücudundan çekip, esnek göğüslerini ve düz karnını ortaya çıkarıyorum, sonra da tıraş ettiği ama tamamen çıplak bırakmadığı o saçlı bölgeye ulaşıyorum.

Yorganı vücudundan tamamen kaldırdığımda hafifçe kıpırdanıyor. Dizimi yatağa koyup bacaklarının arasına sürünüyorum.

O, benim sikimi sertleştiren bir iç çekişte bulunur. Kennedy'nin gözleri aralanır. "Saat kaç?" diye mırıldanır. "Beş biraz geçiyor," diye yalan söylerim.

"Yakında kalkmam lazım," diyor, sesi uykulu ve zar zor duyuluyor.

"Önce seni tatmama izin

ver." O da başını

sallayarak iç çekiyor.

Bacaklarının iç kısmındaki hassas eti ısıyorum, sonra diğerini de ısıyorum. Vücudunda bıraktığım izleri görmekten hoşlanıyorum.

sadece kolayca kapatabileceği yerlere iz bırakırım, ama onları her gördüğümde beni deli gibi arzulandırır.

Bu bir yalan.

Onu her gördüğümde çılgına dönüyorum, nokta.

Başımı bacaklarının arasına gömüyorum ve en sevdiğim yemeğin tadını çıkarıyorum. Gerekirse, onun amının tadıyla yaşayabilirim. Eli saçlarıma uzanıyor, çekerken sıkıyor. Acı hissi beni daha da gaza getiriyor.

Ağzım sulanıyor, onun tadı, kokusu ve sakalının üzerine yayılan neminden daha fazlasını istiyorum. Kennedy'nin kalçaları yukarı doğru sıçırıyor, daha fazlasını istiyor.

Ben de ona veriyorum.

Onun amına adımı yazıyorum çünkü o benim. Onun amı, kalbi ve her şeyi bana ait. O, kendisinin bildiğinden daha uzun süredir bana ait. "Dae," diye inliyor, bu beni çıldırtıyor. Saniyeler sonra, orgazm oluyor; uylukları başımın yanlarını sıkıyor, ama ben onu bırakmıyorum

onu bırakmıyorum.

Daha fazlasına ihtiyacım var. Onun tekrar etrafımda titrediğini hissetmek istiyorum, benim ona aç olduğum kadar o da bana açmış gibi adımı haykırmasını istiyorum.

O tekrar boşalana kadar durmuyorum. Sakalım onun ıslaklığıyla tamamen ıslanana ve eli yatağa gevşekçe düşene kadar.

Vücudunu yukarı doğru hareket ettirdiğimde, gözleri yine kapalı. Çenesinin çizgisini öpüyorum.

"Yakında gitmem gerek," diye mırıldanıyor.

"Yorgunsun," diyorum ona. "Birazdan seni uyandırırım."

Bu sözler ağzımdan çıkar çıkmaz pişman olmam gerekirdi, ama olmadım.

O başını sallar ve gözleri hala kapalıyken yüzünü bana doğru çevirir, sessizce bir öpücük ister. Ateşe uçan kelebek gibi, dudaklarımın onun dudaklarını bulmasına izin veririm. Dudakları şişene kadar onu öperken, ıslaklığıyla dudaklarını kaplarım.

Kendimi zorla uzaklaştırıyorum, çünkü böyle devam edersem durmayacağımı biliyorum. Yatağın kenarına geçip onu izliyorum. Çok geçmeden nefes alıştı yumuşak, yavaş bir ritme giriyor.

Uyuduğundan emin olduğumda, yüzünden gevşek buklelerinden birini çekip uzaklaştırdım. Sonra kulağına eğilip fısıldadım, "Özür dilerim, bebeğim."

Mümkün olduğunca sessizce yatak odasından çıkıp kapıyı arkamdan kapatıyorum. Kot pantolon ve tişört giyerek oturma odasına gidip dün gece aşağıda bıraktığı kullan-at telefonu alıyorum.

Onun normal cep telefonunu, gece boyunca şarj etmek için bıraktığı komodinden çoktan almıştım.

Merdivenlerden geçerken, deri ceketimi alıp yeni evin güvenlik kodunu girmeden önce son bir kez bakıyorum. Kapıyı kapatıp kodu girdiğimde, tüm ev içten ve dıştan kilitlenecek. Sadece kodu bilen kişi içeri girebilir veya dışarı çıkabilir.

Her ihtimale karşı kurduğum benzersiz bir özellik. Bu, o ihtimal için.

Kennedy bana bu sabahki toplantıdan bahsettiğinden beri, içimde kötü bir his vardı. Söylediğim veya yaptığım hiçbir şeyin onu toplantıyı iptal etmeye veya gitmemeye ikna edemeyeceğini biliyordum. Bu soruşturmaya çok fazla kapılmış durumda.

Tüm parçaları bir araya getirip Blackmon'un ne kadar aşağılık bir insan olduğunu ortaya çıkarmak üzere olduğunu biliyorum.

Ama onun ofisine yaptığı ziyaret, onun inandığı gibi dikkatsizliğinden kaynaklanmıyordu. Bu bir uyarıydı. Bir tehdit.

O zamandan beri, lüks restoranıyla ilgili rüşvetinin ortaya çıkması ve ardından gelen sonuçlar yüzünden, onun daha da çaresiz hale geldiğinden şüphem yok. Global Group ile ortaklığını kaybetti. Ama onun gibi pislikler kendiliğinden ortadan kaybolmazlar.

Arkamdaki kapıyı kapatıp güvenlik sisteminin tam olarak çalışmasını sağlarken, yaptığım şeyin Kennedy'yi kızdıracağını biliyorum. Ama bu onun güvenliği için. *Kimsenin onu benden almasına izin vermeyeceğim.*

Walcott Park'a giderken tek düşündüğüm budur. Ana otoparka girdiğimde, Kennedy'nin kullan-at telefonunu açarak buluşma yerinin tam konumunu öğrenirim.

Konumu öğrendikten sonra, park edip ağaçların yakınındaki bir grup bankın yanına doğru yürüdüm. Toplantı yerinin yakınından bir yürüyüş yolu geçiyordu.

Kennedy, güvenlik nedeniyle buluşmayı gizli tutmak için elinden geleni yaptı, ama yine de açık bir alanda buluşmayı tercih etti.

Ama saat erken. Güneş, gece gökyüzünün arkasından yeni yeni çıkmaya başlıyor ve yürüyüş yolunda henüz pek kimse yok.

Çevremdeki ortamı tararken, iki erkek sesi duydum.

"Saat altı buçukta burada olacağını söylemişti," diyor içlerinden biri.

Arkamı dönmeden, işitme duyumu kullanarak onların tam yerini belirliyorum, ağaçların arasında bir yerde. Yola doğru gidiyormuş gibi yapıyorum. Yola vardığımda, tamamen siyah giyinmiş iki adamı görüyorum, ağaçları

. Kennedy'nin kaynağıyla buluşması gereken yere tam olarak bakıyorlar.

Tek gördüğüm şey lanet olası kırmızı.

Omzumun üzerinden kimse olup olmadığını kontrol ettikten sonra, yanımda getirdiğim silahı kot pantolonumun arka belinden çıkarıp o orospu çocuklarına doğru koşuyorum.

"Geç kaldı. Orospu altı buçukta burada olacağını söylemişti," diyor içlerinden biri sabırsızca.

"O lanet toplantıya gelmeyecek," diye homurdanıyorum.

"Siktir," diyor içlerinden biri, silahı kendisine doğrulttuğumu görünce irkiliyor ve neredeyse düşüyor.

"Kim lan sen..."

"Burada ne yaptığını ve seni kimin gönderdiğini söylemezsen göğsüne bir delik açacak olan benim."

Birbirlerine bakarken aptal gibi görünüyorlar, muhtemelen biri diğerinin konuşmasını bekliyor.

"Bu silah dolu ve benim sabrım çok fazla değil. Nefes almaya devam etmek istiyorsanız, biri konuşmaya başlasın."

İkisi birbirlerine bakışır ve ikisinden daha kısa olanın yüzü sertleşir.

"Hiçbir şey söylemeyeceğiz," diye bana tükürür.

Aynı anda, daha iri olanı bana saldırır. Ama çok yavaştır. Hemen silahımın kabzasıyla şakağına vururum. Tamamen yere düşmez, ama sersemlemiş ve başını tutmaktadır.

Beni kızdırdığı için ona tekrar vuruyorum. İkinci darbe onu dizlerinin üzerine çökertir. Silahı şakağına dayayıp arkadaşına bakıyorum.

Gözleri fal taşı gibi açılmış, elleri havada bana

bakıyor. "Seni kim gönderdi?"

"Bilmiyorum," diye kekeliyor.

Silahı ona doğrulttuğumda geriye atlar, neredeyse düşüyor. "Gerçekten bilmiyoruz dostum. Söyle ona Larry."

Daha iri olanı, hala dizlerinin üstünde, homurdanıyor. "Bir telefon aldık," diyor, hala başını tutuyor.

"Kimden gelen bir telefon?"

"Eskiden birlikte çalıştığımız biri. Sadece bir orospuyla buluşmamız gerektiğini söylediler... oof!"

Daha iri olanı, silahımla çenesini tekrar kırdıktan sonra yere düşer.

Hala ayakta duran adama dönüyorum. "Arkadaşın biraz kestiriyor gibi görünüyor." Bana, baygın arkadaşına ve tekrar bana bakıyor.

"Neden onun için hikayeyi bitirmiyorsun? Ve kime orospu dediğine dikkat et." Gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacak, ama hikayeyi bitirir.

Bu ikisi, Blackmon şehirdeyken kullandığı şoför şirketinin şoförleriydi.

"Bazen onun için yan işler yapıyoruz," diye itiraf ederken adam kekeliyor.

"Dün gece, bu kadını burada buluşmamızı söyleyen bir telefon aldım. Bir gazeteci kadını. Onu ona getirmemizi istedi."

"Nerede?" diye soruyorum, silahımı piçin alına dayayarak.

"Bilmiyorum. Onu ele geçirdikten sonra daha fazla bilgi alacaktık. Tek bildiğim bu. Yemin ederim."

Gözlerinin içine bakıyorum. Doğruyu söylüyor gibi görünüyor, ama yine de öfkeyle doluyum, bu iki pisliğin Kennedy'ye el sürmesi beni çileden çıkarıyor.

Farkına varmadan, yumruğum ikinci piçin çenesine çarptı. Kemiğin çatlaması onu tekrar vurmamı engellemedi.

Üçüncü kez vurmak üzereyken arkamdan gelen bir ses beni durdurur. "Williamsport Polisi. Ellerini kaldır!"

BÖLÜM 42

Kennedy

*"Hiçbir şey görüldüğü gibi değil," diyor sesi.
Tanıdık bir ses ama o kadar acı ve korku dolu ki, kim olduğunu
anlayamıyorum. "Bekle," diye sesleniyorum. "Gitme. Sanırım...
Sanırım seni tanıyorum." Ama göz açıp kapayıncaya kadar
ortadan kaybolur.*

Yatağında oturup, gözlerimi kırıştıtarak odanın etrafına bakıyorum. Dae'nin yatak odasında olduğumu fark edince nefesim rahatlıyor. Ama içimi bir dalga gibi gerginlik kaplıyor. O rüyayı görmeyeli uzun zaman oldu.

Adını öğrenemeden ve ona nasıl yardım edebileceğimi bulamadan ortadan kaybolan, yardım etmeye çalıştığım çocukla ilgili rüya. Bu anı, son birkaç haftadır sık sık aklıma geliyor.

Rüyayı analiz edecek vaktim olmadığı için başımı sallıyorum. Başka bir potansiyel tanıkla görüşmem var.

Ayağa kalkmak için hareket ettiğimde, bacaklarımın arasındaki yapışkanlık bana Dae'yi ve bu sabahın erken saatlerini hatırlatıyor. Klitorisim zonkluyor, ama hiperaktif libidomu bir kenara itiyorum.

Yatağın yanındaki komodinden telefonumu alıp saati kontrol ediyorum. Walcott Park'a zamanında varabilmek için alarmımı erken kurdum. Henüz çalmadı, yani kalkmam için biraz daha vaktim var.

Telefonum orada değil.

Yataktan aşağıya bakıp gece boyunca yere düşüp düşmediğine bakıyorum.

Orada da yok.

Battaniyeyi ve çarşafı üzerimden çekip attıktan sonra, bulabildiğim ilk şeyi, Dae'nin tişörtlerinden birini alıp başıma geçiriyorum. Telefonum yerde, yatağın altında ya da komodinin çekmecelerinde değil.

Aşağı inip, onu yedek telefonumun yanında bırakıp bırakmadığımı kontrol ediyorum. Belki de dün gece Dae uyuduktan sonra onu yukarı çıkarıp şarj ettiğimi sanmışımdır.

Oturma odasına girip, bıraktığımı bildiğim cam masanın üzerinde yedek telefonumu görmeyince kalbim sıkışıyor.

"Dae?" Telefonlarımın nerede olduğunu biliyor mu diye sesleniyorum. Mutfığa giderken cevap gelmiyor.

Mutfak boştur ve mikrodalganın saatine bakıp saatin yediyi geçtiğini görünce gözlerim fal taşı gibi açılır.

"Kahretsin!"

Merdivenleri koşarak çıkıp, kıyafetlerimi sakladığım çekmecelerden birini açıyorum. Bir çift kot pantolon ve bir sütyen alıyorum. Dae'nin tişörtünü çıkarmaya gerek duymadan, bir çift külot, sütyen ve kot pantolon giyiyorum.

Giyindikten sonra, telefonumun izini bulmak için yerleri, şifonyerleri, komodinleri, sandalyeleri ve bankı aramaya devam ediyorum. Arama yaparken, aklıma gelen korkunç düşünceleri bir kenara itmek için çok uğraşıyorum.

O bunu yapamaz.

Dae telefonlarımı çalmaz ve bu toplantı için beni kasten uyandırmazdı.

Merdivenlerden aşağı koşarken ve bir çift spor ayakkabı giyerken bu soruların cevaplarını fazla düşünemem. Kaynağımın hala orada olup olmadığını görmek için Walcott Park'a gitmeliyim.

Değilse, ofise gidip Nicole'dan onun numarasını alabilirim. Arabamın park edildiği garaja açılan kapıya yöneliyorum.

Kapı açılmıyor.

Kapı kolunu çekerek ona bakıyorum ama hiçbir şey değişmiyor. Ön kapıya gidiyorum ve kilitler yine açılmıyor. Kapıyı açmak için Dae'nin aylar önce verdiği şifreyi giriyorum.

Kırmızı bir ışık yanıp sönüyor ve şifrenin yanlış olduğunu belirten bir işaret çıkıyor.

Panel tekrar yanıp söner ve yüksek güvenlik modunun etkinleştirildiğini bildirir.

"Bu olamaz..." diye mırıldanarak şifreyi tekrar deniyorum. Tersinden ve düzünden deniyorum. Hiçbiri işe yaramıyor.

Mutfağın sürgülü cam kapısına gidip açmaya çalışıyorum, ama hiçbir şey hareket etmiyor.

Deli gibi pencereleri açmaya çalışıyorum, ama onlar da sıkıca kilitli.

Bu evin birinci katındaki tüm pencere ve kapıları denedikten sonra durup, ağır ağır nefes alıp, "Bu orospu çocuğu beni buraya kilitledi" diyorum.

Nefesim aniden hızlanır. Ama hissettiğim şey panik ya da endişe değildir.

Öfke.

Onun lanet gece kulübünün duvarları gibi kan kırmızısı bir renk görüyorum.

Yemek odasındaki sandalyelerden birini alıp, bu evden çıkmak için son bir çaba olarak tüm gücümle sürgülü cam kapıya fırlatıyorum.

Sandalye kapıya gürültüyle çarpar, hafifçe sekip yere düşer.

Kapıda neredeyse hiç çizik yok. O anda Dae'nin kapıların kurşun geçirmez camdan yapıldığını söylediğini hatırlıyorum.

Daha önce hiç hissetmediğim bir öfke beni ele geçirir.

O lanet kapıya bir sandalye daha fırlatıyorum, kırmayacağını bilsem de, şu anda içimdeki duyguları başka türlü ifade edemediğim için.

Atacak sandalyem kalmayınca, mutfak adasındaki taburelere geçiyorum. Etrafımda camların kırıldığını duyuyorum. Kırmağ istediğim camlar bunlar değil.

Yemek masası, cam şampanya kadehleri ve diğer tabaklar yerlerde paramparça olmuş durumda. Öfkem beni o kadar körleştiriyor ki, neyi yok ettiğimi bilmiyorum.

Tek bildiğim, o piç kurusu bana yalan söyledi. Güvenimi bana karşı kullandı ve beni lanet olası evine kilitledi.

Merdivenleri koşarak çıkıyorum ve yatak odasının kapısını o kadar sert tekmiyorum ki ahşap çatlıyor. En azından bir kapıyı kırmak iyi geliyor.

Geniş giyinme odasındaki çekmeceleri ve kıyafetlerini yırtıp atıyorum, kullandığı pahalı kolonyaları ve benim için aldığı parfümleri yere döküyorum. Bana ayırdığı giyinme odasının kenarını yırtıyorum.

Hiçbir şey öfkemi atlatamadı.

Dae'nin yatağının yanındaki komodinin çekmecelerinden birini açmaya çalıştığımda, kilitli olduğunu fark ettim. Bu beni durdurmadı. Komodini kaldırıp duvara fırlattım. Ahşap parçalar parçalandı ve kilitli olan çekmece açıldı.

İpek bir mendil ve bir dosya kağıt düşüyor. Mendil dikkatimi çekiyor. Tanıdık geliyor, tıpkı yıllar önce ailemin bana Noel hediyesi olarak verdiği mendiller gibi.

Onları yıllardır görmemiştim.

Onu alıp inceliyorum. Parmaklarım kenarlarından birini okşarken, köşede lavanta rengi iplikle işlenmiş K.T. harflerini görünce nefesim kesiliyor.

Bu benim eski mendillerimden biri.

"Nasıl..." Anı bir yıldırım gibi üzerime çökünce sözlerim kesildi.

Rüyam.

O gün.

Yıllar önce.

O sokakta.

BÖLÜM 43

Dae

Yine evimin garajına girdiğimde, planladığımdan çok daha geç olmuştu. Sabah saat dokuzuna yaklaşmıştı. Polisin, benim sadece iki soyguncuya karşı kendimi koruduğuma inanması beklenenden uzun sürdü.

Silah taşıma ruhsatım işime yaradı. Kennedy gelseydi ona saldırarak olan iki pislik, kaçırma girişimini itiraf etmek istemedikleri için benim hikayeme uydu.

Hâlâ polis gözetimindeler.

Daha sonra o piçleri nasıl yakalayacağımı düşünmem gerekecek. Şimdi, Blackmon'a nasıl ulaşacağımı düşünmem gerekiyor.

Ama şimdilik içeri girip Kennedy'ye olanları açıklamalıyım. Bu buluşmanın bir tuzak olduğunu. Kızgın olduğunu biliyorum, ama güvenliğinin tehlikede olduğunu anladığında, eminim benim mantığımı anlayacaktır.

Garaja girmek yerine, arabamdan inip ön kapıya doğru yürüyorum. Durup, Kennedy eski şifreyi bildiği için yeni bir şifre koyduğumu hatırlıyorum. Derin bir nefes alıp, şifreyi girip avucumu kilit tarayıcısına koyuyorum.

"Alarm devre dışı," tarayıcı bip sesi çıkarır ve kilidi açar. Evin etrafındaki diğer kilitler de devre dışı kalır.

Kapıyı iterek açarım ama birden dururum. Kapıyı zar zor açabiliyorum. İçeriden görebildiğim kadarıyla, her yer eşyalarla dolu. Biraz güç gerektiriyor ama kapıyı açmayı başarırım.

İçeri girince, kapının arkasında kırık masa ve sandalye ayaklarının yığıldığını görüyorum, bu da kapıyı tamamen açmamı engelliyor. Kapıdan mutfığa doğru uzanan bir cam izi var, ama aynı zamanda oturma odasına doğru da parçalanmış camlar var.

Oturma odasında duruyorum ve Kennedy'yi ortasında, yırtık yastıklar, camlar ve eskiden kanepe olan şeyin kalıntıları ile çevrili olarak otururken buluyorum

Kanepenin kalıntıları.

Yavaşça başını kaldırıp bana bakıyor.

Bakışlarının gücü beni neredeyse birkaç adım geriye savuruyor. İnsanlar, bakışlar öldürebilseydi, çoktan ölmüş olurlardı derler, ama bu an, şu anda, bunun ne anlama geldiğini gerçekten anlıyorum.

Daha önce de insanlar bana küçümseme ve hatta nefretle bakmıştı. Babam, keşke hiç doğmasaydım diyen gözlerle bana bakardı.

Bu farklı.

Sanki gözlerinde bir şey parçalanmış gibi. Daha önce kimsede görmediğim bir bakış.

"Kenn..." diyorum ve ona doğru adım atıyorum.

"Yapma," diyor boğuk bir sesle. "Bana doğru bir adım daha atma."

Girişte durup önümdeki manzarayı inceliyorum. Gözleri sanki ağlamış gibi yaşlı.

Muhtemelen mobilyalardan kopan kırık tahta ve cam parçalarının arasında oturuyor. Kolundan kan damladığını fark ediyorum.

Ona doğru ilerliyorum. "Kanaman var..."

"Yemin ederim, bana doğru bir adım daha atarsan, kalbini göğsünden söküp çıkarırım."

Bir zamanlar sandalyeye veya kanepeye ait olan tahta bir sopayı kapar ve beyzbol sopası gibi kullanır.

"Kendine zarar vereceksin," diyorum, olabildiğince sakın bir sesle.

"Sana çok daha fazla zarar vereceğim," diye söz veriyor.

Hareket etmiyorum. Yaralanmaktan korktuğum için değil, şu anda kendini yaralamayı umursamadığını anlayabildiğim için. Kolundaki kesikleri hissedip hissetmediğini bilmiyorum.

"Bebeğim, ne..."

"Ben senin bebeğin değilim." Ben kıpırdamamış olmama rağmen, birkaç adım geri çekilir. Sanki benden birkaç metre uzakta bile olmaya dayanamıyormuş gibi.

Göğsüm sıkıştıyormuş gibi hissediyorum ve nefesim hızlanmaya başlıyor.

"Özür dilerim."

"Ne için, Dae? Ne için özür diliyorsun? Beni lanet olası evine kilitlediğin için mi?" diye bağılıyor ve aynı anda bana tahta sopayı fırlatıyor.

Eğilip, az farkla benden uzaklaşır. Başka bir kırık tahta sopa alır.

"Özür dilemeyi, bunu duymak isteyen birine sakla."

"Bu bir tuzaktı," diye sonunda ona söylüyorum. "Blackmon sana tuzak kuruyordu."

Gözleri kısılır. O bakışta saf bir kin olsa da, umarım söylediklerimi de anlamıştır.

"Orada seni saldırıp kaçırmak için bekleyen iki piç vardı. Bu sabah o toplantıya gitseydin, oradan yürüyerek çıkamazdın."

Burun delikleri genişler ve yüzü sertleşir.

"Bu yüzden mi yaptın? Beni korumak için mi?" Son kelimeyi tükürür gibi söyler.

"Evet. Başka bir nedenle asla yapmazdım."

"Gerçekten mi?" diye sorar.

Nefesimi veriyorum. Belki şimdi anlamıştır.

"Evet." Cevabımı bitiremeden, ikinci tahta parçasını kafama fırlatması nedeniyle tekrar eğilmek zorunda kaldım.

Ona bakmak için başımı kaldırdığımda, gözleri daha önce olduğundan daha fazla öfkeyle parlıyordu.

"Sence ben bunu düşünmedim mi?" diye bağıyor. "Sabah altı buçukta, tanımadığım bir pislikle, hiçbir destek olmadan bir toplantıya geleceğimi mi sanıyorsun?"

Eğilip bir şey alıyor ve bana fırlatıyor. Cam masanın üzerinde duran bardak altlıklarından biri.

"Bu sabah polis departmanından biriyle buluşacaktım. O benim aramamı bekliyordu. Oraya asla tek başıma gitmezdim." Bana başka bir şey daha fırlatıyor. Ayakkabılarımdan biri.

Oturma odasının içine doğru ilerler ve başka bir tahta çubuk alır. Oturma odasına girerim.

"Oraya gitmemeliydin," diyorum, çünkü yanında bir polis memuru olsa bile, güvenliği tehlikeye girecek bir durumda olmamalıydı.

"Ben de burada olmamalıydım," diyor o kadar kesin bir şekilde ki dizlerim hafifçe titriyor.

"Sen her zaman buraya aitsin." Onun ateşli bakışlarına bakıyorum. "İstediğin kadar kızgın olabilirsin. Sahip olduğum her şeyi kırabilirsin, ama senin ait olduğun yer burası, benim yanımda. Güvende."

"Güvende mi?" diye alaycı bir şekilde soruyor. "Seninle mi?"

"Evet."

Durur ve başını yana eğirir. "Ne kadar süre, Dae?" "Sonsuza kadar," diye cevap veririm, düşünmeye gerek bile duymadan.

Kafasını sallar. "Hayır. Bana ne kadar süre yalan söyleyecektin?"

Ne demek istediğini anlamadığım için kaşlarımı çattım.

"Hangi yalanını anladığımı bulmaya mı çalışıyorsun?" "Sana hiç yalan söylemedim."

Gözleri daha da kısılır. Cebine uzanır ve bir şey çıkarır. Elinde, yıllar önce bana verdiği mendil vardır.

"O sokakta gördüğüm sendin." Göğsüm daha da sıkışır.

"Üç adam tarafından dövülen çocuk." "O bendim," diye itiraf ettim sonunda.

BÖLÜM 44

Kennedy

"Hiçbir şey görüldüğü gibi değil," diye mırıldanırım. Nefes almak acı veriyor.

Dae'nin karanlık gözlerine bakarken, on yıldan fazla bir süre önceki anılar bir dalga gibi üzerime çöküyor. O, o sokaktaki çocuktur. Üç adam tarafından dövülen çocuk.

Kaçan ve bir daha asla görmeyeceğimi sandığım çocuk. Bu bağlantıyı daha önce kurmalıydım.

Belki de bir yerlerde fark etmiştim. Gördüğüm rüyalar, Dae'yi daha önce tanışmış olduğum hissi. Muhtemelen onun komodininde mendili bulmadan çok önce biliyordum.

Odaya bakınıyorum ama kırık mobilyalar, parçalanmış camlar ya da tahrip edilmiş dekor görmüyorum.

"Kanaman var," diyor Dae ve sesi kulaklarımda çınlayan sesleri bastırıyor. Bana doğru adım atıyor ama tahta sopayı kaldırdığımda duruyor.

"Yapma."

Durur ve bakışları koluma düşer, muhtemelen cam parçası etimi delip kanın aktığı yere.

Korku bakışlarında kalıcı değil. En azından benim tarafımdan vurulma korkusu yok. Sanki benim için korkuyor, benim acı çekmemi istemiyor gibi.

Kafamı sallayarak ondan uzaklaşıyorum. Böyle düşünmeyi reddediyorum. Beni lanet evine kilitleyen bu psikopat piçin beni umursadığını düşünmeyi reddediyorum.

Ne komik.

"Yaralanmışsın," diye açıklıyor. Alaycı bir şekilde gülüyorum. "Tabii ki yaralandım."

Ama bunun kolumdan akan kanla hiçbir ilgisi yok. "Sen entrikacı, yalancı bir orospu çocuğusun," diye hırlıyorum.

"Sana hiç yalan söylemedim. Sadece sana hiç söylemedim..."

Yalanlarını kesiyorum. "Peki ya bu?" Kot pantolonumun cebine uzanıp Preston Waters'ın kartvizitini çıkarıyorum.

Gözlerini kısar ve kartvizite bakarken yüzünü sertleştirir. "Benim patronumla arkadaşsın," diye bağırırım. "Ne zamandır?"

Kafasını sallar. "Arkadaş değiliz. O kulübün bir üyesi.

Sana söylemiştim."

"Tüm üyelerin kartvizitlerini komodininizde mi saklıyorsunuz?" Çenesi gerildi.

Kalbim sıkışır, çünkü reddi hemen gelmez.

"Sen..." Sorunun geri kalanını söylemek zorundayım. "Beni *The Regal*'da işe almasının sebebi sen misin?"

Kafasını sallıyor. "Hayır," diye ısrar ediyor. "Tamamen değil."

Kalbim bir parça daha parçalandı. Elim titredi ve sopayı tutan elim gevşedi. Neredeyse düşürüyordu, ama düşmeden önce kendimi tuttum.

"Ne... ne yaptın?" "Önemli değil."

"Önemli!" diye bağıriyorum.

"Hiç önemi yok, Kennedy," diye ısrar eder. "O işi almanın sebebi sensin. Başka bir şey değil."

Elimdeki nesneyi daha sıkı tutuyorum. "Ne. Yaptı n .

Yaptın?"

Çekmecesinde Preston Water'ın kartının olmasının bir nedeni vardı.

Gözlerini uzaklara dikip, dişlerini sıkarak çenesini sertleştirir. "Onunla konuştum ve sana ait birkaç makaleyi gösterdim," diye itiraf eder dişlerini sıkarak.

Başım dönüyor ve çubuk elimden düşüyor. Kafamı sallıyorum.

"Kennedy, bebeğim," diye seslenir, sesi gittikçe yaklaşır.

"Bana öyle deme," diyorum, sesim kısık ve zar zor duyuluyor. Uzun kolları beni sardığında onun sıcaklığını hissediyorum.

"Bebeğim..."

"Bana öyle deme!" diye bağıriyorum ve ona tokat atarak kucaklamasından kurtuluyorum. Daha fazlasını yapmak istiyorum. Onu dövmek, onunla kavga etmek ve kalbimi delen acıyı dindirmek için ona yumruk atmak istiyorum, ama çok zayıfım.

Enerjim tükenmiş ve ayakta kalmak için tüm gücümü kullanmam gerekiyor.

Ondan uzaklaşmayı başarırım. "Bunca zaman..." Boğazımı tıkayan duyguları yutmak için sözümü keserim. "Bu işi almamın arkasında babamın olduğunu düşünüyordum. Onu ve kardeşimi suçladım... ama senmişsin."

"Sen bu pozisyonu hak ettin," diye ısrar ediyor. "Sen harika bir muhabirsin. Kimse bunu senden alamaz."

"Kapa çeneni!" Onun sözlerini duymak istemiyorum. On yıldan fazla bir süredir hayatımın bir parçası olan bu adamı ben hiç tanımıyorum. Düzgün düşünemiyorum.

Kalbim ve kafam zonklamaya başlıyor.

Tek bildiğim, artık burada kalamayacağım. Onun yanında olamam.

"Telefonlarımı ver," diyorum.

"Kennedy..."

"Telefonlarımı!" diye bağıryorum. "Hemen."

Hareketleri isteksiz. Telefonları bana verdiğinde her şeyin biteceğini biliyor. Aramızda hiçbir şey kalmayacak.

Çünkü yok.

Telefonlarımı cebinden çıkarır ve onları onun elinde görmek beni yine sinirlendirir.

Onları onun elinden kapıyorum, ona dokunmamaya dikkat ederek. Son kez gözlerine bakıyorum.

"Seni bir daha görmek istemiyorum," derim, havayı kesen kesin bir ses tonuyla.

Yine öne çıkacakmış gibi hareket ediyor.

"Asla. Bu hayatta bir daha seni görmek istemiyorum."

Arabamın park edildiği garaja açılan kapıya doğru yürürken, yolumdan birkaç parça kırık mobilya tekmeliyorum.

Her adımda sanki bataklığa batıyormuşum gibi hissediyorum. Ama arkama bakmadan ilerliyorum. Bu, Dae Kim'i son kez görüyorum.

BÖLÜM 45

Dae

Kalbini göğsünden söküp çıkaracağım.

Sözünü tutalı üç hafta oldu.

Arkasını dönmeden evimden ayrılalı yirmi bir gün oldu. Bütün kalbimi de yanında götürdü.

"Zayıflamışsın," diyor Taehyun ofisimin duvarındaki ekrandan. Sesinde endişe var, ama umursayacak kadar enerjim yok.

"Park konusunda iyi haberler var," diyor Jersey ofisime girerken.

"Sen gelene kadar ona söylemeyi bekliyordum," diyor Taehyun kız kardeşine.

İkisinin de bakışlarının üzerimde olduğunu hissediyorum. Yavaşça başımı kaldırıyorum. "Ne oldu?" Sesim kırık ve alçak. Son üç haftadır böyle.

"Dün, Seul saatiyle sabah dokuzda Park iflasını açıkladı," diye cevaplar Taehyun.

Sesindeki gülümsemeyi duyuyorum ama gözlerim yine yere düşüyor.

"O piç kurusu, kayınpederi babamızdan çaldığı şirketle birlikte mahvoldu," diye ekliyor Jersey.

"Ve Global Group, şirketi süper indirimli bir fiyata satın almak için hazır," diye cevaplar Taehyun.

"Blackmon ve şirketinin düşüşü, Park'ın zayıf mali durumunu ve rüşvetini de ortaya çıkardı. Savcı zaten soruşturma başlattı. İnsanlar, Soon Kim'in geçmişteki rüşvet ve diğer aldatıcı taktiklerine karşı çıkmaya başladı."

Onların söylediklerini anladığımı belirtmek için başımı sallıyorum. Yapmak istediğimiz şeyi başardık. Babamın mirası, o orospu çocuğu Daniel Park ile birlikte mahvolacak.

"Ama o pislik hala ortada yok," diye şikayet ediyorum, Taehyun veya Jersey'e bakmadan. Blackmon ve Park haftalardır kayıp.

Blackmon'u aramaktan vazgeçmedim, çünkü Kennedy'ye yapmaya çalıştığı şey yüzünden.

Kennedy.

Kalbim acıdan sızlıyor.

Yıllar önce yapmaya karar verdiğimiz şeyi başarmış olsak da, hiç sevinç duymuyorum.

"Birkaç hafta sonra Williamsport'ta olacağım, böylece kutlama yapabiliriz. Sonra bazı yüz yüze toplantılar için Seul'e gelmen gerekecek," diyor Taehyun.

"Jersey halledebilir." Onlara sırtımı dönüyorum. Masama gidip deri koltuğa çöküyorum, alnımı ovuşturuyorum. Üç haftadır sürekli başım ağrıyor.

Daha çok tüm vücudum ağrıyor. En şiddetli ağrı göğsümde. Eskiden kalbimin olduğu boş yerde.

"Jersey?" diye soruyor Taehyun.

"Yapamam..." Elimi kaldırıncaya susar.

"Seyahatinizin ayrıntılarını daha sonra hallederiz." Beni vazgeçirmeye çalışıyorlar, ama ben onlara siktirip gitmelerini söylüyorum. Hiçbir yere gitmek için uçağa binmeyeceğim.

O buradayken olmaz.

Ona alan verdim ve beni affetmesi için ne kadar alan ve zaman gerekiyorsa o kadarını vermeyi planlıyorum.

Jersey odadan çıktığında neredeyse fark etmiyorum.

"Dae, hâlâ bir sorunumuz var," diyor Taehyun, kapı arkasından kapanır kapanmaz. "Babamın işi kurmak için kullandığı kara para aklama." Sesi alçalmış, muhtemelen Jersey duymasın diye.

Son haftalarda öğrendiğimiz bilgileri bilmiyorum.

Blackmon yıllardır bunu amcamın üzerinde koz olarak kullandı. Bu kulüp, yani amcamın tüm işi, Blackmon'un akladığı ve yasadışı yollardan kazandığı parayı kullanarak başladı.

"Ortaya çıkmayabilir ve Blackmon hala kayıp, ama bu yine de başımıza bela olabilir," diyor Taehyun, benim zaten vardığım bir sonucu açıklayarak.

"Ne olmuş yani?" Bu noktada, umurumda değil. Gerçek ortaya çıkarsa Global Group bizi bırakabilir. Kulübü kaybedebilirim, ama bunların hiçbiri önemli değil

Çünkü önemli olan tek Şey yok oldu.

Jersey ve Taehyun'un isimleri de t e h l i k ede olduğu için bu bencilce mi?
Evet.

Şu anda bunu umursayacak enerjim var mı? Hiç yok.

"Gitmem gerek," diyorum kuzenime ve telefonu kapatıyorum.

Dirseklerimi masaya dayayıp alnımı ovuşturuyorum. Ama ne başımdaki
zonklamayı ne de göğsümdeki ağrıyı dindirebiliyorum.

Masamdaki telefon çalıyor.

"Ne?" diye asistanıma ters ters soruyorum.

"Sizi görmek isteyen biri var. Acil olduğunu söylüyor," diye çabucak cevaplar.

Bir an için göğsümde umut yeŐerir.

O.

Ama umut çabucak söner. Onun Kennedy olmadığını biliyorum. alıŐanlarımın
hepsi, soru sormadan onu içeri almaları konusunda talimat almıştır.

Bir ses duyduğumda asistanıma, kim olursa olsun onu göndermesini
söylerim. "Ona babamızla ilgili olduğunu söyle, lütfen," diye bir kadın
sesi duyarım. O sesi tanıyorum ve duraksamam.

Babamız.

"Onu içeri al."

Bir saniye sonra kapım açılır, ama koltuğumdan kalkmam. Hem enerjim yok,
hem de o bunu hak etmiyor.

O geceki hayır balosundan bu yana ilk kez, üvey kardeşim MiSoo Kim ile yüz
yüze geliyorum. Kim ailesinin prensesi.

"Ne istiyorsun?" diye hırlıyorum.

Gözle görülür Şekilde irkiliyor.

Lacivert pantolon ve krem rengi ipek bluz giymiş, başı eğik.

"Ben... sorun çıkarmaya gelmedim," diyor.

Bu, onunla ilk kez konuşmamız. Tereddütle bir adım ne çıkıyor, yavaşça
başını kaldırıyor. Bana bakıyor, ama gözleri benimkilerle buluŐmuyor.

"Senden hiç haberim yoktu," diyor, sesi o kadar alçak ki, zar zor
duyabiliyorum.

Başını sallayarak devam ediyor, "Babam... bizim babamız..."

"Baban. İlk seferinde doğru söylemiştin," diyorum dişlerimi sıkarak.

O başını sallar. "Bana senden hiç bahsetmedi."

Alaycı bir şekilde gülümserim. "Tabii ki söylemedi. Ama senin sıkık kocan biliyordu." Park'ın bildiğini, onun da bilmediğini düşünmek için hiçbir nedenim yok. MiSoo bana doğrudan bir şey yapmamış olabilir, ama muhtemelen kocasına yaptırmıştır.

"Hayır... Yani, evet," diye kekeliyor. "Daniel senin hakkında biliyordu. Ama ben yeni öğrendim." Masama doğru ısrarla bir adım daha atıyor. "Sana yaptığı hiçbir şey benim isteğimle olmadı. Bana inanmalısın."

"Neden?" diye soruyorum.

Omuzlarını hafifçe silkiyor. "Ben öyle biri değilim. Ben..." Başını yana çeviriyor. "Şanslı olan sendin." Yüzünü bana çeviriyor. Gözleri parlıyor.

Bu, göğsümü dolduran öfkeyi dindirmiyor.

"Az önce ne dedin?" Dişlerimi sıkarak soruyorum.

Gözleri büyüdü ve hızla başını salladı. "Hayır. Öyle demek istemedim. Sadece babam için benim bir insan olmadığımı kastettim. Ben onun malıydım.

Onu iyi gösterecek bir şey daha. Annem de öyle. Anneni nasıl davrandığını bilmiyorum, ama benimkine davrandığı gibi bir şeyse..." Sesi giderek azalır.

Ayağa kalkıp ona bakıyorum. Yıllardır onu, babam ve onun boktan kocası kadar nefret ettim. Yine de, önümde duran kadın, dıştan bakıldığında iyi durumda olsa da, gözlerinde kırıklık var.

"Şanslı değildim," diyorum ona, çenem sert ve gergin.

Kafasını sallar. "Hayır, şanslı değildin," der, hüzünlü bir gülümsemeyle. "Ve Daniel'in sana yıllarca yaşattığı şeyleri hak etmedin. Yemin ederim, sana yaptıklarını bilmiyordum."

"Ne zaman öğrendin?" diye soruyorum, nedense bilmek istiyorum.

"Hayırseverlik etkinliğinden sonra." Gözle görülür şekilde yutkunuyor.

"Global Group, Blackmon'un şirketini bıraktıktan sonra, o

..." Bir an durup omuz silkiyor. "Her zamankinden daha dengesiz hale geldi."

Başını sallıyor. "Daha önce de birlikte yaşaması kolay bir adam değildi, ama o olaydan sonra..."

Konuşmayı keser. Çökmüş omuzları ve alçakgönüllü duruşu, kendini olabildiğince küçük, neredeyse görünmez hale getirmeye çalışıyormuş gibi görünür. Sanki birinin öfkesinden kaçmak istercesine.

Bu tavrı biliyorum çünkü okul yıllarında zorbalardan kaçmak için ben de aynı tavrı takınırdım. Hiçbir zaman işe yaramadı.

O anda anlıyorum. O, Daniel Park'ın müttefiki değil. Onun kurbanlarından biri. Bu kadına karşı duyduğum öfke ve acı yavaş yavaş yok olmaya başladı.

"Artık onunla kalamazdım," diyor sonunda. "Hamileyim ve çocuğumun görmesine izin veremem..." Yutkunuyor.

"İki hafta önce avukatım aracılığıyla Daniel'a boşanma belgelerini tebliğ ettim. Buraya, babamın işleriyle ilgili olarak yardıma ihtiyacın olursa veya sana bir şey imzalamam gerekirse, bunu yapacağımı söylemeye geldim."

Çenesini kaldırır ve ilk kez doğrudan bana bakar.

"O şirketle ya da Daniel'le bir daha hiçbir şey yapmak istemiyorum." Sesi samimi geliyor.

"O şirketten hiçbir şey istemiyorum. Hiçbir zaman istemedim," diyorum ve elimi cebime sokuyorum.

Bana gülümsemesi gergin. "Bunu söyleyeceğini tahmin etmiştim." Ofisime bakınıyor. "Başardığın her şeyi düşününce, tek istediğin şeyin intikam almak olduğunu varsaymışım.

"Sadece... sadece sana her şeyi yüz yüze anlatmak istedim. Benden istediğin bir şey varsa, lütfen bana ulaş."

Hiçbir şey söylemiyorum. Kafam şu anda korkuyla o kadar dolu ki ona cevap veremiyorum. MiSoo, önümüzdeki birkaç hafta kalacağı otel hakkında bir şeyler anlatıyor, sonra iletişim bilgilerinin yazılı olduğu kartı masama bırakıp gidiyor.

Elimi saçlarımın arasından geçiriyorum. Üvey kız kardeşim, yaptıklarını açıklamak için buraya gelmek için cesaretli davranmış. Onu eskisi gibi nefret edemiyorum.

Bu beni rahatlatmalıydı, ama tek hissettiğim şey korku, çünkü Kennedy'yi sonsuza dek kaybettiğim korkusu hala içimi kaplıyor.

Sanki MiSoo'nun sözleri, nefretle dolu kalbimin bir kısmını rahatlattı, ama sonra hala içimde olan o dehşetle yeniden doldurdu.

MiSoo ofisimden ayrıldıktan bir dakika sonra, Kennedy ile konuşma isteği beni ele geçiriyor. Hayatımdan çıktığı andan beri hissettiğim çaresizlikle onun sesini duymaya ihtiyacım var.

Onun numarasını tuşlarken düşünmüyorum. Beni endişelendiren, hemen sesli mesaja düşmesi değil. Mide boşluğumda bir korku hissi yükseliyor.

Bir şeyler yolunda değil.

BÖLÜM 46

Kennedy

"Bu mükemmel bir araştırma haberi," diyor James, yazdıklarımı okurken kulaklarından kulaklarına kadar gülümsüyor.

Keşke ben de aynı heyecanı duyabilseydim.

"Bu haber sabah altı da yayınlanacak ve öğlene kadar daha fazla bilgi almak için telefonlar yağmur gibi yağacak." Gözleri bilgisayar ekranına dikilmiş.

Yarın, kilise ve Blackmon'un şirketi tarafından yürütülen çocuk işçiliği kaçakçılığı çetesini belgeleyen ve ifşa eden beş bölümlük dizi yazımın ilki yayınlanacak.

"Bu ilk makaleden sonra daha fazla tanık ve kurbanın ortaya çıkacağını biliyorum." Sonunda bana bakıp işaret ediyor. "Çok yoğun olmaya hazırlıklı olmalısın."

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum ve James'e şu anda onun ofisinde oturmamın gerçek nedenini söylemeye hazırlanıyorum.

"Belki de makalelerin geri kalanını başka bir muhabir yazmalı." Sesim gergin, boğazım tıkanmış gibi hissediyorum.

Gözlerini kırıştırır ve sonra kalın kaşlarını yukarı kaldırır. "Ne? Neden böyle bir şey yapayım ki?"

Kucağımdaki klasörü açıp en üstteki kağıdı çıkarırım. "Çünkü istifamı veriyorum."

Formu masasının üzerine, tam karşımda yerleştiriyorum.

Formu okurken gözleri fal taşı gibi açılır. "Bu ne demek oluyor?" Sesi neredeyse öfkeli gibidir. "Bu soruşturmanın ortasında istifa edemezsin. Blackmon hakkındaki makalen yarın yayınlanacak."

"Bu benim ayrılmak için mükemmel bir fırsat," diye karşılık verdim. "Lucy'ye tüm notlarımı ve tanık bilgilerini verebilirim. O zaten bazı kurbanlar ve tanıklarla iletişime geçti."

"Sen onu yardım etmesi için işe aldıktan sonra. O sadece son birkaç haftadır bu işe dahil oldu."

Kafasını kararlı bir şekilde salladı ve mektubu tekrar bana vermeye çalıştı.

"Bunu yapmak zorundayım," dedim ve mektubu geri almayı reddettim.

"Ne amaçla?" Gözleri kısılır. "Blackmon ya da onun tarafındaki biri seni tehdit mi ediyor?"

"Öyle olsa bile, bu beni caydırmaz. Bunu biliyorsun." Ayrıca, Blackmon Global Group'tan atıldığından beri kamuoyunun gözünden uzak.

Tahminimce, muhtemelen hukuk ekibinin tavsiyesi üzerine, dikkat çekmemeye çalışıyor. "O zaman bunun ne hakkında olduğunu açıkla."

Dudaklarımı sıkıştırarak, arkasındaki ofis penceresinden dışarıya bakıyorum.

"Bu pozisyona adil bir şekilde gelmedim."

Başını geriye doğru eğdi.

"Kısa süre önce, D— birinin işe alım sürecini manipüle ederek bana ayrıcalıklı muamele yaptığını keşfettim."

Haftalardır kalbimde biriken ağırlık giderek artıyor.

Bu sözleri yüksek sesle söylemek, acıyı yeniden canlandırıyor.

Üç haftadır her gece yatıp gözlerimi kapattığımda, onun kapısından çıkmadan hemen önce gördüğüm o karanlık gözleri görüyorum. Onu son kez o zaman gördüm.

Zamanla daha kolay olacağını

düşünmüştüm. Olmadı.

Sadece daha da zorlaştı.

"Kim?" diye soruyor.

Kafamı sallıyorum. "Söyleyemem." Dae'yi bu konuşmaya dahil etmek istemiyorum. "Başka birinin iç bağlantılarını kullanarak bana bu pozisyonu sağladığı için, daha nitelikli başka birinin göz ardı edilmiş olabileceğini bilmek içime sinmiyor."

James'in ağzı ince bir çizgiye dönüşür. Dikkatini istifa mektubundan bilgisayar ekranına geri çevirir. Bir süre sessiz kalır, makaleyi tekrar gözden geçirir.

Kafasını sallar. "Hayır."

"Hayır mı?"

"İstifanı kabul etmiyorum." Cevap vermeye çalıştığımda elini kaldırır. "Bu binada kaç kişinin birinin iyi referansı sayesinde iş bulduğunu biliyor musun?"

"Bu aynı şey değil." Eski işverenin iyi referans vermesi, Dae'nin yaptığıyla aynı şey değil.

"Öyle," diye cevaplar. "Hepimiz bir şekilde ağlarımızı kullanıyoruz. Ağlarımız bunun için var. Ve eğer işinde iyi olmasaydın, bu tamamen farklı bir konuşma olurdu."

Bana bakar ve bilgisayar ekranını gösterir.

"Bu harika bir iş, Kennedy. Kimsenin fark etmediği bir şeyi fark ettin. Ben bile başlangıçta Erika Dalton'ın ölümünü sadece üzücü bir trajedi olarak görmüştüm. Ama sen," beni işaret ediyor, "merakın sayesinde daha derine inebildin. Ve aradığın cevapları bulana kadar ısrar ettin."

"Sonuç olarak, Blackmon ve bu gençlere zarar veren diğer tüm yetişkinler hak ettikleri cezayı almak üzereler."

"Yani hayır," kesin bir şekilde söylüyor. "Bu istifayı kabul etmiyorum." Ayağa kalkıyor, kağıdı alıyor ve yırtıyor.

Sonra bana sert bir bakış attı. Yüzü düştü. "İşimiz her zaman kolay değil. Dürüst olmak gerekirse, son birkaç haftadır ölümün eşiğinde gibi görünüyordun."

"Teşekkürler," diye mırıldanıyorum.

"Bu benim hafif tabirimle," diye pişmanlık duymadan devam eder. "Uykusuz geceler, göz altlarımdaki torbalar ve soruşturmaya daldığım için kahve ve çöreklerle hayatta kalmaya çalışmak bana yabancı değil. Eğer bu yüzden istifa etme zamanının geldiğini düşünüyorsan, bir daha düşün. İhtiyacın varsa biraz izin al ve biraz daha dengeli bir şekilde geri dön."

"Ama şu anda, istifayı kabul etmiyorum."

Elindeki mektup parçalarını alır ve masasının yanındaki çöp kutusuna atar.

Protesto etmeliyim. İnançlarımın arkasında durmalıyım. Ancak, bu konuda onunla mücadele edecek enerjim yok.

"Günün geri kalanında izin alsana," diye önerir. "Makalen bitti ve biraz daha uykuya ihtiyacın var gibi görünüyor." Sanki bunun benim ihtiyacım olan tek şey olduğuna kendini ikna edercesine başını sallar.

Keşke öyle olsaydı.

Sessizce başımı sallayıp ayağa kalkıyorum. Ofisinden çıkmadan önce teşekkürlerimi mırıldanıyorum. Attığım her adım, bataklıkta yürür gibi hissettiriyor. Üç hafta önceki o günden beri, zihnimin ve bedenimin her parçasını ağırlaştıran bu yükü yaşıyorum.

Günün her saniyesinde kalbim acıyor. James ekstra uykuya ihtiyacım olduğunu söyledi ve haklı. Haftalardır iyi uyuyamıyorum çünkü gözlerimi her kapattığımda tek gördüğüm Dae.

Kafam Dae Kim'i tamamen unutma konusundaki kararlılığımı sürdürse de, bedenim buna uymayı reddediyor.

İki gün önce işten eve dönerken, otomatik olarak onun evine doğru sürdüğümü fark etmem yirmi dakika sürdü.

Beni bir mahkum gibi hapsettiği o lanet ev.

Masama yaklaşırken, beni bekleyen büyük bir kağıt torba görüyorum. Göğsümdeki ağrı artıyor.

Etrafa bakındım ama teslimatçıdan iz yoktu. Dae'nin her gün gönderdiği yemekleri teslim ederken hızlı olması gerektiğini biliyordu.

Günlerce, onu aramak ve bana yemek göndermemesini istemek için telefonumu elime aldım, ama onunla konuşmak istemediğime kendimi ikna ettim. Hiçbir şekilde iletişim kurmamak. İhtiyacım olan bu.

Sarımsaklı naan ve tereyağlı tavuk kokusuna yaklaşırken, midem öfkeyle guruluyor. Dün öğleden sonra beri bir şey yemediğimi bir kez daha hatırlatıyor. Bu günlerde yemek yemek çok fazla enerji gerektiriyor.

Aç olmama rağmen, bu yemeği de son üç haftadır diğerlerine yaptığım gibi yapıyorum.

Çöp kutusuna atıyorum.

Suçluluk duygusu midemde kabarıyor, göğsümdeki ağrıyla karışıyor. Evet, bu yemek israfı, ama onun yemeklerini isteyerek yiyemem.

İş tabletimi, çantamı ve ceketimi alıp James'in tavsiyesine uyarak çıkışa yöneliyorum.

Birkaç dakika sonra arabamdayım, şirketimin otoparkından çıkıyorum. Asıl niyetim eve gidip kendimi dünyadan soyutlamak. Ama içimden bir ses, orada bile rahatlayamayacağımı söylüyor.

Sanki Dae hâlâ etrafımda gibi. Nereye gidersem gideyim. Her şey bana onu hatırlatıyor. Sonra ona ulaşmak istediğim anlar oluyor, hâlâ yanımda olmasını ya da bir telefon uzağımda olmasını diliyorum.

Düşüncelerime çok kapılıyorum ve eve gidemeyeceğimi biliyorum. Şu anda yalnız kalmak istemiyorum.

Şu anda kalbimin özlediği tek kişiye mesaj atmaya karar veriyorum.

Kennedy: Neredesin?

Anne: Evde.

Kennedy: On beş dakika sonra orada olurum.

Anneme bir açıklama yapmıyorum çünkü neye ihtiyacım olduğunu veya ne istediğimi açıklayacak kelimeler bulamıyorum. Annem ve yengemle üç haftadır öğle yemeğine çıkmıyorum çünkü beni bu halde görmelerini istemiyorum.

Bende bir sorun olduğunu hemen fark edeceklerini biliyordum, ama artık saklanmak istemiyorum. Bu yük çok ağır ve her zaman güvenebileceğim tek kişiye ihtiyacım var.

On beş dakika içinde, ailemin evinin otoparkına giriyorum. Bulanık bir görüşle arabamdan atlıyorum ve her şeyi geride bırakıyorum. Ev kodunu ve parmak izimi giriyorum. Bu hareket bile bana Dae'nin evini hatırlatıyor, bana verdiği ve sonra beni evinde kilitli tutmak için değiştirdiği kodu.

O sabah bağımsızlığımı çaldığı ve ben onun hayatımın bir parçası olduğunu fark etmeden önce hayatımı manipüle ettiği gibi.

Her şey bir dalga gibi üzerime çöküyor. "Anne?" diye sesleniyorum, sesim çatlıyor.

"Bebeğim?" O, kanepede oturduğu oturma odasına daldığımda bana endişeyle bakar.

Ayağa kalkmaya başlar ama ben ona önce ulaşırım ve kollarımı beline dolarım. Kafamı kucağına koyar, onu oturur halde tutar ve gözyaşlarımın akmasına izin veririm.

Kaç yıldır ilk kez, annemin kucağında ağlıyorum. Kontrol edemediğim hıçkırıklarla vücudum titriyor.

"Anne," diye ağlıyorum, daha fazlasını söyleyemiyorum.

Elini saçlarıma götürür ve yatıştırıcı bir şekilde okşar. Diğer elini sırtıma götürür ve küçük bir kızken hastalandığımda yaptığı gibi sırtımı okşar.

Annem neyin yanlış olduğunu sormuyor.

"Sorun yok, bebeğim," diyor, soğuktan içeri girdikten sonra sıcak bir battaniye gibi hissettiren sesiyle.

"Ağla," der ve son üç haftadır ağlamayı reddettiğim gözyaşlarımı akıtmama izin verir.

BÖLÜM 47

Kennedy

"Bunu iç," diyor annem ve bana limon ve bal katılmış bir fincan papatya çayı uzatıyor.

Bir yudum alıp çayın ağrıyan boğazımı yatıştırmasına izin veriyorum. Çok ağladığım için boğazım ağrıyor. Annemin kucağında ne kadar süre ağladığımı bilmiyorum.

Beş dakika mı?

Bir saat mi?

Bir gün mü?

Ailemizin oturma odasındaki kanepenin yanımda oturuyor. Başparmağıyla, gözümünden süzülen bir damla gözyaşını siliyor. Annem, çaydan birkaç yudum daha içip kahve masasındaki bardak altlığına koyarken beni izliyor.

"Konuşmaya hazır mısınız?" Sorusu ısrarcı değil. Tıpkı adı gibi sabırla dolu. Sanki ben konuşmaya hazır olana kadar bütün gün ve gece burada benimle oturacakmış gibi.

Yutkunup başımı sallıyorum.

"Ondan nefret ediyorum," diyorum, sesim titriyor ama yine de öfke dolu. Bu sözleri söylerken kalbim sıkışıyor.

"Ne oldu?"

Derin bir nefes aldıktan sonra hikayeyi anlatmaya başlıyorum. Dae'nin beni evine kilitlemesi, işimi almamın arkasındaki nedenin o olduğunu öğrenmem, hatta on bir yıl önce onu o sokakta dövülürken bulduğum gün bile, ona her şeyi anlatacağım.

"Eski sevgilimin benden ayrılmasını bile sağladı," diyorum ona. Dae'nin evinden ayrıldıktan bir hafta sonra, eski sevgilimi arayıp Dae'yi tanıyıp tanımadığını sordum. Gala gecesinde Dae'nin ona çekilmesini söylediğini hatırladım.

Jake, Dae'nin kendisine yaklaşıp benimle ayrılmasını, yoksa hayatını cehenneme çevireceğini söylediğini itiraf etti.

"O delinin teki," diyorum anneme. "Onu o sokakta dövdürmeliydim, hiç müdahale etmemeliydim."

Annem başını yana eğdi ve yüzümün bir tarafını avuçladı. "İkimiz de senin öyle biri olmadığını biliyoruz." Gülümsedi, ama bu küçümseyici bir gülümseme değildi.

"Sen, ikiz kardeşinin okuma konusunda alay eden zorba çocuğa ağabeyin ve kuzeninle birlikte dayak atan kızsın," diye hatırlatıyor bana.

Kyle ve ben birinci sınıftayken yaşanan o kavgayı hatırlayarak burnumdan soluyorum. "Yine aynısını yapardım," diye mırıldanıyorum ve çaydan bir yudum daha alıyorum.

Annem yüksek sesle güler. "Biliyorum yapardın. Sen, genç bir kızın intiharını gören ve buna neden olanlar ortaya çıkarılana ve adalete teslim edilene kadar rahat etmeyen kadınsın," diye devam eder.

Kahve masasındaki papatya çayına bakarken dudaklarıma küçük bir gülümseme konur.

"Bu yüzden, zamanda geriye gidebilseydin, üç adam tarafından dövülen genç bir çocuğun yanından geçip giderdin dediğinde yalan söylediğini biliyorum."

"Evet, ama o çocuk büyüüp hayatıma müdahale eden bir adam oldu. Sonra beni evine kilitledi," diyorum, sesim giderek yükseliyor.

Annem başını sallar. "Bu son derece uygunsuz bir davranış," diye onaylar.

"Değil mi?" diye ekliyorum, öfkemi haklı buluyorum. Sonra omuzlarım çöküyor. "O zaman neden kalbim bu kadar acıyor?" Gözlerim yine nemleniyor. Onun gözleri empatiyle doluyor. Yüzümü avuçlayıp alnımı öpüyor. "Üzgünüm, bebeğim. Sanırım bulacağın aşk, doğum adının mirası bulmanın kolay olmayacağına dair bir miras."

Onun ve babamdan bahsettiğini sanıyorum. Onların geçmişini bildiğim için, haklı olabileceğini düşünüyorum.

"Onu seviyor musun?"

"Evet," diye tereddüt etmeden cevap veriyorum.

"Onun neyini seviyorsun?" diye sorar ve elimi tutar.

"Ne kadar özenli olduğunu," diye cevaplıyorum, Dae'nin bana ne kadar özen gösterdiğini hatırlayarak. "İstediğim veya ihtiyacım olan şeyi, ben sormadan bile bana sağlamaya ne kadar istekli olduğunu." Bunu tekrar düşünüyorum. "Özellikle ben sormadığımda. İnanılmaz kalbi. Dışarıdan soğuk ve ulaşılmaz görünebilir, ama muazzam bir kalbi var."

Annemin gözlerine bakıyorum.

"Onu Spring Days'de çocuklarla birlikte görmelisin. Onlara karşı inanılmaz birisi. Sanki babası tarafından görmezden gelinmenin ve annesini kaybetmenin acısını

bu acıyı o çocuklara olan sevgi ve şefkatine dönüştürmüş gibi.

“Ve çok hırslı. İşinde bu kadar kısa sürede başardıkları inanılmaz ve...”

Durup gülümseyen anneme bakıyorum. O anda Dae hakkında sevdiğim her şeyi anlatıp durduğumu fark ediyorum.

Daha da kötüsü, henüz yüzeyi bile kazımamıştım. Konuşmaya devam edebilirim.

"Ama o benim hayatımı kontrol edemez." Kararlı bir şekilde başımı sallarım. "Öyle yaşamayacağım," diye ısrar ederim. "Anne, ne yapmalıyım?"

"Bu sorunun cevabını sadece sen verebilirsin," diye yanıtladı. Omuzlarım çöktü. "Bunu söyleyeceğini biliyordum."

"Hayatımda öğrendiğim bir şey varsa, o da ilişkilerin zor olduğu. Ve gerçekten değen ilişkiler en zor olanlardır. Muhtemelen en çok sevdiğin kişi tarafından birden fazla kez kalbin kırılacak," diye açıklıyor.

Gözlerine bakıyorum. "Babam kalbini kırdı mı?"

Bana yarım bir gülümsemeyle cevap veriyor. "Birden fazla kez," diye dürüstçe cevaplıyor.

“O, kalbim parçalanırken beni tutan kişidir. Çocuklarımı dünyaya getirdiğimde elimi tutan kişidir. Kanser tedavisi için hastanede yatarken, kolumda iğne varken kulağıma ne kadar çok sevdiğini fısıldayan kişidir. Ve hala her gece başımı onun göğsünden başka bir yere koymama izin vermiyor.”

Elimi kendi elinde sıkı.

“İlişkinizde neyi kabul edip neyi kabul etmeyeceğinize karar vermelisiniz. Ve eğer bu Dae bu standartları kabul edemiyorsa, siz de onu sonsuza kadar terk etmeye hazır olmalısınız.”

Göğsümde kafa karışıklığı savaşıyor. Bu düşünce kalbimdeki acıyı ikiye katlıyor.

"Bunu yapabilir miyim bilmiyorum," diye itiraf ediyorum.

Annem kolumu sıkıyor. "Zamanı geldiğinde, anlayacaksın," diyor bana.

Bu sözler ne kadar rahatlatıcı olsa da, hala bir şeylerin eksik olduğunu hissediyorum. Kalbim Dae için acıyor, ama ihanetini unutamıyorum. Mesele, beni başından beri tanıması ya da o sokaktaki çocuğun kendisi olduğunu bana hiç söylememesi bile değil.

Benim haberim olmadan hayatımı manipüle etmesi. Beni lanet olası evine kilitleyerek seçimlerimi elimden alması.

Bunu nasıl atlatabilirim?

Ailemin evinden ayrılırken sorular hala kafamda dönüp duruyor. Annem, babam ve Stasi eve gelene kadar kalmamı ve birlikte akşam yemeği yememizi istiyor ama yapamıyorum.

Babam bana bir bakışta bir şeylerin ters gittiğini anlayacaktır. Onun için ağladığımı görürse Dae'ye ne yapacağını düşünmek bile istemiyorum.

Yakında geri dönüp onlarla akşam yemeği yiyeceğime söz veriyorum. Ağır bir yürekle ve hala ne yapacağıma karar veremedenden evime, daireme dönüyorum.

Kafam sorularla dolup taşıyor ve sanırım tüm o ağlamalar ve uykusuz geceler sonunda beni yakaladı.

Muhtemelen bu yüzden, arabamdan inip apartmanımın garajına park ettiğimde, arkamdan gizlice yaklaşan adamı görmüyorum ve duymuyorum.

Ne olduğunu anlamadan, burnumun ve ağzımın etrafında nefes almamı engelleyen bir şey var. Kurtulmak için kıvranıp mücadele ediyorum, ama çok çabuk gücüm tükeniyor.

Sanki biri bir düğmeye basmış gibi. Bacaklarım, kollarım ve göz kapaklarım her saniye daha da ağırlaşıyor. Birkaç saniye sonra, her şey karardı.

BÖLÜM 48

Kennedy

Yavaşça kendime gelirken, başımda bir kaya varmış gibi hissediyorum. Başımı kaldırmaya çalışıyorum, ama bu çok zor. Bu ağır hissi biraz olsun hafifletmek için vücudumu hareket ettirmeye çalışıyorum, ama kollarım kıpırdamıyor.

Kıpırdayamıyorlar.

Sırtımdan bir sandalyeye bağlanmışlar.

Yavaşça gözlerimi açıp, yıpranmış, çatlamış ahşap döşeme tahtalarına bakıyorum.

"Kennedy," diye bir ses fısıldadı.

İlk başta rüya olduğunu sandım, ama ses biraz daha yüksek sesle tekrar adımı çağırdı.

Gözlerimi zorla açtım, başımı kaldırdım ve sonra nefesimi tuttum. "N-Nicole?"

Odanın karşısındaki kirli zeminde oturan genç kadına dehşetle bakıyorum. Pencere altında korkmuş bir şekilde duruyor, bilekleri eski bir metal radyatöre iple bağlanmış.

"Uyandın," diye fısıldadı, sonra kapalı kapıya döndü.

Kapı kıpırdamadı, ama nefesimi tutarken diğer tarafta erkek sesleri duydum.

"Kim..."

"Şşşş," diye beni susturuyor.

Bana geri döndüğünde, yine nefesim kesiliyor. Sağ gözü şişmiş ve kapanmış, boynunda çizikler var ve giysileri yırtılmış.

Ona gitmek için tahta sandalyeden kalkmaya çalışıyorum, ama ellerim ve bacaklarım bağlı. İpi çekiyorum, ama bu sadece bileklerim ve ayak bileklerimdeki derimin yırtılmasına neden oluyor.

"Ne oluyor?" diye fısıldarım, bu duruma nasıl düştüğümü hatırlamaya çalışarak.

Tek hatırladığım, Dae yüzünden hala üzgün bir şekilde ailemin evinden ayrıldığım ve sonra... karanlık.

Hatırlayamadığım için duyduğum sıkıntıyı silkeliyorum ve Nicole'a bakıyorum. "O kapının diğer tarafında kim var?"

"O..." Kapı açıldığında aniden durur.

Dikkatim odanın diğer tarafına kayar ve onun pislik eski sevgilisi Michael içeri girdiğinde midem düğümlenir. Yalnız değildir.

Michael'ın ardından Daniel Park geliyor.

Gözleri bana takılıyor ve yüzümdeki şaşkınlığı zar zor gizleyebiliyorum. Bunun arkasında Blackmon'un olduğunu düşünmüştüm.

Park, bana dik dik bakarken üst dudağını kıvrır. Yaklaşır ve benden yaklaşık bir adım önde durur.

Onu tekmelemek için bacağıma uzatırım, ama bacaklarımın sandalyeye bağlı olduğunu hatırlarım.

Alaycı bir kahkaha atar. "Beni beklemiyor muydun?"

Cevap vermeme fırsat vermeden parmağıyla çenesini okşadı. Sonra beni işaret etti.

"Biliyorsun, seni tanıdık bulmuştum." Yüzündeki ifade sertleşir. "Sen o günkü aynı kaltaksın. O piçin icabına bakmama izin verseydin, şimdi bu durumda olmazdın."

Öfke midemin derinliklerinden kaynıyor. "Siktir git." "Ne dedin sen?" Gerçekten dehşete kapılmış görünüyor.

"Sen, bir çocuğu saldırmak için iki kişinin yardımına ihtiyaç duyan korkak bir pisliksin. Sen zayıf bir bok parçasısın..." Yüzüme yumruk attığında acı içinde inledim.

Görüşüm bulanıklaşır ve yıldızlar görürüm. Gözlerimi sıkıca kapatıp birkaç kez kırpıştırarak açarım.

"Kapa lanet olası çenenini!" diye bağırır. "Senin gibi bencil, geveze kadınların haddini bilmesi lazım. Senin yüzünden her şeyimi kaybettim," diye deli gibi bağırır.

"Sana hiçbir şey yapmadım," diye bağırırım, neyden bahsettiğini bilmeden.

"Blackmon'un Global Group ile yaptığı anlaşmaya çok güveniyordum. Sen ise kendi işin olmayan işlere burnunu sokmadan duramadığın için, o anlaşma suya düştü ve şimdi benim işim de onunla birlikte gidiyor."

Kafamdaki ağrıya rağmen gülmeye başlıyorum. "Sen gerçekten bir eziksin ve bir korkaksın. Berbat bir iş adamı olduğun ve berbat iş adamlarıyla ortaklık kurduğun için beni suçlamak mı istiyorsun?"

Gülüşüm, birkaç dakika önce onun gülüşü kadar alaycıydı. Gözlerine bakarak ona şöyle dedim: "İstersen beni suçla. Ama içten içe, kendi çöküşünün sebebi olduğunun her zaman farkında olacaksın."

"Ve bunu hak ediyorsun. Dae'ye yaptığın her şey için. O gün ona yapmaya çalıştığın şey için. Başına gelecek her şeyi hak ediyorsun."

Bu sözlerim yüzüme bir tokat yememe neden oluyor. Yüzümün diğer tarafında titreyen acıdan kulaklarım çınlıyor. Ağzım bakır paraların tadı ile doluyor.

Kanıımı Park'ın ayakkabılarına tükürdüm.

"Bu lanet ipleri çözüp tekrar denemeye ne dersin?" diye meydan okudum.

Gözleri bana dikildi.

"Hey, dostum," Nicole'un eski sevgilisi odanın diğer ucundan seslendi. "Sanırım bir sorun var," dedi, pencerelerden birinin panjurlarından dışarı bakarken.

"Kapa çeneni!" Daniel ona bakmadan bağırdı. "Şimdi o piçin seni bunca yıldır neden takip ettiğini anlıyorum," dedi bana. "Sen onun savaşlarını onun yerine savaşıyorsun." Burun kıvırdı. "Onun yerine seni kaçırmanın iyi bir hamle olduğunu biliyordum. Sen onun zayıf noktasısın. Senden kurtulmak, ona yapabileceğim her şeyden daha çok acı verecektir."

Pantolonunun arkasından bir silah çıkarır.

"Daniel, bir şey oluyor..."

"Kapa çeneni dedim!" Park, Michael'a bağıırır. Silahı bana doğrultur. "Dae'ye söylememi istediğin son sözlerin var mı?" diye alay eder.

"Hayır, sana iki kelime söyleyeceğim," derim, kulaklarımda kalp atışlarının gürültüsüne rağmen gözlerine bakarak. "Siktir git."

"Sürtük," diye küfür eder ve aynı anda silahı ateşler.

Gözlerimi kapatırım, ama tam o anda cehennem kopar. Kapı açılır, ardından ayak sesleri ve çığlıklar duyulur.

Daha doğrusu, iki erkeğin çığlıkları.

Biri adımı çağırdığında gözlerim açılır ve ellerimin bileklerindeki ipleri çeken eller hissedirim. Aşağıya bakarım.

"Brutus amca?"

Kollarım serbest kaldığında bana gülümser. Ayak bileklerimdeki iplere doğru ilerler.

Etrafımda kaos hakim. Birkaç dakika önce Daniel Park'ın durduğu yere bakıyorum. Orada değil. Bunun yerine, yerde yatıyor, üstünde birisi var ve ona vuruyor.

Kafası benden başka yöne dönük, hedefine odaklanmış olsa da, Dae'yi her yerde tanırım.

"Dae," diye sesleniyorum.

Bir an duruyor, sonra ayağa kalkıyor. Dönüp bana doğru koşarak gelip beni kollarına aldığı anda yüzündeki kötülük kayboluyor.

Gözlerimi sıkıca kapatıp yüzümü boynunun kıvrımına gömüyorum.

"Geldin," diyorum, sesim titriyor. Sadece onun kollarında, Daniel Park'ın silahının namlusuna bakarken gerçekten hissettiğim korkuyu ifade edecek kadar güvende hissediyorum.

Yüzümü avuçları arasına alır. "Senin için mi? Her zaman."

Onu kendime sıkıca sarıyorum, güven duygusu beni sararken kokusunu içime çekiyorum.

"Benim halletmem gereken bir şey var..." der Dae, hala yerde yatan Daniel Park'a dönerek.

Park oturmaya çalışır. Dae ona saldırmak için hamle yapar ama durdurulur.

"Hayır," tanıdık bir ses söyler. "Bu piçin icabına biz bakarız."

"Baba?"

Babam beni baştan aşağı süzer, zaten somurtkan olan yüzü, muhtemelen yüzümdeki morluklar yüzünden daha da kararır.

Dae'yi itip beni kollarına alır, neredeyse ciğerlerimdeki havayı sıkıştırır. Hafif bir titreme geçer.

"Bebeğim," diye kulağıma fısıldar. Onun korkusunu hissedebiliyorum. "Ben iyiyim baba," diye onu sakinleştiririm.

Beni bırakmadan önce daha sıkı sarılır. "Bir doktora görünmelisin." "Ben iyiyim..." diye başlamak isterim, ama Dae sözümü keser.

"Bizi bekleyen doktora gideceğiz." Kollarını bedenime daha sıkı sarar. "Hadi buradan gidelim," der ve beni kapıya doğru yönlendirir.

"Bekle, Nicole," diyorum, ondan uzaklaşmaya çalışarak. "O..."

"Onu biz hallederiz," der amcam Brutus, yanımıza gelerek. "Onu ve diğer herkesi biz hallederiz."

Bunun ne anlama geldiğini soracak vaktim olmadan, Dae'nin güçlü kollarında kapıdan dışarı çıkarılıyorum.

Onu isteyerek takip ediyorum. Başım zonkluyor, ama babamın ve Brutus amcamın dikkatli gözleri altında Dae'nin kolları beni sarmışken, hiç olmadığım kadar güvende hissediyorum.

Bana bakma isteklerine boyun eğiyorum.

BÖLÜM 49

Dae

"Yemin ederim, ben iyiyim," diye itiraz ediyor Kennedy, beni itip kalkıp duş almaya çalışırken.

"Hayır, değilsin," diye hatırlatıyorum ve omuzlarını yatağa doğru bastırıyorum.

Gözlerini devirerek ellerimi itmeye çalışır. "Aşırıya kaçıyorsun."

"O haklı," diyor babasının derin sesi yatak odasının kapısından.

Omzumun üzerinden ona bakıyorum, Kennedy'yi inceliyor. Ama bakışları bana yöneldiğinde, gözleri kötü niyetle kararır ve kaşları çatılır.

"Hareket etmemelisin," der Kennedy'ye odaya girerken.

"İkiniz de saçmalıyorsunuz," diyor Kennedy. "Yirmi dört saatten fazla oldu. Doktor zaten beyin sarsıntısı olmadığını söyledi. Ben sadece kalkıp duş almak istiyorum."

"Hayır," deriz babası ve ben aynı anda.

"O haklı," diye araya girer Kennedy'nin annesi, babasını iterek yatak odasına girer. "Dinlendi. En azından kalkıp duş almasına izin verin. Ayrıca, bir şeyler yemesi gerekiyor."

Annesi beni süzdü, Kennedy'yi yataktan kaldırırken yüzünde hiçbir ifade yoktu.

"Teşekkürler anne," diye mırıldanır Kennedy.

"Ve etrafımızda dolanmayı bırak," diye ekler annesi, Aaron Townsend ile benim arasına bakarak. "Kendini iyi hissetmiyorsa bize söyler."

Elimi saçlarımın arasından geçiriyorum, hala içimde bir çaresizlik hissi var. Kennedy'yi Williamsport'tan kilometrelerce uzaktaki o harap otelde bulalı yirmi dört saatten fazla oldu. O otel, Blackmon'un eyalet sınırları dışına taşıdığı çocukları tuttuğu otellerden biriydi.

Daniel Park, Nicole'un eski sevgilisini kullanarak bilgi aldı ve Kennedy'yi kaçırdı. Kennedy'nin Walcott Park'ta ilk kaçırılma girişiminin arkasında Blackmon değil, Park vardı.

Bunu bilmek, o orospu çocuğuyla işleri kesin olarak halletmek için beni sabırsızlandırıyor.

"Duşu bitirince kızarmış peynirli sandviç ve domates çorban hazır olacak," diyor annesi Kennedy'ye.

"Teşekkürler anne."

Kennedy bana bakıp, banyo kapısını kapatmadan önce küçük bir gülümseme atıyor. Onu eve getirdiğimizden beri bir dakika bile yanından ayrılmadım.

Ancak, anne babası, amcaları ve erkek kardeşi sürekli gelip gidip etrafında dolaştıkları için, baş başa kalma fırsatımız olmadı.

"Sana da çorba ve kızarmış peynir var," diyor Patience Townsend gülümseyerek. "Hiç uyumadın, değil mi?"

"Ben iyiyim, hanımefendi," diyorum ona.

O başını sallar. "Patience. Lütfen bana Patience de."

Arkasında bir homurtu duyulur. "Ona Bayan Townsend diyebilirsin," der Kennedy'nin babası, bana ters ters bakarak.

"Aaron," diye karşılık verir annesi.

"Ayrıca, o burada uzun süre kalmayacak." Sesi karanlık, biraz tehditkâr.

"Ne ima ediyorsun?" diye sorar annesi.

O başını sallar. "Hiçbir şey, tatlım. Ama Dae ile özel olarak konuşmam gerek."

"Hayır, kesinlikle olmaz."

"Sorun değil," derim, babasının bakışlarını doğrudan karşılayarak. Dün apartmanımın lobisinde ilk karşılaştığımızdan beri bana öfkeyle bakıyor.

Aslında onun ailesinin evine gidiyordum çünkü Kennedy'nin telefonundaki takip cihazını açtığım anda, onun binasının garajına kadar izini sürdüğümde bir şeylerin ters gittiğini anlamıştım.

"Burada konuşabiliriz," diyor ve sırtını dönerek benim de onu takip etmemi bekliyor. "Uzun sürmez," diyor karısına ve yanağına bir öpücük konduruyor.

Yatak odasından çıkıp koridordan Kennedy'nin ev ofisine doğru ilerledim. Babası arkamdan kapıyı kapattı ve ben ona sırtımı döndüm.

Ancak omuzlarımı kaskatı yapan kapının kapanması değil. Silahın kurulduğu belirgin ses.

Döndüğümde, dokuz milimetrelik silahı alnıma doğrultuyor.

"Kızım ağlamaz," dişlerini sıkarak söylüyor. "On iki yaşındayken, lanet olası bir attan düştüğünü gördüm. Boynundaki kemik kırıldı ve onu lanet olası yerden kaldırdığımda, gözlerinden tek bir damla bile yaş akmadı."

Hırlıyor.

"Dün, hayatının sona ereceğini düşündüğünde, bir damla gözyaşı dökmedi, kurtulmak için ağlamadı."

Daniel Park'ın ona silah doğrultup son sözlerini sorduğu görüntüsü aklıma gelince yumruklarım sıkışır. Babası haklı. Benim küçük savaşçım gözyaşı dökmeye tenezzül etmedi.

"Ama dün, evimdeki güvenlik kamerasından kızımın annesinin kucağında ağladığını izledim. Senin için," diye öfkeyle söylüyor.

Göğsüm sıkışıyor, haftalardır vücudumda kalan acıyı ikiye katlıyor.

"O senin için ağladı, ve sen bunun için gitmelisin."

Kaşlarımı kaldırarak onun sert bakışlarına karşılık verdim.

"Şimdi, buradan kendi başına çıkıp bir daha asla geriye bakmayabilirsin. Ya da, dışarı taşınmak zorunda kalırsın. İkinci seçeneği tercih ederim," diye ekledi.

"Baba, hayır!" Kennedy'nin sesi havayı delerken kapıdan içeri girer.

Göz açıp kapayıncaya kadar önümde belirir. Sırtı bana dönüktür, kollarını genişçe açmış, sanki beni korumak istercesine.

Tek gördüğüm ona doğrultulmuş bir silah ve ben tepki veriyorum. Onu belinden tutup döndürüyorum, böylece sırtım babasına dönüyor, ama vücudum onunla silah arasında kalıyor.

"Ne yapıyorsun sen?" diye soruyorum, ellerimle onun kollarını kavrayarak.

"Ne oluyor?" diye aynı anda babası da sorar.

"Asla benimle silah arasına girme." Onu kendime doğru çekip kollarımı ona doladım. Kalbim dakikada bir mil hızla atıyordu.

"Kızımdan uzak dur," diyor babası arkamda dişlerini sıkarak. "Aaron, yeter artık." Kennedy'nin annesi kocasının yanına yaklaşıyor elini silahın bulunduğu koluna koyar.

"Tatlım, burada olmamalısın," diye cevaplar.

"Delirdin mi sen? İkiniz yalnız kalır kalmaz böyle bir şey yapacağını bilmeliydim," diye tartışır annesi.

"O, onu ağlattı," diye ısrar eder babası.

"O olmasaydı, Kennedy'nin kaybolduğunu çok geç olana kadar fark etmeyebilirdik." Annesi, gözleri yaşı bir şekilde Kennedy'ye bakar.

"Ben iyiyim anne," der Kennedy annesini sakinleştirir. "Baba, lütfen silahı indir."

"Onu vurmuyacaktım... burada," diye ısrar eder babası. "Aaron."

Annesinin sesi uyarı gibi gelir.

"Yine de onu ağlattı. Bu kabul edilemez." Sesi taviz vermez. "O haklı," diyorum Kennedy'ye. Onu baştan aşağı süzdüm, yüzündeki morluklar yüzündeki morluklardan.

Park'ın onu terk edilmiş otelde o sandalyeye bağlayarak kilitlediği anı düşünüyorum. Ben de ona aynısını yapmadım mı? Onu esir tuttum.

Evet, benim için bu onun güvenliği içindi, ama onu tutsak ettim, özgürlüğünü kısıtladım.

"Yanılmışım," sonunda inanarak söylüyorum.

"Gitmeden önce bunu itiraf ettiğine sevindim," diyor babası.

"Aaron, kes şunu," diye tıslar Kennedy'nin annesi. "Onlara mahremiyetlerini tanımalıyız."

"Kesinlikle olmaz," diye cevaplar Aaron. "O pisliği kızım la yalnız bırakmayacağım."

"Bırakacaksın," diye karşılık verir annesi. "Bebeğim, yemeğin fırında seni bekliyor. Seninki de, Dae. Gidiyoruz."

"Kesinlikle olmaz," diye cevaplar babası.

"Evet, gidiyoruz. Stasi yakında eve gelecek. Ve bu ikisinin konuşup anlaşması gerekiyor. Hadi gidelim. şimdi," annesinin sesi kararlıdır, bu beni şaşırtır.

Kk savaşcımın savaşcı ruhunu sadece babasından değil, annesinden de aldığını anlamaya başlıyorum.

"Sana hala göz kulak oluyorum," der babası, kapıyı kapatmadan önce homurdanarak.

şimdi sadece Kennedy ve ben kaldık.

Onu baştan aşağı szerim. Kıvrıcık saçları sırlısklamdır, yüzünün yanlarına ve giydiği sweatshirt'e yapışmıştır. O benim sweatshirt'mdr. Duştan çıkıp, bulabildiği ilk şeyi giyip, babasının beni silahla tehdit ettiğini görmek için kapıyı açmış gibi görünüyor.

"Peki," diye başlıyor, kollarımı kendinden çekip göğsünde kollarını kavuşturarak, "hatalı olduğunu kabul ettin."

"Özür dilerim."

"Neden özür diliyorsun, Dae?"

"Seni kilitlediğim için..." Sesi kesilir ve başını sallar. "Hayır, bağımsızlığını elinden aldığım için. Seni aldattığım ve tüm gerçeği söylemeden bana güvenmeni sağladığım için."

Beni izleyerek kollarını hafifçe indirir.

"Bu bir başlangıç," der, çenesini kaldırarak. Dudaklarını sıkıştırır ve sorar, "Bunu, Blackmon ile olan ilişkin hakkında benim öğrenmemi istemediğin bir şey olduğu için mi yaptın?"

Gözlerim büyüdü. "Ne?"

Kollarını dışarı doğru açar. "İlişkimizin başından beri benden sır sakladın. Önce, Blackmon ile iş ilişkinizin yıllar önce bittiğini söyledin. Sonra, bunun tamamen doğru olmadığını öğrendim.

Sonra Blackmon'un iğrenç planlarını ortaya çıkarmaya çok yaklaştım ve sen beni ondan uzak tutmak için evine kilitledin."

"Bu senin güvenliğin içindi," diyorum ona. "Sana zarar vermek istediğini düşündüm ve bunun olmasına asla izin vermeyeceğim. Kimse bir daha sana zarar veremeyecek."

"Bu sen de dahil mi?" diye karşılık verdi. "Çünkü yaptıkların bana zarar verdi, Dae. Sana güvenmiştim. Beni anladığımı düşündüğüm için sana karşı gardımı indirdim. Ama sen benim gardımı indirmemi aleyhime kullandın."

Kafamı sallarım. "Bir daha asla öyle bir şey yapmayacağım." Ona yaklaşıp, kollarımı onun kollarına dolarım.

"Asla. Senin güvenliğin benim için her zaman en büyük önceliğimdir ve öyle olmaya da devam edecek. Ama," duraksayıp yutkunuyorum, "bana olan güvenini sana karşı asla kullanmayacağım."

"Sana nasıl inanabilirim?"

Ellerimi kollarından çekerim, geri adım atarım ve önceki günden beri cebimde tuttuğum flash belleği çıkarırım.

"Bu ne?" diye sorar, ben de ona uzatırım.

"Daha fazla kanıt."

Flash bellekten bana baktı.

"Blackmon, yasadışı işlerden kazandığı parayla amcamın bu işi kurmasına yardım etti. Yaklaşık on yıl önce, amcam Blackmon'dan aldığı bağlantılar sayesinde bazı gece personeli işe aldı.

"Meğer onlar, Blackmon'un çocuk işçi şebekesinin bir parçası olan gençlermiş. Blackmon, amcamın ölümüne kadar bu konuyu onun başına kakmış. Ben

bilmiyordum. Şimdi, bu bilgi sizin elinizde, onunla ne yapmanız gerekiyorsa yapın."

Sürücüyü kaldırıyor. "Bunu makalelerime eklersem, işinizi mahvedebilir."

"Evet." Başımı sallıyorum.

"Bu kadar uğraşarak elde ettiğiniz her şeyi kaybedebilirsiniz."

Kafamı salladım. "Bana güvenmezseniz bunun hiçbir anlamı yok. Sizin kalbiniz yoksa, benim de hiçbir şeyim yok."

"Bu bilgiyi masama götürüp Blackmon hakkındaki yazılarımda kullanabileceğimi mi söylüyorsun?"

"Eğer benim bilgisayar başına oturup yazmamı istiyorsan, yazarım diyorum. Benim gerçeğim senin gerçeğin, Kennedy. Sahip olduğum her şey senin." Bir adım öne çıkıp yüzünü avuçlarım.

"Sen de benim olduğunuzu söyleyin. Lütfen."

Gözlerini benden saklamak için göz kapaklarını indirir. Sonra derin bir nefes alır ve bana tekrar bakar. Gözleri dökülmemiş gözyaşlarıyla parlar. Ama bunlar acı gözyaşları değildir.

"Sanırım hiç kimseye ait olmadım."

Yüzündeki morluklara dikkat ederek onu yumuşak bir öpücüğe çekiyorum. Haftalardır ilk kez dudaklarımız birbirine değdiğinde ikimiz de aynı anda inliyoruz.

BÖLÜM 50

Aaron

"Seni o ofisten çıkarmamalıydım," diyorum, evimizin ön kapısından içeri dalarak.

Karım öfkeyle bana döner. "Bunu yaptığına inanamıyorum." Manik bir şekilde güler ve sonra ellerini havaya kaldırır. "Ne diyorum ben? Tabii ki inanabilirim."

"Onu dışarı çıkarmalıydım," diye mırıldanıyorum. "Aaron, silahı kaldır," diye ısrar ediyor Patience.

Ben koymuyorum. Elimdeki silaha bakıyorum ve karımı yatağa bağlayıp bağlamayacağımı düşünürken, o adamla başladığım işi bitirmek için kızımın yanına dönmeyi düşünüyorum. Onun hala orada olduğunu, kızımın üzerinde durduğunu biliyorum.

"Aklından bile geçirme," diyor, çünkü tam olarak ne düşündüğümü biliyor.

Üst dudağımı kıvrıp hırıldarım. "Şimdi."

Derin bir nefes alıp, kilitli kasamı sakladığım alt kattaki ofisime doğru yavaşça yürüdüm. Lanet şeyi kaldırıp, tekrar üst kata çıktım. Bir adamı öldürmenin tek yolu silah değildir.

Kennedy gözyaşları içinde eve daldığında, evimizin güvenlik kamerası görüntülerini izlediğim andan itibaren silahımı yanımda taşıyordum. O anda bir şeylerin yolunda olmadığını anladım. Ve bunun sorumlusunun kim olduğunu da tam olarak biliyordum.

Bu yüzden silahımı alıp doğrudan Dae Kim'in dairesine gidip onun icabına baktım. Ancak, lobideyken o dışarı çıkıyordu. Silahımı şakağına doğrultmak istedim, ama sözleri beni durdurdu.

Ben bir şey söylemeden, "Kennedy kayıp" dedi.

O zaman bana, aylar önce cep telefonuna yerleştirdiği takip cihazı sayesinde, onun apartmanının garajında cep telefonunu bulduğunu anlattı. Oradan, onun kaçırıldığını gösteren apartmanının güvenlik kamerası görüntülerini elde ettik.

Onu geri getirmek elbette her şeyden önce geliyordu. Ama evimin kapısından içeri girdiğinde yüzündeki yıkılmışlık ve gözyaşlarını hiç unutmadım.

"O, ona layık değil," diye karıma, oturma odasına döner dönmez söylüyorum.

Kollarını kavuşturmuş, bana öfkeyle bakıyor. "Sen kimseyi ona layık görmüyorsun."

"Çünkü bu gezegende benim kızım için yeterince iyi bir ruh yok. İkisi için de," diye ekledim.

Patience gözlerini devirdi. "Onu güvenli bir şekilde geri getirmek onun sorumluluğu," diye hatırlattı.

"Hâlâ hayatta olmasının tek nedeni bu."

Ellerini havaya kaldırdı. "Ona bir özür borçlusun."

"Böyle bir şey yapmadan önce cehennem buz heykelleri ve kardan adamlarla kaplanacak."

Kafasını geriye atar. "Sen imkansızsın."

"Onu ağlattı," diyorum, çünkü bu yeterli olmalı.

"Evet," der karım, o belirgin empatiyle. "Çünkü bazen aşk acıtır."

Dişlerimi o kadar sıkıyorum ki çenem ağrıyor. Patience öne doğru eğilir, eliyle çenemi ovuşturarak dişlerimi açmamı sağlar.

"Kızımız güvende. Önemli olan bu." "O hala benim bebeğim."

"Ve bunu hiçbir şey ya da hiç kimse değiştiremez. Ama bazen onun düşmesine ya da kendi başına uçmasına izin vermelisin." Bana sert bir bakış attı. "Onu inciten kişiyi öldürmekle tehdit etmeden."

"Bu bir tehdit değildi," diye cevap veriyorum, her zaman kalbimin hızlanmasına neden olan gözlerine bakarak. "Tehditler yalancılar içindir. Onu öldürürdüm."

Kafasını sallar. "Ama bu süreçte ona zarar verirsin. İstedğin bu mu?"

O her zaman ne söyleyeceğini bilir, okunu doğrudan kalbime saplar. Başımı çevirip boşluğa bakarım.

"Yüzünü gördün mü?" diye sorarım, karıma tekrar bakarak. O başını sallar. "Gördüm."

Derin bir nefes alıyorum. "Onunla evlenecek."

"Muhtemelen," diye onaylar Patience. İkimiz de bunun muhtemelen doğru olmadığını biliyoruz. "Onunla ilk tanıştığımız gece olduğu gibi, gözlerini ondan ayıramıyor."

Ben de gördüm.

"Hâlâ o pisliği sevmiyorum," diye homurdanırım.

Patience bana sarılırken gülüyor. Göğsümdeki sıkışma azalıyor.

Karım başını göğsüme yaslar ve Kennedy'nin ağladığını gördüğümünden beri ilk kez öfkem yatıştır.

Dae Kim henüz beni ikna etmeyi başaramadığı için homurdanıyorum. Kızımın evlenmek istiyorsa, kanıtlaması gereken bir şey daha var.

İç çekiyorum. "Hâlâ Stasi var."

Patience başını kaldırır ve bana şaşkın bir bakış atar, sonra gözlerini kısar.

"Bunu duymak istemiyorum," diyorum ona. "Anastasia'nın asla evlenip bizi terk etmeyeceğine dair imzalı bir sözleşmem var."

Dişlerini gıcırdatıyor. "Bunu yazdığında yedi yaşında olduğunu hatırlıyorsun, değil mi?"

Bir elimle onu uzaklaştırırken, diğer elimle belini tutuyorum. "Önemli değil. Yasal olarak bağlayıcı. Bunun uygulanmasını sağlayacak avukatlarım var."

"Sen delisin," diye şikayet ediyor. "Zavallı bebeklerim." Ona sert bir bakış atıyorum, ama ön kapı açılıyor.

"Evde kimse var mı?" En küçüğümüz Stasi, içeri girer girmez bağırır. Bu onun için normal bir ritüeldir.

Geceyi bir arkadaşında geçirmiş ve Kennedy'ye ne olduğunu bilmiyor, bu yüzden şimdilik öyle kalmasını tercih ediyoruz.

"Merhaba, bebeğim." Patience, on yedi yaşındaki kızımızla giriş kapısında buluşmak için kollarımdan kurtulur.

"Merhaba anne. Baba, bugün evde misin?" diye sorar, ayakkabılarını çıkarırken, parlak pembe vurgulu saçları hareket ettikçe etrafta uçuşur.

"Evet." Onu kollarıma alıyorum. "Ve bir daha evden çıkmayacaksın."

"Ne?"

"Aaron!"

İkisi bir ağızdan söyler. Onları görmezden gelip en küçük bebeğimi kızımı kucaklarım.

"Ne yaptım?" diye sorar, sözleri boğuk çıkar çünkü "Hiçbir şey yapmadın." Patience kollarımı iterek Stasi'yi serbest bırakır.

"Hiçbir şey yapmadın." Patience, Stasi'yi kurtarmak için kollarımı itti. "Baban saçmalıyor."

Stasi'nin gözleri büyüdü. "Oh, bu Kennedy aşık olduğu için mi?"

Gözlerimi ona dikip baktım. "Biliyor muydun?"

Omuzlarını silkiyor. "Herkes biliyor. Bizi ata binmeye götürdüğünde gördüm. Gerçekten çok tatlı."

Ben homurdanıyorum ama Stasi devam ediyor.

"Ama muhtemelen yakında kayınbiraderim olacağı için bunu söylememem gerekir."

"Stasi," sesim uyarıcı bir tona büründü.

Küçük kızım kahkahayı patlatır ve sonra kollarını belime dolamıştır. "Merak etme baba. Seni asla terk etmeyeceğim."

Sözleri yaralı kalbimi yatıştırır. "Sana söylemiştim," derim Patience'e.

Gözlerini devirir.

Stasi geri çekilir. "Anne, bu akşam saçımı örer misin? Şimdi yukarı çıkıp yıkayıp kurutacağım."

"Tabii ki," diye cevaplar Patience. "Bu gece ne var?" diye sorarım.

"Arkadaşlarla sinemaya gideceğiz."

"Daha yeni geldin," diyorum ona. "Erkekler de olacak mı?"

"Saçını yapmaya başlasan iyi olur." Patience, Stasi'yi merdivenlere doğru iter.

"Beni asla terk etmeyecek demişti, ne oldu?" diye şikayet ediyorum, o merdivenleri koşarak çıkarken.

"Kızımız doğduğundan beri seni parmağında oynattığı için öyle dedi."

Ağzımı açıp kapattım, dudaklarımdan çıkmak üzere olan itirazım öldü. Bu doğru.

"Aaron," Patience, onu göğsüme çekince çığlık attı.

Bir elimle onu belinden kendime bağlarken, diğer elimle yüzünü avuçlarım.

"Kızlarımıza güvenemem, ama sen asla bir yere gitmeyeceksin."

Gülümseme dudaklarına dokunur ve bu manzarayı görünce kalbim her zamanki gibi takla atar.

"Her zaman senin yanında olacağım."

Tam da duymam gereken şeydi. Onu bacaklarından kaldırıp belime doladığımda nefesini tutar.

"Aaron," diye fısıldayarak bağırır. "Stasi yukarıda."

"Bu yüzden seni aşağıya götürüyorum." Oradan bizi duyamaz. Ve şu anda karımın içine girmem gerekiyor.

"Çabuk olsan iyi olur," diyor ben merdivenlerden inerken.

"Seninle hiç çabuk olamıyorum."

Ve asla da olmayacağım.

BÖLÜM 51

Dae

Hiçliğin ortasında duran bu terk edilmiş evin bodrumuna girerken tiksinti dolu bir yüz ifadesi takınıyorum.

Arkamdaki adamların ayak sesleri beton zeminde yankılanıyor, ama ben onlara odaklanmıyorum. Tek gördüğüm, tavana bağlı zincirlerden bileklerinden asılı duran pislik.

"Uyan!" diye bağıyorum Daniel Park'a, aynı anda da elimdeki kovadan çıkan sirkeyi onun morarmış vücuduna döküyorum.

Onun acı dolu çığlıkları odanın sessizliğini yırtıyor.

Bu, onun iki haftadır hapsedildiği bu nemli, karanlık odaya üçüncü ve son ziyaretim. Kennedy'yi o harap kulübeden çıkarmamızın üzerinden iki hafta geçti.

İki hafta, onun morluklarının iyileşmesine yetecek kadar uzun bir süre.

Ama o, onu benden almak istediğini düşündüğümde midemde yanan öfkeyi bastırmaya yetmeyecek kadar kısa bir süre. "Bu orospu çocuğu neden hala nefes alıyor?" Kyle, Kennedy'nin ikiz

kardeşi, arkamda homurdanıyor.

Yanında babası, Kennedy'nin amcaları ve hatta onun büyük kuzeni Diego da var. Hepsi bu pisliğin sonunu görmek istiyorlar.

Hayır, bunu silin. Hepsi Daniel Park'ın son nefesini verdiğinden emin olmak istiyorlardı.

Ama bu onuru benden almalarına izin vermedim. Bu pislik tamamen benim.

"Çünkü son iki haftadır aldığı her nefes ona ıstırap veriyor," diye Kyle'a omzuma bakmadan söylüyorum.

"Lütfen, beni öldür," diye yalvarır Daniel Park, sanki işaret almış gibi. Zor nefes alış ve sarkık göz kapakları, vücudunun zayıfladığını gösteriyor.

"Birkaç hafta öncesine göre çok farklı bir ses tonu," diyorum dişlerimi sıkarak Daniel'in saçlarını avuçlayarak.

Saçından başını yukarı doğru çekince yüzünü buruşturur. "Sadece iki hafta önce, hayatımın aşkını benden almaya hazırdın."

Bunu yüksek sesle söylemek, bana her şeyi yeniden hatırlatıyor. Farkına varmadan, kemiklerin kırılma sesiyle Daniel'in yüzüne yumruk atıyorum.

Boynunu avuçlarım ve sıkarak yüzünü benimkine yaklaştırıyorum.

"Seni yaşattırdım," dişlerimi sıkarak söylüyorum. "Bana yaptıklarından, kız kardeşimi incittiklerinden sonra bile," diyorum ve daha sıkı sıkıyorum. MiSoo ve ben iletişim halinde kaldık. Bana hiçbir zaman tüm detayları anlatmadı, ama gözlerindeki acıyı görebiliyorum. Bu piçin evlilikleri sırasında onu incittiğini biliyorum.

"Her şeyi kaybettin. Polis seni yıllarca hapse atacak kadar delil topladı. Seni hapiste acı çekmeye mahkum ederdim, ama yine de yaşıydın. Ama ..." Başımı sallıyorum, daha da sıkı sıkıyorum.

Bu noktada, o piç kurusu nefes almakta zorlanıyor.

"Ama sonra ona zarar verdin..." Öfke her şeyi bulanıklaştırdığı için kelimeleri bile söyleyemiyorum. Görüşüm, boğazım, her şey. Ne olduğunu bilmiyorum, ama bir anda kendime geliyorum.

Kennedy'nin kardeşi, babası ve amcaları sakinleşmemi söylüyorlar. Her şeyin bittiği

ini O öldü.

söylü Aşağıya baktığımda Daniel Park'ın dövülmüş, kanlar içinde ve cansız bir halde yorlar.

tam da ait olduğu yerde, kirli zeminde bir yığın halinde yatıyordu.

"Cehennemde görüşürüz," diye Korece küfredip cesedine tükürüyorum.

Geri adım attım, ama ayrılırken Kennedy'nin kardeşi Kyle ile karşılaştım. Yüzünde şeytani bir gülümseme vardı. "Aileye hoş geldin."

Kennedy'nin babası yaklaşır ve eliyle omzumu sıkar. "Bunu asla kızıma anlatmayacaksın," der ve gözlerimin içine bakar.

Başımı salladım. Kamuoyuna göre, Daniel Park tutuklanmaktan ve hapis cezasından kaçmak için Güney Kore'ye kaçmaya çalıştı. Cesedi, yakalanmaktan kaçmaya çalıştığı Vietnam ormanlarında trajik bir araba kazasının enkazında bulunacak.

"Anladım," diyorum ona.

O da başını sallar. "Bunu halletmek için bir ekip hazır."

Başımı sallayıp Park'a son bir kez bakıyorum ve odadan çıkıyorum. O piçi bir daha asla düşünmeyeceğim.

BÖLÜM 52

Kennedy

Üç ay sonra...

"Buradan dairemi gerçekten görebiliyorsun," diye hayretle Dae'nin dairesinin tavandan tabana pencerelerinden dışarı bakıyorum. Kollarımı kavuşturup ona dönerek soruyorum. "Ve sen penthouse istememiş miydin?"

Omuzlarını silkiyor, ellerini takım elbisesinin ceplerine sokuyor ve cevap veriyor: "Çatı katında seni buradan izleyemezdim."

Kafamı sallayıp tekrar pencereden dışarı bakmaya başladım. Buradan dairem tamamen görünmüyor. Pencere panjurları, içeriğinin doğrudan görülmesini engelliyor. Ama evimde eskiden en sevdiğim yerde otururken gölgem nasıl izlenebileceğini görebiliyorum.

İki ay önce Dae ile resmi olarak birlikte yaşamaya başladığımdan beri, onun inşa ettiği evdeki ofis ve okuma köşesi artık en sevdiğim yerler.

Son üç ayda çok şey oldu. Sebastian Blackmon bir süre kaçak yaşadı, ancak yakalandı ve şimdi kaçırma, çocuğu tehlikeye atma ve vergi kaçakçılığı gibi suçlamalarla karşı karşıya.

Tüm restoranları kapatıldı.

Onun çocuk işçi çetesini yönettiği kilisede görülen tarikat benzeri davranışlar hakkında ayrı bir soruşturma başlattım.

The Regal'ın podcast bölümünde, bir meslektaşımın ortaklık kurarak kilise hakkında on bölümlük bir podcast serisi hazırladım. Neredeyse her hafta, kilise liderleri tarafından fiziksel istismardan kara para aklamaya kadar her türlü suçlamayla yeni kurbanlar ortaya çıkıyor.

Ama soruşturmamı düşünmüyorum, çünkü pencere camı şeffaflıktan opaklığa geçiyor.

Dae arkamdan yaklaşp ellerini elbisenin altına sokarak belime kadar kaydırdığında "Mmm" diye inledim.

Parmakları, giydiğim dantelli külotu bulduğunda duruyor. Kulağıma homurdanıyor. "Ne zamandan beri benim yanımda külot giyiyorsun?"

Omzumun üzerinden ona gözlerimi devirdim. "On dakika sonra ailemle akşam yemeğine çıkacağımız için," diye hatırlattım.

Dae parmağını amıma soktuğunda protestom iniltiye dönüşür.

"Dae," diye fısıldayarak nefes nefese kaldım. "Yakında çıkmamız gerekiyor."

"Geç kalabiliriz," diye karşılık verir, sonra boynumda sevdiği o noktayı öper.

Nabzım hızlanır.

"Yırtma..." Dantel külotumun parçalanma sesi havada yankılanırken sözlerim kesilir. Ona küfür etmek isterim ama dürüst olmak gerekirse, bunun olacağını biliyordum. Bu külot da onun mendil koleksiyonuna eklenecek.

"Ellerini cama koy," diye emrediyor. Aynı anda kollarımı açıyor ve avuç içlerimi cam pencereye dayıyor.

Arkamda dizlerinin üzerine çöküyor.

Kafamı sallıyorum.

"Dae, bebeğim, bunun için vaktimiz yok. Sadece beni sik." Ses tonumdan çaresizlik sızıyor, tıpkı amımdan sızan ıslaklık gibi. "Ah!" O kıcıma şaplak attığında nefesim kesiliyor.

"Senin amını tatmak için her zaman vaktim var," diye homurdanır, sıcak ağzı klitorisimi kaplamadan hemen önce.

Sırtım anında kavislenir, ona sahip olduğu vücudumun o kısmına daha iyi erişim sağlar. Her zamanki gibi, amımı sanki onun için yaratılmış gibi yalar.

Farkına varmadan boşalıyorum. Dae'nin dili orgazmım boyunca klitorisimle oynuyor. Sonra ayağa kalkıyor ve nefesimi toplayamadan beni sikiyor.

Nazik davranmıyor.

Kulağıma bir şey söylüyor ama Korece konuşmaya döndüğü için onu anlayamıyorum.

"Dae," diye nefes nefese söylüyorum. "Anlayamıyorum... Yine seni anlayamıyorum."

"Adımı söyle, küçük savaşçı," diye emrediyor ve kulak mememi ısırtıyor.

Bana taktığı takma adla am kaslarım kaskatı kesiliyor.

"Siktir," diye inler, sikini yavaşça içime sokup çıkarırken. "Dae," diye inlerim. "Lütfen," diye yalvarırım.

"Beni sevdiğini söyle." Elleri belimi sıkıca kavrar. Muhtemelen derimde izler bırakacak.

"Seni seviyorum."

Bu sözleri söyler söylemez, elini boynuma dolayarak beni ayağa kaldırır, sırtımı göğsüne dayar. Başımı eğerek dudaklarını dudaklarıma yapıştırır.

"Seni seviyorum," diye Korece ve İngilizce mırıldanır ve tekrar dudaklarını yutar.

Birlikte doruğa ulaşırsınız, ikimizin de vücudu titrer ve yorgun düşer. "Duş almam lazım," derim ve ondan uzaklaşıyorum.

"Geç kalacağız."

Ona sert bir bakış attım. "Bu kimin suçu?"

"Senin." Bana doğru bir adım atar. "Saçını yıkayayım."

"Hayır." İki elimi de kaldırıyorum ama bu onu durdurmuyor. Ellerini belime doluyor ve beni kendine çekip bir kez daha öpüyor.

"Sana bir şey vermem lazım," diyor dudaklarıma. "Az önce bana bir şey vermedin mi?"

Kıkırdar. "O sadece akşam yemeğinden sonra için bir ön hazırlıktı." İlerim. "Sen doyumsuzsun."

Boynumu öper. "Senin için mi? Her zaman."

Geri adım atar ve elini cebine sokar, sonra diz çöker.

"Bu akşam ailenle tanışmadan önce bunu yapmak istedim," der, siyah bir yüzük kutusu çıkarır ve açar. "Ama o elbiseyle o kadar güzel görünüyorsun ki niyetimi unuttum."

Yüzük kutusunu uzatır ve beyaz elmaslarla süslenmiş gül altın bir bant üzerine yerleştirilmiş muhteşem kalp şeklindeki kırmızı granat taşını gösterir.

"Granat, güç ve cesareti temsil eder. Savaşçı taşı olarak bilinir. Benim küçük savaşçım için mükemmel bir yüzük," diye açıklıyor.

"Çok güzel."

"Sol yüzük parmağında daha da güzel duracak. Kennedy Townsend, benimle evlenir misin?"

Yutkunup başımı salladım çünkü boğazımdaki düğümünden kelimeler çıkmıyordu. Dae yüzüğü parmağıma takarken, tuttuğum nefesimi bıraktım.

Ayağa kalkar, yüzümü avuçlar ve "O gün sokakta beni kurtardığın için teşekkür ederim. Kendimden vazgeçtiğimde benim küçük savaşçım olduğun için teşekkür ederim. Ve beni affettiğin için teşekkür ederim" der.

O ayağa kalkarken yüzünü ellerimle kavradım. "Sen de beni kurtardın," diye hatırlattım ve onu tekrar öpmek için kendime çektim.

EPILOG

Dae

Altı ay sonra

"Ne halt ediyorsun?" Taehyun, bana kaşlarını çatarak, papyonumu kurcalarken sorar. "Ellerin titriyor mu?" diye sırtarak sorar.

"Siktir git." Bugün düğün günümüz ve içimi endişe kaplıyor. Bu işi bir an önce bitirmek istiyorum. Bu düğünü istemediğimden değil, resmiyet kazanmasını sabırsızlıkla beklediğimden.

Kennedy her zaman bana aitti, ama bunu herkesin önünde, kanun önünde ilan etmek için yıllardır bekledim.

"Kim o?" Giyinme odamın kapısı çalınca homurdanıyorum.

"Muhtemelen Jersey'dir," diye cevapladı kuzenim.

Kafamı sallıyorum. "O Kennedy ile birlikte." Jersey, Kennedy'nin nedimelerinden biri.

"Oh, lanet olsun," diyor Taehyun kapıyı açarken.

Bir saniye sonra, kusursuz takım elbiseler giymiş altı adam odaya girer.

Hepsi kollarını kavuşturup bana bakmaya başlarlar.

Kennedy'nin babası, amcaları ve ikiz kardeşi.

Kaşlarımı kaldırıp, kravatımla uğraşmaya devam ederken hepsinin gözlerine bakıyorum.

Babası bana bir adım yaklaşır. "Bunu son kez söylüyorum," diye başlar.

"Kızıma zarar verirsen..."

"Beni öldüreceksin," diye onun yerine cümleyi tamamladım. "Ve bunu hak etmiş olacağım."

Kaşlarını çatmış hali hiç değişmez. Gülümsemez, ama başını sallar — bu, onun onayını kazandığının işaretidir.

Yaklaşır ve ellerimi kenara iterek papyonu alır. "Kızımı sana vermeyeceğim," der, papyonumu düzeltirken bana odaklanarak. "Ama onunla evlenmene izin vereceğim."

Gözleri benimkilerle buluşur ve kısılr.

Dudaklarımdan bir gülümseme geçer. "Onu karım yapmak için onun dışında kimsenin iznine ihtiyacım yoktu."

Lanet kravattı neredeyse boğacak kadar sıkınca nefesim kesildi. Yine de dudaklarımdan bir kahkaha döküldü.

"Parmağım kaydı," diye yalan söyledi. "Eminim öyledir."

Kravattı bağlayıp geri çekilir. "Son derece gurur duyduğum üç oğlum var. Yani, hiç sahip olmadığım bir oğul kazanmış değilim." Omzunun üzerinden Kyle'a bakar ve tekrar bana döner. "Ama başka bir oğul seçmek zorunda kalsaydım..."

Beni baştan aşağı süzer. "Daha kötü seçenekler de var."

Bana son bir kez bakar ve sırtını dönüp gider. "Stasi asla evlenmeyecek," der giderken. "Kızlarımdan hiçbiri evlenmeyecek," der Tyler Townsend, kardeşini takip ederken kardeşini takip ederken.

Diğer amcaları da odadan çıkarken benzer bir açıklama yaparlar.

"İkizimi kilitlediğin için hala kıcını tekmelemeliyim," diyor Kyle, odada kalan son Townsend olarak. Bana sert bir bakış atıyor, Kennedy'nin ikizinden çok babasının ikizine benziyor.

"Çabuk olsan iyi olur. Katılmam gereken bir düğün var..."

O tıslar. "Bu orospu çocuğu..." Sonra başını sallar. "Sadece kız kardeşimi mutlu et," der bana, sesinde bir uyarı vardır. Benim ihtiyacım olmayan bir uyarı. Bundan sonra her gün, Kennedy'yi bu dünyadaki en mutlu kadın yapmak için geçecek.

* * *

KENNEDY

"Baba, benimle dans eder misin?" diye soruyorum, Dae ve benim arkadaşlarımızı ve ailemizi düğünümüz için getirdiğimiz kırsal çiftliğin balo salonunun ortasında dururken.

Babam duraksıyor ve gözlerinde daha önce hiç görmediğim bir şey oluyor... Gözleri yaşlarla doluyor.

"Düğünümde benimle dans etmemi istemiştin," diyor, sadece benim duyabileceğim kadar yüksek sesle.

Onun ve annemin düğün gününü hatırlıyorum. Altı yaşındaydım. Büyükbabamın malikanesinde evlenmişlerdi.

Babam odanın diğer tarafına bakar ve ben de onun bakışını takip ederim. Annem bize gülümser. Gözlerinde bir dizi duygu geçip giderken onu izlerim. Nadiren duygularını bu kadar açık bir şekilde gösterir.

"Elbette," diye cevaplar sonunda soruma. "Ayaklarımın üzerine bas."

Yüksek sesle gülüyorum. Babamın dans edemediği herkes tarafından bilinir. "Artık bunun için çok büyüdüm. Ayaklarını ezeceğim."

Kafasını sallar. "Kızımın ayaklarına basmayacağım," diye ısrar eder. Bu savaşı kazanamayacağımı biliyorum.

"Bekle." Yüksek topuklu ayakkabılarımı çıkarıp ayaklarının üstüne basıyorum. Elimi eline alıyor ve müziğin ritmine göre dans etmeye başlıyor.

"Bu konuda daha iyi oldun," diye iltifat ediyorum. Hareketleri daha akıcı ve müziğin ritmine daha uygun.

"Annen yıllar önce ders almam için ısrar etmişti," diye açıklıyor. "Hala ara sıra ders alıyorum, istediğinde onunla dans etmek için."

Yanağına öpücük konduruyorum. Babam dışarı çıkmaktan nefret eder ve çoğu insanı hor görür, ama annem dans pistinden uzak kalmasın diye onun için dans dersleri alıyor.

"Seni seviyorum," diyorum ona.

Gözlerini kısarak bana bakıyor. "Sonsuza kadar benim küçük kızım olarak kalacak kadar değil." "Bunu daha önce konuştuk," diyorum gözlerimi devirerek. "Kimse sonsuza kadar çocuk kalmaz."

"Biliyorum," diye homurdanır. "Ama her şey çok hızlı gitti." Ela gözleri benimkilere bakar. "Eğer benim istediğim gibi olsaydı, zamanda geriye giderdim ve Kore'ye hiç gitmezdik. O zaman sen o orospu çocuğuyla asla tanışmazdın

"O attan düştüğümde neden ağlamadığımı biliyor musun?" diye sorarım, sözünü keserek. "On iki yaşındayken."

Kaşları şaşkınlıkla kalkar, sonra yüzünde bir aydınlanma belirir. "Çünkü ağlamaktan nefret edersin."

Kafamı sallıyorum. "Çünkü köprücük kemiğimde ağrı hissetmeden önce, bana doğru koştuğunu gördüm."

Anı sanki dünmüş gibi geri geliyor. Ben toprakta yatarken babam insanları itip kakarak bana ulaşmaya çalışıyordu.

"Bana hiçbir şey olmasına izin vermeyeceğini biliyordum. Düştüğümde beni kaldırmak için her zaman orada olacaktın. O güvenlik hissi, acıyı çok daha fazla hissettim."

Durup Dae'ye bakıyorum, onun koyu renkli gözleri benimkilere odaklanıyor. Odanın diğer ucundan bile, gözlerinde sadece sevgi parıldadığını görüyorum.

"Kocamla da böyle hissediyorum." Babamın gözlerine bakıyorum. "Onunla sahip olduğum şeyi kucaklayabildim çünkü senin sayende gerçek aşkın ne olduğunu biliyorum."

"Ayrıca, beni kandıramazsın. Gizlice kocamı sevdiğini biliyorum." Geri çekilir. "Kim söyledi bunu?"

Gülüyorum ve başımı omzuna yaslıyorum. "Anlıyorum."

O homurdanır. "Senin için ne kadar ileri gidebileceğini kanıtladı."

Sanırım, Dae ile birlikte beni Daniel Park'tan kurtardıkları anı kastediyor.

"Karımı yeterince uzun süre elinde tuttun," Dae'nin sesi düşüncelerimi keser.

O anda baba-kız şarkısının bittiğini fark ettim. Kocam yanımda duruyor, gözlerinde sahiplenici bir parıltı var.

Babam ona sert bir bakış attıktan sonra yavaşça elimi bıraktı. O bırakır bırakmaz Dae elimi tuttu ve beni belimden kendine doğru çekti. Sadece onun sağlayabileceği sıcaklık beni sardı.

"Umarım babanızla dans etmek hoşunuza gitmiştir Bayan Kim," diyor. "Çünkü bu gecenin geri kalanında sizi bırakmayacağım." Başını sallıyor. "Hayatımızın geri kalanında."

"Söz mü?"

"Tüm varlığımla."

Dudaklarımdan önce elimin dışını öper.

O geri çekildiğinde gülümserim. "Bu gece senin, yarın ise çok uzun bir uçuş sırasında ders çalışabilirim."

Kaşlarını çatar. "Benimle daha fazla pratik yapsan ders çalışmana gerek kalmazdı."

"

Kafamı sallarım. "Sen dikkatimi dağıtan ve berbat bir öğretmensin," diye

hatırlatırım. "Ama yine de beni seviyorsun."

"Tüm kalbimle seviyorum."

Sözler ağzımdan çıkar çıkmaz, o benim dudaklarımı öptü.

* * *

Kennedy'nin ne tür dersler aldığını merak mı ediyorsunuz? Bonus epilogu okumak için [buraya](#) tıklayın.

YAZAR HAKKINDA

Gelecekteki yayınlarla ilgili güncellemeleri mi arıyorsunuz? Beni aŗağıdaki adreslerde bulabilirsiniz: Haber bülteni: [Tiffany Patterson Writes Haber Bülteni](#)

Patreon: <https://www.patreon.com/tiffanypattersonwrites> Web sitesi:

[TiffanyPattersonBooks.com](#)

Facebook Sayfası: [Yazar Tiffany Patterson](#) E-posta:

TiffanyPattersonWrites@gmail.com

TIFFANY PATTERSON'IN DİĞER ESERLERİ

The Black Burles Serisi [Black](#)

[Pearl](#)

[Kara Dahlia](#)

[Siyah Kelebek](#)

TIFFANY PATTERSON WEB SİTESİNE ÖZEL

[Mafya Paketi](#)

[Kilitli Kapılar](#)

[Bella Beni](#)

[Hatırla](#)

[Kuralları Çıgnemek](#)

[Kırık Parçalar](#)

Sonsuza Kadar Serisi

7 Derece Alfa (Koleksiyon) Sonsuza
Kadar

GÜVENLİ ALAN SERİSİ

Güvenli Alan (Kitap 1)

Güvenli Alan (Kitap 2)

KURTARMA DÖRTLÜ SERİSİ

Eric'in Cehennemi
Carter'ın Ateşi
Emanuel'in Isısı Don'un
Ateşi

SERİ DIŞI ESERLER

Burada Uyuyorum -

Fırtınam

Miles & Mistletoe (Tatil Romanı) Just

Say the Word

Jacob'ın Şarkısı

Tesadüf Değil

Kişisel Koruma

TOWNSEND KARDEŞLER SERİSİ

Aaron'ın Sabrı
Kaderimizde Var
Son Nefesine Kadar
Aaron'ın Hediyesi

TEXAS SERİSİ TOWNSEND'LER

Senin için
tüm
benliğim.
sonsuza dek

GECE KURT SERİSİ

Seçilmiş

A**HOLE CLUB SERİSİ (İŞBİRLİĞİ)

Luke

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

